MARY HIGGINS CLARK

Regina literaturii americane de suspans

PASĂREA NOPȚII

MARY HIGGINS CLARK

PASĂREA NOPȚII

Traducere: IRINA NEGREA

EDITURA LIDER
EDITURA LUCEAFĂRUL

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HIGGINS CLARK, MARY
Pasărea nopţii / Mary Higgins Clark; trad.: Irina Negrea - Bucureşti: Lider, 2005
ISBN 973-629-093-X

I. Negrea, Irina (trad.)

821.111-31=135.1

Redactare: **EUGENIA IONESCU**
Corectura: **GINA COPEL**
Tehnoredactare: **FLORIAN BULMEZ**
Coperta: **CLAUDIA COSTACHE**

NIGHTTIME IS MY TIME
Copyright © 2004 by Mary Higgins Clark
Toate drepturile asupra acestei ediţii în limba română aparţin **Editurii LIDER**

B-dul Libertăţii nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4, cod 040128-Bucureşti,
Tel: 317.76.79, 317.76.75, 0744.530.940, 0723.334.291; Fax: 317.76.78,
e-mail: lider@e-xtreme.ro; site: www.trustul-lider.ro

Tipărit la S.C. TIPARG S.A. Piteşti

Cuvinte de mulțumire

Sînt întrebată adesea dacă, odată cu experiența acumulată ca romancieră, meseria scrisului nu a devenit mai simplă pentru mine. Mi-ar plăcea ca acest lucru să fie adevărat, dar din păcate nu este. Fiecare narațiune reprezintă o nouă provocare, un nou peisaj ce trebuie populat cu personaje și întîmplări. Iată de ce le rămîn atît de recunoscătoare acelor persoane care sînt mereu alături de mine, mai ales atunci cînd încep să mă îndoiesc dacă, într-adevăr, voi putea spune povestea așa cum mi-aș dori eu s-o fac.

Michael Korda mi-a fost redactor încă de la primul meu roman polițist, apărut acum treizeci de ani. Mi-a fost totodată prieten, mentor și editor prin excelență timp de trei decenii. Chuck Adams, editor senior, a făcut parte din echipa noastră în ultimii doisprezece ani. Amîndurora le sînt recunoscătoare pentru tot ceea ce au făcut ca să-mi călăuzească pașii ca scriitoare.

Agenții mei literari, Eugene Winick și Sam Pinkus, sînt pentru mine prieteni adevărați, critici pertinenți și mari susținători. Țin mult la ei.

Cu experiența ei de psiholog, doctor Ina Winick mă asistă în descifrarea mecanismelor minții omenești.

Publicista Lisl Cade, și prietena mea, este tot timpul alături de mine.

Multe mulțumiri lui Michael Goldstein, Esq., și Meyer Last, Esq., pentru sprijinul neprețuit pe care mi l-au acordat oferindu-mi informații despre legislația și procedura adopției.

Încă o dată, un salut cordial pentru Gypsy da Silva și echipa ei de subeditori: Rose Ann Ferrick, Anthony

Newfield, Bill Molesky şi Joshua Cohen. Acelaşi salut cald şi pentru detectivul Richard Murphy şi sergentul Steven Marron, cărora le mulţumesc pentru sprijinul şi îndrumările lor continue.

Agnes Newton, Nadine Petry şi Irene Clark sînt nelipsite de lîngă mine în toate călătoriile mele literare.

Marea mea bucurie este ca, odată povestea spusă, să sărbătoresc evenimentul împreună cu cei care îmi sînt cei mai apropiaţi şi mai dragi, copiii şi nepoţii mei, precum şi, firește, cu „El", minunatul meu soţ, John Conheeney.

Şi acum, scumpii mei cititori, sper ca întîmplările petrecute la o fatală reuniune de douăzeci de ani de la absolvire a unei clase, în frumoasa Hudson Valley, să fie pe placul vostru.

Pentru Vincent Viola, eminent absolvent al West Point, şi scumpa lui soţie, Theresa, cu afecţiune şi prietenie.

Întotdeauna îi plăcuse definiţia bufniţei: pasăre răpitoare de noapte... cu gheare ascuţite şi pene moi, care o ajută să zboare silenţios... La figurat, cuvîntul desemnează o persoană cu obiceiuri nocturne. „*Sînt Bufniţa*“ *obişnuia el să-şi şoptească în barbă, după ce îşi selecta prada,* „*iar noaptea este lumea mea.*“

1

Venise pentru a treia oară în ultima lună la Los Angeles, ca să urmărească activităţile ei zilnice. „Ştiu perfect tot ce faci, unde te duci şi cînd vii", murmură el, în timp ce stătea la pîndă în bungalow-ul de lîngă piscină. Era şapte fără un minut. Sub razele soarelui matinal prefirate printre copaci, cascada care se revărsa în piscină scînteia.

Se întreba dacă Alison intuia că nu-i mai rămăsese decît un singur minut de trăit pe această lume. Avea cumva un presentiment urît sau impulsul subconştient de a renunţa în această dimineaţă la partida de înot obişnuită? Chiar dacă ar fi fost aşa, tot degeaba. Era prea tîrziu ca să mai aibă şanse de a scăpa.

Uşa de sticlă se deschise culisînd, şi Alison ieşi în curtea interioară. Acum, la treizeci şi opt de ani, era mult mai atrăgătoare decît fusese în urmă cu douăzeci de ani. Bronzată şi sveltă, îi stătea bine în bikini. Părul, de culoarea mierii, îi încadra obrazul şi îi îndulcea linia ascuţită a bărbiei.

Alison azvîrli pe un şezlong prosopul cu care venise.

Furia oarbă care mocnise în el se transformă în turbare, dar aproape imediat cedă locul satisfacţiei pentru ceea ce se pregătea să facă. Văzuse un interviu în care un scufundător se jura că, momentul dinainte de a începe scufundarea, cînd era conştient că îşi risca viaţa, reprezenta pentru el un extaz indescriptibil, o senzaţie pe care simţea nevoia să o regăsească mereu.

La mine, e altfel, se gîndi el. Extazul coincide cu momentul în care îmi dezvălui identitatea în faţa lor. Eu ştiu că ele vor muri, iar cînd mă văd, conştientizează ce urmează să le fac.

Alison păşi pe trambulină, testă elasticitatea scîndurii, sărind uşor pe vîrful picioarelor, după care întinse braţele în faţă.

El deschise uşa bungalow-ului, exact cînd picioarele ei se desprindeau de trambulină. Voia ca ea să-l vadă din zbor, în timp ce plutea în aer, înainte de a atinge apa. Voia ca ea să realizeze cît de vulnerabilă era.

În acea fracţiune de secundă, privirile lor se întîlniră. Reuşi să surprindă expresia lui Alison, exact cînd se cufunda în apă. Era îngrozită, conştientă de incapacitatea de a riposta.

Ajunse în piscină, înainte ca ea să iasă la suprafaţa apei. O înşfăcă, strîngînd-o la pieptul lui şi rîzînd de zbaterile ei neputincioase. Cît de proastă era! De ce nu accepta inevitabilul?! „Vei muri", şopti el, pe un ton calm, impasibil.

Părul ei îi acoperea faţa, îl orbea. Nervos, scutură din cap, ca să scape de perdeaua din fire de păr. Nu voia să piardă nici o fărîmă din plăcerea de a o simţi cum se zvîrcoleşte.

Se apropia sfîrşitul. În disperarea ei de a putea respira, Alison deschisese gura şi înghiţea apă fără să vrea. Simţi ultimele ei eforturi disperate de a se desprinde din strînsoarea lui, apoi zvîcnirile anemice ale trupului ei deja moale ca o cîrpă. O strînse mai tare, lipind-o de el, ca şi cum ar fi vrut să-i citească gîndurile de pe urmă. Se ruga? Îl implora pe Dumnezeu să o salveze? Vedea şi ea acea lumină despre care povesteau cei care trecuseră la un pas de moarte?

Aşteptă trei minute întregi pînă să-i dea drumul. Cu un zîmbet satisfăcut, privi cum trupul ei se duce la fundul bazinului.

Era şapte şi cinci cînd ieşi din piscină. Îşi puse un tricou flauşat, şort, pantofi de sport, o şapcă şi nişte ochelari negri. Alesese deja locul în care urma să lase semnul tăcut al trecerii lui pe-acolo – cartea de vizită pe care nimeni n-o remarca vreodată.

La şapte şi şase minute, alerga pe stradă, aidoma atîtor adepţi ai sportului matinal, din acel oraş.

2

Sam Deegan nu avusese de gînd să deschidă dosarul Karen Sommers în acea după-amiază. Bîjbîise cu mîna prin sertarul de jos al biroului, în căutarea unei cutii cu pastile contra gripei, pe care îşi amintea că le vîrîse la un moment dat acolo. Cînd atinse cu degetele dosarul jerpelit, dar atît de cunoscut, şovăi, după care, cu o grimasă, îl scoase afară şi îl deschise. Văzînd data de pe prima pagină, realiză că în subconştientul lui intenţionase efectiv să găsească acel dosar. În săptămîna următoare, de Columbus Day, se împlineau douăzeci de ani de la moartea lui Karen Sommers.

Dosarul ar fi trebuit să fie păstrat la un loc cu celelalte cazuri nerezolvate, însă cei trei procurori care se succedaseră în această funcţie în Orange County avuseseră indulgenţa şi înţelegerea de a-l lăsa să ţină dosarul la el. Cu douăzeci de ani în urmă, Sam fusese primul poliţist care sosise la locul faptei, răspunzînd apelului telefonic disperat al unei femei care urla că fiica ei fusese înjunghiată.

Cîteva minute mai tîrziu, cînd sosise la imobilul de pe Mountain Road, în Cornwall-on-Hudson, găsise dormitorul victimei plin de spectatori şocaţi şi îngroziţi. O vecină era aplecată peste pat, încercînd să-i facă resuscitare gură-la-gură. Alţi vecini încercau să-i scoată de-acolo pe părinţii fetei, isterizaţi de trupul inert al copilei lor.

Karen Sommers zăcea, cu părul revărsat peste pernă. Cînd o trase la o parte pe vecina care încă mai spera să o poată salva pe fată, Sam văzu rănile urîte: Karen fusese înjunghiată în piept şi în inimă. Cearşafurile erau îmbibate de sîngele ei. Pesemne că moartea survenise instantaneu.

Deegan îşi aminti că iniţial se gîndise că fata nici nu auzise cînd agresorul intrase în cameră. Probabil că nici nu

se mai trezise, reflectă el, clătinînd din cap în timp ce deschidea dosarul.

Auzind strigătele mamei, veniseră acolo nu numai vecinii, ci şi un peisagist şi un comisionar care locuiau alături. Drept consecinţă, scena crimei fusese complet compromisă.

Nu existaseră semne de intrare prin efracţie. Nu lipsea nimic din casă. Karen Sommers avea douăzeci şi doi de ani şi era studentă în primul an la Medicină. Le făcuse o surpriză părinţilor şi venise în vizită, rămînînd la ei peste noapte. În mod logic, suspectul era fostul ei prieten, Cyrus Lindstrom, student în anul trei la Columbia. Acesta a recunoscut că, în urmă cu ceva timp, Karen îi spusese că era preferabil ca fiecare să-şi găsească pe altcineva, dar ţinuse să precizeze că şi lui ideea i se păruse bună, avînd în vedere că nici unul dintre ei nu era pregătit pentru o legătură serioasă. Alibiul lui – potrivit căruia în noaptea aceea dormise în apartamentul în care locuia cu alţi trei studenţi la Drept – se confirmase, deşi toţi cei trei colegi de cameră recunoscuseră că ei se culcaseră pe la miezul nopţii, şi nu aveau cum să ştie dacă Linstrom mai plecase sau nu de-acasă după aceea. Se apreciase că moartea lui Karen se produsese între ora două şi trei noaptea.

Lindstrom fusese de cîteva ori acasă la familia Sommers. Avea cunoştinţă de existenţa unei chei de rezervă, sub stînca falsă de lîngă uşa din spate. Ştia, de asemenea, că dormitorul lui Karen era în dreapta scării din spate, însă asta nu însemna nicidecum o dovadă că, în miez de noapte, ar fi venit la volanul maşinii, parcurgînd vreo optzeci de kilometri, din Manhattan, pînă în Cornwall-on-Hudson, ca s-o omoare.

„O persoană interesată" – aşa îi caracterizăm noi astăzi pe cei de teapa lui Lindstrom, reflectă Sam. Mie individul acesta mi s-a părut întotdeauna vinovat. N-am înţeles niciodată de ce familia Sommers i-a ţinut partea. Dumnezeule, îl apărau de parcă le-ar fi fost fiu!

Nervos, Sam lăsă dosarul să cadă pe birou, se ridică şi se duse la fereastră. Din această poziţie, se vedea perfect parcarea auto, aşa că Sam îşi aminti cum, odată, demult, un prizonier acuzat de omucidere anihilase un gardian, sărise pe fereastra tribunalului, traversase parcarea în fugă, îmbrîncise un tip care tocmai se suia în maşină, îi luase locul şi demarase în trombă.

L-am prins în douăzeci de minute, îşi zise Sam. Atunci, de ce timp de douăzeci de ani n-am fost în stare să dau de bruta care a ucis-o pe Karen Sommers? Sînt convins că Lindstrom a fost făptaşul.

Lindstrom ajunsese acum un avocat influent în New York, specializat în dreptul penal. Nimeni nu se pricepe mai bine decît el cînd vine vorba să îi scoată basma curată pe hoţi şi asasini. Lucru normal, de altfel, din moment ce se numără şi el printre ei, se gîndi Sam.

Ridică din umeri. Ce zi păcătoasă! Ploua şi era mult prea frig pentru un început de octombrie. Pe vremuri îmi plăcea meseria asta, îşi zise el, dar acum nu mai e la fel. Sînt în pragul pensionării. Am cincizeci şi opt de ani; lucrez în poliţie de-o viaţă. Ar trebui să ies la pensie şi să-mi iau tălpăşiţa. Să mai dau jos ceva kilograme. Să mă duc în vizită la copii şi să stau mai mult cu nepoţeii. Mîine-poimîine ajung la liceu, iar eu nici n-am băgat de seamă cînd a trecut timpul!

Simţi o vagă durere de cap, cînd îşi trecu degetele prin părul rărit deja. Kate zicea mereu să nu mai fac aşa, îşi aminti el. Cică mi se slăbesc şi mai rău rădăcinile firelor de păr.

Amintindu-şi cu un zîmbet amar de această analiză neştiinţifică a începutului lui de chelie, pe care obişnuia să o facă răposata lui soţie, Sam se întoarse la birou şi îşi plimbă privirea pe dosarul pe care scria „Karen Sommers".

Continua să o viziteze cu regularitate pe Alice, mama

lui Karen, care se mutase la oraş. Ştia că pentru ea era o mîngîiere gîndul că poliţia încerca în continuare să găsească persoana care curmase viaţa fiicei ei. Însă asta nu era totul. Sam simţea că era posibil ca într-o bună zi Alice să menţioneze un lucru care i se păruse prea neînsemnat pentru a-l fi aduce în discuţie de la bun început. Noul indiciu ar putea constitui primul pas spre identificarea omului care pătrunsese în camera lui Karen, în acea noapte.

De-asta am mai rămas în poliţie în ultimii doi ani de zile, se gîndea Sam. Mi-am dorit mereu să rezolv acest caz, iar acum nu mai am timp.

Se aşeză din nou la masa de lucru, deschise sertarul de jos, dar pe urmă ezită. Ar trebui să renunţe. Sosise timpul să aşeze acel dosar alături de celelalte cazuri nerezolvate, în fişetul mare. Făcuse tot ce-i stătuse în putinţă. Timp de doisprezece ani, după omor, se dusese la cimitir în ziua în care se comemora moartea lui Karen. Rămăsese acolo pînă se înserase, ascuns în spatele unui cavou, cu ochii spre mormîntul tinerei. Îi venise chiar ideea de a pune microfoane la mormînt, pentru a surprinde pe bandă tot ce ar fi putut spune acolo un eventual vizitator. Existaseră cazuri în care criminalii fuseseră prinşi tocmai pentru că obişnuiau să vină anual la mormîntul victimei lor, uneori vorbind cu aceasta despre crima săvîrşită.

Singurele persoane care veniseră vreodată la mormîntul lui Karen în ziua în care se mai împlinea încă un an de la moartea ei fuseseră părinţii. Sam fusese copleşit de durere de fiecare dată, cînd îi auzise cum deplîngeau dispariţia unicei lor fiice! După ce Michael Sommers murise, iar Alice începuse să vină singură la mormîntul în care se odihneau acum, unul lîngă celălalt, soţul şi copilul ei renunţase să se mai ducă. Nu suportase să asiste la imensa ei durere.

Sam se ridică în picioare şi îşi puse sub braţ dosarul lui Karen Sommers. Luase deja o decizie. Nu-l va mai deschide

niciodată, iar săptămîna viitoare, cînd se împlineau douăzeci de ani de la moartea lui Karen, va pune dosarul la arhivă.

Da, şi mă voi opri în dreptul cimitirului, îşi zise el. Doar ca să-i arăt cît de rău îmi pare şi acum că n-am reuşit să fac mai mult pentru ea.

3

Avusese nevoie de aproape şase ore ca să vină cu maşina din Washington, prin Maryland, Delaware şi New Jersey, pînă în Cornwall-on-Hudson.

Jean Sheridan nu făcea cu plăcere acest drum – nu neapărat din cauza distanţei, ci pentru că Cornwall, oraşul copilăriei ei, îi trezea numai amintiri dureroase.

Îşi jurase că, indiferent cît de fermecător şi convingător s-ar arăta Jack Emerson, preşedintele comitetului pentru organizarea reuniunii de douăzeci de ani de cînd clasa lor terminase liceul, ea va invoca un motiv plauzibil – obligaţii de serviciu, alte angajamente, probleme de sănătate – care să o scutească de participarea la acel eveniment. N-avea nici un chef să sărbătorească absolvirea cursurilor de la Stonecroft Academy, în urmă cu douăzeci de ani, deşi era recunoscătoare instituţiei pentru educaţia primită în anii de şcoală. Nu-i păsa nici de distincţia specială – o medalie de onoare pe care urma s-o primească, deşi era convinsă că, fără cunoştinţele dobîndite la Stonecroft, bursa pentru Bryn Mawr şi apoi doctoratul la Princeton n-ar mai fi existat.

Acum, însă, cînd în programul aniversării fusese inclusă şi o slujbă în memoria lui Alison, era imposibil să se mai sustragă de la participarea la această reuniune.

Nici acum nu-i venea să creadă că Alison nu mai era în viaţă. Moartea ei i se părea lui Jean atît de ireală, încît nu

s-ar fi mirat dacă, ridicînd receptorul, ar fi auzit vocea care îi era atît de dragă, rostind pe nerăsuflate o avalanşă de cuvinte, ca şi cum n-ar fi avut la dispoziţie decît zece secunde: „Jeannie. N-ai mai sunat în ultima vreme. Ai uitat că mai trăiesc. M-am supărat pe tine. Ba nu. Te iubesc mult. Te admir enorm. Eşti teribil de deşteaptă. E o premieră la New York, săptămîna viitoare. Curt Ballard e un client de-al meu. E teribil de dificil ca actor, dar altminteri superb, aşa că nimeni nu se mai supără din cauza ifoselor lui. Vine şi prietena lui, achiziţie de ultimă oră. Cred că leşini dacă-ţi spun cum o cheamă. În fine, poţi să vii marţea viitoare, cocktailuri la şase, filmul, pe urmă un dineu privat cu douăzeci, treizeci sau cincizeci de persoane?"

Alison reuşea întotdeauna să transmită mesaje de acest fel în aproximativ zece secunde, se gîndi Jean; da, Alison, care era şocată cînd, în nouăzeci la sută din cazuri, Jean, care nu apucase să scoată o vorbă, alerga totuşi într-un suflet la New York, ca să fie cu ea.

Trecuse aproape o lună de la moartea lui Alison. Deşi părea ceva de neconceput, faptul că prietena ei fusese victima unui criminal rămînea o certitudine teribil de dureroasă. Pe de altă parte, de-a lungul carierei ei, Alison îşi făcuse mulţi duşmani. Cum să fi ferită de ura semenilor, cînd conduci una dintre cele mai însemnate agenţii de impresariat artistic din ţară?! În plus, pentru spiritul ei tăios şi sarcasmul muşcător, Alison fusese comparată adeseori cu Dorothy Parker. Oare vreo persoană ridiculizată sau concediată de ea ajunsese să-i poarte atîta pică, încît să o ucidă?

Îmi place să-mi imaginez că a leşinat după ce s-a aruncat în piscină. Nu vreau să cred că a fost ţinută cu forţa sub apă...

Aruncă o privire spre geanta de voiaj de pe scaunul din dreapta şi mintea îi zbură la plicul dinăuntru. Ce-o să mă fac? Cine mi l-a trimit şi de ce? Cum a putut cineva să afle

de Lily? Ce-o fi cu ea, o avea necazuri? Oh, Doamne, ce să fac? Ce *pot* să fac?

De cînd primise raportul de la laborator, aceste întrebări îi provocaseră insomnii săptămîni de-a rîndul.

Ajunsese la bifurcația care ducea de la Route 9W la Cornwall. Lîngă Cornwall, se afla West Point. Jean înghiți anevoios din cauza nodului care i se pusese în gît și încercă să se concentreze asupra frumuseții după-amiezii de octombrie. Copacii erau splendizi în culorile lor de toamnă – auriu, portocaliu și roșu aprins. Deasupra lor, munții sugerau, ca întotdeauna, un calm suveran. Ținutul din preajma rîului Hudson. Uitasem cît de frumos poate fi, își zise ea.

Apoi, inevitabil își aminti de după-amiezele de duminică la West Point, cînd, în zile ca aceasta, ședea pe treptele monumentului. Acolo își începuse prima carte, o istorie despre West Point. Mi-a luat zece ani ca s-o termin, se gîndi ea, și asta pentru că, o bună bucată de vreme, n-am fost în stare să scriu aproape deloc la ea.

Carroll Reed Thornton, Jr., din Maryland, student la Academia Militară. Să nu-ncepi acum să te gîndești la Reed, se avertiză singură Jean.

Viră de pe Route 9W pe Walnut Street, fără să se gîndească, aproape din reflex. Glen-Ridge House din Cornwall, botezată după unul dintre cele mai mari pensioane din oraș, de la mijlocul secolului al XIX-lea, era hotelul unde urma să se desfășoare reuniunea. Nouăzeci de elevi absolviseră liceul odată cu ea. Potrivit ultimelor actualizări pe care le primise, intenționau să participe la aniversare patruzeci și doi dintre ei, plus neveste, soți, rude apropiate, și copii. Ea nu avusese nevoie să facă nici o rezervare suplimentară.

Jack Emerson fusese cel care hotărîse ca reuniunea să aibă loc în octombrie, și nu în iunie. Făcuse un sondaj printre foștii lor colegi și constatase că iunie era luna în care copiii

acestora absolveau deja o formă de învățământ, ceea ce însemna că era greu să lipsească de-acasă în acea perioadă.

Primise, prin poştă, un ecuson cu fotografia ei de la absolvire şi cu numele scris dedesubt. În acelaşi plic găsise şi programul manifestărilor pentru weekend: vineri seara, cocktail inaugural şi bufet; sîmbătă, mic dejun festiv, un tur prin West Point, meci de fotbal Army-Princeton, iar apoi cocktail şi dineu în ținută de gală. Inițial, duminică ar fi trebuit ca reuniunea să se încheie cu o gustare la Stonecroft, dar după moartea lui Alison se stabilise ca în program să fie inclusă o slujbă comemorativă în onoarea ei. Fusese îngropată în cimitirul de lîngă şcoală, aşa că slujba urma să aibă loc chiar la mormîntul ei.

Prin testament, Alison donase o sumă mare de bani pentru fondul de burse de la Stonecroft, acesta fiind motivul principal pentru care se optase şi pentru această ceremonie de comemorare.

Main Street nu s-a schimbat prea mult, îşi zise Jean în timp ce traversa oraşul, la volanul maşinii. Trecuseră mulți ani de cînd nu mai fusese aici. În vara în care absolvise liceul Stonecroft, părinții ei divorțaseră şi vînduseră casa, pornind fiecare pe drumul său. Tatăl ei conducea acum un hotel din Maui, iar mama ei se mutase înapoi în Cleveland, unde copilărise, şi se măritase cu fostul ei iubit din şcoală. „Mare greşeală am făcut că nu m-am căsătorit cu Eric acum treizeci de ani", se smiorcăise ea la nuntă. Şi cu mine cum ar mai fi fost? se întrebă Jean. Din fericire, ruptura produsă în familie pusese capăt existenței ei în Cornwall.

Jean rezistă impulsului de a face un ocol pînă la Mountain Road, unde se afla casa în care locuise pînă la optsprezece ani. Poate o să trec totuşi pe-acolo, în acest weekend, se gîndi ea, dar nu acum. După trei minute, parca pe aleea de le Glen-Ridge House. Portarul, cu un zîmbet profesional pe față, deschise portiera maşinii urîndu-i „Bun

venit acasă". Jean apăsă pe butonul ce deschidea portbagajul, de unde un angajat al hotelului îi scoase bagajele.

– Mergeți direct la recepție, o îndemnă portarul. Ne ocupăm noi de astea.

În holul hotelului, ambianța era cordială și plăcută. În mijloc, pe un covor gros se aflau mai multe fotolii. Recepția era undeva în stînga, față în față cu un bar, unde, după cum remarcă Jean, începuseră deja să se adune invitații la cocktailul de deschidere.

Un banner aflat deasupra recepției le ura bun venit absolvenților de la Stonecroft.

– Bun sosit acasă, doamnă Sheridan, spuse funcționarul, un bărbat trecut de șaizeci de ani.

Zîmbetul larg îi dezgolise dinții albi și strălucitori. Părul lui prost vopsit se potrivea cu nuanța mobilierului din lemn de cireș. În timp ce îi dădea cartea de credit, lui Jean îi veni ideea trăsnită că n-ar fi fost exclus ca tipul să fi rupt o așchie din birou ca să-i arate frizerului culoarea pe care și-o dorea.

Jean nu se simțea încă în stare să dea ochii cu foștii ei colegi de școală, și spera să se poată fofila neobservată pînă la ascensor. Voia să aibă la dispoziție măcar o jumătate de oră, ca să facă un duș și să se schimbe, înainte de a-și prinde în piept ecusonul cu fotografia ei de la optsprezece ani, care înfățișa o fată speriată și tristă.

Cînd luă cheia camerei, și se întoarse să plece, recepționerul spuse:

– Oh, doamnă Sheridan, era să uit. Aveți un fax la mine. Mijind ochii la numele de pe plic rosti: Oh, scuze. Doamna „doctor" Sheridan.

Fără să-i răspundă, Jean desfăcu plicul. Faxul era de la secretara ei din Georgetown.

„Doamnă doctor Sheridan, îmi pare rău că vă deranjez. Am primit ceva ce pare a fi [illegible] sau o glumă. Oricum,

Biblioteca Metropolitană

m-am gîndit să vă arăt." Acel „ceva" era o foaie de hîrtie transmisă prin fax: „Jean, presupun că pînă acum te-ai convins că o cunosc pe Lily. Am, însă, o problemă. S-o sărut sau s-o omor? A fost o glumă. Ţinem legătura".

Pe moment, Jean rămase blocată, incapabilă să se mişte sau să raţioneze. S-o omoare? S-o omoare? Dar de ce? De ce?

Se afla în bar, la pîndă, aşteptînd-o să apară. De-a lungul anilor, îi văzuse fotografia pe coperţile cărţilor scrise de ea şi, de fiecare dată, rămăsese şocat constatînd ce figură distinsă avea Jeannie Sheridan. La Stonecroft fusese considerată una dintre elevele bune la învăţătură, dar destul de retrasă. Se purtase chiar frumos cu el, deşi cu oarecare răceală şi detaşare. Începuse să-i placă de ea, asta pînă cînd Alison îi povestise cum se amuzau toate pe socoteala lui. Ştia perfect despre cine era vorba: Laura, Catherine, Debra, Cindy, Gloria, Alison şi Jean. Obişnuiau să se aşeze toate la aceeaşi masă, la dejun.

Tare drăguţe erau! se gîndi el, simţind gustul amar al fierii pînă în gît. Acum, Catherine, Debra, Cindy, Gloria şi Alison dispăruseră. O lăsase pe Laura ultima. Ciudat era faptul că încă nu se decisese în privinţa lui Jean. Nu ştia de ce, dar ezita şi acum dacă s-o omoare sau nu. Mai ţinea minte cum fusese cînd, în clasa a IX-a, încercase să intre în echipa de baseball. Fusese respins de la bun început şi începuse să plîngă, ca un copil.

Lacrimi de copil. Lacrimi de copil.

Fugise plîngînd de pe teren, iar un pic mai tîrziu Jean îl prinsese din urmă. „Nici eu n-am fost luată la formaţia de suportere. Ei şi, ce dacă?!", îi spusese ea. Ştia că venise după el din milă. Asta îl făcea să creadă că ea nu se numărase printre fetele care îl luaseră peste picior fiindcă intenţionase s-o invite pe Laura la balul de sfîrşit de an. Dar tot îl jignise pînă la urmă.

Laura fusese întotdeauna cea mai frumuşică din seria lor – păr blond-auriu, ochi albaştri, un trup superb, chiar şi cînd purta banala uniformă şcolară de la Stonecroft, cu fustă şi bluză. Era perfect conştientă de puterea pe care o exercita asupra băieţilor. Cum se spune, avea un [redacted]-ncoa' irezistibil.

Alison fusese întotdeauna răutăcioasă. Colabora la ziarul liceului cu rubrica „Din culise", în care ar fi trebuit să scrie despre activităţile şcolare, dar ea găsea mereu modalitatea de a se lega de cineva, cum se întîmplase bunăoară într-o recenzie pentru o piesă de teatru jucată la liceu, cînd afirmase: „Spre uimirea tuturor, Romeo, *alias* Joel Nieman, a reuşit să memoreze aproape toate replicile". Pe vremea aceea, „vedetele" şcolii o considerau pe Alison simpatică şi amuzantă. Nătărăii şi inadaptaţii, însă, se fereau de ea.

Nătărăii ca mine, îşi zise el, amintindu-şi cu încîntare groaza ce se putea citi pe chipul lui Alison, în clipa în care îl văzuse ieşind din bungalow-ul de la piscină şi venind spre ea.

Jean se bucurase de succes în liceu, deşi era altfel decît celelalte fete. Fusese aleasă membră în consiliul elevilor, unde de obicei tăcea, însă atunci cînd deschidea gura ca să vorbească, fie acolo, fie la ore, avea întotdeauna răspunsul corect. Încă de pe atunci era tobă de istorie. Nu-i venea să creadă cît de frumuşică se făcuse. Părul şaten-deschis în liceu era acum mai închis la culoare şi parcă mai bogat, iar tunsoarea scurtă o prindea foarte bine. Era subţire, dar ceva mai plină ca înainte. Se pare că învăţase şi cum să se îmbrace. Sacoul şi pantalonii cu care era îmbrăcată aveau o croială impecabilă. O urmărea cu privirea, dornic să surprindă expresia de pe chipul ei. Nu-i scăpă, aşadar, momentul în care Jean băga un fax în geanta de umăr.

„Eu sînt bufniţa şi stau într-un copac."

Parcă o auzea şi acum pe Laura cum îl imita. „Te-a prins

perfect", se hlizise Alison în seara aceea, cu douăzeci de ani în urmă. „Şi ne-a povestit şi cum ai făcut în pantaloni."

Îşi imagina cum îşi bătuseră joc de el; parcă auzea şi acum rîsul lor piţigăiat şi zeflemitor.

Asta se întîmplase demult, în clasa a doua primară, cînd avea şapte ani. Juca şi el în piesă, la serbare, unde nu avea de spus decît o replică, dar nu era în stare să îngaime nimic. Se bîlbîise atît de rău, încît toţi copiii de pe scenă şi chiar unii dintre părinţi începuseră să îl ia în zeflemea.

„Eeeuuuuu sînt buuuuuuffniţa şi staaaauuuu într-un..."

I-a fost imposibil să mai spună şi „copac". Izbucnise în plîns şi fugise de pe scenă, cu ramura de copac în mînă. Taică-său îi arsese o palmă, pentru că se purtase ca un nătărău. Maică-sa îi spusese: „Lasă-l în pace. Nu vezi că-i tîmpit? Ce vrei de la el? Uită-te un pic în ce hal este. A făcut pipi pe el".

Privind-o pe Jean Sheridan care urca în lift, mintea lui vuia asurzitor la amintirea ruşinii resimţite atunci, combinată cu rîsetele imaginare ale fetelor. De ce să te cruţ? se gîndi el. Poate o s-o iau pe Laura întîi, iar pe urmă pe tine. O să vă puteţi prăpădi de rîs toate, acolo, în iad.

Auzindu-se strigat pe nume, întoarse capul.Dick Gormley, marele erou la baseball al clasei lor, stătea în picioare, acolo, în bar, holbîndu-se la ecusonul prins la pieptul lui.

– Mă bucur să te revăd, spuse Dick, din toată inima.

Mincinosule, se gîndi el. Şi, apropo, eu *nu* mă bucur să te revăd.

4

Laura nici nu apucase să descuie uşa camerei ei, cînd portarul apăru cu toate bagajele: o husă cu haine pe umeraş,

două geamantane mari şi o geantă de voiaj cu strictul necesar. Îşi imagina perfect ce era în mintea tipului: *Cucoană, ai venit pentru patruzeci şi opt de ore şi ţi-ai adus îmbrăcăminte pentru două săptămîni?!*

În realitate, omul zise:

– Doamnă Wilcox, eu şi nevastă-mea ne-am uitat în fiecare marţi seara la *Henderson County*. Aţi fost senzaţională, pe cuvînt. Credeţi că mai avem norocul ca serialul să se reia?

Aiurea, aveţi ghinion, se gîndi Laura, înviorată însă şi bine dispusă de sinceritatea evidentă a interlocutorului ei.

– Nu, *Henderson County,* nu, dar am făcut un episod-pilot pentru Maximum Channel, zise ea. E programat la difuzare pe micile ecrane după întîi ianuarie.

Hm, nu era întru totul adevărat, dar oricum pe-aproape. Maximum dăduse verde episodului-pilot şi anunţase intenţia fermă de a prelua serialul. Cu două zile înainte de a fi ucisă, Alison îi dăduse un telefon:

– Laura, scumpete, nici nu ştiu cum să îţi spun chestia asta, dar, în fine, a apărut o problemă. Maximum vrea o tipă mai tînără în rolul lui Emmie.

– Mai tînără?! zbierase ea în receptor. Doamne Sfinte, Alison, dar n-am decît treizeci şi opt de ani. Mama din serial are o fiică de doisprezece. În plus, arăt bine. Ceea ce ştii şi tu, perfect.

– Nu pe mine trebuie să mă convingi, se răstise şi Alison. Eu fac tot posibilul ca să-i determin să nu renunţe la tine. Cît priveşte treaba cu arătatul bine, vreau să-ţi zic că în ziua de azi, cu atîtea operaţii estetice, injecţii cu botox şi liftinguri, toată lumea din industria filmului arată bine. De-aia a devenit aşa de greu să distribui pe cineva în rol de bunică. Nimeni nu mai arată a „mamaie".

Am convenit să venim la reuniune împreună, se gîndi Laura. Alison mi-a spus că pe lista foştilor colegi care au

confirmat participarea figura şi Gordon Amory, despre care se zvoneşte că tocmai ar fi cumpărat un pachet de acţiuni de la Maximum. Alison susţinea că tipul are suficientă influenţă încît să mă ajute să păstrez rolul, cu condiţia, firește, să fie dispus să-mi pună pile. O tot pisase pe Alison să îl sune imediat pe Gordie, ca să-l convingă să-i forţeze pe cei de la Maximum să îi lase ei rolul din serial. În cele din urmă, Alison spusese: „În primul rînd, nu-i mai spune Gordie. Diminutivul ăsta îl calcă pe nervi. În al doilea rînd, mă gîndeam să dau dovadă de tact, ceea ce mi se întîmplă foarte rar, după cum bine ştii. O să-ţi spun pe şleau cum stau lucrurile. Eşti încă frumoasă, dar ca actriţă nu eşti prea talentată. Maximum consideră că acest serial ar putea avea un succes senzaţional, dar nu cu tine în rolul lui Emmie. Nu e exclus ca Gordon să le poată schimba părerea. Pune-ţi farmecele în funcţiune şi vrăjeşte-l. Mai ţii minte ce topit era după tine, nu?"

Portarul se dusese să umple frapiera cu gheaţă. Acum, omul bătu la uşă şi intră în cameră. Cu un gest reflex, Laura deschise poşeta şi scoase o bancnotă de douăzeci de dolari. Tresări neplăcut suprinsă cînd tipul îi mulţumi cu înflăcărare. Iarăşi se dăduse mare. Zece dolari ar fi ajuns cu vîrf şi îndesat.

Gordie Amory se numărase printre băieţii topiţi după ea, pe vremea cînd erau colegi la Stonecroft. Cine să-şi fi imaginat că tipul va ajunge atît de mare? Nu ştii niciodată ce zace în omul de lîngă tine, se gîndi Laura, trăgînd fermoarul husei de haine. Bine ar fi dacă am avea fiecare un glob de cristal în care să ne vedem viitorul!

Dulapul era mic. Camera mică avea mocheta maro-închis, un fotoliu cu tapiţerie tot maro şi o cuvertură de pat în nuanţe de gălbui şi maro. Nervoasă, Laura scoase din husă rochiile de gală şi compleul de seară. Hotărîse ca în seara aceea să îmbrace taiorul Chanel. Da, va fi străluci-

toare, ca să-i dea gata pe toți. O asemenea toaletă lasă impresia că ești plină de succes, chiar dacă ai restanțe la fisc și casa îți este ipotecată!

Alison îi spusese că Gordie Amory era divorțat. Ultimul ei sfat îi mai răsuna Laurei în urechi și acum: „Știi, scumpo, dacă nu reușești să-l convingi să te bage în serial, poate îl faci să se însoare cu tine. Am auzit că e un tip de-a dreptul impresionant. Nu te mai gîndi cît de prostovan era la Stonecroft!"

5

Mai aveți nevoie de ceva, doamnă doctor Sheridan? se interesă portarul.

Jean scutură din cap.

– Vă simțiți bine, doamnă doctor? Păreți cam palidă.

– Da, sînt bine, mulțumesc.

– Nu pregetați să ne spuneți dacă mai aveți nevoie de ceva.

În cele din urmă, ușa se închise în urma lui, iar Jean reuși, în fine, să se așeze pe marginea patului. Îndesase faxul în buzunarul lateral al genții de umăr. Îl trase afară și reciti frazele criptice: „Jean, presupun că pînă acum te-ai convins că o cunosc pe Lily. Am, însă, o problemă. S-o sărut sau s-o omor? A fost o glumă. Ținem legătura".

Cu douăzeci de ani în urmă, medicul căruia îi mărturisise că era însărcinată se numea Connors și era din Cornwall. Fără prea multă convingere, omul acceptase că ar fi fost o mare greșeală dacă le-ar fi spus părinților în ce situație se afla. „Am de gînd să încredințez copilul spre adopție, orice ar spune ei. Avînd deja optsprezece ani, decizia îmi aparține. Dacă ar afla, însă, și ei, s-ar înfuria, ceea ce m-ar amărî și mai mult", spusese ea, plîngînd.

Doctorul Connors îi povestise despre familia care îşi pierduse orice speranţă de a mai avea un copil, şi de hotărîrea acesteia de a adopta unul.

„Dacă eşti convinsă că nu ai de gînd să păstrezi copilul, te asigur că oamenii aceştia sînt dispuşi să îi ofere un cămin minunat şi multă dragoste."

Connors o ajutase să îşi găsească de lucru la un sanatoriu din Chicago, unde putea rămîne pînă avea să nască. Apoi, a venit cu avionul la Chicago, a asistat-o la naştere şi i-a luat copilul. În septembrie, Jean a intrat la facultate, iar zece ani mai tîrziu a aflat că doctorul Connors murise de inimă, după ce un incendiu îi distrusese cabinetul. Se spunea că toate fişele pacienţilor fuseseră distruse de flăcări.

Dar poate că nu *toate fişele medicale* arseseră în acel incendiu. Şi atunci de ce, după atîţia ani, persoana care le găsise pe cele rămase intacte s-a gîndit să ia legătura cu mine? se frămînta Jean.

Lily – acesta era numele pe care-l dăduse fetiţei de care nu se bucurase decît timp de patru ore după naştere. Cu trei săptămîni înainte ca Reed să absolve liceul la West Point, iar ea pe cel de la Stonecroft, îşi dăduse seama că era însărcinată. Se speriaseră amîndoi, dar stabiliseră să se căsătorească imediat după bacalaureat.

„Părinţii mei or să te iubească", insistase Reed, dar ea ştia cît se frămînta el din cauza posibilei lor reacţii. Reed recunoştea că taică-său îi pusese în vedere să nu se încurce cu nici o tipă, pînă nu împlinea douăzeci şi cinci de ani. Însă Reed n-a mai apucat să le povestească niciodată despre ea. Cu o săptămînă înainte de terminarea şcolii a murit călcat de maşină în incinta liceului din West Point. În loc să-şi aplaude fiul care ar fi urmat să termine al cincilea din clasa lui, generalul, acum la pensie, şi doamna Carroll Reed Thornton primiseră diploma decernată copilului lor răposat, într-un cadru festiv, la serbarea de absolvire a liceului.

N-au aflat niciodată că aveau o nepoată.

Chiar dacă cineva ar fi recuperat dosarul privind înfierea lui Lily, cum a reuşit să se apropie atît de mult de ea, încît să îi poată lua peria de cap, în care rămăseseră prinse nişte fire lungi de păr blond? se întreba Jean.

În primul pachet sosit pe adresa ei, Jean găsise peria şi un bilet în care i se spunea: „Verifică ADN-ul – e copilul tău". Uluită, Jean dăduse la analiză într-un laborator particular cîteva fire de păr ale fetiţei, pe care le păstrase. Rezultatul confirmase fără echivoc cele mai teribile temeri ale ei – firele de păr prinse în perie proveneau de la fiica ei, care avea acum nouăsprezece ani şi jumătate.

Ar fi oare posibil ca minunata şi afectuoasa pereche care a înfiat-o să cunoască identitatea mea şi acum să încerce să mă şantajeze ca să le dau bani?

I se făcuse multă publicitate cînd cartea ei despre Abigail Adams avusese un mare succes de librărie, iar apoi fusese ecranizată.

De-ar fi numai o problemă de bani, se ruga Jean în sinea ei, ridicîndu-se în picioare ca să înceapă să despacheteze.

6

Carter Stewart îşi azvîrli pe pat geanta de voiaj. Pe lîngă lenjeria de corp şi ciorapi, aceasta mai conţinea două sacouri Armani şi cîteva perechi de pantaloni lejeri. Ce-ar fi, îşi zise el, ca la petrecerea din prima seară să apară îmbrăcat aşa cum era – în jeans şi pulover.

În timpul şcolii, Carter fusese un puştan pirpiriu şi neglijent, exact cum era şi maică-sa – o femeie sfrijită şi şleampătă, care cînd îşi mai amintea să bage nişte rufe la spălat se trezea că nu avea detergent. Şi atunci turna în

maşină înălbitor, şi distrugea hainele. El începu să-şi ascundă lucrurile ca să nu mai încapă pe mîinile ei, preferînd să şi le spele singur, astfel încît se ducea la şcoală îmbrăcat destul de neglijent.

Dacă ar fi apărut prea elegant la prima întîlnire cu foştii lui colegi, risca să stîrnească remarci şi comentarii despre cum arăta pe vremuri, în liceu. Acum nu mai era puştiul pipernicit, ci un bărbat de talie mijlocie, cu un trup bine modelat. Spre deosebire de unii dintre ceilalţi colegi pe care îi zărise în hol, el nu chelise şi avea acelaşi păr şaten-închis, doar că acum era tuns şi pieptănat cu grijă. Un ziarist se referise recent la ochii lui: „căprui, în care scapără scîntei galbene, atunci cînd se înfurie".

Nervos, aruncă o privire prin cameră. Lucrase în acest hotel, în vara în care intrase la Stonecroft. Probabil că fusese de nenumărate ori în odaia aceasta sordidă, cărînd tăvi cerute la room-service de oameni de afaceri, cucoane venite în excursie la Hudson Valley ori părinţi sosiţi în vizită la copiii lor, care învăţau la West Point – sau, se gîndi el, chiar amanţi furişaţi acolo clandestin, ca să nu afle familia sau prietenii. Pe ăştia îi depistam imediat, îşi aminti el. Obişnuia să zîmbească zeflemitor şi să-i întrebe atunci cînd le aducea micul dejun: „Sînteţi în luna de miere?" Expresia de vinovăţie de pe faţa lor îl amuza.

Detestase hotelul acesta atunci, aşa cum îl detesta şi acum, dar dacă tot venise, nu-i rămînea decît să coboare la parter şi să înceapă ritualul saluturilor amicale, bătînd pe fiecare cu palma pe spate şi exclamînd „ce-bine-mi-pare-să-te-văd".

Asigurîndu-se că avea la el bucata de plastic folosită pe post de cheie, ieşi pe coridor şi porni spre lift.

Salonul „Hudson Valley" unde avea loc cocktailul de inaugurare se afla la mezanin. Cînd ieşi din lift, auzi muzica prelucrată electronic pentru a avea volumul mai intens şi

vocile oaspeților care zbierau, încercînd să se facă auziți. Se adunaseră deja cam patruzeci-cincizeci de oameni. Doi chelneri cu pahare de vin pe niște tăvi stăteau în picioare la intrare. Luă un pahar cu vin roșu și gustă din el. Un merlot scîrbos. Trebuia să se fi așteptat.

Se pregătea să intre în salon, cînd cineva îl bătu ușor pe umăr.

– Domnule Stewart, sînt Jake Perkins, de la *Stonecroft Gazette.* Pot să vă pun cîteva întrebări?

Cu o mutră acră, Stewart se întoarse spre puștiul roșcovan și agitat care stătea la cîțiva centimetri de el. Primul lucru pe care trebuie să-l știi cînd vrei să obții ceva este să nu te bagi în sufletul omului, se gîndi el iritat, încercînd să se tragă înapoi, pînă simți că atinge cu umărul peretele.

– Jake, ți-aș sugera să ieșim un pic afară și să găsim un loc ceva mai liniștit, fiindcă altminteri ar trebuit să ne înțelegem pe mutește, dacă știi ce înseamnă asta.

– Recunosc că nu e domeniul meu, domnule. Bună idee, însă, să ieșim un pic. Urmați-mă, vă rog.

Reflectînd o fracțiune de secundă, Stewart decise să nu renunțe la vin. Ridicînd din umeri, se întoarse și porni pe coridor, după student.

– Înainte de a începe, domnule Stewart, permiteți-mi să vă spun cît de mult apreciez piesele dumneavoastră. Mă pregătesc să devin și eu scriitor. De fapt, cred că mă pot numi deja scriitor, dar aș dori să am succesul dumneavoastră.

Of, Doamne, se gîndi Stewart. „Toți cei care îmi iau un interviu spun același lucru. Și cei mai mulți dintre ei rămîn niște anonimi."

Se aștepta să vadă expresia aceea de furie sau jenă, tipică după astfel de declarații. Spre dezamăgirea lui, însă, fața de bebeluș a lui Jake Perkins era surîzătoare.

– Și voi reuși, spuse el. Sînt absolut sigur de asta. Domnule Stewart, m-am documentat mult în privința

dumneavoastră şi a celorlalte persoane de aici, la fel de apreciate. Aveţi în comun un lucru. Cele trei doamne s-au remarcat încă din şcoală, dar unul dintre cei patru bărbaţi la care mă refer, printre care vă număraţi şi dumneavoastră, n-a făcut prea multă vîlvă la Stonecroft. De pildă, în cazul dumneavoastră, n-am găsit nimic semnificativ; în plus, aţi avut în general note mediocre. Nu scriaţi la ziarul şcolii şi...

Cît tupeu pe puştiul ăsta, îşi zise Stewart.

– Pe vremea mea, ziarul şcolii era o chestie de diletanţi, chiar şi pentru o publicaţie de acest gen, se răţoi el. Şi sînt convins că tot la fel a rămas şi acum. Nu mi-a plăcut niciodată să fac pe grozavul, iar în ce priveşte scrisul m-am limitat la jurnalul meu intim.

– Cumva acest jurnal a servit drept bază pentru vreuna dintre piesele dumneavoastră?

– Poate.

– Majoritatea pieselor sînt destul de sumbre.

– Nu-mi fac iluzii despre viaţă, cum nu mi-am făcut nici pe vremea cînd eram elev aici.

– Puteţi spune, în cazul acesta, că n-aţi fost fericit în toţi acei ani la Stonecroft?

Carter Stewart sorbi un pic de merlot.

– Nu am fost fericit, rosti el, pe un ton plat.

– Atunci, ce v-a făcut să veniţi la această reuniune?

Stewart zîmbi glacial.

– Şansa de a fi intervievat de dumneata. Acum, te rog să mă scuzi, fiindcă am văzut-o ieşind din lift pe Laura Wilcox, prinţesa superbă a seriei noastre. Mă duc să văd dacă mă mai recunoaşte.

Ignoră foaia de hîrtie pe care Perkins încerca să i-o dea.

– Acordaţi-mi încă un minut, domnule Stewart. Am aici o listă, care cred că o să vi se pară extrem de interesantă.

Perkins rămase pe loc, studiind din spate silueta suplă

a lui Carter Stewart care se îndepărta cu paşi mari. Tipul se grăbea s-o prindă din urmă pe blonda superbă care intra acum în salonul „Hudson Valley". N-aş vrea să fiu răutăcios, se gîndi Perkins, dar cred că s-a îmbrăcat aşa, cu jeans, pulover şi pantofi de sport, tocmai pentru a-şi afişa disprețul față de toți cei prezenți la acest eveniment, care s-au împopoțonat pentru această ocazie. În plus, nu e genul care să vină aici doar ca să primească o medalie prăpădită, care nu înseamnă nimic pentru el. Firesc se pune întrebarea: ce l-a adus, totuşi, la sindrofia asta?

Aceasta era şi întrebarea cu care intenționa să-şi încheie articolul. Făcuse deja multe investigații în privința lui Carter Stewart. Tipul începuse să scrie încă din facultate – diverse piese într-un act, destul de nonconformiste, jucate de studenții de la teatru, care i-au dat posibilitatea să mai rămînă la Yale şi după absolvire. Atunci a renunțat şi la prenumele „Howard" – sau „Howie", cum i se spusese la Stonecroft. A avut primul succes răsunător pe Broadway înainte de a împlini treizeci de ani. Se spunea că este un solitar, care, cînd lucra la o piesă, evada la una dintre cele patru case pe care le avea în țară. Retras, urîcios, perfecționist, genial – iată cîteva dintre calificativele prin care era descris în articolele de presă. Aş mai putea adăuga şi eu cîteva, se gîndi sumbru Jake Perkins. Şi o voi face.

7

Mark Fleischman nu se aşteptase ca drumul cu maşina de la Boston la Cornwall să dureze atît de mult. Sperase să mai aibă la dispoziție cel puțin două ceasuri ca să se poată plimba prin oraş, înainte de a da ochii cu foştii lui colegi de şcoală. Ar fi vrut să îşi dea seama de diferența dintre felul

în care se văzuse pe sine în vremea adolescenței și cel în care se vedea acum. Ce urmăresc, în fond?! Să exorcizez demonii din mine? se întreba el.

În timp ce înainta cu o încetineală înnebunitoare prin traficul aglomerat de pe Connecticut Turnpike, îi veni în minte ceea ce-i spusese în acea dimineață tatăl unuia dintre pacienții săi: „Domnule doctor, știi și dumneata, la fel de bine ca mine, cît de cruzi pot fi copiii. Erau cruzi și pe vremea mea, și nu s-au schimbat. Se comportă ca o haită de hiene, care dă tîrcoale prăzii răpuse. Exact așa s-au purtat și cu copilul meu. Exact așa mi-ai făcut și mie cînd eram de vîrsta lui. Și mai știi ceva, doctore? Sînt un om care a reușit în viață, dar cînd mi se întîmplă să mă duc la o reuniune cu colegii din școala primară, bunăoară, în zece secunde mă transform complet. Uit că sînt președintele executiv al unei mari companii și mă simt din nou prostovanul neîndemînatic de odinioară, de care își bătea joc toată lumea. E aiurea, nu-i așa?!"

Cînd fu nevoit să încetinească și mai mult, Mark își zise că, în limbaj medical, artera Connecticut Turnpike era permanent la terapie intensivă. Veșnic exista un șantier de construcții prin apropiere, din cauza căruia circulația se gîtuia pe o anumită porțiune, provocînd inevitabil niște ambuteiaje groaznice. Fără să vrea, ajunse să compare neplăcerile cauzate de circulația auto cu problemele pe care le identifica la pacienții lui, cum era bunăoară și băiatul al cărui tată venise să stea de vorbă cu el în acea dimineață. Copilul încercase să se sinucidă în urmă cu un an. Alt adolescent, ignorat și chinuit cum fusese el, ar fi făcut rost poate de o armă și ar fi tras în colegii lui de clasă. Furia, jignirile și umilințele pot căpăta proporții incomensurabile, și explodează toate simultan printr-o singură supapă. Unii oameni încearcă să-și facă singuri rău, să se distrugă pe sine cînd se produce această explozie; alții încearcă să îi nimicească pe cei care îi chinuie.

În calitate de psihiatru specializat în problemele adolescenților, Mark realizase un program de televiziune, în care oferea sfaturi și intra în direct cu telespectatorii. Recent, emisiunea începuse să fie preluată de mai multe posturi TV bucurîndu-se de o mare popularitate. „Înalt, zvelt, vesel, nostim și spiritual, doctorul Mark Fleischman abordează cu inteligență problemele dureroase cu care se confruntă adolescenții în ceea ce se poate numi un rit de trecere de la o etapă de viață la următoarea" – scrisese unul dintre criticii de specialitate.

Poate că după acest weekend voi putea lăsa în urmă totul, se gîndi el.

Nu avusese timp să mănînce la prînz, așa că, după ce ajunse în sfîrșit la hotel, se duse la bar, unde comandă un sandvici și o bere. Cînd barul începu să se umple de participanții la reuniune, ceru repede nota de plată și, lăsînd jumătate de sandvici în farfurie, se duse direct în camera lui.

Era ora cinci fără un sfert, iar întunericul inunda deja lumea cu pîcla lui groasă. Cîteva minute, rămase în picioare lîngă fereastră. Gîndul la ceea ce avea de făcut îl apăsa teribil. După aceea, își zise el, voi lăsa totul în urmă și voi putea s-o iau de la zero. Voi fi cu adevărat vesel și nostim, poate chiar spiritual.

Simți că ochii încep să i se umezească și plecă brusc de la fereastră.

Gordon Amory cobora cu liftul. Avea ecusonul în buzunar. Intenționa să și-l prindă în piept abia atunci cînd ajungea la petrecere. Deocamdată, îl amuza ideea de a se afla incognito printre foștii lui colegi de școală, putînd să se uite în voie la numele și fotografia lor, pe măsură ce, la fiecare etaj, se mai suia încă unul în cabină.

Ultima urcă Jenny Adams. În liceu era ca o vacă, iar acum, deși se mai subțiase puțin, tot masivă rămăsese.

Compleul din brocart ieftin avea un aer de mahala inconfundabil, la fel ca şi zorzoanele fără valoare cu care se gătise. O însoţea un zdrahon cu braţe vînjoase, iar mînecile sacoului erau gata să plesnească la cusături. Amîndoi zîmbeau cu gura pînă la urechi. Cînd intrară în ascensor, salutară cu glas tare pe toată lumea.

Gordon nu zise nimic. Ceilalţi şase ocupanţi ai cabinei, toţi cu ecusoanele în piept, le răspunseră în cor. Trish Canon, despre care Gordon îşi amintea că fusese în echipa de atletism şi care rămăsese la fel de slabă, se pitigăie:

– Jenny! Arăţi superb!

– Trish Canon! exclamă Jenny, aruncîndu-şi braţele în jurul gîtului fostei ei colege de şcoală. Herb, ea e Trish. Copiam una de la cealaltă la mate. Trish, ţi-l prezint pe Herb, soţul meu.

– Da, şi el e Barclay, soţul meu, spuse Trish. Apropo...

Liftul se opri la mezanin. Cînd păşiră pe culoar, Gordon scoase din buzunar ecusonul şi, fără nici un chef, şi-l prinse la piept. Graţie unor operaţii estetice scumpe, reuşise performanţa de a nu mai avea mutra aceea de viezure, ca în poza de la şcoală. Acum, nasul îi era drept, iar ochii păreau mult mai mari fără pleoapele grele şi groase, pe care le avusese în copilărie. Bărbia părea sculptată, şi urechile nu mai erau depărtate de craniu. Diverse implanturi pe scalp, urmate de miracolele făcute de un coafor excelent îl scăpaseră de părul şaten spălăcit de odinioară. Capul lui se fălea acum cu o coamă bogată de păr castaniu-închis. Ştia că era bărbat bine. Singura manifestare exterioară care mai amintea cumva de copilul chinuit de altădată era rosul unghiilor, în momentele de mare stres.

Gordie, aşa cum îl ştiau ei, nu mai exista, îşi zise el îndreptîndu-se spre salonul „Hudson Valley". O bătaie uşoară pe umăr îl făcu să se întoarcă.

– Domnule Amory.

Un puşti roşcovan, cu moacă de bebeluş, stătea lîngă el, cu un carneţel în mînă.

– Sînt Jake Perkins, reporter la *Stonecroft Gazette*. Iau nişte interviuri celebrităţilor. Îmi acordaţi, vă rog, un minut?

Gordon reuşi să afişeze un zîmbet cordial:

– Desigur.

– Permiteţi-mi să încep prin a vă spune că v-aţi schimbat mult, în comparaţie cu fotografia făcută acum douăzeci de ani.

– Presupun că da, aşa e.

– Deţineaţi deja pachetul majoritar la patru posturi de televiziune prin cablu. Ce v-a determinat să cumpăraţi acţiuni şi de la Maximum?

– Maximum este un canal TV cunoscut pentru numărul însemnat de emisiuni destinate întregii familii. Am considerat că în felul acesta ne-am putea lărgi cercul de telespectatori fidelizaţi prin intermediul emisiunilor de divertisment.

– S-a stîrnit ceva vîlvă în jurul unui nou serial, în care fosta dumneavoastră colegă de şcoală, Laura Wilcox, ar urma să primească rolul principal. E adevărat?

– Nu s-a decis încă distribuţia în filmul de care ai amintit.

– Canalul dumneavoastră „crimă şi pedeapsă" a fost criticat pentru că promovează excesiv de multă violenţă. Împărtăşiţi această opinie?

– Nu. Canalul prezintă realitatea aşa cum e, şi nu tot felul de situaţii jenant de contrafăcute, care reprezintă pîinea şi sarea pentru orice televiziune comercială. Acum te rog să mă scuzi.

– Încă o întrebare, vă rog. Vreţi să aruncaţi o privire pe această listă?

Nervos, Gordon Amory luă foaia de hîrtie de la Perkins.

– Recunoaşteţi aceste nume?

– Am impresia că au fost colege de şcoală cu mine.

– Da, este vorba despre cinci femei, eleve ale acestei

clase, care au murit sau au dispărut în ultimii douăzeci de ani.

– N-am ştiut.

– Am rămas uluit cînd am început cercetările. Prima a fost Catherine Kane, în urmă cu nouăsprezece ani. A derapat şi a căzut cu maşina în rîul Potomac; era studentă în anul întîi la George Washington University. Cindy Lang a dispărut în timp ce schia, la Snowbird. Gloria Martin se pare că s-a sinucis. Debra Parker s-a prăbuşit cu avionul pe care îl pilota, acum şase ani. Luna trecută, Alison Kendall s-a înecat în propria-i piscină. Nu credeţi că această clasă a fost extrem de ghinionistă şi, în consecinţă, ar merita să difuzaţi pe unul dintre posturi o emisiune pe această temă?

– Eu aş zice că a fost o clasă marcată de tragedii. Nu, nu mă interesează o emisiune pe această temă. Te rog să mă scuzi, acum.

– Sigur, dar mai am o întrebare. Ce înseamnă pentru dumneavoastră decernarea acestei medalii de la Stonecroft?

Gordon Amory zîmbi. Mă doare drept în cot de medalie, îşi zise el. În ciuda mizeriei pe care am îndurat-o aici, am reuşit în viaţă – asta e părerea mea.

– Visul meu a fost să fiu admirat de către colegii de clasă pentru succesele mele. Or, visul acesta mi s-a împlinit, răspunse el cu voce tare.

8

Robby Brent ajunsese la hotel joi după-amiaza. Tocmai terminase un contract de şase zile la Trump Casino din Atlantic City, unde celebrul lui număr comic atrăsese ca de obicei o largă audienţă. Considerase absurd să se ducă acasă, la San Francisco, de unde ar fi trebuit să plece din nou. În

plus, nu avusese chef să mai rămînă în Atlantic City, şi nici să se oprească la New York. Fusese o decizie bună, conchise el, în timp ce se îmbrăca pentru cocktail. Luă din dulap un sacou bleumarin, îl îmbrăcă şi se privi cu un ochi critic în oglinda de pe uşa dulapului. Proastă lumină, se gîndi el, constatînd însă că arăta bine. Lumea spunea despre el că seamănă cu Don Rickles, nu numai din cauza scenetei comice foarte alerte în care juca, ci şi din punct de vedere fizic. Rotund la faţă, chelie lucioasă, un pic cam îndesat – mda, comparaţia era valabilă. Deşi nu era un făt-frumos, femeile roiau în jurul lui. Asta după ce am absolvit liceul Stonecroft, admise el în gînd, categoric abia după liceu.

Mai avea la dispoziţie cîteva minute înainte de a coborî. Se duse la fereastră şi privi afară, amintindu-şi cum în ziua precedentă, după ce îşi luase camera la hotel, se plimbase pe jos prin oraş, căutînd casele copiilor care, ca şi el, erau acum oaspeţi de onoare la reuniunea clasei. Trecuse prin dreptul casei lui Jeannie Sheridan, şi îşi amintise cum, de vreo două ori, vecinii chemaseră poliţia, din cauză că părinţii ei se băruiau isterici pe alee. Aflase că divorţaseră de mulţi ani. Bravo lor! Mulţi comentau pe atunci că scandalul dintre cei doi soţi se va solda pînă la urmă cu rănirea unuia dintre ei.

Prima casă în care locuise Laura Wilcox era exact lîngă locuinţa lui Jeannie. Pe urmă, cînd taică-său primise o moştenire, familia se mutase într-un imobil mai mare, pe Concord Avenue. Asta se întîmpla după ce ei intraseră la liceu. Nu uitase cum, cînd era mic, trecea prin faţa casei Laurei, sperînd că fata va ieşi afară şi va sta de vorbă cu el.

În prima casă în care stătuse Laura, se mutase familia Sommers. Aici fusese ucisă fiica lor. Pînă la urmă au vîndut casa. I se părea normal – cum să mai locuieşti în casa în care copilul tău a fost înjunghiat şi a murit?! Asta se întîmplase la un sfîrşit de săptămînă, de Columbus Day, reflectă el.

Invitația la reuniunea de douăzeci de ani de la terminarea școlii era pe pat. Nu fuseseră omise nici numele oaspeților de onoare, care erau prezentați în detaliu, fiecare cu biografia și realizările personale. Carter Stewart, citi el de pe listă. Cît timp după absolvirea liceului i-o fi trebuit ca să renunțe la diminutivul „Howie"? se întrebă Robby. Mama lui Howie se considera artistă și veșnic se plimba prin oraș cu blocul de desen după ea. Reușise de cîteva ori să convingă galeriile de artă să expună cîteva dintre lucrările sale. Slabe de tot, își aminti Robby. Tatăl lui Howie, o adevărată brută, își snopea fiul în bătaie mai tot timpul. Ce să te mai miri, atunci, că piesele lui erau atît de sumbre?! Howie fugea de-acasă și se ascundea prin curțile vecinilor, ca să scape de taică-său. O fi avînd el acum mare succes ca dramaturg, dar precis că pe dinăuntru a rămas același laș și fricos, care trăgea cu ochiul pe furiș pe ferestrele oamenilor. Era topit după Laura.

Cum eram și eu, ce-i drept, admise Robby, privind scîrbit la poza lui Gordie Amory, puștiul de odinioară care își făcuse operație estetică. Precum un „manechin" de lux. Ieri, în plimbarea prin oraș, Robby căutase și casa lui Gordie și constatase că fusese complet renovată. La origine cu o tencuială de un bleu dubios, clădirea era acum de două ori mai mare și de un alb sclipitor – ca dinții noi din gura lui Gordie, se gîndi Robby.

Prima casă a lui Gordie arsese pînă la temelie, pe vremea cînd erau ei mici. Prin oraș, umbla gluma că acesta fusese singurul mod de a se face curățenie acolo. Mama lui Gordie ținea casa aia ca o cocină. Mulți ziceau că intenționat Gordie dăduse foc casei, ceea ce nu m-ar mira deloc, gîndi Robby. Tipul a fost întotdeauna cam ciudat. Robby își propuse să nu uite să i se adreseze lui Gordie cu „Gordon", cînd avea să-l întîlnească. De-a lungul anilor se mai întîlnise de vreo cîteva ori absolut întîmplător. Se salutaseră

scorțoși, ca doi foști pretendenți la mîna Laurei. La fel cum fusese și Mark Fleischman, și el unul dintre oaspeții de onoare din acea seară. În școală, Mark nu spusese niciodată nici „pîs" cuiva, dar simțeai că în sinea lui avea trăiri bogate. Stătuse permanent în umbra fratelui mai mare, Dennis, un tip care fusese mare și tare la Stonecroft, elev premiant și sportiv remarcabil. Îl știa tot orașul. Murise într-un accident de mașină, vara, înainte de a intra la facultate. Două firi diametral opuse, acești frați. Știa toată lumea că, dacă Dumnezeu i-ar fi întrebat pe părinți de care dintre ei s-ar fi putut lipsi, aceștia l-ar fi numit pe Mark. Mocnea în el atîta ranchiună, încît era o minune că nu-i țîșnise încă toată ura asta pe nas, se gîndea Robby.

Luă cheia de la cameră, pregătit sufletește să dea piept cu gloata de la mezanin. N-am avut, cred, nici un coleg pe care să nu-l detest sau să nu-l urăsc, își zise el, ieșind pe culoar. Ce m-o fi apucat să accept invitația de a veni aici? Apăsă pe buton, ca să cheme liftul. Va fi o bună sursă de inspirație pentru scenetele mele comice, se îmbărbătă el. Mai exista încă un motiv, desigur, dar preferă să nu se gîndească acum la el. N-o să mă duc acolo, se gîndi el, în timp ce se deschideau ușile ascensorului. Cel puțin nu acum.

9

Pe măsură ce oaspeții de onoare își făceau apariția la cocktail, Jack Emerson, președintele comitetului de organizare, îi poftea în separeul din capătul salonului „Hudson Valley". Rumen la față ca un bețiv, cum sugera și păienjenișul de capilare sparte de pe obrajii lui, Emerson era singurul din clasa lor care optase să rămînă în Cornwall, și astfel cel mai în măsură să se implice direct în pregătirea evenimentului.

– Voi prezenta pe rînd fiecare membru al clasei, dar pe voi vă voi păstra pentru la urmă, le explică el.

Jean intră în separeu în momentul în care Gordon Amory remarca:

– Jack, înţeleg că ţie trebuie să îţi mulţumim pentru favoarea de a fi astfel onoraţi.

– Da, a fost ideea mea, recunoscu Emerson cu însufleţire. Dar meritul e al vostru, în totalitate. Gordie, pardon, Gordon am vrut să spun, eşti o personalitate în televiziunea prin cablu. Mark este un psihiatru renumit pentru rezultatele excepţionale obţinute în vindecarea adolescenţilor. Robby este un actor de comedie, care se bucură de succese răsunătoare. Howie, am vrut să spun Carter Stewart, este un dramaturg celebru. Jean Sheridan – oh, ai venit şi tu, Jean, mă bucur să te văd – este decan şi profesor de istorie la Georgetown, iar acum a devenit şi o autoare de succes. Laura Wilcox a fost vedetă într-un serial care s-a difuzat multă vreme pe micile ecrane, iar Alison Kendall ajunsese să conducă o importantă agenţie de impresariat artistic. După cum ştiţi, ea urma să fie cea de-a şaptea laureată. Le vom trimite părinţilor ei medalia care i se cuvenea. Le-a făcut mare plăcere cînd au aflat că fiica lor va fi onorată astfel de către foştii ei colegi de clasă.

O clasă extrem de ghinionistă, îşi zise Jean, cu o strîngere de inimă, în timp ce Emerson venea spre ea ca s-o pupe pe obraz. Aceasta fusese expresia folosită de reporterul Jake Perkins, cînd o luase deoparte, ca să îi pună cîteva întrebări. Rămăsese şocată de ceea ce aflase de la el. Am pierdut legătura cu colegii după terminarea liceului, în afară de Alison şi Laura, îşi spuse ea. În anul cînd a murit Catherine, eram în Chicago, unde, chipurile, am lucrat o vreme înainte de a începe facultatea. Am aflat că Debby Parker s-a prăbuşit cu avionul, dar n-am ştiut nimic despre ceea ce s-a întîmplat cu Cindy Lang şi Gloria Martin. Iar acum o lună,

Alison. Oh, Doamne, şi cînd te gîndeşti că mîncam toate la aceeaşi masă...

Acum, n-am mai rămas decît eu şi Laura, se gîndi ea. Oare ce soartă ne pîndeşte şi pe noi?

Laura o sunase ca să îi spună că urmau să se vadă la petrecere. „Jeannie, ştiu că stabilisem să ne întîlnim mai devreme, dar nu sînt încă gata. Vreau să-mi fac o intrare fulminantă, îi explicase ea. Scopul meu în acest weekend este să-i sucesc minţile lui Gordie Amory, astfel încît să pot juca rolul principal în noul lui serial TV."

În loc să se supere, Jean răsuflase uşurată şi folosise timpul ca să o sune pe Alice Sommers, cu care fusese vecină aproape doi ani. Doamna Sommers locuia acum în centru, lîngă parc. Familia Sommers se mutase în Cornwall cu aproximativ doi ani înainte ca fiica lor Karen să fie ucisă. Jean n-avea să uite niciodată ziua cînd doamna Sommers venise s-o ia de la şcoală. „Jean, ce-ar fi să vii la cumpărături cu mine?", îi propusese ea. „Nu cred că-i bine să te duci direct acasă."

În felul acesta, fusese scutită de ruşinea de a asista la momentul cînd un echipaj de poliţie oprise în faţa casei lor, ca să-i ducă la secţie pe părinţii ei, cu cătuşe la mînă. Pe Karen Sommers nu o cunoscuse prea bine. Karen fusese studentă la Columbia Medical School din Manhattan, unde familia Sommers avea un apartament, ceea ce le dădea posibilitatea părinţilor să stea uneori împreună cu fiica lor. De fapt, pînă în noaptea morţii ei, Karen nu venise decît arareori în Cornwall.

Am păstrat mereu legătura cu părinţii ei, se gîndi Jean. Cînd veneau în Washington mă sunau de fiecare dată ca să mă invite la restaurant. Michael Sommers murise în urmă cu cîţiva ani, însă Alice aflase de organizarea reuniunii de douăzeci de ani de la terminarea liceului şi o sunase pe

Jean, ca s-o invite pe la ea, în dimineața în care era programată vizita la West Point.

Avînd un pic de timp la dispoziție, dat fiind faptul că Laura contramandase întîlnirea lor, Jean se decise. Mîine, cînd se va vedea cu Alice, îi va povesti despre Lily, îi va arăta faxurile și peria cu firele de păr ale lui Lily. Era limpede că persoana care știa de povestea copilului văzuse și fișele doctorului Connors, își spuse ea. Probabil că e cineva care a locuit pe-aici sau care avea cunoștințe în cartier. În fine, o persoană în mîna căreia au încăput fișele medicale care nu au ars la incendiu. Alice ar putea să mă ajute să intru în legătură cu un reprezentant al legii de aici. Știu de la ea că poliția locală continuă și acum să se preocupe de prinderea asasinului lui Karen.

– Jean, ce bine-mi pare să te revăd, spuse Mark Fleischman, care pînă atunci stătuse de vorbă cu Robby Brent. Arăți minunat, dar pari cam supărată. Te-a sîcîit și pe tine reporterul ăla?

– Da. Mark, am rămas șocată. N-am știut de moartea celorlalte fete, în afară de Debby și pe urmă, bineînțeles, Alison.

– Nici eu n-am știut nimic. Eu n-am auzit nici măcar de Debby. Nu m-a mai interesat nimic legat de Stonecroft, pînă m-a contactat Jack Emerson.

– Și Perkins ce-a întrebat?

– Voia să știe părerea mea ca psihiatru referitoare la faptul că cele cinci decese nu au avut loc în ceea ce ar fi putut fi un accident cu multiple victime, ci moartea fiecăruia a survenit în circumstanțe specifice M-a întrebat dacă nu mi se pare că, pentru un grup așa de restrîns, au fost mult prea multe decese. I-am spus că nu-i nevoie să fii psihiatru pentru a sesiza că, într-adevăr, e ceva dubios în toată povestea asta.

Jean îi dădu dreptate, încuviințînd din cap.

– Tipul mi-a zis că, din investigațiile lui, asemenea situații apar îndeobște în vremuri de război, deși, cum spunea el, există și grupuri – clase de elevi, familii, echipe care par că sînt blestemate să treacă prin asemenea nenorociri. Mark, eu nu cred că-i vorba de vreun „blestem" aici. Eu zic doar că e ceva foarte straniu.

Jack Emerson auzise și el conversația. Zîmbetul dinainte dispăruse și pe chipul lui apăruse o expresie de agasare.

– I-am pus în vedere mucosului ăluia de Perkins să nu mai plimbe lista aia pe-aici, mormăi el.

Carter Stewart și Laura Wilcox intrară în separeu exact în momentul în care Emerson rostea aceste cuvinte.

– Ba te asigur că lista a circulat deja pe la toți, spuse Carter Stewart, pe un ton tăios. Sugestia mea pentru cei care n-au fost încă abordați de individul ăsta este să-i taie macaroana din start și să-l refuze ferm. Eu așa am procedat și a „ținut".

Jean stătea undeva, lîngă intrare, așa că Laura nu o zări de la bun început.

– Mă primiți și pe mine? glumi ea. Sau am nimerit fără să vreau într-un club de bărbați?!

Zîmbind, Laura trecu de la un bărbat la celălalt, studiind cu atenție fiecare ecuson, înainte de a-l săruta pe cel care îl purta.

– Mark Fleischman, Gordon Amory, Robby Brent, Jack Emerson. Și, desigur, Carter, pe care eu îl știam drept „Howie" și care nici nu m-a pupat încă. Arătați superb, toți! Vedeți voi, asta-i diferența dintre noi. Eu am fost pe culmile gloriei la vîrsta de șaisprezece ani, după care a început degringolada. Voi patru și Howie, adică am vrut să zic Carter, abia vă începeați ascensiunea în vremea aceea.

Apoi o văzu pe Jean și se repezi s-o îmbrățișeze.

Laura era „spărgătorul de gheață" de care aveau toți nevoie. Mark Fleischman remarcă relaxarea vizibilă pe chipu-

rile tuturor. Lumea zîmbea iarăşi şi avea chef să mai soarbă din paharele cu vin.

Laura arată tot trăsnet, îşi zise el. Deşi are treizeci şi opt sau treizeci şi nouă de ani ca noi toţi, nu-i dai mai mult de treizeci. Şi ce toaletă luxoasă are, luxoasă şi scumpă, scumpă de tot. Serialul de televiziune în care a jucat nu se mai difuzează de vreo doi ani deja. Oare a mai primit ceva de lucru de atunci? Ştia că Laura trecuse printr-un divorţ urît, cu certuri şi acuze din ambele părţi; citise despre asta în *New York Post.* Zîmbi în sinea lui, văzînd-o că îl sărută încă o dată pe Gordie.

– Ţin minte că erai topit după mine, îl tachină ea.

Veni pe urmă rîndul lui.

– Mark Fleischman, spuse ea dintr-o suflare. Pot să jur că ai fost groaznic de gelos cînd am început să umblu cu Barry Diamond. Am dreptate, ia zi?

– Da, ai dreptate, Laura, zise el zîmbind, dar asta a fost odată, de mult de tot.

– Ştiu, dar eu n-am uitat, spuse ea, cu un surîs radios.

Citise el undeva că ducesa de Windsor avea capacitatea de a-l face pe fiecare bărbat cu care stătea de vorbă să aibă senzaţia că *el* era singurul mascul din încăpere. Laura trecuse deja la alt personaj din grupul lor.

– Nici eu n-am uitat, Laura, spuse Mark, încetişor. Nici un singur *minut* măcar, eu n-am uitat nimic.

10

Remarcă amuzat că la cocktail Laura era, ca de obicei, în centrul atenţiei, deşi dintre oaspeţii de onoare merita cel mai puţin acest lucru. În serialul de televiziune, singura ei mare realizare ca actriţă, jucase rolul unei blonde infa-

tuate şi anoste, căreia nu-i păsa decît de propria-i persoană. Halal interpretare, halal distribuţie, se gîndi el.

Nu se putea nega faptul că tipa arăta încă teribil de bine, dar era vorba despre acea înflorire finală, dinaintea schimbărilor irevocabile aduse de vîrstă. Deja avea riduri fine în jurul ochilor şi buzelor. Îşi amintea că şi mama ei avusese acelaşi ten pergamentos şi uscat, care îmbătrîneşte repede şi urît. Dacă Laura mai trăia încă zece ani, nici măcar chirurgia plastică n-ar mai fi putut repara ceva. Dar, desigur, nu va mai apuca să trăiască încă zece ani.

Uneori, Bufniţa se refugia într-un loc tainic pentru o vreme, undeva adînc, înlăuntrul lui. În asemenea perioade, avea impresia că tot ceea ce făcuse Bufniţa fusese doar un vis. Alteori, ca de exemplu acum, simţea că Bufniţa trăia în el. Parcă îi vedea ochii aceia întunecaţi, înconjuraţi de nişte cercuri de galben. Simţea cum ghearele ei se prind de ramura unui copac. Simţea atingerea moale a penelor ei catifelate, care îl făceau să se înfioare. Simţea foşnetul aripilor ei, cînd se năpustea să-şi înhaţe prada.

Prezenţa Laurei făcuse Bufniţa să ţîşnească de pe creangă. Ce-l determinase oare să aştepte atît de mult pînă s-o atace? Bufniţa îi cerea socoteală acum, dar lui îi era teamă să răspundă. Oare din cauză că, odată ce Laura şi Jean vor fi fost nimicite, puterea Bufniţei asupra vieţii şi a morţii ar putea să dispară? Laura ar fi trebuit să moară în urmă cu douăzeci de ani, însă tocmai greşeala aceasta îl eliberase. Greşeala aceasta, un accident al soţii, îl preschimbase dintr-un mucos bîlbîit – *„Eeeuuuuu sînt buuuuuuffniţa şi staaaauuuu într-un..."* – în Bufniţa, cu majusculă, pasărea răpitoare prin excelenţă.

Cineva îi studia ecusonul, un tip cu ochelari şi început de chelie, îmbrăcat cu un costum gri-închis, rezonabil de scump. Pe urmă, bărbatul zîmbi şi întinse mîna:

– Joel Nieman, zise el.

Joel Nieman. Oh, sigur, cel care îl jucase pe Romeo în ultimul an de şcoală. Cel despre care Alison scrisese în articolul ei: „Spre uimirea tuturor, Romeo, *alias* Joel Nieman, a reuşit să memoreze aproape toate replicile".

– Ai renunţat la actorie? întrebă Bufniţa, zîmbindu-i.

Nieman părea surprins.

– Ce memorie bună ai. Da, mi-am zis că teatrul, în general, se poate descurca şi fără mine, spuse el.

– Ţin minte şi-acum ce-a scris Alison despre tine în gazeta şcolii.

Nieman rîse.

– Da, şi eu ţin minte. Mi-a făcut mare bine, atunci. Am optat pentru finanţe şi contabilitate, mult mai potrivite pentru mine. Mare păcat ce s-a întîmplat cu ea.

– Da, groaznic, îi dădu dreptate Bufniţa.

– Am citit că, iniţial, s-a pus problema unei investigaţii criminalistice, dar acum poliţia crede, mai degrabă, că Alison a murit în momentul în care a luat contact cu apa din piscină.

– Mare tîmpiţi şi poliţiştii ăştia.

– După părerea ta, Alison a fost ucisă? se miră Joel Nieman, devenind brusc curios.

Bufniţa îşi dădu seama că fusese prea vehement.

– Din cîte am mai citit şi eu, şi-a făcut mulţi duşmani în viaţă, spuse, cu prudenţă. Dar mai ştii? Poate că poliţia are dreptate. Probabil că de aceea se recomandă să nu înoţi niciodată singur într-o piscină.

– Romeo, Romeo al meu! se pitigăie o voce lîngă ei.

Marcy Rogers, care fusese Julieta în piesa lor de la şcoală, îl bătea uşor pe umăr pe Nieman. Acesta se răsuci în loc, întorcîndu-se spre ea.

Marcy avea aceleaşi bucle bogate castanii, dar înspicate acum cu şuviţe blonde. Îşi luase o poză teatrală:

– Şi lumea întreagă iubeşte ca noi!

– Formidabil. Julieta, tu eşti! exclamă Joel Nieman, extaziat.

Marcy aruncă o privire spre Bufniţă.

– Ah, bună, după care se întoarse către Nieman. Hai să ţi-l prezint pe Romeo al meu din realitate. E-acolo, la bar.

Desconsiderat. Ignorat. Exact cum păţise mereu la Stonecroft. Marcy nici măcar nu se sinchisise să se uite la ecusonul lui. Pur şi simplu îl trecuse cu vederea. Bufniţa privi în jur. Jean Sheridan şi Laura Wilcox stăteau în picioare una lîngă cealaltă, la bufet. Studie profilul lui Jean. Spre deosebire de Laura era genul de femeie care arată din ce în ce mai bine, pe măsură ce înaintează în vîrstă. Se schimbase, dar trăsăturile îi rămăseseră aceleaşi. Avea, acum, altă atitudine, altă voce, alt comportament în societate. Oh, desigur, contau şi părul, hainele, dar la ea transformarea fusese mai degrabă interioară decît exterioară. Cîtă ruşine i-o fi fost în adolescenţă, cînd părinţii ei se certau şi se dădeau în spectacol. De vreo două ori, întrecuseră însă măsura, aşa că poliţia îi luase la secţie, cu cătuşe la mîini.

Bufniţa se îndreptă spre bufet şi îşi luă o farfurie. Începea să înţeleagă atitudinea ambivalentă pe care o avea faţă de Jean. Cînd învăţa la Stonecroft se întîmplase de vreo două ori, ca de pildă atunci cînd nu fusese primit în echipa de baseball a şcolii, ca ea să îşi dea silinţa să fie drăguţă cu el. De fapt, în primăvara ultimului an de liceu, se gîndise chiar să îi ceară o întîlnire. Era sigur că Jean nu avea pe nimeni. Uneori, sîmbăta seara, cînd era cald afară, obişnuia să se ascundă după vreun copac, pe aleea îndrăgostiţilor, şi să aştepte să apară maşinile cu tinerii care veneau de la film. N-o văzuse niciodată pe Jean acolo.

Lăsă la o parte argumentele pozitive, ştiind că era prea tîrziu să mai schimbe cursul lucrurilor. Nu trecuseră nici două ceasuri de cînd se decisese s-o ucidă şi pe ea. Se întîmplase atunci cînd o văzuse intrînd în hotel. Acum,

înţelegea de ce luase această hotărîre irevocabilă. Mama lui obişnuia să spună: „Apele liniştite sînt adînci". Chiar dacă Jeannie se purtase frumos cu el de vreo două ori, probabil că pe dinăuntru era şi ea la fel ca Laura, şi rîdea de nătărăul care făcuse pipi pe el, plînsese şi se bîlbîise. Îşi luă nişte salată. Ei şi, ce dacă n-o văzuse pe aleea îndrăgostiţilor, împreună cu ceilalţi ticăloşi din clasă! Domnişoara „Nici-usturoi-n-a-mîncat-nici-gura-nu-i-miroase" avusese în schimb o idilă cu unul de la West Point – ştia asta.

Furia îl măcina pe dinăuntru, avertizîndu-l că în curînd va trebui să dezlănţuie Bufniţa.

Renunţă la paste, alese nişte somon şi fasole verde cu şuncă, după care privi în jur. Laura şi Jean tocmai se instalaseră la masa oaspeţilor de onoare. Jean îi prinse privirea şi îi făcu semn cu mîna să vină şi el. Ce mult seamănă Lily cu tine, se gîndi el. Da, într-adevăr, o asemănare izbitoare.

Constatarea aceasta îi accentua senzaţia de foame.

11

La ora două noaptea, Jean renunţă la tentativa de a încerca să adoarmă, aprinse lumina şi deschise o carte. După ce citi vreo oră, constată că nu reţinuse nici măcar un cuvînt şi, nervoasă, puse cartea jos şi stinse lumina. Îşi simţea muşchii încordaţi şi rigizi, iar pe deasupra o încerca o migrenă. Ştia că o extenuase efortul de a face faţă în societate, cînd de fapt pe ea o rodea gîndul că Lily ar putea fi în primejdie. Abia aştepta să se facă ora zece dimineaţa, ca să se poată duce în vizită la Alice Sommers, căreia voia să-i povestească despre Lily.

Aceleaşi gînduri i se învîrteau obsedant în cap. În toţi aceşti ani, n-am pomenit nimănui de existenţa lui Lily.

Adopția a fost confidențială. Doctorul Connors a murit, iar arhiva lui a fost distrusă de flăcări. Cine a putut totuși afla de fată? Cumva părinții adoptivi știau numele meu și m-au urmărit de la distanță, în toți acești ani? Sau poate i-au povestit de mine altcuiva, iar acea persoană m-a contactat acum. Dar *de ce?*

Fereastra care dădea spre spatele hotelului era deschisă, așa că în cameră începuse să se facă frig. După ce oscilă nehotărîtă cîteva clipe, Jean oftă și împinse cuvertura la o parte. Dacă mai sper totuși să pot ațipi un pic, mai bine să închid fereastra aia, se gîndi ea. Se dădu jos din pat și traversă camera. Dîrdîind în timp ce se pregătea să închidă fereastra, privi fără să vrea în jos. O mașină, cu farurile stinse, parcă dedesubt și un bărbat ieși din automobil și se îndreaptă grăbit spre intrarea din spate a hotelului. Tipul avea gulerul de la mantou ridicat, dar cînd deschise ușa, chipul lui deveni foarte vizibil. Plecînd de la fereastră, Jean se gîndea: Ce naiba o fi făcut pînă la ora asta din noapte acest distins oaspete de la cocktailul nostru?

12

La ora trei noaptea, secția de poliție din Goshen a fost anunțată telefonic de dispariția lui Helen Whelan din Surrey Meadows. Necăsătorită, avînd puțin peste patruzeci de ani, femeia fusese văzută ultima oară de către un vecin. Whelan ieșise la plimbare pe jos cu ciobănescul ei german, Brutus, cam pe la miezul nopții. La ora trei noaptea, o pereche care locuia la cîteva străzi mai încolo, în apropierea parcului, se trezise din somn în urlete și lătrături de cîine Ieșind din casă, găsiseră un ciobănesc german care se căznea din greu să se ridice în picioare. Animalul fusese lovit cu

sălbăticie în cap şi pe spinare, cu un obiect greu. Pe drum, un pic mai încolo, s-a găsit un pantof de damă.

La ora patru dimineaţa, Sam Deegan fusese chemat la birou, şi primise sarcina de a participa la investigarea dispariţiei femeii. Sam Deegan se duse mai întîi să stea de vorbă cu doctorul Siegel, veterinarul care se ocupase de animalul rănit. „Părerea mea este că acest cîine a zăcut inconştient pe puţin două ceasuri, după ce a fost lovit de mai multe ori în cap", îi spuse Siegal lui Deegan. „După rănile şi contuziile produse, cred că a fost vorba de un levier."

Sam vizualiza deja întreaga scenă. Helen Whelan dăduse drumul cîinelui din lesă, ca acesta să alerge prin parc. Văzînd-o singură, cineva încercase s-o tîrască cu forţa într-un automobil. Ciobănescul german venise în goană ca s-o apere şi fusese snopit în bătaie.

Sam se dusese cu maşina pe strada unde fusese găsit animalul şi începuse să sune la diferite uşi. La cea de-a patra casă, un bătrîn îi spusese că auzise un cîine lătrînd isteric cam pe la douăsprezece şi jumătate.

Helen Whelan era, sau fusese, o profesoară de educaţie fizică foarte cunoscută la liceul din Surrey Meadows. Sam a aflat de la cîţiva profesori, colegi de-ai ei, că Helen avea obiceiul să iasă noaptea tîrziu cu cîinele la plimbare. „Nu-i era frică să umble noaptea pe străzi, fiindcă îl avea pe Brutus; cîinele ar fi fost în stare să-şi dea viaţa pentru ea", îi spuse cu tristeţe directorul şcolii.

– Aşa s-a şi întîmplat. Veterinarul a trebuit să-l eutanasieze pe Brutus.

La ora zece dimineaţa, Sam avea deja convingerea că nu-i va fi uşor să rezolve acest caz. Disperată, sora lui Helen care locuia în Newburgh, destul de aproape, îi spusese că Helen nu avea duşmani. De cîţiva ani era combinată cu un tip, profesor şi el, care era plecat cu o bursă în Spania.

Ce se întîmplase cu ea? Dispăruse sau era moartă? Sam era sigur că un ins care maltratase cu atîta cruzime un cîine nu putea avea nici un fel de îndurare față de o femeie. Urma, așadar, o investigație dificilă, lui revenindu-i partea de anchetă în cartierul unde locuia Helen și la școala unde preda. Nu era exclus nici ca unul dintre derbedeii care formau în ziua de azi masa elevilor din școli să fi avut pică pe ea. Fotografia înfățișa o femeie foarte atrăgătoare. Dacă vreun vecin se îndrăgostise de ea, și fusese refuzat?

Sam spera să nu fie genul de crimă comisă la întîmplare, cînd călăul nu-și cunoaște dinainte victima, a cărei unică vină este că i-a ieșit în cale la momentul nepotrivit. Crimele de acest fel erau cel mai greu de investigat, și adesea rămîneau nesoluționate, ceea ce Sam nu putea accepta.

Din aproape în aproape, ajunse inevitabil să se gîndească la Karen Sommers. Moartea ei nu era greu de *soluționat*, reflectă Sam; era doar greu de *dovedit*. Asasinul era Cyrus Lindstrom, iubitul căruia fata îi dăduse papucii acum douăzeci de ani – asta era convingerea lui Sam. Săptămîna viitoare, pe vremea asta, cînd îmi voi face actele de pensionare, voi preda altcuiva acest caz, își zise el. Așa cum voi preda și cazul tău, se gîndi el, privind cu compasiune fotografia recentă a lui Helen Whelan – ochi albaștri, brunetă –, care era declarată oficial „dispărută, probabil decedată".

13

Laura fusese tentată să doarmă mai mult și să-și păstreze energia pentru prînzul de la West Point, programat înaintea partidei, dar cînd se trezi sîmbătă dimineață, se răzgîndi. Planul ei de a-i suci capul lui Gordie Amory nu prea avusese succes la dineul care urmase după cocktail.

Oaspeţii de onoare stătuseră la aceeaşi masă, la care venise şi Jack Emerson. La început, Gordie a fost tăcut, dar în cele din urmă s-a mai înviorat şi i-a făcut chiar un compliment.

– Cred că nu a existat băiat în clasa noastră care să nu fi fost îndrăgostit de tine la un moment dat.

– Dar de ce vorbeşti la timpul trecut? îl tachinase ea.

– Într-adevăr, de ce! replicase el, pe un ton promiţător.

Pe urmă, se ivise o şansă neaşteptată pentru ea. Robby Brent s-a apucat să povestească grupului de la masă că i se propusese să joace într-o comedie de situaţie, la HBO, şi că îi plăcuse scenariul. „Lumea s-a săturat de toate emisiunile astea de reality show." „Lumea vrea să mai şi rîdă. Telespectatorii şi-au amintit de toate comediile clasice pe care le-au văzut: *I Love Lucy, All in the Family, The Honeymooners, The Mary Tyler Moore Show*. Cît umor aveau! Credeţi-mă, umorul la modul absolut va cîştiga iarăşi teren." După care, se uitase spre ea: „Ştii, Laura, cred că ar trebui să dai o probă pentru rolul soţiei mele. Cred că ţi s-ar potrivi perfect":

Laura se întreba dacă nu cumva Robbie glumea, avînd în vedere că meseria lui era aceea de actor de comedie, ceea ce presupunea că putea juca teatru oricînd, mai ales în viaţa de zi cu zi... Pe de altă parte, dacă tipul *nu* glumea şi dacă ea nu reuşea să-l agaţe pe Gordie, poate că Robby reprezenta încă o şansă pentru ea de a cîştiga inelul de aur – probabil ultima ei şansă!

„Ultima şansă." Fără să vrea, rostise cu voce tare aceste cuvinte. Ce senzaţie stranie, aproape neplăcută îi creau. Avusese un somn agitat, plin de vise. Îl visase pe Jake Perkins, reporterul băgăreţ, care împărţise tuturor o listă cu fetele care mîncau la aceeaşi masă la Stonecroft, dar care muriseră între timp. Catherine, Debra, Cindy, Gloria şi Alison. Cinci, în total. În vis, se făcea că puştiul roşcovan bifa unul cîte unul numele lor pe listă, astfel încît acum mai rămăseseră în viaţă doar ea şi Jeannie.

Separat, fiecare am păstrat legătura cu Alison, îşi zise ea, iar acum am mai rămas doar noi două. Deşi am fost practic vecine în liceu, nu ne-am împrietenit prea mult, fiindcă Jeannie şi cu mine sîntem firi deosebite. Ea nu făcea niciodată mişto de băieţi, cum obşnuiam noi, celelalte fete.

Încetează! se avertiză Laura singură. Nu te mai gîndi la ghinioane şi blesteme! Ai la dispoziţie două zile, azi şi mîine, ca să capeţi inelul de aur. Cu un singur cuvînt rostit de buzele lui proaspăt sculptate chirurgical, Gordie Amory ar putea să o păstreze în distribuţia pentru noul serial de la Maximum. Brusc, Robby Brent devenise alt personaj din grupul lor care ar putea s-o ajute în cariera ei de actriţă. Dacă tipul nu-şi bătuse joc de ea cînd îi pomenise de rolul din filmul în care urma să apară el, avea şanse reale să fie acceptată în distribuţie. Şi sînt bună la comedie, îşi zise Laura. Formidabil de bună!

Pe urmă, mai era şi Howie – nu, Carter. Şi el putea să-i deschidă nişte uşi, dacă voia. Nu în piesele lui, desigur. Dumnezeule, dramaturgia lui era nu numai deprimantă, ci şi imposibil de înţeles. Însă caracterul abscons al creaţiei lui artistice nu impieta nicidecum asupra capacităţii lui de a influenţa favorabil cariera ei.

Nu m-ar deranja să joc într-o piesă celebră. Din păcate n-o mai avea pe Alison şi ştia că trebuia să-şi caute un alt impresar.

Se uită la ceas. Era timpul să se îmbrace. Ce inspirată fusese cu alegerea ţinutei vestimentare pentru acea zi – compleu albastru Armani, cu o eşarfă Gucci. Perfect pentru vremea răcoroasă de afară.

Gordon, îşi repetă ea în timp ce îşi lega eşarfa. Gordon, nu Gordie. Carter, nu Howie. Bine măcar că Robby era tot Robby, iar Mark rămăsese tot Mark, iar maestrul de ceremonii Jack Emerson nu alesese să se numească „Jacques".

Cînd intră în restaurant, constată dezamăgită că la masa

oaspeților de onoare nu se aflau decît Mark Fleischman şi Jean.

– Eu beau doar o cafea, zise Jean. Urmează să iau micul dejun la o prietenă. Mă întîlnesc cu voi mai tîrziu, la dejun.

– Vii şi tu la plimbarea în mijlocul naturii? o întrebă Laura.

– Sigur.

– Da, chestiile astea au fost întotdeauna pasiunea ta, zise Laura. Ca şi istoria. Greşesc eu sau într-adevăr unul dintre elevii de la West Point, care era prieten bun cu tine, a murit într-un accident, exact înainte de bacalaureat? Cum îl chema?

Mark Fleischman sorbi din cafea, sesizînd în acelaşi timp tristețea din ochii lui Jean. Cum aceasta continua să tacă, Mark îşi ținu gura. Ştia răspunsul la fel de bine ca ea.

– Reed Thornton, zise Jean. Carroll Reed Thornton, Jr.

14

Cea mai grea săptămînă din an pentru Alice Sommers era cea dinaintea comemorării decesului fiicei ei. Anul acesta, însă, i se păruse şi mai dificilă.

Au trecut douăzeci de ani, îşi zise ea. Două decenii. Karen ar fi avut acum patruzeci şi doi de ani. Ar fi fost medic, probabil cardiolog. Acesta fusese visul ei cînd intrase la Medicină. Ar fi fost probabil măritată şi ar fi avut doi copii.

Cu ochii minții, Alice Sommers parcă îi şi vedea pe nepoții pe care nu-i avusese niciodată. Un băiat, înalt şi blond, ca Cyrus – fusese convinsă tot timpul că el şi Karen s-ar fi căsătorit pînă la urmă. De fapt, singurul lucru care o deranja la Sam Deegan era credința lui nestrămutată că Cyrus fusese cel care provocase moartea lui Karen.

Dar fiica lor, cum ar fi fost fiica lor? Ar fi semănat cu Karen, conchisese Alice, osatură fină, cu ochi verzi-albaştri şi păr negru ca abanosul. Bineînţeles că toate erau doar supoziţii. Realitatea, aşa cum ar fi putut să fie, n-o va şti niciodată.

Doamne, dă Doamne ceasul înapoi! Şterge de pe faţa pămîntului noaptea aceea cumplită. Asta era rugăciunea pe care o murmurase de mii de ori de-a lungul anilor.

Sam Deegan îi spusese că, după părerea lui, Karen nu se trezise cînd intrusul pătrunsese în camera ei. Alice nu ştia ce să creadă. Dacă fata deschisese ochii? Dacă simţise prezenţa cuiva? Dacă văzuse braţul criminal arcuit deasupra patului? Dacă simţise cumplitele împunsături ale cuţitului, care îi curmaseră viaţa? Toate aceste îndoieli le putea discuta cu Sam, dar nu şi cu soţul ei. Acesta se îndîrjise să creadă că unicul lui copil fusese cruţat de groaza şi durerea acelor clipe fatale.

Aceste gînduri o frămîntau pe Alice Sommers de cîteva zile. Sîmbătă dimineaţă, cînd s-a trezit, senzaţia aceea de apăsare şi suferinţă s-a risipit, fiindcă Alice ştia că Jeannie Sheridan venea în vizită la ea. Şi se bucura.

La zece se auzi soneria de la intrare. Alice deschise uşa şi o îmbrăţişă cu multă afecţiune pe Jean. Sărutînd-o acum pe amîndoi obrajii, avea impresia că o săruta un pic şi pe Karen.

Asistase, de-a lungul anilor, cum Jean evoluase de la adolescenta timidă şi rezervată, cum fusese la şaisprezece ani, cînd erau vecine în Cornwall, devenind o celebritate – istoric şi scriitoare de mare succes.

În cei doi ani cît locuiseră alături înainte ca Jean să termine liceul, iar apoi să-şi ia serviciu la Chicago şi pe urmă la Bryn Mawr, Alice învăţase să o admire şi să o compătimească deopotrivă pe fată. Nu-i venea să creadă că

era fiica unor părinți scandalagii și egoiști, oameni atît de preocupați de problemele lor meschine și mărunte, încît uitau adesea că aveau un copil. Unicul lor copil.

Cît de demnă era încă de pe atunci, își zise Alice, în timp ce îi prezenta lui Jean casa în care locuia.

– Îți dai seama că au trecut opt luni de cînd nu te-am mai văzut? Mi-a fost dor de tine, Jeannie!

– Și mie mi-a fost dor de dumneata, spuse Jean, privind-o cu afecțiune pe respectabila doamnă.

Alice Sommers era o femeie drăguță, cu păr argintiu și ochi albaștri, în care desluşeai permanent o undă de tristețe. Zîmbetul ei era cald și prietenos.

– Arăți superb, Alice.

– Mda, merge, pentru cei șaizeci și trei de ani ai mei, spuse ea. Am decis să nu-i mai îmbogățesc pe ăia de la coafor, așa că îmi aranjez singură părul. Știi, Jeannie, continuă ea după ce ajunseră în salonaș, am realizat că tu n-ai fost încă niciodată aici. De fiecare dată ne-am întîlnit în New York sau Washington. Așa că hai să-ți arăt ce priveliște minunată spre rîu am.

În timp ce treceau dintr-o încăpere în alta, Alice îi explică:

– Nu știu de ce am rămas atîta vreme în casa aceea. Mă simt mult mai bine aici. Cred că Richard avea senzația că, dacă ne-am fi mutat de-acolo, într-un fel am fi părăsit-o pe Karen. Nu a reușit niciodată să se împace cu gîndul că a murit.

Jean se gîndi la splendida casă în care locuise familia Sommers și pe care o admirase nespus în adolescență. Veșnic eram acolo, pe vremea cînd Laura locuia în ea. Chiar și după aceea Alice și domnul Sommers s-au purtat foarte frumos cu mine. Păcat că n-am avut norocul s-o cunosc pe Karen mai bine.

– Crezi că îl cunosc pe cel care a cumpărat casa? întrebă ea.

– Nu cred. Cei care au cumpărat-o erau din alt oraş. Au vîndut însă şi ei, anul trecut. Din cîte am auzit, noul proprietar a făcut nişte renovări şi intenţionează să o închirieze mobilată. Mulţi presupun că Jack Emerson ar fi cumpărătorul. Se zvoneşte că a achiziţionat mai multe imobile în oraş. Ce evoluţie spectaculoasă şi la omul ăsta! Pe vremuri dădea cu mătura prin birouri, iar acum a devenit extrem de întreprinzător şi de activ.

– El e preşedintele reuniunii noastre.

– Da, şi forţa motrice totodată. Niciodată nu s-a făcut atîta tam-tam la Stonecroft pentru o aniversare de douăzeci de ani de la terminarea şcolii! exclamă Alice Sommers, ridicînd din umeri. Singurul avantaj e că aşa ai venit şi tu pe-aici. Sper că ţi-e foame. Avem tarte cu fragi.

La cea de-a doua ceaşcă de cafea, Jean scoase din geantă faxurile şi plicul cu peria de cap. I le arătă lui Alice, şi îi povesti totul despre Lily.

– Doctorul Connors cunoştea o familie care voia un copil. Cei doi erau pacienţi de-ai lui, ceea ce înseamnă că locuiau în această zonă. Alice, nu ştiu dacă să apelez la poliţie sau să angajez un detectiv particular. Mă întreb cum ar fi mai bine să procedez.

– Adică ai făcut un copil la vîrsta de optsprezece ani şi nu ai spus nimănui niciodată nimic?! exclamă Alice, luînd în mîna ei mîna lui Jean.

– Ştii şi dumneata cum erau mama şi tata. Ar fi început să zbiere unul la celălalt şi să se acuze reciproc pentru situaţia în care ajunsesem eu. Ar fi fost ca şi cum aş fi distribuit nişte fluturaşi prin oraş, ca să afle toată lumea că rămăsesem însărcinată.

– Şi chiar n-ai spus nimănui?

– Nu, nimănui. Auzisem că doctorul Connors îi ajuta pe

cei care doreau să înfieze copii. Ar fi vrut ca eu să le spun părinților, însă fiind majoră a acceptat să preia cazul. Mi-a spus că are o pacientă care nu putea face copii și dorea să înfieze unul. Niște oameni absolut minunați. A stat de vorbă cu ei și au fost entuziasmați de propunere. Între timp, mi-a găsit o slujbă de funcționară la un azil din Chicago, ceea ce mi-a oferit posibilitatea de a pretinde că vreau să lucrez un an la Chicago, înainte de a începe facultatea.

– Țin minte și acum cît de mîndri am fost cînd am aflat că ai primit o bursă la Bryn Mawr.

– Am plecat la Chicago, imediat după absolvire. Trebuia neapărat să dispar de-aici. Și asta nu numai din cauză că eram însărcinată. Simțeam nevoia să jelesc de una singură. Păcat că nu l-ai cunoscut pe Reed. Era un om extraordinar. Cred că de aceea n-am mai vrut să mă căsătoresc niciodată, spuse Jean, cu lacrimi în ochi. Niciodată n-am iubit pe cineva așa cum l-am iubit pe el, spuse ea, după care, scuturînd din cap, luă faxul în mînă. Mă gîndeam să mă duc cu asta la poliție, dar eu locuiesc în Washington. Ce-ar putea face cei de-acolo? „S-o sărut sau s-o omor? A fost o glumă." Nu sună neapărat a amenințare, nu-i așa? Judecînd logic, perechea care a înfiat-o pe Lily locuia în această zonă, din moment ce *ea* era pacienta doctorului Connors. Asta mă face să cred că dacă mă hotărăsc să mă duc la poliție, ar fi bine să o fac aici, în orașul acesta, sau măcar în regiunea aceasta. Alice, tu ce părere ai?

– Cred că ai dreptate. Știu cine este persoana cu care trebuie să iei legătura. Se numește Sam Deegan. E ofițer de poliție. El e cel care a venit la noi în dimineața în care am găsit-o pe Karen moartă și tot el a refuzat în toți acești ani să claseze dosarul privitor la moartea ei, dosar care a rămas și acum neelucidat. Mi-a devenit prieten. Va găsi o modalitate să te ajute.

15

Autobuzul spre West Point era programat să plece la zece. La ora nouă şi un sfert, Jack Emerson ieşi din hotel ca să dea o fugă pînă acasă, fiindcă uitase să-şi ia cu el încă o cravată. Soţia lui, Rita, cu care era căsătorit de cincisprezece ani, citea ziarul în timp ce îşi bea cafeaua la masa din bucătărie. Cînd îl auzi intrînd, ridică privirea, cu un aer indiferent.

– Ei, Jack, cum merge măreaţa reuniune? îl întîmpină ea cu un sarcasm mai mult decît evident.

– Aş zice că merge excelent, Rita, răspunse el, pe un ton amiabil.

– Cum e camera de la hotel? Confortabilă, sau n-ai apucat să te lămureşti încă?

– Camera e confortabilă, atît cît pot fi de confortabile camerele la hotelul Glen-Ridge. Ce-ar fi să vii şi tu să stai cu mine acolo, ca să te convingi singură?

– Mă lipsesc, spuse ea, coborînd privirea spre ziar, în semn că nu mai avea chef de vorbă.

Cîteva clipe, Jack rămase locului, privind-o. Avea treizeci şi şapte de ani, dar nu făcea parte din categoria femeilor care arată mai bine pe măsură ce înaintează în vîrstă. Rita fusese întotdeauna o persoană rezervată, însă de-a lungul anilor buzele ei înguste se posomorîseră, pleoştindu-se la colţuri, ceea ce nu o avantaja deloc. La douăzeci de ani, cu părul lăsat liber pe umeri, era de-a dreptul atrăgătoare. Acum, cu părul lins şi strîns bine la spate într-un coc aparent improvizat, pielea de pe obrajii ei arăta exagerat de întinsă. De fapt, părea extrem de înţepată şi irascibilă. Privind-o, Jack constată că ajunsese să n-o mai poată suferi.

Turba de furie fiindcă simţea nevoia să se explice pentru prezenţa lui în propria-i casă.

– Am uitat să-mi iau cravata pe care voiam să o port diseară, se răţoi el. De-aia am trecut pe-acasă.

Rita lăsa ziarul în jos.

– Jack, cînd am insistat ca Sandy să meargă la internat, şi nu la preiubitul tău liceu Stonecroft, ţi-ai dat seama, probabil, că plutea deja ceva în aer.

– Da, cred că mi-am dat seama.

Aha, gata, acum o să-şi dea drumul la gură, se gîndi el.

– Mă mut înapoi în Connecticut. Am închiriat o casă în Westport pentru următoarele şase luni, sau, în fine, pînă o să găsesc să-mi cumpăr ceva pe gustul meu. Vom convenı asupra vizitelor tale la Sandy. Deşi ca soţ ai fost sub orice critică, te-ai descurcat relativ decent ca tată, de unde rezultă că e preferabil să ne despărţim amiabil. Ştiu exact ce avere ai, aşa că hai să nu risipim prea mulţi bani pe avocaţi, spuse ea ridicîndu-se în picioare. Multă lume zice despre tine că eşti un tip jovial, glumeţ, comunicativ, sociabil şi priceput în afaceri. Dar pe lîngă faptul că eşti un mare fustangiu, lucru puţin cunoscută în afară, nimeni nu ştie de fapt ce-ţi poate pielea. Mărturisesc că aşa, din pură curiozitate, m-ar interesa să aflu ce tot cloceşti tu, în mintea ta.

Jack Emerson zîmbi cu răceală.

– Mi-am dat seama, bineînţeles, cînd ai insistat ca Sandy să înveţe în Choate, că începi deja să-ţi pregăteşti mutarea înapoi în Connecticut. M-am frămîntat în sinea mea – dar nu mai mult de zece secunde – dacă să încerc să te conving să nu faci acest pas, după care am sărbătorit evenimentul!

Şi să vedem dacă vei ghici ce avere am, de fapt, mai adăugă el în gînd.

Rita Emerson ridică din umeri.

– Întotdeauna ai spus că îţi place să ai ultimul cuvînt. Dar ştii ceva, Jack? Sub ceea ce lumea consideră a fi strălucirea opulenţei, ai rămas acelaşi portar jerpelit, care, după orele de şcoală, se ducea îmbufnat să dea cu mopul pe la

alţii. Dacă n-o să joci cinstit la divorţ, s-ar putea să informez autorităţile despre faptul că tu ai pus la cale incendiul din policlinică, acum zece ani, aşa cum mi-ai mărturisit.

– Eu nu ţi-am zis niciodată lucrul ăsta, se holbă Jack la ea.

– Da, dar mă vor crede, nu-i aşa?! Lucrai în clădirea aceea şi o cunoşteai bine. Voiai terenul acela ca să faci un mall. După incendiu, ai putut cumpăra totul la un preţ derizoriu, sublinie ea, ridicînd din sprînceană. Hai, fuguţa, Jack, du-te şi ia-ţi cravata. Peste două ceasuri, voi plecat şi eu de-aici. Poate că o să agăţi şi tu vreo fostă colegă de şcoală, pe care, în ceea ce mă priveşte, n-ai decît s-o aduci aici şi să trageţi o partidă. Mie, oricum, nu-mi mai pasă!

16

Sentimentul că începea, în fine, să întreprindă ceva concret o mai liniştea într-o oarecare măsură pe Jean. Alice Sommers îi promisese că-l va suna pe Sam Deegan şi că va încerca să aranjeze o întîlnire pentru duminică după-amiază. „De obicei, la comemorarea morţii lui Karen, vine pe la mine", îi spusese ea.

Nu sînt obligată să plec mîine acasă, îşi zise Jean. Mai pot rămîne la hotel cel puţin încă o săptămînă. Sînt pricepută la investigaţii. Poate că reuşesc să găsesc pe cineva care a lucrat la cabinetul doctorului Connors, vreo asistentă medicală sau vreo secretară care să ştie unde înregistra el naşterile copiilor pe care îi încredinţa apoi spre adopţie. Poate că păstra în altă parte nişte copii ale fişelor. Sam Deegan ar putea să mă ajute să le găsesc, presupunînd că există pe undeva.

Doctorul Connors o preluase pe fetița ei imediat după naștere, la Chicago. Era posibil, oare, să fi înregistrat nașterea ei acolo? Mama adoptivă se dusese oare cu el la Chicago, ori venise el înapoi cu Lily, la Cornwall?

Celor care optaseră să se deplaseze la West Point pe cont propriu, li se comunicase să-și parcheze automobilele la Thayer Hotel. Jean simți că i se pune un nod în gît cînd intră cu mașina în incinta academiei. Ca de atîtea ori în ultimul timp se gîndi la ziua cînd fusese ultima oară aici, cu prilejul serbării de absolvire a clasei lui Reed, cînd mama și tatăl lui veniseră să ia diploma și cununa, în locul fiului lor mort.

Cei mai mulți din grupul de la Stonecroft se plimbau prin Point. Urmau să se întîlnească la douăsprezece și jumătate, pentru un dejun la Thayer, după care să asiste la o paradă de gală, și apoi să meargă la meci.

Înainte de a se duce la masă, Jean hotărî să treacă pe la mormîntul lui Reed. Avea de mers destul de mult pe jos, pînă la cimitir, însă se bucura că va avea răgazul de a medita în liniște. Mă simt liniștită aici, se gîndea ea. Cum ar fi fost oare viața mea dacă Reed ar fi trăit, dacă fiica mea ar fi fost cu mine acum, și nu undeva, departe, lîngă niște străini? Nu îndrăznise să se ducă la înmormîntarea lui Reed. Ceremonia funerară avusese loc exact în ziua serbării de absolvire de la Stonecroft, de unde Jean nu putea să lipsească. Părinții ei nu-l cunoscuseră pe Reed și nici nu știau prea multe despre el. Nu avea cum să le explice că, de fapt, ea nu voia să se ducă la festivitatea de absolvire a liceului.

Trecu pe lîngă Capela universității, amintindu-și de concertele la care fusese acolo, la început singură și apoi împreună cu Reed. Trecu prin dreptul monumentelor care purtau gravate în piatră nume devenite celebre și intră apoi în sectorul 23, unde rămase în picioare în fața mormîntului pe care era săpat numele lui, Lt. Carroll Reed Thornton, Jr. De piatra funerară, era rezemat un singur fir de trandafir, de

care era prins un mic plic. Jean simți că i se taie răsuflarea. Pe plic, era scris numele ei. Luă trandafirul și, cu mîini tremurînde, smulse din plic un cartonaș pe care scria: „Jean, asta e pentru tine. Știam că vei trece pe-aici".

Pe drumul de întoarcere spre hotel, Jean se strădui să își recapete cumpătul. Am senzația că există cineva aici, la reuniunea clasei, care știe de Lily și se joacă de-a șoarecele și pisica, cu mine. Cine putea ști că urma să vin astăzi aici și că, aproape sigur, mă voi opri și la mormîntul lui Reed?

Sîntem patruzeci și doi din seria noastră aici, se gîndi ea. În felul acesta, se restrînge numărul celor care ar putea fi în spatele acestei manevre, de la „restul lumii" la o anumită persoană dintr-un grup de patruzeci și doi. Voi descoperi cine este această persoană și unde se află Lily. Poate nici nu știe că a fost înfiată. Nu vreau să mă amestec în viața ei, dar trebuie să mă conving că nu a pățit nimic. Mi-ar plăcea s-o pot vedea măcar o dată, fie și de la distanță.

Jean iuți pașii. Nu avea la dispoziție decît ziua de azi și pe cea de mîine pentru a sta cu fiecare față în față și a încerca să afle cine fusese înaintea ei la cimitir. Voi sta de vorbă cu Laura, hotărî ea. Ei nu-i scapă nimic. Dacă a luat parte la turul organizat la West Point, care a inclus și cimitirul, e posibil ca Laura să fi remarcat ceva.

În clipa în care Jean păși în salonul rezervat pentru dejunul celor de la Stonecroft, Mark Fleischman se îndreptă spre ea.

– Turul a fost extrem de interesant, zise el. Păcat că n-ai venit și tu. Spre rușinea mea, recunosc că, pe vremea cînd locuiam în Cornwall, singurele ocazii cînd am mai venit la West Point au fost pentru a face jogging. În schimb, tu obișnuiai să vii aici destul de des, în ultimul an de școală, nu-i așa?! Țin minte că ai scris cîteva articole despre viața de la West Point, în gazeta școlii.

– Da, aşa e, răspunse Jean cu precauţie.

Un caleidoscop de amintiri îi năvăli în minte. După-amieze de duminică primăvara, plimbări pe jos spre Trophy Point şi popasuri lungi pe cîte o bancă, pentru a-şi consemna impresiile pe hîrtie. Băncile de granit roz fuseseră donate academiei West Point de către absolvenţii din 1939. Ştia şi acum pe de rost cuvintele inscripţionate pe ele: DEMNITATE, DISCIPLINĂ, CURAJ, INTEGRITATE, LEALITATE. Pînă şi caracterul literelor de pe acele bănci mă făceau să-mi dau seama cît de meschină era viaţa pe care o duceau părinţii mei, îşi aminti.

– Şeful nostru, Jack Emerson, a decretat că oaspeţii de onoare au voie astăzi să se amestece printre ceilalţi invitaţi şi să se aşeze unde vor, spunse Mark. Asta îi va crea Laurei nişte probleme. Ai remarcat cum şi-a împrăştiat farmecele în dreapta şi în stînga? A cochetat aseară la cină cu bosul nostru de televiziune, Gordon, cu dramaturgul nostru, Carter, şi cu actorul nostru de comedie, Robby. În autobuz a stat lîngă Jack Emerson şi s-a străduit să-i atragă atenţia. Tipul e chiar mare în afacerile imobiliare. Interesant, nu-i aşa?

– Tu eşti specialistul în comportamentul adolescenţilor, Mark. Laurei i-au plăcut întotdeauna tipii plini de succes. Nu crezi că trăsătura aceasta se păstrează şi la vîrsta adultă? Şi, oricum, face foarte bine că se concentrează asupra acestor patru indivizi. Foştii ei iubiţi, cum ar fi Doug Hanover, ori n-au venit la reuniune, ori au apărut cu nevestele după ei, spuse Jean, care se căznea să pară veselă şi spirituală.

Mark zîmbea, dar studiindu-l mai atent, Jean sesiză că expresia lui se schimbase deja şi că în ochi îi apăruse un fel de încordare ciudată. Aha, şi tu vasăzică? se miră ea, în gînd. Constată, totodată, cu dezamăgire că nu se aşteptase ca Mark să fi fost şi el topit după Laura, şi poate să mai fie încă?! Ei bine, trebuia neapărat să apuce să stea de vorbă cu Laura, iar dacă voia să fie şi el de faţă, foarte bine.

– Hai să ne aşezăm lîngă Laura, sugeră ea. În şcoală, stăteam întotdeauna la aceeaşi masă cu ea, la cantină.

Şi, pentru o clipă, cu ochii minţii, văzu masa lor de odinioară, de la Stonecroft. Le văzu acolo pe Catherine, Debra, Cindy, Gloria şi Alison.

Plus Laura, şi eu.

Plus Laura... şi eu...

17

Bufniţa se aşteptase ca ziarele de dimineaţă să nu fi apucat să consemneze dispariţia femeii din Surrey Meadows, New York, însă prezentarea ştirii la radio şi la televiziune îi făcu mare plăcere. Înainte şi după micul dejun, în timp ce îşi ţinea braţul în apă, urmări pe micul ecran şi ascultă la radio toate relatările. Braţul îl durea în locurile unde dulăul îşi înfipsese colţii; aşa-i trebuia, dacă fusese atît de neglijent! Era vina lui că nu remarcase lesa din mîna femeii, înainte de a opri maşina şi de a o înhăţa. Ciobănescul german răsărise pe neaşteptate, sărise pe el, mîrîind feroce în timp ce îl ataca. Noroc că a mai apucat să pună mîna pe levierul pe care îl ţinea pe scaunul din dreapta, cînd pleca în astfel de expediţii.

Acum, Jean şedea în faţa lui, de cealaltă parte a mesei, la dejun, şi se vedea limpede pe faţa ei că găsise trandafirul la mormînt. Ştia că Jean spera ca Laura să fi observat cine din grupul lor avusese o floare la plecare sau cine se furişase, rupîndu-se de ceilalţi, în timp ce vizitau cimitirul. Nu-şi făcea griji. Laura nu observase nimic. Era prea preocupată să-şi dea seama pe care dintre noi ne-ar putea folosi mai bine. E distrusă, falită şi disperată, se gîndi el, triumfător.

Aflînd cu totul întîmplător de existenţa lui Lily, înţelesese

încă de pe atunci cît de multe modalități de a-ți exercita puterea asupra semenilor tăi există pe lumea asta. Uneori îl amuza să facă uz de această putere. Alteori, prefera să aştepte. Informaţia transmisă anonim la fisc, cu trei ani în urmă, declanşase procedura de auditare a situației financiare a Laurei. Acum, Laura avea casa grevată de o ipotecă. Curînd, chestia asta nu va mai conta, însă el avea satisfacţia de a şti, încă dinainte să o omoare, cît de îngrijorată era că şi-ar putea pierde casa.

Ideea de a o contacta pe Jean în legătură cu Lily îi venise în minte atunci cînd întîmplarea făcuse să-i cunoască pe părinții adoptivi ai fetei. Chiar dacă aveam unele îndoieli în privința uciderii lui Jean, voiam s-o fac să sufere, se gîndi el, fără nici un regret.

Gestul de a lăsa floarea la mormînt fusese o sclipire de geniu. La dejunul de la Thayer sesizase deznădejdea din ochii lui Jean. La parada de gală dinaintea meciului de fotbal, făcu tot posibilul să se aşeze lîngă ea.

– Ce spectacol minunat, nu-i aşa?! exclamase el.

– Da, aşa e.

Ştia că Jean se gîndea la Reed Thornton.

Trupele în uniforme elegante mărşăluiau prin fața tribunei. Uită-te bine de tot, Jeannie, o îndemnă el în gînd. Copilul tău e aici, în capăt, pe rîndul al doilea.

18

După ce se întoarseră la hotelul Glen-Ridge din Cornwall, Jean avu grijă să urce cu liftul împreună cu Laura şi să o conducă pînă la uşa camerei ei.

– Laura, scumpa mea, trebuie neapărat să stau de vorbă cu tine, zise ea.

– Vai, Jeannie, dacă ai ştii cît sînt de obosită! Nu-mi doresc decît să fac o baie fierbinte şi să mă odihnesc, obiectă Laura. O fi frumos să faci plimbări la West Point şi să asişti la meciuri de fotbal, dar mie una nu-mi prieşte să stau prea mult pe-afară. Nu vrei să ne vedem mai tîrziu?

– Nu, spuse Jean cu fermitate. Trebuie să vorbesc cu tine acum.

– Bine, fie, haide, dar asta doar fiindcă eşti prietena mea, oftă Laura, introducînd cartela de plastic în încuietoarea uşii. Bun venit la Taj Mahal!

Deschise uşa şi apăsă pe întrerupător. Lampa de pe noptieră şi cea de pe birou se aprinseră simultan, umplînd încăperea de o lumină difuză, care făcea să pară şi mai stranii razele tîrzii ale apusului de soare.

Jean se aşeză pe marginea patului.

– Laura, e ceva cu adevărat important. Ai fost la cimitir cu ocazia turului prin West Point, aşa-i?

Laura începu să-şi descheie jacheta.

– Îhî. Jeannie, ştiu că tu te tot duceai acolo, cînd învăţam la Stonecroft, dar eu am păşit prima oară în cimitirul de la West Point. Dumnezeule, cîţi oameni importanţi sînt îngropaţi acolo! Generalul Custer. Se spunea că din cauza lui se pierduse bătalia decisivă, dar acum am auzit că, mulţumită nevesti-sii, a fost declarat erou de război. Stînd azi în picioare, la mormîntul lui, mi-am amintit cum mi-ai povestit tu odată de porecla pe care i-o dăduseră indienii lui Custer şi pe care am aflat-o de la tine: „Căpetenia Păr-Galben". Nu ştiu de unde scoteai mereu cîte o poantă din-asta!

– Au fost toţi în turul de la cimitir, Laura?

– Toată lumea din autobuz, da. Cei care şi-au luat şi copiii au venit cu maşinile lor. I-am văzut plimbîndu-se singuri, nu neapărat cu noi, cei din grupul mare. Cînd erai mică, parcă şi ţie îţi plăcea să te uiţi la morminte? zise Laura, agăţîndu-şi jacheta în cuier. Jeannie, te iubesc enorm,

continuă ea, dar crede-mă, trebuie neapărat să mă întind în pat. Ceea ce ţi-ar prinde bine şi ţie. Diseară e momentul festiv. O să ni se dea medalia sau placa aia sau ce-or fi pregătit organizatorii. Sper că n-or să ne pună să cîntăm imnul şcolii, nu?!

Jean se ridică în picioare şi-şi puse mîinile pe umerii Laurei.

– Laura, e ceva foarte important pentru mine. Ai remarcat dacă vreo persoană din autobuz avea cumva un trandafir, sau ai văzut pe cineva intrînd cu un trandafir în cimitir?

– Un trandafir?! Nu, bineînţeles că nu. Adică, am văzut o mulţime de oameni care se duceau cu flori la un mormînt sau la altul, dar nu din grupul nostru. De fapt, nici unul dintre noi nu are pe cineva apropiat înmormîntat acolo.

Trebuia să mă fi aşteptat, îşi zise Jean. Laura ignoră tot ceea ce nu prezintă interes pentru ea.

– Bine, gata, ai scăpat de mine, zise ea. La ce oră trebuie să fim jos?

– La şapte, pentru cocktail, şi la opt pentru dineu. La zece ni se decernează medaliile. Mîine nu mai avem decît slujba de pomenire pentru Alison şi gustarea de la Stonecroft.

– Şi tu ce-o să faci, Laura? Pleci de-aici direct în California?

Laura o îmbrăţişă pe Jean.

– N-am încă un plan, dar hai să zicem că s-ar putea să găsesc şi o variantă mai bună. Pa, dragă, ne vedem mai tîrziu.

Cînd uşa se închise în urma lui Jean, Laura scoase din dulap geanta de voiaj. Imediat după dineu, urmau s-o şteargă împreună de-aici. Cum spusese el: „Mi s-a acrit de hotelul ăsta, Laura. Pregăteşte-ţi o geantă de voiaj cu cîteva lucruri pentru noapte, pe care o s-o bag în maşina mea, înainte de dineu. Dar să-ţi ţii gura. Nu e treaba nimănui unde vom sta noi la noapte. Vom repara greşeala pe care ai făcut-o acum

douăzeci de ani, cînd nu ți-ai dat seama ce tip formidabil sînt".

Împachetînd o jachetă de caşmir, pentru a doua zi dimineață, Laura zîmbea. I-am spus clar că nu concep să nu particip la slujba în memoria lui Alison, dar că peste gustarea de la Stonecroft putem sări liniştiți, fiindcă nu mă interesează.

El replicase: „Nici nu-mi trece prin minte să nu fiu prezent la slujba în amintirea lui Alison", asta, firește, a însemnat că vrea să meargă acolo împreună cu mine.

19

La ora trei după-amiaza, Sam Deegan avu surpriza să primească un telefon de la Alice Sommers.

– Sam, eşti liber diseară ca să mergi la un dineu cu ținută la patru ace?

Sam era prea uimit ca să mai fie în stare să răspundă ceva.

– Ştiu că te-am luat pe nepregătite, se scuză Alice.

– Nu, nu, deloc. Sigur, da, sînt liber diseară. Şi am într-adevăr un frac în dulap, pregătit pentru asemenea sindrofii.

– E vorba despre dineul de gală organizat în onoarea unei clase care a absolvit la Stonecroft, acum douăzeci de ani. Lumea din oraş a fost rugată să cumpere bilete la această ceremonie. De fapt, scopul este să se strîngă nişte fonduri pentru lucrările de extindere a liceului Stonecroft. Nu intenționam să merg, dar aş vrea tare mult să faci cunoştință cu unul dintre oaspeții de onoare ai acestei festivități. Se numeşte Jean Sheridan. A fost vecina mea, pe vremuri, şi țin foarte mult la ea. Trece printr-o perioadă grea şi are

nevoie de niște sfaturi. Inițial plănuisem să te rog să vii mîine pe-aici ca să stai de vorbă cu ea. Pe urmă, am ajuns la concluzia că mi-ar plăcea să fiu de față cînd Jean primește medalia și...

Sam avu impresia că invitația lansată de Alice Sommers fusese pripită, iar acum începuse să-și ceară scuze, ba poate chiar să regrete că o făcuse.

– Alice, mi-ar plăcea foarte mult să merg, rosti el cu emfază.

Nu-i spuse că era în picioare de la ora patru și jumătate dimineața, fiindcă se ocupase de dispariția lui Helen Whelan. În plus, abia venise acasă de cîteva minute și intenționa să se culce devreme. Un pui de somn de vreo oră-două, și voi fi ca nou, se gîndise el.

– Voiam să trec mîine pe la tine, spuse Sam.

Alice Sommers știa perfect la ce se referea el.

– Da, am bănuit eu. Dacă poți fi la mine pe la șapte, bem întîi ceva, iar apoi pornim spre hotel.

– S-a făcut. Pa, Alice.

Sam închise telefonul și constată, ușor stînjenit, că era foarte încîntat de invitația primită; pe urmă, se gîndi la motivele reale pentru care fusese poftit la dineu. Oare de ce prietena lui Alice, Jean Sheridan, trecea printr-o perioadă grea? În fine, oricît de gravă o fi problema acesteia, nu se putea compara, desigur, cu ceea ce pățise Helen Whelan.

20

Mare tevatură pe-aici, ce zici, Jean? întrebă Gordon Amory.

Era așezat în dreapta ei, pe al doilea rînd de scaune de pe podiumul unde fuseseră plasați oaspeții de onoare. În

fața lor, congresmanul local, primarul din Cornwall-on-Hudson, sponsorii dineului, președintele liceului Stonecroft și cîțiva membri ai consiliului de administrație priveau cu satisfacție vînzoleala din sala de bal.

– Da, așa e, îi dădu ea dreptate.

– Nu ți-a trecut prin minte să-ți inviți părinții la acest mare eveniment?

Dacă ar fi perceput o notă sarcastică în vocea lui Gordon, poate că s-ar fi supărat, însă sesiză tonul ușor glumeț și i-o plăti cu aceeași monedă.

– Nu. Dar ție ți-a trecut prin minte să-i inviți pe *ai tăi?*

– Bineînțeles că nu. Apropo, ai observat că nici unul dintre colegii noștri omagiați nu s-a gîndit să-și aducă părinții, ca să împartă cu ei aceste clipe triumfale!

– Din cîte am înțeles, majoritatea părinților s-au mutat în altă parte. Ai mei au plecat în vara în care am absolvit cursurile la Stonecroft. Au plecat și s-au despărțit, cum poate că ai afla.

– Și ai mei la fel. Dacă mă gîndesc la noi ăștia șase de aici, considerați mîndria clasei, îmi dau seama că dintre noi toți Laura a fost probabil singura care a avut o copilărie și o adolescență fericită în acest oraș. Cred că tu ai fost tare amărîtă, la fel ca mine, ca Robby, Mark și Carter. Robby a fost un elev delăsător, provenit dintr-o familie de intelectuali, amenințat în permanență că își va pierde bursa pe care o avea la Stonecroft. Umorul a devenit armura și refugiul lui. Părinții lui Mark nu s-au sfiit să declare public că și-ar fi dorit ca Mark să fi murit, și nu fratele lui. El a reacționat făcîndu-se medic psihiatru pentru adolescenți. Mă întreb dacă o fi încercat vreodată să trateze și adolescentul din el.

Ești medic, vindecă-te singur, se gîndi Jean, căreia i se părea că Gordon avea dreptate.

– Howie sau Carter, cum insistă el să i se spună, a avut un tată care îi snopea în bătaie pe el și pe maică-sa, con-

tinuă Gordon. Howie făcea tot posibilul să stea cît mai puțin pe-acasă. Știai că era mereu prins cu nasul lipit de ferestrele altora. Crezi că făcea asta ca să întrezărească un crîmpei de viață normală? Nu ești de părere că acesta ar putea fi și motivul pentru care piesele lui sînt așa de sumbre?

– Și așa ajungem la tine și la mine, spuse ea, încetișor.

– Maică-mea era o gospodină mizerabilă. Mai ții minte că, atunci cînd casa noastră a luat foc, lumea se amuza spunînd că doar așa se putuse face curățenie acolo. Am acum trei locuințe și mărturisesc că sînt obsedat de ideea de curățenie. Tot din acest motiv a eșuat și mariajul meu. Ei, dar și la acest capitol, greșeala a existat din start.

– Maică-mea și taică-meu se certau îngrozitor, în văzul lumii. Nu asta e ceea ce îți amintești tu despre mine, Gordon?

Știa precis că exact asta era în mintea lui acum.

– Mă gîndeam cît de vulnerabili sînt cei mici și ce ușor e să-i facă să sufere; și mă mai gîndeam că, în afară de Laura, care era fata de aur a clasei noastre, eu, tu, Carter, Robby și Mark n-am trăit deloc pe roze. Nu mai lipsea decît ca părinții să ne facă viața și mai grea, ceea ce oricum am pățit, într-un fel sau altul, cu toții. Știi, Jean, am dorit atît de mult să mă schimb, încît mi-am făcut o operație estetică, să nu mai semăn cu mine cel dinainte. Totuși, cînd mi se mai îneacă uneori corăbiile, mă trezesc că am rămas același Gordie prostovanul, puștiul nătărău de care era așa de nostim să facă mișto. Tu ți-ai făcut un nume în cercurile academice, iar acum ai publicat și o carte, considerată drept un adevărat succes de librărie. Și, totuși, în sinea ta cine ești de fapt?

Da, cine, într-adevăr? În sinea mea, constat mult prea frecvent că sînt aceeași fată inadaptată și nevoiașă, își zise Jean, însă scăpă de obligația de a mai răspunde, căci brusc Gordon zîmbi strengărește și spuse:

– Filofosia la masă face rău la digestie. Poate că o să

mă simt altfel, după ce or să-mi prindă medalia aia în piept. Tu ce părere ai, Laura?

Se întoarse spre ea, iar Jean îl privi pe Jack Emerson, care şedea în stînga ei.

– Ce discuţie profundă ai avut cu Gordon? întrebă el.

Jean observă curiozitatea întipărită pe faţa lui. Nu-şi dorea în ruptul capului să continue cu el conversaţia pe care o avusese cu Gordon.

– Oh, bîrfeam şi noi despre adolescenţa pe care ne-am petrecut-o aici.

Eram atît de nesigură pe mine, îşi zise ea. Atît de slabă şi de neîndemînatică. Şi ce păr sîrmos aveam. Veşnic mă aşteptam ca între mama şi tata să izbucnească un scandal. M-am simţit aşa de vinovată cînd mi-au spus că doar *de dragul meu* continuau să rămînă împreună. Nu-mi doream decît să mă fac mare mai repede şi să plec cît mai departe cu putinţă. Ceea ce am şi făcut.

– Cornwall e un oraş superb pentru orice adolescent, spuse Jack cu însufleţire. N-am putut pricepe niciodată de ce aproape nici unul nu a vrut să se stabilească aici sau măcar să cumpere o casă de vacanţă, în zonă, mai ales că aţi ajuns toţi celebri. În orice caz, dacă te hotărăşti vreodată să-ţi cumperi una, am cîteva proprietăţi disponibile şi te asigur că sînt nişte mici giuvaiere.

Jean îşi aminti cum Alice Sommers îi povestise de zvonul potrivit căruia Jack Emerson era noul proprietar al casei unde locuise Alice odinioară.

– Ştii ceva prin fostul meu cartier? întrebă ea.

Jack scutură din cap.

– Nu. Eu vorbesc despre construcţii cu nişte privelişti spre rîu de cazi jos dacă le vezi. Cînd ai putea să vii cu mine ca să ţi le arăt?

Niciodată, se gîndi Jean. N-am de gînd să mă mut înapoi. Nu-mi doresc decît să scap mai repede de-aici. Dar, mai

întîi trebuie să aflu cine mă tot contactează în legătură cu Lily. N-am nici o dovadă, dar aş putea paria că acea persoană se află chiar acum în această sală. Abia aştept să se isprăvească odată dineul ăsta, ca să mă pot întîlni cu Alice şi cu detectivul pe care l-a adus. Vreau să cred că, într-un fel sau altul, omul acesta mă va ajută s-o găsesc pe Lily şi să înlătur orice ameninţare care îi poate pune viaţa în pericol. Iar, cînd mă voi convinge că ea e bine şi fericită, mă voi întoarce în lumea mea de acum, lumea mea de om adult. Venind aici mi-am dat seama că, bun sau rău, statutul pe care îl am acum în societate n-ar fi fost posibil fără această etapă din viaţa mea şi va trebui să mă împac cu acest gînd.

– Oh, nu cred că aş putea fi un potenţial cumpărător pentru o casă în Cornwall, îi spuse ea lui Jack Emerson.

– Poate nu acum, Jeannie, zise el, privind-o cu ochi strălucitori. Dar pun pariu că la un moment dat, destul de curînd, îţi voi găsi un loc unde să stai. De fapt, sînt *sigur* de asta.

21

La sindrofiile de acest fel, invitaţii de onoare sînt prezentaţi de obicei în ordinea importanţei, îşi zise Bufniţa, zîmbind sardonic, cînd auzi strigat numele Laurei. Ea a fost prima căreia i s-a decernat medalia. La ceremonie au participat primarul din Cornwall şi preşedintele de la Stonecroft.

Geanta de voiaj şi valijoara Laurei erau în maşina lui. Se furişase cu ele jos, pe scara din spate, apoi pe ieşirea de serviciu şi se dusese direct la portbagaj, fără să-l observe nimeni. Ca o măsură de precauţie, spărsese lampa de deasupra ieşirii de serviciu, îşi pusese o şapcă şi un sacou, astfel încît dacă s-ar fi întîlnit cu cineva să pară că avea uniformă şi făcea parte din personalul hotelului.

Laura arăta superb. Purta o rochie aurie de gală, prin care „se vedea tot", cum spune lumea despre asemenea toalete. Machiajul era impecabil. Colierul, probabil din diamante false, era şic. Cerceii cu diamante păreau veritabili. Probabil că făceau parte dintre ultimele bijuterii care îi mai rămăseseră de la al doilea soţ. O brumă de talent, ajutat de fizicul ei spectacular îi asiguraseră Laurei cincisprezece minute de glorie. Şi, deloc de neglijat, era şarmantă – asta dacă nu te numărai printre beneficiarii inepţiilor ei.

Acum le mulţumea primarului, preşedintelui de la Stonecroft şi invitaţilor la dineu.

– Am avut o adolescenţă minunată la Cornwall-on-Hudson, declama ea. Iar cei patru ani cît am făcut liceul la Stonecroft au fost cei mai frumoşi din viaţa mea.

Străbătut de un fior de nerăbdare, Bufniţa îşi imaginä momentul cînd vor ajunge la casă, cînd el va închide uşa şi va vedea groaza intensificîndu-se în ochii ei, pe măsură ce va realiza că era prinsă în capcană.

Lumea aplauda discursul Laurei, iar primarul se pregătea să anunţe numele următorului oaspete omagiat.

Într-un tîrziu, ceremonia ajunse la capăt, iar musafirii se ridicau pregătindu-se să plece. Simţea că Laura se uita la el, dar îi ocoli privirea. Stabiliseră ca pentru scurt timp să mai rămînă şi ei printre invitaţi, după care să se ducă fiecare în camera lui. Apoi, Laura urma să vină la maşina lui.

Ceilalţi participanţi la eveniment urmau să părăsească hotelul dimineaţa şi să se deplaseze cu automobilele personale la mormîntul lui Alison, pentru o slujbă de pomenire, iar după aceea la dejunul de rămas-bun. Absenţa Laurei nu va fi remarcată pînă atunci, şi oricum foştii ei colegi de clasă puteau presupune în mod firesc că frumoasa actriţă se săturase de reuniune şi plecase acasă.

– Meritäm felicitări, presupun, spuse Jean, luîndu-l de braţ, la cîţiva centimetri mai sus de încheietura mîinii.

Atinsese fără să vrea cea mai adîncă şi mai urîtă dintre rănile provocate de muşcăturile cîinelui. Bufniţa simţi cum sîngele ţîşnit din rană se îmbibă în sacou, iar de-acolo în mîneca rochiei de gală, de un albastru regal, cu care era îmbrăcată Jean.

Cu un efort supraomenesc, reuşi să-şi stăpînească durerea. În mod cert, Jean nu observă nimic şi se întoarse să se salute cu un domn şi o doamnă de vreo şaizeci şi ceva de ani.

Pentru o clipă, Bufniţa se gîndi la sîngele care picurase pe stradă, cînd îl muşcase cîinele. ADN-ul. Îl îngrijora faptul că, prima oară, lăsase în urmă o probă fizică – exceptînd, desigur, emblema lui, deşi de-a lungul anilor nimeni nu o observase. Într-un fel, îl dezamăgise prostia poliţiştilor, dar pe de altă parte se bucurase că se întîmplase aşa. Dacă s-ar face o legătură între decesele tuturor acelor femei, ar fi mult mai dificil pentru el să mai continue. *Dacă* alegea să mai continue după Laura şi Jean.

Chiar dacă Jean îşi dădea seama că pata de pe mîneca ei era de sînge, tot n-ar avea habar cum apăruse acolo sau de unde. În afară de asta, nici un detectiv de pe lume, fie el şi un nou Sherlock Holmes, nu ar putea face o legătură între o pată de pe mîneca rochiei uneia dintre invitatele de onoare ale Academiei Stonecroft şi sîngele găsit pe stradă la vreo treizeci de kilometri distanţă.

Nu, exclus, se gîndi Bufniţa, socotind ideea prea absurdă ca să mai merite să-şi bată capul cu ea.

22

Din clipa în care îl cunoscu pe Sam Deegan, Jean înţelese de ce Alice îi vorbise aşa de frumos despre el. Îi plăcea cum arăta: trăsături bărbăteşti puse în valoare de

niște ochi limpezi și albaștri. Îi plăcea, de asemenea, zîmbetul lui cald și fermitatea cu care îi strînsese mîna.

– I-am povestit lui Sam de Lily și de faxul pe care l-ai primit ieri, spuse Alice, coborînd vocea.

– De-atunci, mi-a mai parvenit un mesaj, șopti Jean. Alice, sînt groaznic de îngrijorată pentru Lily. Abia am fost în stare să cobor la dineu. Mi-a fost teribil de greu să încerc să fac conversație, cînd nu știu ce i se poate întîmpla dintr-o clipă în alta.

Înainte ca Alice să apuce să-i răspundă, cineva o trase de mînecă pe Jean, strigînd pe un ton vesel:

– Jean Sheridan. Nici nu știi cît mă bucur să te văd! Mai ții minte? Veneai să stai cu copilașii mei cînd aveai vreo treisprezece ani.

Jean izbuti să zîmbească.

– Oh, doamnă Rhodeen, ce plăcere să vă revăd!

– Jean, lumea vrea să stea de vorbă cu tine, zise Sam. Alice și cu mine ne ducem în hol, pînă termini aici. Vino și tu cît poți de repede.

Abia după un sfert de oră reuși Jean să scape de toată lumea care venise la dineu, mulți fiind dornici s-o îmbrățișeze, fiindcă o țineau minte de cînd fusese mică; îi citiseră cărțile și voiau să schimbe impresii despre ele cu ea. Pînă la urmă reuși să se așeze lîngă Alice și Sam, la o masă din colțul sălii, unde puteau sta de vorbă, fără să se teamă că îi va auzi cineva.

În timp ce sorbeau din șampania comandată de Sam, Jean le povesti despre floarea și biletul pe care le găsise la cimitir.

– Floarea nu fusese pusă acolo de mult timp, spuse ea, nervoasă. Sînt convinsă că a fost adusă de cineva din grupul care participă la reuniunea clasei, adică o persoană care știa că voi merge la West Point și era convinsă că voi trece și pe la mormîntul lui Reed. Dar de ce tot acest joc? De ce

toate aceste ameninţări vagi? De ce nu are curajul să-mi spună direct motivul pentru care m-a contactat acum?

– Îmi dai voie să te contactez acum? întrebă Mark Fleischman, cu amabilitate.

Stătea în picioare lîngă scaunul gol aflat lîngă ea, cu un pahar în mînă.

– Te căutam ca să te invit să bem ceva împreună, înainte de culcare, se explică el. Speram să te mai găsesc, dar în ultimul moment te-am zărit aici.

Sesiză ezitarea celor de la masă, şi în sinea lui se aşteptase la aşa ceva. Îşi dăduse seama că discutau despre ceva important, însă voia să afle cu cine era Jean şi, mai ales, care era subiectul conversaţiei.

– Foarte bine, stai aici cu noi, spuse Jean, încercînd să pară amabilă.

Oare cît auzise din ceea ce spusese? se întrebă Jean, în timp ce făcea prezentările de rigoare.

– Mark Fleischman, zise Sam. *Doctor* Mark Fleischman. Am urmărit programul dumitale la televizor şi mi-a plăcut foarte mult. Dai nişte sfaturi excelente. Te admir, în special, pentru felul în care îi tratezi pe adolescenţi. Cînd inviţi tineri în emisiune, ai un fel de a fi care îi îmbie să îşi expună problemele, fără să se simtă stingheri sau caraghioşi. Dacă puşanii ar fi mai comunicativi, în general, şi ar primi sfaturi potrivite, nu s-ar mai simţi atît de singuri, iar problemele cu care se confruntă nu li s-ar mai părea atît de apăsătoare.

Mark Fleischman se luminase la faţă şi zîmbea încîntat de sinceritatea evidentă a laudelor pe care i le aducea Sam Deegan.

Ce copil cuminte şi sfios era pe vremuri, îşi zise Jean. N-aş fi crezut niciodată că va ajunge vedetă de televiziune Oare Gordon avea dreptate cînd spunea că Mark se făcuse psihiatru pediatru din cauza propriilor probleme care îl marcaseră după moartea fratelui său?

– Ştiu că ai copilărit aici, Mark. Mai ai rude în oraş? întrebă Alice Sommers.

– Da, tata locuieşte în continuare aici. N-a vrut să se mute din casa părintească. E pensionar, dar cred că pleacă des în călătorii.

Jean rămase uimită.

– La dineu, discutam cu Gordon, şi ajunsesem la concluzia că nici unul dintre noi nu mai are rădăcini aici.

– Nici eu n-am rădăcini aici, Jean, spuse Mark, încetişor. N-am m-ai vorbit cu taică-meu de ani de zile. Sînt convins că, după cîtă publicitatea s-a făcut apropo de această reuniunea, ştie precis că mă număr printre invitaţii de onoare, dar nu mi-a dat nici un semn de viaţă.

Sesiză şi el nota de amărăciune, care i se strecurase în voce, şi i se făcu ruşine. Ce m-o fi apucat să fiu aşa de deschis de faţă cu doi oameni complet străini şi cu Jeannie Sheridan? Eu ar fi trebuit să fiu cel care tace şi ascultă, nu invers. „Înalt, suplu, vesel, nostim şi deştep! Acesta este doctorul Mark Fleischman", aşa era prezentat la televiziune.

– Poate că tatăl tău e plecat din oraş, îi sugeră Alice, cu blîndeţe.

– Dacă e plecat înseamnă că face mare risipă de curent electric, din moment ce aseară avea luminile aprinse în toată casa, zise Mark, după care zîmbi. Scuze, vă rog. N-am vrut să-mi vărs ofu1 în faţa voastră. M-am încumetat să vin pînă aici, fiindcă voiam s-o felicit pe Jean pentru cuvintele spuse pe podium. A fost dulce şi naturală, compensînd atitudinea falsă şi teatrală a cîtorva dintre colegii noştri omagiaţi şi ei.

– Şi dumneata meriţi felicitări, spuse Alice Sommers, din toată inima. Mie, bunăoară, Robby Brent mi s-a părut complet deplasat, iar Gordon Amory şi Carter Stewart au fost de-a dreptul caustici. Dar să ştii că Jeannie merită felicitată şi pentru cît de bine arată.

– Mă cam îndoiesc că a remarcat cineva lucrul acesta,

cînd Laura a eclipsat totul în jur, spuse Jean, dîndu-şi seama că îi făcea plăcere neaşteptatul compliment din partea lui Mark.

– Sînt convins că te-a remarcat toată lumea şi te-a admirat, zise Mark, ridicîndu-se în picioare. Voiam, de asemenea, să nu ratez prilejul de a-mi lua rămas-bun de la tine, Jeannie, pentru eventualitatea în care nu vom mai reuşi să ne vedem mîine. Voi merge la slujba de pomenire pentru Alison, dar s-ar putea ca, de-acolo, să plec direct, fără să mai particip la dejunul de la liceu.

Îi zîmbi lui Alice Sommers şi dădu mîna cu Sam Deegan.

– Mă bucur că v-am cunoscut. Acum, vă rog să mă scuzaţi, vreau să mai îmi iau la revedere în seara asta de la nişte persoane pe care s-ar putea, cum spuneam, ca mîine să nu le mai întîlnesc.

Cu paşi mari, Mark se îndreptă spre cealaltă parte a sălii.

– Bărbatul acesta este foarte şarmant, Jean, spuse Alice Sommers, pe un ton ferm. Şi e limpede că te place.

S-ar putea să fi existat şi un alt motiv pentru care a ţinut să treacă pe-aici, se gîndi Sam Deegan. Ne-a tot ţinut sub observaţie, de la distanţă. Voia să afle despre ce vorbim.

Oare de ce-o fi fost aşa de important să ştie?

23

Bufniţa aproape că ieşi din cuşcă. Se despărţea de el. Ştia perfect cînd se producea despărţirea totală. Firea lui blajină, amabilă – aşa cum ar fi putut deveni de fapt în alte condiţii – începu să se retragă. Se auzea şi se vedea pe sine zîmbind, glumind, lăsîndu-se sărutat pe obraji de diferitele

femei prezente la serbarea clasei lor. Apoi se fofilă afară. Simţea aproape fizic moliciunea catifelată a penelor cînd se aşeză în maşină, ca s-o aştepte pe Laura. O văzu strecurîndu-se afară din hotel, pe ieşirea de serviciu, uitîndu-se cu precauţie în jur, ca nu cumva să dea nas în nas cu cineva. Fusese suficient de isteaţă încît să îşi pună un impermeabil cu glugă, peste rochia de seară.

Laura ajunse lîngă portieră, o deschise, se aşeză pe scaunul din dreapta lui.

– Du-mă departe, iubitule, spuse ea, rîzînd. E nostim, nu-i aşa?!

24

Jake Perkins se culcase tîrziu în acea seară, abia după ce scrisese reportajul despre banchet, care urma să fie publicat în *Stonecroft Academy Gazette*. Locuinţa lui de pe Riverbank Lane avea vedere spre rîul Hudson, privelişte care se număra printre puţinele pe care le aprecia. La vîrsta de şaisprezece ani, Jack se considera deja un fel de filosof, scriitor talentat şi observator atent al comportamentului uman.

Într-un moment de reflecţie profundă, conchisese că fluxul şi refluxul rîului, curenţii acestuia simbolizau în ochii lui pasiunile şi toanele fiinţelor omeneşti. Şi îi plăcea să introducă asemenea cugetări în articolele lui. Ştia că materialele pentru ziar scrise aşa cum şi-ar fi dorit el n-aveau nici o şansă să treacă de domnul Holland, profesorul de engleză, totodată consilierul şi cenzorul gazetei şcolare, însă ca să se amuze Jake scrise articolul aşa cum şi-ar fi dorit el să fie publicat, urmînd ca apoi să-l ajusteze pentru a fi admis la tipar.

Sala de bal cam ponosită de la Glen-Ridge House, un hotel destul de îmbîcsit, părea înviorată de la albastrul şi albul aranjamentului decorativ, culori specifice liceului Stonecroft. Cum era de aşteptat, mîncarea a fost groaznică, începînd cu ceea ce se voia a fi un cocktail din fructe de mare, continuat cu un muşchi la grătar, foarte rumenit, dar aproape rece, cartofi prăjiţi la tigaie, care ar fi putut fi folosiţi pe post de gloanţe, şi o garnitură de legume fleşcăite. O îngheţată topită deja, cu nişte sos de ciocolată, a încheiat celebrul meniu al maestrului bucătar.

Orăşenii au susţinut evenimentul fiind prezenţi la sindrofie pentru a-i omagia pe absolvenţii de odinioară, care locuiseră cîndva în Cornwall. Toţi ştiau că Jack Emerson, preşedintele şi, totodată, forţa motrice a reuniunii, urmăreşte şi altceva decît să-şi îmbrăţişeze foştii colegi de clasă. Banchetul a reprezentat în acelaşi timp pretextul lansării proiectului arhitectural de la Stonecroft, care va consta într-un nou corp de clădiri ce se va înălţa pe un teren deţinut în prezent de către Emerson, sub conducerea unui antrepenor de construcţii, pe care acelaşi Emerson îl are la degetul mic.

Cei şase oaspeţi de onoare au fost aşezaţi pe podium, împreună cu primarul Walter Carlson, cu preşedintele de la Stonecroft, Alfred Downes, şi cu membri din consiliul de administraţie...

Numelor lor este irelevant pentru această versiune a relatării, decise Jack.

Laura Wilcox a fost prima dintre invitaţi căreia i s-a decernat medalia de onoare. Din cauza rochiei de lamé auriu cu care era îmbrăcată, cei mai mulţi bărbaţi din sală nici n-au mai luat în seamă gîngurelile ei, care se refereau la cît de fericite fuseseră pentru ea vremurile cînd locuia în

acest oraş. Avînd în vedere că în tot acest răstimp n-a mai revenit niciodată aici şi cum nimeni nu şi-ar imagina-o pe sclipitoarea doamnă Wilcox preumblîndu-se pe Main Street sau oprindu-se la cumpărături, spusele ei au fost răsplătite modest cu aplauze de circumstanţă şi cîteva fluierături.

Doctorul Mark Fleischman, psihiatru şi în prezent vedetă de televiziune, a ţinut o cuvîntare rezervată, dar bine primită de asistenţă, în care a făcut apel la părinţi şi dascăli, îndemnîndu-i să se ocupe de moralul copiilor. „Viaţa va avea grijă să-i înfrîngă mai tîrziu", a spus el. „E datoria voastră să îi faceţi să aibă o părere bună despre ei înşişi, impunîndu-le totodată şi limitele cuvenite."

Carter Stewart, dramaturgul, a ţinut un discurs cu dublu sens, arătîndu-se convins de faptul că localnicii şi elevii care au devenit prototipuri pentru multe dintre personajele pieselor lui sînt prezenţi la banchet. A mai spus că, spre deosebire de remarcile doctorului Fleischman, tatăl lui credea în vechea zicală răsuflată, potrivit căreia „bătaia e ruptă din rai!" Apoi, i-a mulţumit răposatului său tată pentru felul în care s-a purtat cu el în copilărie, fiindcă astfel a căpătat o viziune sumbră despre viaţă, care i-a fost de atîta folos ulterior.

Remarcile lui Stewart au fost salutate cu rîsete nervoase şi cîteva aplauze.

Comicul Robby Brent a amuzat asistenţa, imitîndu-i cu talent pe profesorii care au vrut mereu să-l lase corigent, ceea ce pentru el ar fi însemnat pierderea bursei de studii la Stonecroft. Unul dintre aceste personaje, o profesoară, era de faţă şi a zîmbit strîmb ascultînd parodia necruţătoare a lui Brent, care îi imita perfect gesturile, ticurile şi vocea. Domnişora Ella Bender, stîlpul catedrei de matematică, a fost gata să izbucnească în plîns cînd Brent a sculat sala în picioare imitînd foarte bine glasul piţigăiat şi chicotele ei isterice.

„Am fost ultimul şi cel mai prost dintre fraţii Brent", a conchis Robby. „Nu m-aţi lăsat nici o clipă să uit asta. Apărarea mea a fost umorul, or pentru asta vă mulţumesc."

Pe urmă a început să clipească des şi să îşi ţuguie buzele, exact cum face preşedintele Downes, căruia i-a înmînat un cec de un dolar, contribuţia lui la fondurile pentru construcţie.

Apoi, în timp ce asistenţa amuţise de uimire, Robby a urlat: „A fost doar o glumă", şi a fluturat un cec de zece mii de dolari, pe care l-a înmînat ceremonios.

Unii au declarat că s-au prăpădit de rîs ascultîndu-l. Alţii, ca de exemplu doctor Jean Sheridan, nu au gustat deloc prestaţia lui Brent. De altfel, aceeaşi Jean Sheridan a fost auzită mai tîrziu spunînd cuiva că, în opinia ei, umorul nu trebuie să fie aşa de dur.

A urmat la cuvînt Gordon Amory, magnatul televiziunilor prin cablu. „Oricît am încercat, n-am fost primit în nici-o echipă la Stonecroft", a spus el. „Nici nu vă imaginaţi cît de mult m-am rugat să am măcar şansa de a fi rezerva – ceea ce confirmă încă o dată vechiul proverb: ai grijă pentru ce te rogi, fiindcă s-ar putea ca rugămintea ta să se împlinească. Ei bine, n-a fost să fie aşa; în schimb am devenit un telespectator fidel, după care am început să analizez în sinea mea programele la care mă uitam. N-a trecut mult timp şi mi-am dat seama că aveam capacitatea de a spune de ce unele emisiuni, comedii de situaţie sau docudrame aveau succes, iar altele, nu. Aşa a început cariera mea în audiovizual. S-a bazat pe respingere, dezamăgire şi suferinţă. Şi, oh, da, înainte de a mă retrage, daţi-mi voie să lămuresc enigma unui zvon de altădată. Nu am dat foc intenţionat casei părinţilor mei. Fumam şi nu am observat, după ce am stins televizorul şi m-am dus la culcare, că mucul aprins al ţigării alunecase sub cutia goală de pizza, lăsată de mama pe canapea."

Înainte ca asistența să aibă timp să reacționeze, domnul Amory a scos un cec de o sută de mii de dolari, pentru fondurile necesare construcției noii anexe a liceului și, glumind, i l-a înmînat președintelui Downes: „Vă doresc ca măreața operă de modelare a conștiințelor și a sufletelor la Stonecroft Academy să se continue și în viitor".

A fost ca și cînd i-ar fi spus să se arunce într-un lac, se gîndi Jack, amintindu-și cît de satisfăcut își reluase Amory locul lui de pe podium.

Ultimul oaspete de onoare, doctor Jean Sheridan, a vorbit despre adolescența ei în Cornwall, orașul care a fost timp de aproape o sută cincizeci de ani enclava unor oameni bogați și privilegiați. „Fiind elevă bursieră, am beneficiat de o educație deosebită la Stonecroft. Dar, dincolo de incinta școlii, exista un alt loc de învățămînt – orașul acesta și ținutul din jur. Aici și în împrejurimi, am dobîndit pasiunea pentru istorie, care mi-a modelat ulterior viața și profesia. Pentru asta rămîn veșnic recunoscătoare acestor locuri."

Doamna doctor Sheridan nu a spus că ar fi fost fericită aici și nici n-a pomenit de faptul că scandalurile dintre părinții ei erau notorii, pe atunci, își zise Jake Perkins. N-a amintit nici de faptul că, adesea, simțea că nu mai poate suporta atîta nefericire și izbucnea în plîns la ore, mai ales după vreo ceartă faimoasă a părinților ei.

În fine, mîine se termină totul, își zise Jake întinzîndu-și mădularele și ducîndu-se spre fereastră. Luminile din Cold Spring, orașul de pe celălalt mal al rîului Hudson, nu mai erau atît de vizibile căci se lăsase ceața. Sper să se înseninеze mîine, se gîndi Jake. Intenționa să fie de față la slujba de pomenire de la mormîntul lui Alison Kendall; trebuia să prindă și acest moment în articolul pentru ziar. Apoi spera

să ajungă la cinematograf, ca să vadă un film. Auzise că la parastas aveau să fie citate şi numele celorlalte patru absolvente, care muriseră mai demult.

Jake se întoarse la masa de lucru şi se uită la fotografia pe care o scosese din arhive. Îl surprinse faptul că toate cele cinci absolvente, acum decedate, nu numai că obişnuiseră să stea mereu la aceeaşi masă cu două dintre persoanele omagiate azi, Laura Wilcox şi Jean Sheridan, ci şi muriseră exact în ordinea în care erau aşezate la masă.

Oare Laura Wilcox va fi următoarea? Să fie asta o coincidenţă ciudată sau ar merita o mică investigaţie? Ah, ce aiureală. Femeile muriseră pe parcursul a douăzeci de ani, în moduri şi locuri complet diferite. Una dintre ele era la schi, şi a fost prinsă, probabil, într-o avalanşă.

Destinul, asta este, conchise Jake. Destinul, şi nimic altceva.

25

Intenţionez să mai rămîn cîteva zile, îi spuse Jean recepţionerei la telefon, duminică dimineaţa. E cumva vreo problemă?

Ştia că nu era nici o problemă. Toţi ceilalţi participanţi la reuniune urmau să plece, după dejunul de la Stonecroft, aşa că locuri goale în hotel aveau să fie din belşug

Deşi era abia opt şi un sfert, Jean se îmbrăcase, şi îşi lua micul dejun – cafea, suc de fructe şi o brioşă. Stabilise să se ducă din nou la Alice Sommers, după dejunul de la Stonecroft. Sam Deegan urma să vină şi el, ceea ce însemna că vor avea ocazia de a discuta fără teama că ar putea fi deranjaţi. Sam îi explicase că, oricît de secretă ar fi fost adopţia, tot trebuise înregistrată; asta presupunea că un avo-

cat întocmise toate actele necesare. El o întrebase pe Jean dacă nu avea cumva o copie a documentului pe care îl semnase, prin care renunța la drepturile asupra copilului.

– Doctorul Connors nu mi-a dat nici un fel de act, zise ea. Sau poate că eu n-am vrut să păstrez nimic care să-mi amintească de ceea ce făcusem. Nu mai țin minte. Eram distrusă. Cînd au luat-o pe fetiță de lîngă mine am avut senzația că odată cu ea cineva îmi smulge inima din piept.

Discuția aceasta o făcuse să se gîndească și la altceva. Plănuise să se ducă la ora nouă la mesa de la St. Thomas of Canterbury, înainte de slujba de pomenire pentru Alison. St. Thomas fusese biserica de care ținea cînd era la școală. Discutînd cu Sam Deegan, își amintise că și doctorul Connors se numărase printre enoriași. Într-unul dintre desele ei momente de insomnie, se gîndise că exista, teoretic, posibilitatea ca persoanele care o înfiaseră pe fetița ei să fi fost din aceeași parohie.

I-am spus doctorului Connors că vreau ca Lily să fie catolică, își aminti ea. Dacă părinții adoptivi erau catolici și, totodată, enoriași ai parohiei St. Thomas of Canterbury, logic ar fi fost ca fetița să fie botezată tot acolo. Dacă aș putea cerceta registrele cu certificatele de botez din perioada martie–iunie, din acel an, poate aș găsi un punct de pornire pentru a da de urma lui Lily.

Se trezise la șase dimineața, cu obrajii uzi de lacrimi. Constată că, involuntar, repeta la nesfîrșit aceeași rugăminte fierbinte: „Dă, Doamne, să nu pățească nimic rău. S-o ai, Doamne, în paza ta!"

Biroul administrativ al bisericii nu era deschis duminica, dar chiar și așa, poate că, după liturghie, va reuși să discute cu preotul și să stabilească o întîlnire cu el. Trebuie să am măcar senzația că fac *ceva*, își zise ea. Poate chiar că mai există vreun preot care era la parohie și acum douăzeci

de ani şi care îşi mai aminteşte dacă vreun enoriaş a înfiat în acea perioadă un copil.

Sentimentul unei nenorociri iminente, credinţa din ce în ce mai intensă că pe Lily o pîndea o mare primejdie deveniseră atît de puternice, încît ştia că nu va fi bună de nimic toată ziua, dacă nu întreprindea imediat ceva concret.

La ora opt şi jumătate coborî şi se duse la maşină. Pînă la biserică, făcea cinci minute. Momentul cel mai prielnic pentru a discuta cu preotul era după mesă, cînd acesta ieşea în prag, ca să-şi salute enoriaşii.

Se angajă pe Hudson Street, dar, dîndu-şi seama că va ajunge la biserică cu douăzeci de minute mai devreme, întoarse în loc şi porni spre Mountain Road, ca să vadă casa în care crescuse.

Casa se afla cam la jumătatea unei străzi cu multe cotituri şi meandre. Pe vremea cînd locuia acolo, exteriorul clădirii fusese maro, iar obloanele bej Proprietarii actuali extinseseră construcţia şi refăcuseră exteriorul, îmbrăcînd peretele într-un fel de lambriu alb, combinat cu verde, ca şi obloanele. Mda, proprietarii aveau gust şi ştiau cum să înfrumuseţeze o clădire altminteri modestă.

Casa solidă de cărămidă, în care locuise familia Sommers, părea la fel de îngrijită, deşi era evident că momentan nu stătea nimeni acolo. Jaluzelele erau trase la toate ferestrele, însă se vedea că faţada şi lemnăria erau proaspăt renovate, gardul viu tuns, iar aleea pietruită bine întreţinută.

Întotdeauna mi-a plăcut casa asta, se gîndi ea, oprind maşina, ca să o poată admira. Părinţii Laurei au întreţinut-o excelent cît au stat aici, ca şi familia Sommers după aceea. Mi-aduc aminte că pe vremea cînd aveam vreo nouă-zece ani, Laura se mira cît de urîtă era casa noastră. Şi mie mi se părea oribilă culoarea aceea maro, dar eram prea mîndră ca să recunosc. Mă întreb dacă şi acum ar fi de aceeaşi părere.

De fapt, nu conta părerea Laurei. Jean întoarse maşina în stradă şi începu să coboare colina spre Hudson Street. Laura nu a vrut niciodată să mă supere dinadins. Fusese învăţată să fie egocentrică, dar cred că acest lucru n-a avantajat-o. Ultima oară cînd am vorbit cu Alison, mi-a zis că face mari eforturi ca să-i găsească Laurei un rol într-un nou serial şi că şansele de reuşită erau infime. A zis că Gordie – rîse şi se corectă singură: „Gordon" – are mare influenţă în această decizie, dar că ea nu credea că tipul se va implica, îşi aminti Jean. Laura a fost dintotdeauna prinţesa. Ce jalnic mi s-a părut s-o văd făcînd avansuri tuturor bărbaţilor importanţi, în timpul petrecerii! Doamne Dumnezeule, cum a putut să îi facă ochi dulci pînă şi lui Jack Emerson?! Individul ăsta este de-a dreptul *nesuferit*, îşi zise ea, înfiorîndu-se de silă. Ce l-o face să fie aşa de sigur că îmi voi cumpăra o casa aici, într-o bună zi?!

Păruse că negura se va limpezi, dar, tipic pentru luna octombrie, cerul se înnorase şi mai mult, iar ceaţa se preschimbase acum într-o burniţă deasă şi rece. Jean îşi aminti că aceeaşi vreme era şi în ziua în care îşi dăduse seama că era însărcinată. Părinţii ei se certaseră, ca de obicei, numai că de data aceea căzuseră la pace. Jean avea o bursă pentru facultate, şi asta însemna, pentru ei, că nu vor mai fi nevoiţi să se suporte în continuare. Îşi făcuseră datoria de părinţi, iar acum venise momentul să-şi vadă fiecare de viaţa lui.

Stabiliseră să scoată casa la vînzare – şi, cu un pic de noroc, pînă în august să scape şi de această belea.

Jean îşi aminti cum coborîse tăcută scara, se strecurase afară din casă şi mersese pe jos, în neştire, mersese, mersese, cît mai departe cu putinţă. Habar n-avea ce va spune Reed, îşi aminti ea. Bănuiam că va avea sentimentul că înşelase cumva aşteptările tatălui său.

În urmă cu douăzeci de ani, tatăl lui Reed era general-locotenent la Pentagon. Acesta era şi unul dintre

motivele pentru care noi nu ieşeam niciodată cu colegii de clasă a lui Reed, se gîndi Jean. Reed nu voia ca taică-său să afle că el avea o legătură stabilă. La rîndul meu nu voiam ca Reed să-i cunoască pe părinţii mei.

Dacă ar fi trăit şi ne-am fi căsătorit, ar fi dăinuit oare mariajul nostru? Era o întrebare pe care şi-o pusese de nenumărate ori în ultimii douăzeci de ani, şi de fiecare dată ajungea la aceeaşi concluzie: da, mariajul nostru ar fi dăinuit; în ciuda dezaprobării familiei lui, în ciuda faptului că mie mi-ar fi luat mult mai mult timp ca să termin facultatea.

Am stat cu el aşa de puţin, îşi zise Jean, intrînd în parcarea de la biserică. De fapt, pînă la el nu mai avusesem nici un prieten. Într-o zi, pe cînd şedeam pe treptele monumentului de la West Point, Reed a venit şi s-a aşezat lîngă mine. Pe caietul cu care venisem acolo era scris numele meu. Reed a zis: „Jean Sheridan. Îmi place muzica lui Stephen Foster; ştii la ce cîntec mă gîndesc acum?" Bineînţeles că habar n-aveam la ce cîntec se gîndea el, aşa că mi-a zis: „Începe aşa: «Visez la Jeannie, fata cu părul şaten...»".

Jean parcă maşina. Amintirile o copleşeau în continuare. După trei luni, Reed a murit, iar eu purtam în pîntec copilul lui. Cînd l-am văzut pe doctorul Connors în această biserică şi mi-am amintit că se ocupa de adopţii, am simţit asta ca pe un dar divin, fiindcă îmi arăta calea pe care s-o apuc.

Am nevoie încă o dată de un asemenea dar!

26

După aprecierea lui Jake Perkins, la mormîntul lui Alison Kendall nu veniseră nici măcar treizeci de persoane. Ceilalţi optaseră să se ducă direct la dejun. Nici măcar nu-i

învinovățea. Ploaia se înteţea. Simţea cum, la fiecare pas, picioarele i se afundau parcă şi mai adînc în iarba moale şi noroioasă. Nimic nu poate fi mai rău decît să mori într-o zi ploioasă, se gîndi el, propunîndu-şi să nu uite să-şi noteze mai tîrziu această reflecţie înţeleaptă.

Primarul se eschivase de la eveniment, însă preşedintele Downes, care lăudase mărinimia şi talentul lui Alison Kendall, rostea acum o rugăciune formală, care nu putea deranja pe nimeni, decît eventual pe un ateu sadea, dacă ar fi existat vreunul pe-acolo.

O fi fost ea talentată, se gîndea Jake, dar tocmai din cauza mărinimiei pentru care a fost lăudată riscăm cu toţii să facem pneumonie. Ştiu eu pe cineva care n-a vrus să înfrunte un asemenea risc. Se uită în jur, ca să se convingă încă o dată că Laura Wilcox nu era de faţă. Nu, Laura Wilcox nu venise. Toţi ceilalţi invitaţi de onoare erau prezenţi. Jean Sheridan stătea în picioare lîngă preşedintele Downes şi, indubitabil, era tare tristă. De vreo două ori, îşi tamponase ochii cu batista. Ceilalţi din grup aveau nişte mutre de parcă abia aşteptau ca Downes să termine mai repede cu rugăciunea şi să poate pleca de-acolo, ca să dea pe gît un benefic Bloody Mary.

– Nu putem să nu le pomenim aici pe colegele de clasă şi, totodată, prietenele lui Alison, chemate deja la odihna veşnică, spunea Downes, cu gravitate: Catherine Kane, Debra Parker, Cindy Lang şi Gloria Martin. Clasa aceasta a dat personalităţi de marcă, dar tot din ea, ca la nici o altă promoţie, au fost multe vieţi secerate.

„Amin", îşi zise Jake, propunîndu-şi să folosească fotografia celor şapte fete la masă pentru a-şi ilustra articolul despre reuniune. Avea deja şi subtitlul pentru poză – i-l sugerase chiar Downes: „O clasă cu multe vieţi secerate".

La începutul ceremoniei, două eleve împărţiseră cîte un trandafir fiecărei persoane venite la slujba de pomenire.

Acum, după ce Downes își încheie alocuțiunea, unul cîte unul se apropiară să pună trandafirul pe lespedea mormîntului, îndreptîndu-se apoi spre ieșirea din cimitir, iar de acolo spre incinta adiacentă a liceului. Odată plecați de la mormînt, toți iuțeau pașii. Jake își imagina ce era în mintea lor: „Of, slavă Domnului că s-a terminat. Credeam că o să deger de frig!"

La mormînt, rămăsese doar Jean Sheridan. Stătea în picioare, tristă și cufundată în gînduri. Jake observă că doctorul Fleischman se oprise ceva mai încolo și o aștepta. Sheridan se aplecă și își plimbă degetele peste numele lui Alison săpat în piatra funerară, după care se întoarse, și lui Jake i se păru că Jean se bucură zărindu-l pe doctorul Fleischman. Cei doi o porniră împreună spre școală.

Deși încercase să se eschiveze, una dintre eleve tot îi dăduse și lui un trandafir. Lui Jake nu-i plăceau ceremoniile de nici un fel, dar de data asta urmă exemplul celorlalți și se decise să pună floarea pe mormînt. Cînd se aplecă, observă ceva pe jos: era o broșă mică, metalică, în formă de bufniță, cu o lungime de vreo doi centimetri și jumătate. Se vedea de la o poștă că era o tinichea fără valoare. Semăna cu genul de insigne pe care și le prind în piept iubitorii de păsări și animale, preocupați să salveze fauna țării. Jake se gîndi s-o arunce, dar pe urmă se răzgîndi. O șterse de resturile de pămînt, frecînd-o de haină, după care o băgă în buzunar. Curînd, avea să vină Halloween-ul, așa că o va păstra ca să i-o dea verișorului lui mai mic.

27

Jean era dezamăgită de faptul că Laura nu catadicsise să participe la slujba de pomenire pentru Alison, dar con-

stată că nici nu era prea surprinsă. Laura nu se sacrificase niciodată pentru nimeni, or era o prostie să-ți imaginezi că ar începe s-o facă acum. Cum o cunoștea ea pe Laura, aceasta nu era genul de femeie care să îndure ploaia și frigul. Probabil, alesese să vină direct la dejunul de rămas-bun.

Pe la mijlocul acelei ultime festivități, văzînd că Laura tot nu-și făcuse apariția, Jean începu să se neliniștească și îi mărturisi aceast lucru lui Gordon Amory:

– Gordon, știu că ieri ai stat mult de vorbă cu Laura. Ți-a spus cumva că nu se va arăta la față azi?

– Am stat de vorbă cu ea ieri, la masa de prînz, și la meci. Mă curta ca să mă convingă să îi dau ei rolul principal din noul nostru serial. I-am explicat că nu mă bag niciodată peste angajații pe care îi plătesc pentru a se ocupa de distribuția diferitelor noastre emisiuni. Cînd am văzut că insistă în continuare, am ținut să îi atrag atenția, nu tocmai cu amabilitate, că nici nu fac vreodată excepții de la aceste reguli, mai ales cînd este vorba despre amice din școală, pe care talentul actoricesc le-a cam ocolit. La faza asta a folosit o expresie destul de mitocănească și și-a direcționat farmecele spre nesuferitul nostru președinte, Jack Emerson. După cum probabil știi, tipul s-a tot fudulit pe-aici cu atuurile lui financiare considerabile. În plus, aseară a anunțat pe un ton vesel că tocmai l-a părăsit nevasta, așa că a devenit o pradă ușoară pentru Laura, presupun.

Laura mi s-a părut într-o stare de spirit excelentă la dineu, se gîndi Jean. Se simțea minunat cînd am încercat să vorbesc cu ea, în cameră, înainte de dineu. O fi pățit ceva aseară, tîrziu sau pur și simplu s-a decis să doarmă mai mult?

Oricum, e mai bine să verific, se gîndi ea. Ședea la masă lîngă Gordon și Carter Stewart. Murmurînd un „vin imediat", trecu printre rîndurile de mese, avînd grijă să nu se uite în ochii nimănui. Dejunul și festivititatea de adio

aveau loc în sala de spectacole. Se strecură afară, pe culoarul care ducea într-o sală de clasă, şi telefonă la hotel. În camera Laurei, nu răspundea nimeni. Jean ezită, după care ceru să i se dea legătura la recepţie. Se prezentă şi se interesă dacă nu cumva Laura Wilcox părăsise hotelul.

– Sînt un pic cam îngrijorată, explică ea. Doamna Wilcox avea întîlnire cu cîţiva dintre noi şi nu a apărut.

– Mda, dar nici nu a predat cheia de la cameră, remarcă funcţionarul cu amabilitate. Doamnă Sheridan, aşteptaţi, vă rog, pînă trimit pe cineva să verifice dacă doamna Wilcox e totuşi în cameră şi doarme. O să dau vina pe dumneavoastră, să ştiţi, dacă se va înfuria că am deranjat-o.

Ăsta e tipul cu părul de culoarea mobilierului, se gîndi Jean, recunoscînd vocea şi tonul interlocutorului ei.

– Bine, îmi asum eu toată răspunderea, îl linişti ea.

În timp ce aştepta, Jean aruncă o privire pe culoar. Dumnezeule, am senzaţia că n-am fi plecat niciodată de-aici, se gîndi ea. Doamna Clemens era diriginta noastră în clasa a IX-a, iar eu stăteam în banca a doua, pe rîndul patru. Auzi uşa de la sala de spectacole şi, cînd se întoarse, îl văzu pe Jake Perkins, reporterul de la ziarul şcolii.

– Doamnă Sheridan, spuse funcţionarul, căruia îi pierise toată veselia din glas.

– Da, zise Jean, încleştîndu-şi mîna pe telefon. S-a întîmplat ceva rău, se gîndi ea. *Ceva rău.*

– Am trimis femeia de serviciu sus, la doamna Wilcox. În camera ei, patul nici nu a fost atins. Mai sunt nişte haine în dulap, dar femeia a observat că lipsesc cîteva articole de toaletă de pe comodă. Credeţi că a intervenit vreo problemă?

– Oh, dacă şi-a luat nişte lucruri cu ea, nu, nu cred că e nimic. Mulţumesc.

Asta i-ar mai trebui Laurei, se gîndi Jean, să mă apuc să fac vîlvă că a plecat cu vreun bărbat. Închise telefonul mobil. Dar cu cine s-o fi dus? Dacă era să-i dea crezare lui

Gordon, acesta o respinsese. Mai mult, spusese că Laura cochetase cu Jack Emerson, dar nici pe Mark, Robby sau Carter nu-i neglijase. Ieri, la dejun, glumea cu Mark despre succesul emisiunii lui TV şi zicea că poate n-ar strica să vină şi ea la el, pentru nişte consultaţii. Am auzit-o cînd i-a zis lui Carter că i-ar plăcea la nebunie să joace într-un spectacol pe Broadway, iar mai tîrziu era la bar cu Robby.

– Doamnă Sheridan, pot să vă spun ceva?

Tresărind, Jean se răsuci pe călcîie. Uitase complet de prezenţa lui Jake Perkins.

– Vă rog să mă scuzaţi dacă vă deranjez, începu el pe un ton care nu sugera nicidecum o atitudine spăsită, dar mă gîndeam că poate ştiţi dumneavoastră dacă doamna Wilcox intenţionează să mai vină azi aici.

– Nu ştiu ce intenţii sau planuri are, spuse Jean, zîmbind plictisită. Scuze, dar trebuie să mă întorc la masă.

Probabil că Laura s-a combinat cu vreunul dintre tipii de la dineu, şi s-a dus la el acasă, se gîndi Jean. Dacă n-a părăsit încă hotelul, e foarte probabil să-şi facă apariţia ceva mai tîrziu.

Jake Perkins studia expresia lui Jean, în timp ce aceasta îl pasa, prefăcîndu-se că nu ştie nimic despre prietena ei. E teribil de îngrijorată, îşi zise el. Oare pentru că Laura Wilcox nu şi-a făcut apariţia astăzi? Dumnezeule, oare e posibil să fi dispărut? Scoase din buzunar telefonul celular, formă numărul de la Glen-Ridge House şi ceru legătura la recepţie.

– Am de livrat nişte flori pentru doamna Laura Wilcox, spuse el, dar mi s-a cerut să verific întîi dacă nu a plecat deja de la hotel.

– Nu, nu a predat cheia deocamdată, îi spuse funcţionarul, dar nici n-a dormit noaptea asta aici, aşa că nu ştiu cînd va veni să-şi ia bagajele.

– Plănuia să rămînă şi în weekend? se interesă Jake, încercînd să pară cît mai indiferent.

– Trebuia să plece azi, la ora două. A comandat un taxi pentru aeroport la două şi jumătate, aşa că habar n-am ce să-ţi spun în legătură cu florile astea, băiete.

– Cred că o să vorbesc cu clientul. Mulţumesc.

Jake închise mobilul şi îl vîrî în buzunar. Ştiu exact unde voi fi la ora două, îşi zise el – în holul hotelului Glen-Ridge, ca să văd dacă Laura Wilcox va veni să predea cheia camerei.

Porni înapoi pe coridor, spre sala de spectacole. Dar dacă nu va veni *deloc?* continuă el să raţioneze. Dacă pur şi simplu a dispărut? Dacă?... Simţi un fior de nerăbdare prin tot corpul. Ştia ce însemna asta – flerul unui ziarist adevărat care adulmecă un subiect senzaţional. E ceva prea tare pentru *Stonecroft Academy Gazette*, se gîndi Jake. Dar *New York Post* o să-l soarbă cu plăcere. O să dau la mărit poza de la masă, şi o s-o trimit odată cu articolul. Parcă şi vedea titlul cu litere de-o şchioapă: „Încă o victimă în clasa ghinionistă!" Nu sună rău.

Sau şi mai bine: „Şi acum a mai rămas doar una!" Da, era perfect.

I-am făcut vreo două poze reuşite doamnei Sheridan, se gîndi el. O să le pregătesc şi pe-astea, pentru *Post*.

Cînd deschise uşa de la sala de festivităţi, tocmai se intonau primele versuri din imnul şcolii.

Reuniunea de douăzeci de ani a absolvenţilor de la Stonecroft se încheiase.

28

– Cred că a venit momentul să ne spunem la revedere, Jean. Mă bucur că te-am revăzut, spunea Mark Fleischman, ţinînd în mînă cartea lui de vizită. Ţi-o dau pe-a mea, dacă mi-o dai şi tu pe-a ta, mai adăugă el zîmbind.

– Sigur că da, zise Jean, scormonind prin poşetă ca să găsească portofelul cu cărţile ei de vizită. Mă bucur că pînă la urmă ai putut ajunge la dejunul de adio.

– Da, şi eu. Tu cînd pleci?

– Mai rămîn la hotel cîteva zile. Am un mic proiect de terminat, care presupune cîteva cercetări, spuse Jean, străduindu-se să pară dezinvoltă.

– Trebuie să înregistrez nişte emisiuni la Boston, mîine. Altminteri, aş mai fi stat şi eu. Mi-ar fi plăcut să te invit seara la o cină liniştită, spuse el, după care, ezitînd întîi un pic, o sărută pe obraz. Încă o dată, mă bucur că te-am văzut.

– La revedere, Mark, spuse Jean, care ezită la rîndul ei înainte de a spune: Dă-mi un telefon, dacă o să treci pe la Washington.

Mîinile lor rămaseră împreunate cîteva clipe, după care Mark plecă.

Carter Stewart şi Gordon Amory stătea împreună, luîndu-şi rămas-bun de la foştii lor colegi care începuseră să se împrăştie deja. Jean se duse spre ei. Pînă să apuce să spună ceva, Gordon o întrebă:

– Ce ştii de Laura?

– Nimic, deocamdată.

– Pe Laura nu poţi pune bază. Ăsta este încă un motiv pentru care a scrîntit-o profesional. E renumită pentru talentul de a se face aşteptată. Apropo, Alison se dăduse peste cap, săraca, pentru a-i găsi o slujbă. Păcat că Laura nu şi-a amintit lucrul acesta astăzi.

– Da... îngăimă Jean, neavînd chef să se implice într-o asemenea discuţie. Carter, tu te duci direct la New York?

– Nu, de fapt, nu, dar mă mut la Hudson Valley Hotel, în celălalt capăt al oraşului. Pierce Ellison face regia la noua mea piesă şi locuieşte la numai zece minute distanţă, în Highland Falls. Trebuie să ne uităm împreună peste scenariu, iar el a sugerat că vom lucra mai bine la el acasă;

vom fi mult mai liniştiţi şi nu ne va deranja nimeni. Plec de aici pentru că hotelul ăsta n-a cheltuit un sfanţ pe renovare, de cincizeci de ani încoace.

– Pot să certific că aşa e, confirmă şi Amory. Am o mulţime de amintiri de-aici, de pe vremea cînd eram curier şi pe urmă chelner la room-service. Eu mă duc spre club. Vin acolo nişte oameni de-ai mei. Ne-ar interesa un loc pentru birouri, în zona asta.

– Vorbeşte cu Jack Emerson, zise Stewart pe un ton sarcastic.

– Vorbesc cu oricine, numai cu el nu. Oamenii mei au făcut o listă cu cîteva locuri interesante, care ar merita să fie văzute.

– Păi, atunci înseamnă că nu ne luăm încă la revedere, zise Jean. S-ar putea să ne mai întîlnim prin oraş. În fine, mă bucur că v-am revăzut.

Nu-i vedea pe Robby Brent şi pe Jack Emerson, dar nu mai avea chef să aştepte. Stabilise să se întîlnească cu Sam Deegan la Alice, la ora două, ceea ce însemna că nu mai avea prea mult timp.

Cu un ultim surîs, murmurînd „la revedere" spre colegii de clasă pe lîngă care trecea, se duse grăbită spre parcare. După ce se urcă în maşină, aruncă o privire spre cimitirul de lîngă liceu. O frapă din nou irealitatea morţii lui Alison. I se părea aşa de straniu s-o lase singură acolo, în frigul de-afară. Îi tot spuneam lui Alison că ar fi trebuit să se nască în California, se gîndea Jean, în timp ce răsucea cheia în contact. Alison ura frigul. Raiul pentru ea însemna să se dea jos din pat dimineaţa, să deschidă uşa şi să înoate în piscină. Asta făcuse Alison în dimineaţa în care murise. Gîndul acesta n-o părăsi pe Jean, cît dură drumul cu maşina pînă la locuinţa lui Alice Sommers.

29

Carter Stewart îşi rezervase un apartament la noul Hudson Valley Hotel, aflat în apropiere de Storm King State Park. Cocoţat pe coasta muntelui, cu vedere spre Hudson, clădirea centrală a hotelului cu cele două turnuri gemene îi aminteau de un vultur cu aripile întinse.

Vulturul, simbolul vieţii, al luminii, al puterii şi al maiestăţii.

Titlul provizoriu al noii lui piese de teatru era „Vulturul şi Bufniţa".

Bufniţa. Simbolul întunericului şi al morţii. Pasăre de pradă. Lui Pierce Ellison, regizorul lui, îi plăcea titlul. Nu sînt hotărît, îşi zise Stewart, în timp ce oprea în faţa intrării hotelului şi cobora din maşină. Deocamdată nu ştiu precis.

Oare nu e prea evident? Îndeobşte, simbolurile trebuie să fie remarcate de către gînditorul profund, şi nu servite pe tavă miercurea dimineaţa, la clubul de bridge. Nu fiindcă genul acesta de oameni s-ar înghesui cumva să cumpere bilete la piesele lui.

– Ne ocupăm noi de bagajele dumneavoastră, domnule.

Carter Stewart îndesă o bancnotă de cinci dolari în palma portarului. Bine măcar că nu i-a urat „bun venit acasă", îşi zise el.

Cinci minute mai tîrziu, după ce îşi turnase nişte whisky din sticla aflată în mini-barul din cameră, stătea în picioare la fereastra apartamentului de hotel. Fluviul Hudson părea sumbru şi agitat. Abia la jumătatea lui octombrie şi mirosea deja a iarnă. Slavă Domnului că se terminase şi reuniunea asta. Chiar mi-a făcut plăcere să revăd cîteva persoane de-acolo, se gîndi el, fie numai şi pentru a-mi da seama mai bine cît de mult am evoluat de cînd am plecat de-aici.

Pierce Ellison considera că personajul Gwendolyn, din

piesa lui, trebuie să aibă mai multă substanță. „Găsește o tipă care să fie cu adevărat o blondă extravagantă", îl îndemnase el. „Nu o actriță care *să facă* pe blonda extravagantă."

Carter Stewart izbucni în rîs, gîndindu-se la Laura. „Măi, măi, ce bine i s-ar mai fi potrivit ei rolul ăsta", rosti el cu voce tare. „Beau pentru ideea asta, deși nici într-o mie de ani așa ceva nu s-ar fi putut întîmpla."

30

Lui Robby Brent nu-i scăpase faptul că mulți dintre foștii lui colegi de clasă îl evitaseră după discursul lui de la dineu. Alți cîțiva îl complimentaseră, spunîndu-i că era un comic minunat, deși se arătase un pic cam dur cu foștii profesori și cu diriginta lor. De asemenea, i-a ajuns la urechi și remarca lui Jean Sheridan, care considera că umorul nu trebuie să dea dovadă de cruzime. Toate astea nu făceau decît să-i producă o mare satisfacție lui Robby Brent. Se părea că domnișoara Ella Bender, profa de mate, fusese văzută bocind la toaletă, după dineu. Păi, dom'șoară Bender, ai uitat cum îmi tot spuneai că nu am nici măcar o zecime din talentul pentru matematici superioare al fraților și al surorilor mele? Eram ciuca dumitale de bătaie, dom'șoară Bender. Ultimul și cel mai neînsemnat din neamul Brent. Iar acum ai tupeul să te ofuschezi cînd te imit și arăt lumii cît ești de sclifosită și cum îți lingi mereu buzele. Nu-i bine, nu-i bine deloc, dom'șoară Bender.

Robby îi spusese lui Jack Emerson că s-ar putea să-l intereseze să investească în niște imobile sau terenuri, iar acesta îl și înhățase după dejunul de rămas-bun. Emerson este un fanfaron în multe privințe, se gîndi Robby, intrînd

cu mașina pe aleea de la Glen-Ridge House, dar tot ceea ce a spus despre proprietățile imobiliare și despre oportunitatea de a investi în așa ceva are logică.

– Prin zona asta, valoarea terenurilor e în permanentă creștere, îi explicase Emerson. Impozitul pe terenurile virane este mic. Le ții așa vreo douăzeci de ani și apoi scoți o grămadă de bani pe ele. Pune mîna pe niște terenuri, Robby, cît mai sînt disponibile. Am cîteva loturi formidabile, toate cu vedere spre Hudson. Rămîi mască dacă le vezi. Le-aș cumpăra eu, dar am deja destule. N-are rost să-l îmbogățesc prea mult pe fiul meu pînă crește mare. Rămîi încă un timp aici și te duc mîine să ți le arăt.

„Pămîntul e totul, Katie Scarlett, pămîntul!" rînji Robby, amintindu-și mutra nedumerită a lui Emerson, cînd îi spusese acest citat din *Pe aripile vîntului.* Pe urmă, însă, tipul se dumirise, cînd îl explicase că tatăl lui Scarlett se referise la faptul că pămîntul stă la temelia siguranței și a avuției.

– O s-o țin minte pe-asta, Robby. E nemaipomenită și foarte adevărată. Pămîntul înseamnă bani adevărați, valoare efectivă. Pămîntul nu pleacă nicăieri.

Data viitoare, o să-i trîntesc un citat din Platon, își zise Robby, oprind mașina în fața intrării hotelului Glen-Ridge. O să-l las pe lacheu să-mi parcheze mașina azi, se gîndi el. Oricum pînă mîine nu mă mai duc nicăieri.

Dacă ar ști Jack Emerson cîte proprietăți imobiliare am deja, se amuză el. W. C. Fields obișnuia să-și facă depozite la băncile din toate orașele în care avea spectacole. Eu cumpăr terenuri virane în toată țara, pe care și le marchez cu indicatoare „Accesul interzis".

Toată copilăria și adolescența am stat într-o casă cu chirie, se gîndi el. Nici măcar pe-atunci, intelectualii mei părinți n-au fost în stare să adune suficienți bani cît să cumpere o casă adevărată. Acum, pe lîngă reședința mea de bază din

Vegas, dacă aş vrea mi-aş putea construi cîte o casă pe nenumăratele terenuri din Santa Barbara, Minneapolis, Atlanta, Boston, Hamptons, New Orleans, Palm Beach, Aspen, ca să nu mai pomenesc de loturile intravilane din Washington. Pămîntul este secretul meu, conchise Robby, foarte încîntat de sine, în timp ce păşea în holul hotelului Glen-Ridge.

Şi tot în pămînt se află şi secretele mele.

31

Am fost la cimitir azi-dimineaţă, îi spuse Alice Sommers lui Jean. Am văzut grupul de la Stonecroft, la slujba de pomenire. Mormîntul lui Karen este destul de aproape de locul unde e îngropată Alison Kendall.

– Mă aşteptam să vină mai multă lume la parastas, spuse Jean. Mulţi dintre foştii mei colegi s-au dus direct la dejunul de adio.

Şedeau amîndouă în salonaşul confortabil din casa lui Alice Sommers. Aceasta făcuse focul în şemineu, iar flăcările jucăuşe aveau dublul efect de a încălzi încăperea şi a mai înviora spiritele. Jean era sigură că Alice Sommers plînsese mult. Avea ochii tulburi şi umflaţi, însă pe chipul ei se aşternuse o expresie de linişte, pe care nu o remarcase în ziua precedentă.

Ca şi cum i-ar fi ghicit gîndurile, Alice zise:

– Ştii, aşa cum îţi spuneam şi ieri, în fiecare an cînd se apropie comemorarea, mi-e tot mai greu. Retrăiesc în gînd fiecare minut din acea ultimă zi, întrebîndu-mă dacă n-am fi putut face ceva atunci pentru a o salva pe Karen. Pe atunci nu existau sisteme de alarmă. Acum, nu cred că se mai încumetă careva să se ducă seara la culcare, fără să activeze alarma.

Luă ceainicul şi umplu din nou cănile.

– Ei, gata, mi-a trecut. O să-mi revin imediat, spuse ea, pe un ton vioi. De fapt, am ajuns la concluzia că nu prea-mi prieşte viaţa de pensionară. O prietenă de-a mea are o florărie şi i-ar prinde bine o mînă de ajutor. M-a rugat să lucrez două zile pe săptămînă, şi am de gînd s-o fac.

– Excelentă idee, spuse Jean, cu sinceritate. Îmi amintesc şi acum ce grădină frumoasă aveai.

– Michael mă tot necăjea spunînd că, dacă aş sta şi la bucătărie la fel de mult ca în grădină, probabil că aş ajunge o bucătăreasă de renume mondial. Oh, uite, vine şi Sam, spuse ea, uitîndu-se pe fereastră. Punctual, ca de obicei.

Sam Deegan îşi şterse bine tălpile pantofilor de ştergătorul de la intrare, înainte de a suna la uşă. Trecuse pe la mormîntul lui Karen, unde constatase că nu putea renunţa la încercarea de a-l găsi pe ucigaşul acesteia. Ceva dinlăuntrul lui îl împiedicase să invoce scuza pe care o pregătise în acest scop. În cele din urmă, spusese: „Karen, ies la pensie. Aşa trebuie. O să predau cazul tău unuia dintre colegii mei mai tineri. Poate s-o găsi vreunul mai deştept decît mine care va putea să-l înhaţe pe individul care te-a omorît".

Alice deschise uşa înainte ca degetul lui Sam să atingă butonul soneriei. Sam nu comentă văzîndu-i ochii umflaţi, ci îi cuprinse amîndouă mîinile între palme.

– Nu vreau să îţi aduc noroi în casă, zise el.

A fost la cimitir, se gîndi Alice plină de recunoştinţă. Ştiu că a fost.

– Haide, intră, îi spuse ea. Nu contează dacă mai ai pămînt pe pantofi.

Cîtă putere şi siguranţă îi inspira Sam, îşi zise ea, luîndu-i mantoul. Am făcut bine că l-am rugat să încerce s-o ajute pe Jean.

Sam îşi adusese un carneţel şi, după ce o salută pe Jean

şi acceptă o cană de ceai oferită de Alice, se apucă de treabă.

– Jean, m-am tot gîndit. Trebuie să tratăm cu seriozitate această problemă şi să presupunem că persoana care ţi-a scris în legătură cu Lily poate fi capabilă să îi facă rău. Este vorba despre o persoană care a avut acces în apropierea ei, din moment ce i-a luat peria de cap, aşa că n-ar fi exclus să fie cineva din familia care a înfiat-o. Bărbatul acesta – dar, să fie limpede, s-ar putea la fel de bine să fie şi o femeie – intenţionează să stoarcă nişte bani de la tine, ceea ce, aşa cum ai subliniat şi tu, ar fi varianta cea mai inofensivă. Genul acesta de şantaj s-ar putea întinde pe mulţi ani de-acum încolo. În consecinţă, trebuie să găsim cît mai repede cu putinţă această persoană.

– Am fost la St. Thomas of Canterbury azi-dimineaţă, spuse Jean, dar preotul care a slujit la liturghie nu vine acolo decît duminicile. Mi-a sugerat să mă duc mîine la casa parohială şi să discut cu parohul despre arhiva care conţine certificatele de botez. De-atunci, m-am mai gîndit la asta. N-ar fi exclus ca parohul să se arate destul de precaut şi să nu-mi permite accesul la arhivă. S-ar putea să creadă că e vorba de un tertip pentru a încerca să o găsesc pe Lily. Sînt aproape sigură că şi dumneata te-ai gîndit la o asemenea eventualitate, adăugă ea, privindu-l pe Sam.

– Da, cînd mi-a povestit Alice toată tărăşenia m-am gîndit la asta. Dar acum, după ce te-am cunoscut, sînt convins că lucrurile stau exact cum le-ai prezentat dumneata. Ai dreptate – este de presupus că parohul se va arăta extrem de circumspect, ceea ce mă face să cred că e preferabil să mă duc eu la el, nu dumneata. Cred că va fi mult mai dispus să discute cu mine, dacă într-adevăr ştie despre vreun copil înfiat, botezat în acea perioadă.

– M-am gîndit şi eu la asta, spuse Jean. Ştii, în toţi aceşti douăzeci de ani m-am întrebat adesea dacă n-am greşit

renunțînd la Lily. Am întîlnit frecvent tinere de optsprezece ani cu cîte un copilaş după ele. Acum, cînd sînt obligată s-o găsesc, îmi dau seama că aş fi mulțumită dacă aş putea s-o văd măcar de la distanță. Cel puțin aşa cred, zise ea, încetişor.

Sam se uită la Jean şi apoi la Alice. Două femei care-şi pierduseră copiii, dar în împrejurări diferite. Tînărul de la West Point urma să absolve cursurile şi să intre în slujbă. Dacă nu ar fi murit în accidentul acela, Jean s-ar fi măritat cu el şi ar fi păstrat copilul. Dacă în urmă cu douăzeci de ani Karen nu ar fi optat să vină acasă şi să rămînă acolo peste noapte, Alice ar mai avea şi acum o fiică, poate chiar şi nişte nepoței

Viața e întotdeauna nedreaptă, se gîndi Sam, dar există lucruri pe care putem încerca măcar să le corectăm. Nu fusese capabil să soluționeze enigma asasinării lui Karen, dar putea cel puțin să se străduiască s-o ajute pe Jean.

– În mod cert doctorul Connors a lucrat cu un avocat pentru a perfecta actele necesare adopției. Precis cunoaşte cineva identitatea acestui avocat. Nevasta sau rudele lui mai locuiesc încă prin zonă?

– Nu ştiu, răspunse Jean.

– Mda, păi o să începem cu asta. Ai adus peria de cap şi faxurile?

– Nu.

– Aş vrea să mi le dai.

– E o perie mică, de poşetă, spuse Jean. Aşa cum găseşti la farmacie. Faxurile nu conțin nici un element de identificare a sursei, dar, bineînțeles, ți le dau.

– Îmi vor fi de folos, cînd mă voi întîlni cu preotul.

Jean şi Sam plecară după cîteva minute. Sam urma să vină în urma ei, cu maşina, pînă la hotel. De la fereastră, Alice îi petrecu cu privirea, după care vîrî mîna în buzunarul de la jachetă. În dimineața aceea, găsise o bijuterie fără valoare pe mormîntul lui Karen. O pierduse probabil vreun

copil. Cînd era mică, lui Karen îi plăceau jucăriile de pluş; avea diverse animale, dar cel mai mult iubea bufniţele. Cu un surîs melancolic, Alice privi broşa mică, metalică, în formă de bufniţă, pe care o ţinea în palmă.

32

Jake Perkins şedea în holul hotelului Glen-Ridge House, privind cum ultimii participanţi la reuniune predau cheia la recepţie şi plecau înapoi la casele şi la problemele lor. Stindardul de bun venit fusese strîns, ia barul era pustiu. Gata, şi-au luat toţi la revedere, se gîndi el. S-or fi săturat deja unii de alţii.

Primul lucru pe care-l făcuse cînd sosise la hotel fusese să verifice la recepţie dacă doamna Wilcox se întorsese şi dacă nu cumva contramandase comanda pentru maşina cu care urma să meargă la aeroport, la ora două şi un sfert.

La două şi un sfert, un şofer în livrea intră în hol şi se duse la recepţie. Jake se repezi şi el într-acolo, ca să se convingă dacă omul venise într-adevăr s-o ia cu maşina pe Laura Wilcox.

La ora două şi jumătate, şoferul plecă, vădit furios. Jake îl auzi pe tip bombănind că n-ar fi trebuit să fie pus pe drumuri degeaba, dacă se ştia că doamna nu mai pleca, fiindcă avea şi el treburile lui şi nu-şi permitea să irosească degeaba bunătate de timp în care ar fi putut găsi alt client.

La ora patru, Jake era tot în holul hotelului. În acel moment îşi făcu apariţia doamna doctor Sheridan, însoţită de domnul mai în vîrstă, cu care discutase după dineul de gală. Cei doi se duseră direct la recepţie. Precis, se interesează de Laura Wilcox, se gîndi Jake şi nu greşea – Laura Wilcox dispăruse.

Jake îşi zise că nu strica dacă încerca să ia o declaraţie de la doamna Sheridan. Ajunse lîngă ea, exact cînd tipul cu care venise îi spunea:

– Jean, de acord cu tine. Nu mi se pare nici mie în regulă, însă Laura e o femeie în toată firea şi are dreptul să se răzgîndească în privinţa plecării de la hotel, bunăoară.

– Scuzaţi-mă, domnule. Sînt Jake Perkins, reporter la ziarul liceului Stonecroft, se vîrî în vorbă Jake.

– Sam Deegan.

Jake simţi că prezenţa lui era nedorită de către cei doi. Treci direct la subiect, îşi zise el.

– Doamnă doctor Sheridan, ştiu că aţi fost îngrijorată cînd aţi văzut că doamna Wilcox nu a apărut la dejunul de adio; acum aţi constatat că nu s-a prezentat la ora fixată pentru a pleca la aeroport cu maşina pe care a comandat-o. Credeţi că e posibil ca doamna Wilcox să fi păţit ceva – adică, mă refer la cele întîmplate de-a lungul timpului cu fetele care obişnuiau să stea la aceeaşi masă, în timpul liceului?

Sesiză privirea uimită pe care Jean Sheridan i-o aruncă lui Sam Deegan. Aha, clar, nu i-a pomenit nimic de grupul de fete care şedeau la aceeaşi masă, la cantină, se gîndi Jake. Habar n-avea cine era tipul cu care venise Jean, însă voia să-i testeze reacţia la ceea ce ştia acum că reprezenta o informaţie inedită. În consecinţă, scoase din buzunar fotografia cu liceenele la masă.

– Vedeţi, domnule, acesta era grupul de fete, printre care se număra şi doamna Sheridan, care în ultima clasă de liceu mîncau mereu la aceeaşi masă. În cei douăzeci de ani cîţi au trecut de la absolvire şi pînă acum o lună, cinci dintre ele au murit. Două au fost victimele unor accidente, una s-a sinucis, iar a patra se pare că a dispărut într-o avalanşă la Snowbird. Luna trecută, cea de-a cincea persoană din grup, Alison Kendall, a murit în piscina casei ei. Din cîte am citit, se pare că există şi ipoteza unei crime.

Acum, Laura Wilcox este de negăsit. Nu vi se pare o coincidenţă cam bizară?

Sam luă fotografia, o studie, şi se încruntă.

– Nu cred în asemenea coincidenţe, spuse el, pe un ton ferm. Şi, acum, te rog să ne scuzi, domnule Perkins.

– Oh, nu vă sinchisiţi de prezenţa mea. Vreau să mai rămîn pe-aici, ca să văd dacă nu cumva apare pînă la urmă şi doamna Wilcox. Mi-ar plăcea să îi iau un interviu.

Fără să-i mai dea atenţie, Sam scoase din buzunar o carte de vizită şi i-o dădu recepţionerului.

– Vreau o listă cu angajaţii hotelului care au fost de serviciu azi-noapte, spuse el, pe un ton autoritar.

33

Ar trebui să fi plecat, dar cînd m-am întors de la dejunul de rămas-bun am găsit o mulţime de mesaje care mă aşteptau, îi explică Gordon Amory lui Jean. Filmăm un episod din noul nostru serial în Canada şi au intervenit nişte probleme majore. Am stat două ceasuri la telefon.

Cu sacoşa pe umăr, Gordon venise la recepţie exact cînd funcţionarul îi arăta lui Sam foile de pontaj ale angajaţilor hotelului. El o privi atent pe Jean şi-o întrebă:

– S-a întîmplat ceva rău?

– A dispărut Laura, spuse Jean, conştientă că vocea îi tremură. Trebuia să fie aici la două şi un sfert, ca s-o ducă o maşină la aeroport. Patul din camera ei e neatins, iar femeia de serviciu zice că lipsesc nişte obiecte de toaletă de pe comodă. Poate că a decis să doarmă la cineva azi-noapte şi n-a păţit nimic, dar mi-a spus că vrea să fie cu noi în dimineaţa aceasta, or absenţa ei mă îngrijorează.

– Era foarte hotărîtă să vină la dejunul de adio cînd a

vorbit aseară cu Jack Emerson, spuse Gordon. Ți-am povestit că a fost destul de rece cu mine după ce i-am zis că n-are nici cea mai mică șansă de a intra în distribuția noului serial, dar la bar, după dineul de gală, am auzit întîmplător ce i-a spus lui Jack.

Sam, care ascultase conversația fără să intervină, se întoarse spre Gordon și se prezentă.

– Nu trebuie să uităm faptul că Laura Wilcox este o persoană adultă. Ceea ce înseamnă că are tot dreptul să se ducă unde sau cu cine poftește, ori să se răzgîndească în privința plecării de la hotel. Cu toate acestea, cred că ar trebui să facem niște investigații și să vedem dacă vreo persoană, fie angajat al hotelului, fie prieten, a fost la curent cu planurile ei.

– Regret că v-am făcut să așteptați, domnule Amory, spuse recepționerul. V-am pregătit factura.

Gordon ezită, după care privi spre Jean.

– Tu crezi că Laura a pățit ceva, nu-i așa, Jean?

– Ai dreptate. Laura era foarte legată de Alison. Exclus, așadar, să lipsească deliberat de la slujba de pomenire, indiferent ce planuri și-ar fi făcut pentru noaptea precedentă.

– Camera mea e încă liberă? îl întrebă Amory pe funcționarul de la recepție.

– Sigur că da, domnule.

– Păi, atunci o să mai rămîn la hotel, măcar pînă vom afla mai multe despre doamna Wilcox.

Gordon Amory se întoarse apoi spre Jean. Pentru o clipă, în ciuda frămîntărilor provocate de dispariția Laurei, Jean își dădu seama cu uimire că Gordon Amory devenise un bărbat deosebit de chipeș. Și cînd te gîndești că mi-era milă de el, își zise ea. Arăta atît de prăpădit pe-atunci.

– Jean, știu că am supărat-o pe Laura aseară, și a fost o măgărie din partea mea – un fel de răfuială, presupun, pentru felul cum mă respingea cînd eram puști. Puteam să-i

promit un rol în serial, chiar dacă n-ar fi fost cel principal. Am impresia că e disperată. Aşa se poate explica şi de ce nu şi-a făcut apariţia deloc în dimineaţa asta. Pot paria că va veni pînă la urmă, cu sau fără vreo explicaţie pentru absenţă, şi atunci îi voi propune un rol. Am de gînd să rămîn aici, ca să pot face asta personal.

34

Sub privirile lui Jake Perkins, care se afla tot în holul hotelului Glen-Ridge, unul cîte unul angajaţii care fuseseră de serviciu în noaptea de sîmbătă intrau în oficiul din spatele recepţiei şi discutau cu Sam Deegan. Cînd ieşeau de-acolo, reuşea să scoată o vorbă-două de la ei. Toţi credeau că Deegan avea de gînd să parcurgă lista pînă la capăt şi să-i sune şi pe cei care nu erau acum la hotel.

Se părea că nimeni nu o văzuse pe Laura Wilcox ieşind din hotel. Portarul şi băieţii de la parcare erau absolut siguri că doamna nu plecase pe uşa principală.

Jake intui că tînăra în uniformă de cameristă era persoana care făcuse curat şi în apartamentul Laurei. Cînd fata ieşi de la discuţia cu Deegan, Jake o urmări prin hol, sări în lift imediat după ea şi coborî la etajul patru, odată cu ea.

– Sînt reporter la ziarul de la Stonecroft, îi explică el, dîndu-i o carte de vizită. Şi, de asemenea, corespondent local pentru *New York Post.*

Nu minţea în totalitate, din moment ce curînd chiar aşa va fi, se gîndi el.

Nu i-a fost greu s-o facă să vorbească. O chema Myrna Robinson. Învăţa la liceul public şi lucra cu jumătate de normă la hotel. E cam prostuţă, îşi zise Jake, mulţumit de

sine, observînd expresia de încîntare de pe fața tinerei emoționate de șansa de a fi vorbit cu un detectiv.

Jake deschise tacticos carnețelul de notițe și începu:

– Ce anume te-a întrebat detectivul Deegan, Myrna?

– Voia să știe dacă sînt sigură că lipsesc din cameră niște cosmetice de-ale Laurei Wilcox. I-am răspuns că sînt foarte sigură, mărturisi ea, cu sufletul la gură. I-am zis: „Domnule Deegan, habar n-aveți cîte chestii a reușit să îngrămădească pe comoda aia prăpădită; ei bine, jumate din astea lipsesc. Adică, demachiantul, loțiunea tonică, periuța de dinți și geanta de cosmetice".

– Deci, lucrurile pe care orice femeie le ia cu ea cînd doarme noaptea în altă parte, o ajută Jake. Dar haine, haine nu lipsesc din cameră?

– N-am discutat despre haine cu domnul Deegan, spuse Myrna, șovăitoare, trăgînd nervoasă de nasturele de sus de la uniforma neagră de cameristă. I-am zis că lipsește una dintre valize, dar n-am vrut să creadă că sînt băgăreață sau indiscretă, așa că nu i-am pomenit nimic de jacheta albastră din cașmir, de pantalonii de stofă sau de botinele pînă la gleznă, care nu mai sînt în dulap.

Myrna avea cam talia Laurei. Jake putea paria. Lipseau, așadar, exact niște articole de îmbrăcăminte cu care Laura ar fi putut să se îmbrace la cimitir și la dejunul de rămas-bun.

– Deci i-ai spus domnului Deegan despre valiza care nu mai e în cameră?

– Îhî. Doamna a venit cu o mulțime de bagaje. Pe cuvîntul meu, ziceai că a plecat într-o călătorie împrejurul globului, după cîte cărase cu ea. Oricum, valijoara nu mai era acolo azi-dimineață. Era altfel decît celelalte bagaje – o Louis Vuitton –, de-asta am și remarcat-o. Îmi place enorm marca asta! E foarte... distinsă. Celelalte două geamantane mari sînt din piele.

Jake se mîndrea cu franceza pe care o ştia, aşa că se strîmbă în sinea lui cînd auzi „Vuitton" pronunţat de Myrna.

– Myrna, crezi că aş putea arunca o privire în camera Laurei? Jur că nu mă ating de nimic.

Întinsese coarda prea mult. Realiză asta după expresia de spaimă care apăru pe faţa fetei. Myrna privea dincolo de el, în lungul coridorului. Jake ştia ce-i trece prin minte: dacă o prinde şefa că a adus pe cineva în camera unui oaspete al hotelului, o dă afară imediat. Jake se grăbi să bată în retragere:

– Myrna, nu trebuia să-ţi fi cerut aşa ceva. Gata, consideră că n-am spus nimic. Ştii ce, ţi-am dat cartea mea de vizită. Pentru mine valorează vreo douăzeci de parai dacă îmi dai un telefon, în cazul în care mai afli ceva despre Laura. Ei, ce zici? Vrei să fii reporteriţă?

Myrna îşi muşca buza de jos, analizînd oferta lui.

– Nu banii sînt problema, începu ea.

– Bineînţeles că nu, îi dădu dreptate Jake.

– Dacă dai articolul la *New York Post*, va trebui să mă menţionezi ca „sursă anonimă".

E mai deşteaptă decît pare, se gîndi Jake, încuviinţînd din cap încîntat.

Se făcuse aproape şase, cînd Jake se întoarse în hol, unde nu mai era aproape nimeni. El se duse la recepţie şi se interesă dacă domnul Deegan mai era în hotel.

Recepţionerul părea obosit şi plictisit.

– Uite ce e, băiete, omul a plecat. Şi, dacă n-ai de gînd să-ţi iei o cameră aici ar fi bine să te duci şi tu acasă.

– Sînt convins că v-a rugat să-l anunţaţi dacă se întoarce cumva doamna Wilcox sau dacă aveţi vreo veste de la ea, îl îmbrobodi Jake. Pot să vă las şi eu cartea mea de vizită? M-am împrietenit destul de mult cu doamna Wilcox în acest sfîrşit de săptămînă, aşa că îmi fac şi eu mari griji pentru ea.

Recepţionerul luă cartea de vizită şi o studie.

– Reporter la *Stonecroft Academy Gazette* şi scriitor-ziarist?

Acestea fiind zise, rupse în două cartea de vizită.

– Măi, băiete, nu vezi că ai caş la gură încă? Fă-mi plăcerea şi dispari de-aici.

35

Cadavrul lui Helen Whelan a fost descoperit duminică după-amiaza, la ora cinci şi jumătate, într-o zonă păduroasă din Washingtonville, un oraş situat la treizeci şi cinci de kilometri de Surrey Meadows, de către un băiat de doi-sprezece ani, care o luase prin pădure, ca să scurteze drumul pînă la casa prietenului lui.

Sam primi informaţia, exact când termina de intervievat pe angajaţii hotelului Glen-Ridge House. El o sună pe Jean, care se dusese în cameră ca să ia legătura telefonic cu Mark Fleischman, Carter Stewart şi Jack Emerson, în speranţa că vreunul dintre ei ştia ceva despre planurile Laurei. Jean vorbise deja, în hol, cu Robby Brent, care susţinea că habar n-avea unde ar putea fi Laura.

– Jean, eu trebuie să plec, îi explică Sam. Ai dat deja de vreunul dintre ei?

– Am vorbit cu Carter. E foarte îngrijorat, dar n-are nici cea mai mică ideea despre unde ar putea fi Laura. I-am povestit că urmează să iau cina cu Gordon, aşa că va veni şi el la masă. Dacă vom reuşi să întocmim toţi trei o listă cu persoanele cu care Laura ar fi putut să-şi petreacă timpul, s-ar putea să ne vină vreo idee. Jack Emerson nu este acasă. I-am lăsat un mesaj pe robotul telefonic. La fel am procedat şi în ceea ce-l priveşte pe Mark Fleischman.

– Foarte bine; oricum n-ai fi putut face mai mult, spuse Sam. Deocamdată legea ne împiedică să acționăm. Dacă nu aflăm nimic despre ea pînă mîine, voi încerca să obțin un ordin de percheziție, ca să putem intra în camera ei, unde, cine știe?, poate că a lăsat vreun indiciu despre locul unde s-a dus. În rest, fii tare.

– Te duci mîine-dimineață la casa parohială, da?!

– Bineînțeles, doar ți-am promis.

Sam închise telefonul și ieși grăbit îndreptîndu-se spre mașină. N-avea nici un sens să-i spună lui Jean că se ducea spre locul unde o altă femeie dată dispărută fusese găsită moartă.

Helen Whelan primise o lovitură dură în ceafă, iar apoi fusese înjunghiată de mai multe ori.

– A lovit-o, probabil, pe la spate, cu același obiect contondent cu care a anihilat și cîinele, spuse Cal Grey, medicul legist, cînd Sam sosi la locul faptei.

Polițiștii tocmai ridicau cadavrul, iar în urma lor, la lumina puternică a reflectoarelor, niște investigatori luau la puricat zona împrejmuită cu cordoane, în căutarea unor posibile indicii privind identitatea asasinului.

– Nu pot ști cu precizie pînă nu procedez la autopsiere, însă impresia mea este că lovitura la cap a făcut-o să-și piardă cunoștința. Loviturile de cuțit i-au fost aplicate după ce tipul a adus-o aici. Nu ne rămîne decît să sperăm că Helen Whelan nu și-a mai dat seama de ceea ce se întîmplă cu ea.

Sam privea trupul firav care zăcea acum într-o husă specială.

– Hainele de pe ea par intacte.

– Exact. Așa e. Presupun că individul care a pus mîna pe ea a adus-o direct aici și a omorît-o. Încă mai are înfășurată pe încheietura mîinii lesa cîinelui.

– Ia stai un pic! se răsti Sam la poliţistul care desfăcea targa.

Se lăsă pe vine, simţind cum i se afundă tălpile în pămîntul noroios.

– Dă-mi un pic lanterna ta, Cal.

– Ce-ai văzut?

– O urmă de sînge pe pantalonii ei. Mă îndoiesc că ar proveni din propriile-i răni de pe piept şi gît. Ceva îmi spune că asasinul sîngera destul de mult, probabil de la muşcătura cîinelui, spuse Sam ridicîndu-se în picioare. Asta înseamnă că ar fi trebuit să se ducă la Urgenţă, ca să fie pansat. O să pun în alertă toate spitalele din regiune, cu consemnul de a raporta toate cazurile de muşcături de cîine pe care le-au tratat în acest sfîrşit de săptămînă, dar şi pe cele care s-ar putea să mai apară în următoarele cîteva zile. Ai grijă, te rog, să se analizeze la laborator mostra de sînge de pe ţesătură. Ne vedem la tine, la birou, Cal.

În timp ce conducea maşina spre secţia de medicină legală a poliţiei, Sam reflecta la soarta crudă de care avusese parte Helen Whelan. Simţea un rău aproape fizic gîndindu-se la fragilitatea vieţii omeneşti, care poate fi curmată într-o fracţiune de secundă. Trecea prin asemenea stări sufleteşti ori de cîte ori se confrunta cu acte violente de acest fel. Vreau să pun mîna pe tipul ăsta, şi să fiu eu acela care îi prinde cătuşele la mîine. Să dea Dumnezeu ca locul în care l-a muşcat bietul cîine să-l doară cît mai rău!

De la acest raţionament, ajunse la altă idee. Chiar dacă o fi atît de isteţ, încît să nu se ducă direct la secţia de Urgenţă a vreunui spital, tot va trebui să îşi trateze rana făcută de cîine. Deşi şansele sînt mici, merită totuşi să anunţăm farmaciştii din zonă, să fie cu ochii în patru la orice persoană care cumpără apă oxigenată, feşe şi unguente cu antibiotice.

Dacă e cu adevărat atît de isteţ încît să evite orice unitate spitalicească, înseamnă că e şi suficient de abil, încît să

se ducă să cumpere toate chestiile astea de la unul dintre supermarketuri, unde lumea stă la cozi lungi la casă şi nimeni nu se sinchiseşte de ceea ce ai în coş.

Oricum, merită încercat, conchise Sam, sumbru, amintindu-şi cum zîmbea Helen Whelan în fotografia pe care o văzuse în apartamentul ei. Era cu douăzeci de ani mai mare decît ar fi fost Karen Sommers, dacă ar mai fi trăit, se gîndi el, dar a murit în acelaşi fel – ucisă cu bestialitate cu mai multe lovituri de cuţit.

Ceaţa care persistase toată ziua se preschimbase într-o ploaie deasă. Încruntîndu-se, Sam porni ştergătoarele de parbriz. De douăzeci de ani, nu mai existase nici un caz de înjunghiere de acest fel. Karen fusese ucisă acasă la ea. Helen Whelan fusese surprinsă afară, în timp ce îşi plimba cîinele. Era oare posibil ca un maniac să fi stat în banca lui în toţi aceşti ani?

Orice este posibil, îşi zise Sam. Măcar de-ar fi avut o scăpare, acum, o neglijenţă cît de mică! Să fi pierdut ceva din vedere şi în felul acesta să putem pune mîna pe el. Să sperăm că vom afla ADN-ul lui. Precis urmele de sînge de pe mustăţile cîinelui şi de pe pantalonii victimei sînt de la el!

Ajuns la secţia de medicină legală, opri în parcare, coborî din maşină şi intră în clădire. Va avea o noapte lungă, iar mîine o zi şi mai lungă. Trebuia să se vadă cu preotul de la St. Thomas şi să îl convingă să deschidă arhiva cu certificatele de botez, din urmă cu douăzeci de ani. Trebuia să ia legătura cu familiile celor cinci absolvente de la Stonecroft, care muriseră în ordinea în care obişnuiau să stea la masă; era necesar să afle mai multe amănunte despre moartea fiecăreia. Mai trebuia, de asemenea, să afle ce se întîmplase cu Laura Wilcox. Dacă aş face abstracţie de decesul celorlalte fete din clasa ei, aş zice că şi-a luat, pur şi simplu, lumea în cap, şi a fugit cu un tip. Din cîte am înţeles, e destul de „zburdalnică" şi îi cam plac bărbaţii.

Medicul legist şi ambulanţa cu cadavrul lui Helen Whelan sosiră la cîteva secunde după el. Peste o jumătate de ceas, Sam studia vestimentaţia şi obiectele găsite asupra victimei. Ceasul şi un inel erau singurele bijuterii pe care le avusese la ea. Nu-şi luase probabil nici o poşetă, din moment ce avea cheia şi o batistă în buzunarul din dreapta al jachetei.

Pe masă, lîngă cheia de la casă, se mai afla un obiect: o broşă mică metalică în formă de bufniţă, cu o lungime de vreo doi centimetri şi jumătate. Sam luă penseta de la asistent, prinse bufniţa, şi o studie cu atenţie. Ochii ficşi, reci şi mari, îl priveau ţintă.

– Am găsit-o în buzunarul pantalonilor, îi explică asistentul. Era cît pe-aci să n-o observ.

Sam îşi aminti de dovleacul şi scheletul de hîrtie pe care le văzuse acasă la Helen Whelan.

– Se pregătea pentru Halloween, spuse el. Probabil că broşa făcea parte din „ornamentele" specifice acestei sărbători. Bagă totul într-o pungă. Le duc la laborator.

Puţin mai tîrziu, Sam privea cum hainele pe care le purtase Helen Whelan erau verificate minuţios la microscop, cu scopul de a depista eventuale indicii menite să stabilească identitatea asasinului. Un alt asistent cerceta cheile, pentru a delimita posibilele amprente.

– Pe chei nu sînt decît amprentele ei, remarcă el, pregătindu-se să apuce cu penseta broşa în formă de bufniţă.

Peste cîteva clipe, spuse:

– Ce ciudat! Pe chestia asta nu există nici un fel de amprente, nici măcar urme. Cum îţi explici aşa ceva? Chestia asta n-a avut picioare ca să intre singură în buzunar, ce naiba?! O persoană care purta mănuşi a pus-o probabil acolo.

Sam reflectă cîteva momente. Oare asasinul lăsase bufniţa-broşă intenţionat? Da, se pare că aşa stăteau lucrurile.

– O să păstrăm sub tăcere aspectul acesta, preciză el pe un ton tăios.

Luînd pensета de la asistent, ridică bufnița și o privi atent.

– Cu ajutorul tău, o să dau de tipul ăla, își jură el. Nu știu deocamdată cum, dar știu că *așa* va fi.

36

Conveniseră să se întîlnească la șapte seara, în restaurant. În ultima clipă, Jean se decise să se îmbrace altfel. Alese niște pantaloni bleumarin și un tricou bleu, pe care și-l cumpărase la o promoție de la *Escada*. Toată ziua nu reușise să scape de frigul care îi intrase în oase la cimitir. I se părea că jacheta și pantalonii cu care fusese îmbrăcată dimineața păstrau în ele umezeala și răcoarea de-afară.

Complet ridicol, își zise ea, retușîndu-și machiajul și pieptănîndu-se. Stînd în picioare, în fața oglinzii din baie, se opri din pieptănat și privi fix peria din mînă. Cine fusese oare atît de aproape de Lily, încît să reușească să-i ia peria din casă sau din poșetă?

Ar fi posibil, oare, ca Lily să fi dat de urma mea și să încerce să mă pedepsească pentru că am abandonat-o? se frămînta Jean. Are nouăsprezece ani și jumătate. Cum o fi fost viața ei în toată această perioadă? Oare oamenii care au înfiat-o s-au dovedit a fi niște persoane minunate, așa cum mi-a spus doctorul Connors, sau au devenit cu timpul niște părinți răi, care s-au purtat urît cu ea?

Nu, își continuă Jean gîndul. Nu Lily urmărea s-o chinuiască. Era vorba despre altcineva, un om care vrea să-mi facă *mie* rău. Ce bine-ar fi dacă ar vrea doar bani! Îți dau bani, numai s-o lași pe *ea* în pace!

Se privi atent în oglindă. I se spusese de cîteva ori că seamănă cu Katie Couric, prezentatoarea unei emisiuni TV de mare succes, iar comparația o măgulise. Oare Lily seamănă cu mine? se întrebă ea. Sau mai degrabă cu Reed? Firele acelea de păr sînt blonde. Reed glumea, spunîndu-mi că avea părul auriu, ca spicul de grîu. Asta înseamnă că la păr îi seamănă lui. Reed avea ochi albaştri, la fel ca mine. Precis că şi *ea* are tot ochi albaştri, ca noi.

Scuturînd din cap, Jean puse peria pe stativul de lîngă chiuvetă, stinse lumina la baie, îşi luă poşeta şi coborî în restaurant, unde urma să se întîlnească cu ceilalți.

Gordon Amory, Robby Brent şi Jack Emerson se aflau deja la o masă, în localul aproape gol. Cînd se ridicară în picioare ca s-o salute, Jean sesiză deosebirea dintre felul în care erau îmbrăcați. Amory purta o cămaşă din caşmir, descheiată la gît, şi un sacou scump din tweed. Era imaginea întruchipată a omului de afaceri care se bucură de succes. Robby Brent renunțase la sveterul pe care îl purtase la dejunul de rămas-bun şi îşi pusese o bluză cu guler rulat, care, în opinia lui Jean, îl făcea să pară şi mai bondoc. O undă de transpirație pe frunte şi pe obraji îi dădea un aspect lucios şi, categoric, dizgrațios. Sacoul de catifea reiată cu care era îmbrăcat Jack Emerson părea bine croit, însă pierdea mult din valoare din cauza cămăşii în carouri roşu cu alb şi a cravatei în culori țipătoare. Cu fața lui cărnoasă şi rumenă, Jack Emerson semăna cu un personaj dintr-o reclamă proastă.

Jack trase în afară scaunul de lîngă el şi o bătu uşor pe braț, îndemnînd-o să se aşeze acolo. Instinctiv, Jean se încordă toată şi îşi trase mîna, ferindu-se de atingerea lui.

– Noi am comandat deja ceva de băut, Jeannie, îi zise Emerson. Mi-am permis să cer şi un chardonnay pentru tine.

– Minunat. Ia spuneți, băieți, ați venit voi mai devreme sau am întîrziat eu?

Bibliot

– Am venit noi ceva mai devreme. Tu ai fost cît se poate de punctuală. Carter lipseşte.

Peste douăzeci de minute, cînd discutau încă dacă să comande sau nu mîncarea, apăru şi Carter, îmbrăcat cu blugi şi un pulover cu glugă.

– Scuze dacă v-am făcut să aşteptaţi, dar sincer să fiu nu mă aşteptam la o nouă reuniune, atît de curînd, remarcă el, pe un ton sec, aşezîndu-se la masă.

– Nici noi, zise Gordon Amory. Ce-ar fi să îţi comanzi şi tu ceva de băut, şi apoi să trecem la motivul pentru care ne-am adunat cu toţii aici.

Carter încuviinţă, dînd din cap. Prinse apoi privirea chelnerului şi arătă spre paharul cu martini din faţa lui Emerson.

– Continuă, îi spuse el lui Gordon, pe acelaşi ton sec ca la venire.

– Daţi-mi voie să încep prin a spune că, reflectînd mai bine, cred şi sper ca frămîntările noastre în privinţa Laurei să fie, de fapt, fără obiect. Dacă nu mă înşală memoria, acum cîţiva ani Laura a acceptat o invitaţie din partea unui tip plin de bani, care o chema la el acasă, în Palm Beach – n-are nici un rost să ne încurcăm în nume şi persoane –, drept care Laura noastră a lăsat baltă ditamai petrecerea unde se afla ca să plece cu mahărul, în avionul lui personal. Cu acea ocazie, din cîte s-a putut constata, nici măcar nu s-a sinchisit să-şi ia periuţa de dinţi, darămite cosmeticalele.

– Nu cred că am văzut pe cineva venind acum la Stonecroft cu avionul personal, remarcă Robby Brent. De fapt, după cum arătau cei mai mulţi dintre invitaţi, am impresia că şi-au luat rucsacul în spate şi au făcut autostopul pînă aici.

– Haide, Robby, las-o mai moale, obiectă Jack Emerson. O mulţime dintre foştii noştri colegi au reuşit în viaţă. Acesta e şi motivul pentru care cîţiva dintre ei şi-au cumpărat

imobile în zonă, cu intenția de a avea aici un al doilea domiciliu.

– Jack, ce-ar fi să ne scuteşti de afacerile imobiliare în seara asta?! zise Gordon, uşor iritat. Apropo, de fapt eşti un tip cu bani şi, din cîte ştim noi, singurul care are o casă în oraş. Ai fi putut s-o inviţi pe Laura la o cină romantică în doi.

Jack Emerson se făcu şi mai stacojiu la faţă.

– Presupun că ai vrut să glumeşti, Gordon.

– Ba deloc, n-am de gînd să-i iau lui Robby pîinea de la gură, ripostă Gordon, atacînd o măslină din farfuria pe care ospătarul o pusese pe masă. Am glumit, bineînţeles, apropo de tine şi Laura, dar în privinţa discuţiilor despre afacerile imobiliare am fost cît se poate de serios!

Jean decise că venise momentul de a încerca să schimbe subiectul conversaţiei.

– I-am lăsat un mesaj lui Mark, pe telefonul mobil, spuse ea. M-a sunat exact înainte să cobor la masă. Dacă pînă mîine nu aflăm nimic despre soarta Laurei, zice că îşi va modifica programul şi se va întoarce şi el aici.

– Întotdeauna a avut o slăbiciune pentru Laura, observă Robby. Nu m-ar mira deloc dacă ar simţi la fel şi acum. Aseară a ţinut neapărat să fie lîngă ea, pe podium. A inversat chiar nişte cartonaşe de identificare pentru asta.

Vasăzică, de-asta vine el înapoi, se gîndi Jean, dîndu-şi seama că îşi făcuse iluzii cînd Mark o sunase mai devreme. „Jeannie", îi spusese el, „vreau să cred că Laura nu a păţit nimic, însă dacă s-a întîmplat ceva rău cu ea, nu pot să nu mă gîndesc la nenorocirea aceasta aproape programată, care le-a lovit pe fetele de la masa voastră. Trebuie să realizezi şi tu acest lucru!"

Şi eu care mi-am imaginat că îşi face griji din cauza mea, îşi zise ea. Intenţionam chiar să-i povestesc despre Lily. Avînd în vedere că e psihiatru, îmi închipuiam că ar

putea intui mai bine caracterul persoanei care m-a contactat în legătură cu ea.

A fost o uşurare cînd ospătarul, un om mai în vîrstă şi nu prea înalt, a început să împartă mapele cu meniul.

– Îmi permiteţi să vă spun care sînt specialităţile casei în această seară?

Robby ridică privirea spre chelner, cu un zîmbet plin de optimism:

– Abia aştept, murmură el.

– File minion cu ciuperci, file de calcan umplut cu carne de crab...

După ce omul îşi isprăvi litania, Robby spuse:

– Pot să-ţi pun o întrebare?

– Desigur, domnule.

– Este în obiceiul acestui local de a promova resturile zilei de ieri la rangul de specialităţi ale zilei de azi?

– Oh, domnule, vă asigur, începu chelnerul, care părea destul de încurcat, lucrez aici de patruzeci de ani şi mă mîndresc cu arta noastră culinară.

– Bine, bine, lasă, nu contează. A fost doar o mică glumă, ca să mai înviorăm atmosfera. Jean, spune tu prima.

– Salată şi friptură de miel, rosti Jean.

Robby nu mai e doar sarcastic, ci de-a dreptul răutăcios şi crud, gîndi ea. Îi place să jignească oamenii care nu pot riposta, persoane ca domnişoara Bender – profa de mate, la dineul de gală de-aseară, iar acum pe amărîtul ăsta. Zicea despre Mark că era topit după Laura, dar nu cred că a fost cineva mai îndrăgostit de ea, decît el.

Brusc, îi trecu prin minte un gînd înspăimîntător. Robby cîştigă acum bani frumoşi. E celebru. Dacă ar invita-o să se întîlnească undeva cu el, Laura s-ar duce. Jean se cutremura constatînd că nu excludea nicidecum eventualitatea ca Robby s-o fi ademenit pe Laura şi să-i fi făcut vreun rău.

Jack Emerson comandă ultimul. În timp ce îi dădea meniul înapoi chelnerului, spuse:

– Le-am promis unor prieteni că o să trec pe la ei, în seara asta, deci cred că ar fi o idee bună dacă am începe să discutăm despre persoanele care, considerăm noi, au fost în centrul atenției Laurei, în timpul acestui weekend. În afară de tine, desigur, Gordie. Tu figurai primul pe lista ei.

Doamne Dumnezeule, nu mai e mult și ăștia se iau la bătaie, dacă discuția continuă așa, își zise Jean. Apoi, se întoarse spre Carter Stewart:

– Carter, ce-ar fi să începem cu tine. Ai vreo sugestie?

– Am văzut-o stînd de vorbă cu Joel Nieman, cunoscut mai bine ca Romeo, pe vremea cînd uita replicile, în piesa de la școală. Nevastă-sa a venit doar la cocktail și la cina festivă de vineri seara, după care s-a dus acasă. Are o funcție de conducere la *Target*, iar sîmbătă dimineața trebuia să plece cu avionul la Hong Kong.

– Soții Nieman nu locuiesc prin zonă, Jack? se interesă Gordon.

– Stau la Rye.

– Păi, asta nu-i chiar așa de departe.

– Am vorbit și eu cu Joel și soția lui, vineri seară, la petrecere, spuse Jean. Nu mi s-a părut nicidecum genul de bărbat care să o invite pe Laura la el acasă, profitînd de absența nevesti-sii!

– Nu ți s-o fi părut ție așa, dar întîmplarea face să știu că a avut vreo două amante, zise Emerson. De asemenea, mai știu și că a fost la un pas de condamnare, pentru niște afaceri dubioase în care a fost implicată firma lui de contabilitate. Acesta a fost motivul pentru care am renunțat să-l mai includem în categoria invitaților de onoare.

– Dar ce părere aveți de Mark Fleischman, onoratul nostru oaspete, care nu este acum de față? întrebă Robby Brent. O fi el „înalt, zvelt, vesel, nostim și spiritual", cum

a sunat prezentarea care i s-a făcut la dineul de gală, dar nu trebuie să uităm că s-a ținut permanent după Laura. Era să-și frîngă și gîtul, cînd s-a repezit să stea lîngă ea, în autobuzul cu care ne-am dus la West Point.

Jack Emerson goli paharul cu martini și îi făcu semn ospătarul să îi mai aducă unul. Pe urmă, ridică sprîncenele:

– Acum, mi-a venit ideea. Mark ar fi avut unde s-o invite pe Laura. Știu precis că tatăl lui e plecat din oraș. M-am întîlnit cu Cliff Fleischman la oficiul poștal săptămîna trecută și l-am întrebat dacă vine la dineul de gală, ca să vadă cum va fi omagiat fiul lui. Mi-a spus că a plănuit mai de mult să se ducă în vizită la niște prieteni, la Chicago, dar că îl va suna pe Mark. Poate că i-a propus să stea la el. Cliff se întoarce abia marți.

– Păi, atunci înseamnă că domnul Fleischman s-a răzgîndit pînă la urmă și și-a schimbat planurile, spuse Jean. Mark mi-a zis că a trecut prin dreptul casei părinteşti și că toate luminile erau aprinse. Nu mi-a pomenit nimic despre vreo convorbire telefonică pe care s-o fi avut cu tatăl lui.

– Cliff Fleischman lasă toate luminile aprinse, cînd pleacă de-acasă, replică Emerson. Acum zece ani, cînd a fost în concediu, hoții i-au spart casa. După părerea lui, spargerea nu ar fi avut loc dacă n-ar fi fost beznă peste tot. Nefiind nici o lumină aprinsă, hoții au dedus că nu era nimeni acasă.

Gordon rupse un saleu.

– Am senzația că Mark nu e în termeni prea buni cu taică-său.

– Exact. Știu și de ce, spuse Emerson. După moartea mamei lui Mark, tatăl lui a renunțat la serviciile menajerei. Aceasta a venit să lucreze o vreme la noi. Era tare bîrfitoare, așa că ne-a împuiat capul cu vrute și nevrute despre familia Fleischman. Toată lumea știa că doamna Fleischman ținea la Dennis, fiul lor cel mare, ca la ochii din cap. Nu s-a

împăcat niciodată cu ideea morții lui, și îl învinovățea pe Mark pentru accidentul acela. Mark îl pisa pe Dennis, cerîndu-i să-l învețe să șofeze. Mark avea doar treisprezece ani și nu i se permitea să pornească mașina, decît dacă era și Dennis cu el. În după-amiaza aceea, a pornit mașina, care staționa în pantă, dar a uitat să tragă frîna de mînă, cînd a coborît din ea. Mașina a luat-o singură la vale și l-a lovit pe Dennis, care nici măcar n-a auzit-o.

– Dar mama lor cum a aflat toate astea? întrebă Jean.

– Potrivit spuselor menajerei, într-o seară, cu puțin înainte ca doamna Fleischman să se prăpădească, s-a întîmplat ceva, care a întors-o împotriva lui Mark. Băiatul n-a venit la înmormîntare. Maică-sa l-a exclus din testament; avea o mulțime de bani, moșteniți de la rudele ei din partea mamei. Atunci Mark era student la Medicină.

– Da, dar cînd s-a produs accidentul, avea doar treisprezece ani, obiectă Jean.

– Și era veșnic invidios pe frate-său, rosti calm Carter Stewart. Credeți-mă. S-ar putea să fi luat legătura cu tatăl său și să aibă o cheia de la casă; și, mai ales, poate că a știut că taică-său va fi plecat.

Dacă Mark a mințit cînd a spus că trebuie să se întoarcă la Boston? se întrebă Jean. A făcut tot ce i-a stat în putință ca să găsească un pretext pentru a veni la masa unde stăteam eu, Alice și Sam, seara, la bar. Atunci ne-a povestit că s-a plimbat pe jos prin fața casei părintești. Dacă o mai fi și acum în oraș, împreună cu Laura?

Gordon Amory interveni și el în discuție:

– Am pornit toți de la ipoteza că Laura a plecat *cu* cineva, dar e foarte posibil să se fi dus *la* cineva. Nu sînt chiar atît de departe Greenwich, Bedford și Westport, unde locuiesc mulți prieteni de-ai ei, toți mari staruri.

Jack Emerson adusese o listă cu persoanele care participaseră la reuniune. Fiecare își alese niște nume ca să dea

telefon, să explice motivele de îngrijorare şi să-şi întrebe interlocutorii dacă aveau cumva vreo idee despre locul în care s-ar putea ascunde Laura.

Părăsiră restaurantul, cu promisiunea de a lua legătura a doua zi dimineaţă. Carter Stewart şi Jack Emerson se duseră direct la maşinile lor. În holul hotelului, Jean le spuse lui Gordon Amory şi lui Robby Brent că voia să treacă pe la recepţie.

– Atunci îţi urez noapte bună, îi zise Gordon. Mai am şi eu de dat nişte telefoane.

– Gordie, e duminică seara, ce naiba! spuse Robby Brent. Ce poate fi atît de important, încît să nu sufere amînare pînă dimineaţă?!

Gordon Amory îl privi enervat pe Robby, a cărui mutră exprima o inocenţă înşelătoare.

– Cum bine ştii, prefer să mi se spună „Gordon", rosti el calm. Noapte bună, Jean.

– Ce plin de el poate fi omul ăsta, zise Robby, urmărindu-l cu privirea pe Gordon în timp ce acesta se îndrepta spre ascensor. Pariez că se duce sus şi dă drumul la televizor! În seara asta, se lansează un nou serial pe unul dintre canalele lui. Dar mai ştii? S-ar putea să se zgîiască doar în oglindă, ca să-şi admire noua moacă. Pe-onoarea mea, Jeannie, specialistul ăla în chirurgie estetică e un geniu. Mai ţii minte ce mutră de nătărău avea Gordie, cînd era mic?

Puţin îmi pasă mie de ce Gordon se duce în camera lui, se gîndi Jean. Vreau doar să verific dacă nu cumva a sunat Laura, după care mă duc direct la culcare.

– Bravo lui că a fost capabil să răzbească astfel în viaţă! N-a avut deloc o copilărie fericită.

– De parcă noi am avut?! exclamă Robby, cu lehamite. În afară, desigur, de regina balului, care lipseşte acum, spuse el, ridicînd din umeri. Mă duc să-mi iau o haină mai groasă şi ies un pic pe-afară. Am un fix cu sănătatea şi condiţia

fizică, or, în afară de vreo două plimbări pe jos, n-am făcut nici un pic de mişcare în tot acest weekend. Sala de fitness de-aici e o mizerie.

– Există cumva ceva în oraşul ăsta, în hotelul ăsta sau la oamenii cu care te-ai întîlnit, care, după părerea ta, să nu fie „o mizerie"? întrebă Jean, fără să-i pese că ridicase un pic tonul.

– Nu prea, zise Robby vesel, în afară de tine, desigur, Jeannie. Mi-a părut rău cînd am văzut că te-ai cam supărat atunci cînd am spus că Mark s-a ţinut tot timpul după Laura. Între noi fie vorba, am remarcat că Mark te-a curtat şi pe tine. E un tip ciudat, dar toţi psihiatrii au reputaţia de a fi mai ţicniţi, decît pacienţii lor. Presupunînd că Mark nu a tras frîna de mînă, mă întreb dacă a făcut-o intenţionat sau nu. La urma urmei era vorba despre maşina nouă-nouţă, primită de fratele său în dar de la mami şi tati, ca recompensă că a terminat cu bine cursurile liceului Stonecroft. Ia mai gîndeşte-te un pic la asta.

Făcîndu-i cu ochiul şi fluturînd şmechereşte din mînă, Robby porni spre lifturi. Furioasă şi umilită de faptul că Robby diagnosticase atît de corect reacţia ei la comentariile despre Mark şi Laura, Jean se îndreptă spre recepţie. De serviciu era Amy Sachs, o femeie cu părul cărunt tuns scurt şi cu nişte ochelari uriaşi proptiţi pe vîrful nasului.

– Nu, nu s-a primit nici un telefon de la doamna Wilcox, îi spuse ea lui Jean. În schimb, a venit un fax pentru dumneavoastră, doamnă doctor Sheridan.

Femeia se întoarse şi luă un plic, de pe raftul din spatele ei.

Jean simţi că i se usucă gura. Deşi îşi repeta în gînd că trebuia să aibă răbdare să ajungă în cameră şi abia apoi să citească faxul, constată cu surprindere că mîinile ei rupeau deja plicul.

FLOAREA DE LILI-LILIAC OFILITĂ MIROASE MAI RĂU DECÎT BURUIANA, citi ea mesajul.

Lili... ofilită... moartă, îşi zise Jean în gînd.

– Aţi păţit ceva, doamnă Sheridan? se interesă femeia-şoricel de la recepţie. Sper că n-aţi primit o veste proastă.

– Poftim? Oh... nu... nu e nimic, mulţumesc.

Buimacă, Jean izbuti să ajungă sus, intră în cameră, desfăcu poşeta şi căută portofelul în care avea numărul de celular al lui Sam Deegan. Cînd auzi vocea care rosti sec „Sam Deegan", Jean realiză că era aproape zece seara şi că omul poate se culcase deja.

– Sam, probabil că te-am trezit...

– Nu, nici vorbă, o întrerupse el. Ce s-a întîmplat, Jean? Ai primit vreo veste de la Laura?

– Nu. E vorba despre Lily. A mai venit un fax.

– Citeşte-mi-l.

Cu voce tremurîndă, Jean îi citi mesajul.

– Sam, cuvintele astea amintesc de un citat celebru. E vorba despre „flori moarte". Sam, persoana care a trimis chestia asta o ameninţă cu moartea pe fetiţa mea, se auzi Jean rostind, pe un ton aproape isteric. Cum să-l opresc? Ce să fac?

37

Probabil că faxul ajunsese deja la ea. Se întreba de ce îi făcea plăcere s-o necăjească dacă tot se hotărîse că o va omorî. De ce răsucea tot timpul cuţitul în rană, ameninţînd-o pe Meredith, sau Lily, cum îi spunea Jean fetei? Vreme de aproape douăzeci de ani faptul că ştiuse de naşterea ei şi de părinţii adoptivi fusese un fleac aparent inutil, aidoma darurilor pe care nu le mai poţi înapoia, dar pe care nici nu le vei mai lua vreodată de pe raftul unde le-ai pus. Abia cînd îi cunoscuse pe părinţii fetei, la un dejun, în urmă cu un an,

şi realizase cine erau, de fapt, îşi propusese să se împrietenească cu ei. În august, îi invitase să petreacă un weekend prelungit, la el acasă, şi s-o aducă şi pe Meredith, care era în vacanţă. Atunci i-a venit ideea de a lua ceva ce-i aparţinea fetei, care să conţină o probă a ADN-ului ei.

Ocazia de a-i fura peria de cap i se ivise cînd erau cu toţii la piscină, şi telefonul celular al fetei a început să sune, exact cînd aceasta se pieptăna. Meredith răspunsese la telefon şi se îndepărtase un pic, ca să poată vorbi nestingherită. El strecurase peria în buzunar, după care a plecase să mai schimbe o vorbă cu ceilalţi musafiri. A doua zi, îi trimisese lui Jean peria şi primul dintre mesaje.

Puterea asupra vieţii şi a morţii – pînă acum o exercitase asupra a cinci dintre fetele care obişnuiau să mănînce la aceeaşi masă, dar şi asupra multor altor femei, alese la întîmplare. Se întreba cît timp va mai trece pînă vor găsi cadavrul lui Helen Whelan. Greşise, oare, punînd bufniţa în buzunarul ei? Pînă acum, semnul lui distinctiv trecuse neobservat. Aşa se întîmplase şi luna trecută, cînd strecurase o broşă-bufniţă într-un sertar de bucătărie, în bungalow-ul de lîngă piscină, unde o aşteptase pe Alison.

În casă, toate luminile erau stinse. Scoase din buzunar ochelarii care îi permitea să vadă pe întuneric, şi-i puse, băgă cheia în broască, deschise uşa din spate şi intră. După ce o încuie pe dinăuntru, traversă bucătăria pînă la scăra de serviciu, şi urcă tiptil la etaj.

Laura se afla în dormitorul în care stătuse înainte de a se muta pe Concord Avenue. Mîinile şi picioarele îi erau legate, iar în gură avea un căluş. Ghiceai că era lungită pe pat, după rochia aurie care sclipea pe întuneric.

Nu-l auzise intrînd în cameră. Bufniţa se aplecă deasupra ei şi şopti:

– M-am întors, Laura. Nu te bucuri?

Fata încercă să se ferească de atingerea lui.

– Sînt buuufffniţţaaaa şi trăiesc într-un copac, şopti el. Ţi se părea amuzant să mă imiţi, aşa-i? Ţi se mai pare amuzant şi acum, Laura? Spune!

Prin ochelarii aceia speciali, putea citi groaza din ochii ei. Din gîtlej, îi ieşeau scîncete jalnice, iar capul i se legăna dintr-o parte în cealaltă.

– Ăsta nu e răspunsul corect, Laura. Da, ţi se pare amuzant. Vouă, fetelor, vi se pare amuzant. Arată-mi şi mie că ţi se pare amuzant. Haide, arată-mi.

Laura începu să dea din cap, în sus şi în jos. Cu un gest rapid, îi dezlegă căluşul.

– Să nu ridici glasul, Laura, şopti el. Oricum nu te-ar auzi nimeni. Dacă te-apuci să ţipi, o să te sufoc cu perna asta. Ai înţeles?

– Te rog, murmură Laura. Te rog...

– Nu, Laura, nu vreau să spui „te rog". Vreau să mă imiţi, să spui replica mea de pe scenă, şi pe urmă să rîzi.

– Sînt buuufffniţţaaaa şi trăiesc într-un copac.

Dădu din cap, cu un aer aprobator.

– Exact aşa. Eşti o imitatoare foarte pricepută. Acum, prefă-te că eşti cu fetele la masă; haide, chicoteşte, rînjeşte, hlizeşte-te, rîzi! Vreau să văd cît de bine vă distraţi voi după ce mă maimuţăreai aşa pe mine.

– Nu pot... Îmi pare rău...

Ridică perna şi i-o apropie de faţă.

Disperată, Laura începu să rîdă, piţigăiat, cu sunete isterice, ca nişte behăituri.

– Ha... ha... ha...

Apoi, cu ochii plini de lacrimi zise:

– Te rog...

El îi astupă gura cu mîna.

– Să nu-mi rosteşti numele. Nu e voie. Poţi să-mi zici „Bufniţa". Va trebui să mai repeţi scena şi să le imiţi pe fete

cum se distrează pe socoteala mea. O să-ți dezleg mîinile şi o să te las să mănînci. Ți-am adus nişte supă şi o chiflă. Nu e drăguț din partea mea? Pe urmă, o să-ți dau voie să te duci la baie, iar după aceea, cînd o să te instalezi cuminte în pat, o să formez numărul de telefon de la hotel, de pe telefonul meu mobil. Le vei comunica la recepție că eşti la nişte prieteni, că nu ştii exact ce planuri ai în continuare, dar că vrei să păstrezi camera de la hotel. Ai priceput, Laura?

– Da, îngăimă ea, cu glasul stins.

– Dacă încerci cumva să ceri ajutor, vei muri imediat. Ți-e clar?

– Ddaa.

– Perfect.

După douăzeci de minute, centrala telefonică digitală de la Glen-Ridge House dădu curs unui apel pentru rezervări.

La recepție, începu să sune telefonul. Funcționara ridică receptorul şi se prezentă.

– Recepția. Sînt Amy. Doamnă Wilcox, continuă femeia, cu vocea aproape sugrumată.. Ce se vor mai bucura prietenii dumneavoastră, cînd vor afla că ați sunat. Categoric, bineînțeles, vă păstrăm camera. Sigur n-ați pățit nimic?

Bufnița întrerupse legătura.

– Te-ai descurcat foarte bine, Laura. Un pic de încordare în voce, dar e firesc, presupun. Poate că, în fond, chiar ai stofă de actriță, zise el punîndu-i căluşul. Mă întorc mai tîrziu. Încearcă să dormi. Îți dau voie să mă visezi.

38

Jake Perkins ştia că recepționerul care îl dăduse afară din hotel ieşea din schimb la ora opt seara. Asta însemna că după ora opt putea să se ducă la Glen-Ridge House şi să

stea de vorbă cu Amy Sachs, cealaltă funcţionară de la recepţie, pentru a afla dacă apăruseră ceva noutăţi.

După ce luă cina împreună cu părinţii, care se arătară pasionaţi de relatarea lui despre ceea ce se întîmpla la hotel, Jake trecu în revistă informaţiile culese, pe care intenţiona să le transmită la *Post*. Decisese să nu sune la ziar decît a doua zi dimineaţă, adică exact cînd se împlineau douăzeci şi patru de ore de la dispariţia Laurei Wilcox.

Ajunse la Glen-Ridge la ora zece. Holul era pustiu. Jake se duse direct la recepţie. Amy îl plăcea, Jake ştia asta. În primăvară, cînd scrisese un articol despre un dejun festiv, Amy îi mărturisise că semăna leit cu fratele ei, cînd era puşti. „Singura diferenţă este că Danny are acum patruzeci şi şase de ani, iar tu ai şaisprezece", zisese ea, rîzînd. „Danny şi-a dorit dintotdeauna să lucreze în domeniul editorial şi, într-un fel, a reuşit. Este proprietarul unei firme de transport, care se ocupă de distribuţia ziarelor."

Jake se întreba dacă lumea îşi dădea seama că, sub înfăţişarea de femeie timidă şi dornică de a fi pe placul tuturor, se ascundea o persoană spirituală şi extrem de isteaţă.

Amy îl întîmpină cu un zîmbet:

– Bună, Jake.

– Bună, Amy. M-am gîndit să trec pe la tine, ca să te întreb dacă n-ai mai aflat ceva de Laura Wilcox.

– Nu, din păcate.

Exact în clipa aceea, începu să sune telefonul.

– Recepţia. Amy la telefon, spuse ea, în receptor.

Sub privirile lui Jake, Amy se schimbă la faţă şi îngăimă, cu respiraţia întretăiată de emoţie:

– Oh, doamnă Wilcox...

Jake se întinse peste masa înaltă de la recepţie şi îi făcu semn lui Amy să îndepărteze un pic receptorul de la ureche, ca să poată auzi şi el. Laura spunea că este la nişte prieteni,

că nu ştie ce planuri are în continuare, dar că vrea să i se păstreze camera de la hotel.

Ce ciudată! Parcă n-ar fi ea. E supărată. Îi tremură vocea.

Convorbirea dură doar douăzeci de secunde.

– Nu ştiu pe unde-o fi, dar e limpede că nu se prea distrează, zise Jake.

– Sau poate că e doar mahmură, sugeră Amy. Am citit un articol despre ea în revista *People*, anul trecut, în care se spunea că ar fi fost la o cură de dezalcoolizare.

– Mda, poate că ai dreptate, recunoscu Jake şi ridică din umeri, admiţînd în sinea lui că tot eşafodajul supoziţiilor de pînă atunci se prăbuşea, dacă se dovedea viabilă o asemenea posibilitate. Dar tu unde crezi că s-o fi dus, Amy? întrebă el. Ai fost de serviciu pe toate durata weekendului. Ai remarcat cumva dacă a stat mai mult cu cineva?

Ochelarii imenşi săltară un pic pe nasul lui Amy Sachs, cînd aceasta se încruntă.

– Am văzut-o braţ la braţ cu doctorul Fleischman, de vreo două ori, zise ea. Apropo, tipul a plecat primul de la hotel, duminică dimineaţă. Poate că o lăsase undeva să-şi revină din pileală şi se grăbea să se ducă la ea.

Amy trase un sertar, din care scoase o carte de vizită.

– I-am promis poliţistului, ştii, domnul Deegan, că îl sun dacă aflu ceva de doamna Wilcox.

– Eu o şterg, zise Jake. Pa, Amy.

Fluturîndu-şi mîna în semn de salut, porni spre ieşire, în timp ce ea forma numărul. Jake ieşi în stradă, se opri cîteva momente pe trotuar nehotărît, făcu un pas spre maşină, după care se răzgîndi şi intră din nou în hotel.

– Ai dat de domnul Deegan? întrebă el.

– Da. I-am povestit că m-a sunat doamna Wilcox. S-a bucurat şi a zis că e o veste bună. Urmează să-l anunţ atunci cînd doamna va veni să-şi ia bagajele.

– Exact de-asta m-am temut, Amy. Dă-mi şi mie numărul de telefon al lui Sam Deegan.

– De ce? întrebă ea, alarmată.

– Fiindcă mie mi s-a părut că Laura Wilcox era mai degrabă înspăimîntată, decît mahmură, or consider că e bine să ştie şi domnul Deegan acest lucru.

– Dacă află careva că te-am lăsat să asculţi convorbirea telefonică, aş putea să-mi pierd slujba.

– Stai liniştită, n-o să păţeşti nimic. O să zic că am tras eu de receptor, cînd ai rostit numele ei, şi l-am întors spre mine, ca să aud ce spunea interlocutoarea ta. Amy, cinci dintre prietenele Laurei au murit. Dacă Laura Wilcox este reţinută cu forţa undeva, s-ar putea ca şi clipele ei să fie numărate.

Sam Deegan abia terminase de vorbit cu Jean, cînd primi apelul telefonic de la recepţionera hotelului Glen-Ridge. Pentru o clipă se gîndi că Laura Wilcox era o femeie extrem de egoistă, căreia puţin îi păsase de slujba de pomenire pentru prietena ei, darămite de faptul că speriase pe toată lumea cu absenţa neanunţată şi că îl pusese pe drumuri degeaba şi pe şoferul care venise să o conducă la aeroport. Apoi alungă acest gînd dîndu-şi seama cît de dubioasă era povestea aceea vagă pe care Laura i-o turnase la telefon recepţionerei, mai ales că aceasta remarcase tonul ciudat al interlocutoarei pe care-l pusese pe seama mahmurelii.

Telefonul primit de la Jake Perkins aproape imediat îi întări această impresie, cu atît mai mult cu cît tînărul subliniase faptul că vocea Laurei i se păruse efectiv înspăimîntată.

– Confirmi şi dumneata spusele doamnei Sachs, care mi-a comunicat că era zece şi jumătate fix, cînd Laura Wilcox a sunat la hotel? îl întrebă Sam.

– Da, era zece şi jumătate fix, declară Jake. Vă gîndiţi

să încercați să identificați sursa apelului telefonic, domnule Deegan? Dacă Laura a sunat de pe mobilul ei, există posibilitatea să se descopere zona de unde a telefonat, nu-i așa?

– Da, așa e, zise Sam, enervîndu-se.

Puștiul ăsta face pe atotștiutorul cu mine. Totuși el vrea să ajute, așa că e mai bine să nu mă iau de el, își zise Sam.

– Voi continua să stau cu ochii în patru pentru dumneavoastră, zise Jake, pe un ton vesel.

Ideea că Laura Wilcox ar putea fi în primejdie, și că el își aducea contribuția la bunul mers al anchetei îl făcea să se simtă foarte important.

– Bravo, ține-o tot așa, spuse Sam, adăugînd apoi, cam fără tragere de inimă: Mulțam, Jake.

Sam închise telefonul, se ridică în capul oaselor și își puse picioarele pe podea. Știa că nu va mai putea dormi, cel puțin în următoarele cîteva ore. Trebuia să o anunțe pe Jean că Laura luase legătura cu hotelul și să obțină o autorizație din partea instanței judecătorești, pentru a monitoriza convorbirile telefonice de la hotel. După ce va identifica numărul de la care sunase Laura, va solicita companiei de telefonie respective să găsească numele abonatului și să localizeze zona de unde se telefonase.

Dintre judecătorii din Orange County, autorizați să elibereze un astfel de ordin, domnul Hagen, din Goshen, locuia cel mai aproape. În timp ce suna la procuratură, pentru a obține numărul de telefon al lui Hagen, Sam realiză cît de mult se frămînta și el din cauza Laurei, din moment ce nu pregetase să îl deranjeze din somn pe unul dintre cei mai morocănoși judecători din lume, în loc să aștepte pînă a doua zi dimineața.

39

Jean reglase la maximum volumul soneriei de la telefonul ei celular, de teamă ca nu cumva să nu audă dacă suna cineva, după ce se ducea la culcare. Sam îi spusese că era posibil ca persoana care o tot contacta în legătură cu Lily să schimbe metoda şi să îi telefoneze.

– Rămîi, te rog, la ideea că e vorba de un şantaj pentru a-ţi stoarce bani, spuse el. Cineva vrea să te sperie, făcîndu-te să crezi că Lily ar fi în primejdie. Să sperăm că următoarea mutare va fi un telefon din partea respectivei persoane, ceea ce ne-ar permite să depistăm sursa apelului.

Sam reuşise să o mai liniştească.

– Jean, îţi faci mult rău singură, dacă te laşi paralizată de teamă. Mi-ai spus că n-ai vorbit nimănui despre existenţa copilului şi că în Chicago lumea te cunoştea sub numele de fată al mamei tale. Cu toate acestea, cineva a aflat secretul – nu ştim *cînd*, acum, recent, sau atunci, demult, cu nouăsprezece ani şi jumătate în urmă, cînd s-a născut fetiţa. Oricum e momentul să începi să te ajuţi singură. Încearcă să-ţi aminteşti dacă mai era cineva în cabinetul doctorului Connors, cînd te-ai sfătuit cu el; poate vreo soră medicală sau vreo secretară, care şi-a dat seama ce te adusese acolo şi a fost suficient de curioasă să afle cine a luat copilul. Nu uita, de asemenea, că acum eşti o celebritate, graţie mai ales cărţii de succes pe care ai publicat-o. Se ştie deja că ai semnat un nou contract cu editura. Sînt aproape sigur că o persoană care are legături cu Lily a decis să te şantajeze, ameninţîndu-te că îi va face rău. Mîine-dimineaţă, mă duc să discut cu preotul de la St. Thomas. Pînă atunci, te rog să întocmeşti o listă cu prietenii şi cunoştinţele tale de-atunci, în special persoane care ar fi putut avea acces la fişa ta.

Tot acest raţionament, dar şi calmul lui Sam o mai

liniştise pe Jean, care se aşează la masa de lucru, cu un pix şi un carnet de notiţe. Pe prima pagină, scrise: CABINETUL DOCTORULUI CONNORS.

Asistenta medicală de-acolo era, pe-atunci, o femeie trupeşă şi jovială, în jur de cincizeci de ani, îşi aminti Jean. Peggy. Aşa o chema. Peggy, şi mai cum? Parcă avea un nume irlandez, unul care începea cu „K". Kelly... Kennedy... Keegan... O să-mi aduc aminte pînă la urmă, îşi zise Jean.

Era un început.

Normal ar fi fost ca informaţia comunicată de Sam, potrivit căreia Laura telefonase la recepţie, să o mai liniştească, însă sesizase îngrijorarea din vocea lui.

– Nu eşti convins că Laura e bine, aşa-i? îl întrebase ea.

– Nu, încă. Oricum, e bine şi că a dat un semn de viaţă.

Da, fiindcă asta înseamnă că trăieşte, se gîndi Jean.

– Crezi că există motive care o împiedică pe Laura să se întoarcă la hotel? întrebase ea.

– Jean, te-am sunat ca să-ţi spun de Laura, pentru că speram să te mai liniştesc un pic, însă cred că e mai bine să fiu sincer cu tine pînă la capăt. Două persoane au ascultat cuvintele Laurei la telefon şi amîndouă mi-au confirmat că părea disperată. Laura şi cu tine sînteţi singurele rămase în viaţă, din grupul fetelor care obişnuiau să mănînce în liceu la aceeaşi masă. Pînă vom afla unde este Laura şi cu cine, te rog să fii extrem de prudentă!

40

Ştia că o va omorî, însă că nu se ştia cînd. Incredibil, dar după plecare lui adormise. De-afară, lumina se strecura printre jaluzelele închise, ceea ce însemna că era dimineaţă.

Ce-o fi, luni sau marți? se întrebă Laura, încercînd să nu se trezească de-a binelea.

Sîmbătă seara, cînd ajunseseră aici, îi turnase niște șampanie și îi urase bun venit. Pe urmă, îi spusese: „Vine Halloween-ul în curînd. Vrei să vezi ce mască mi-am cumpărat?"

Își pusese o mască de bufniță, cu niște ochi imenși, cu pupile negre cu irișii gălbejiți, ochi înconjurați de smocuri de puf cenușiu, care în jurul ciocului ascuțit și al pliscului îngust devenea maro. Am rîs, își amini Laura, fiindcă am crezut că asta aștepta el de la mine. Mi-am dat însă seama imediat că se întîmplase ceva cu el – se schimbase, era altfel. Am știut, înainte de a-și scoate masca și a mă înhăța de mîini, că sînt încolțită.

O tîrîse, pe scări, o legase de mîini și de picioare, îi acoperise gura cu un căluș, avînd grijă să nu i-l strîngă prea tare, ca să nu se sufoce. Pe urmă, îi petrecuse o funie groasă peste mijloc și o legase bine de pat.

– Ai citit vreodată *Mommie Dearest?* o întrebase el. Joan Crawford obișnuia să-și lege copiii de pat, ca să fie sigură că nu se trezesc peste noapte. Cum zicea ea, „să doarmă în siguranță". Apoi, o pusese să repete replica aceea despre bufnița din copac, pe care se căznise el s-o spună în piesa de la școală. După aceea îi ceruse să le imite pe fete, cum rîdeau de el, și de fiecare dată văzuse în privirea lui o furie copleșitoare.

– Rîdeați toate de mine, așa-i. Te disprețuiesc, Laura. Mi se face scîrbă cînd mă uit la tine.

La un moment dat, plecase, lăsînd intenționat telefonul pe comodă.

– Gîndește-te, Laura, cum ar fi dacă ai putea ajunge la telefonul ăsta și ai cere ajutor. Dar să nu faci asta. Funia se va strînge și mai tare, dacă încerci să ți-o desfaci. Poți să mă crezi, știu ce spun.

Laura încercase, totuși, și acum încheieturile mîinilor și

gleznele îi zvîcneau de durere. Gura i se uscase. Încercă să își umezească buzele, dar atinse cu limba șoseta pe care i-o pusese peste gură și simți că îi vine să verse, iar dacă vărsa, risca să moară înecată. Oh, Doamne, ajută-mă, se rugă ea, cuprinsă de panică în timp ce se căznea să nu verse.

Cînd s-a întors prima oară în cameră era un pic de lumină. Probabil că asta a fost duminică după-amiază, calculă ea. Mi-a dezlegat mîinile, mi-a dat niște supă cu pîine și m-a lăsat să mă duc la baie înainte de a pleca. Cînd a revenit era deja întuneric. Atunci m-a pus să vorbesc la telefon. De ce mă *face* să trec prin toate astea? De ce nu mă omoară, pur și simplu, ca să se isprăvească odată chinul?

Simțea că mintea i se limpezește. Cînd încercă să își miște mîinile și picioarele, durerea deveni și mai violentă. Sîmbătă seara. Duminică dimineața. Duminică seara. Probabil că acum era luni dimineața. Privea fix la celular. N-avea cum să ajungă pînă acolo. Dacă o va mai pune să dea vreun telefon cuiva, n-ar fi bine să strige numele lui?

Parcă simțea cum perna îi acoperă brusc fața, înăbușindu-i cuvintele, înainte ca ea să le poată rosti. Nu pot, se gîndi Laura. Poate că dacă n-am să-l provoc, o să-și dea seama era că am mari necazuri și va încerca să dea de urma mea. Tehnica actuală permite depistarea locului de unde se telefonează. Se poate afla și al cui este numărul respectiv de telefon.

Asta era singura ei șansă. Apoi gîndul îi zbură la Jean. Are de gînd s-o omoare și pe ea. Se spune că oamenii au capacitatea de a-și transmite gîndurile. Voi încerca să îi transmit lui Jean gîndurile mele. Închise ochii și și-o imagină pe Jean, așa cum fusese la dineul de gală, cu rochia aceea albastră. Mișcînd din buze sub banda de leucoplast, începu să rostească numele lui și mesajul pentru Jean: „El mă ține captivă. El le-a omorît pe celelalte fete. El o să ne omoare și pe noi. Ajută-mă, Jean. Sînt în casa unde am locuit pînă

la şaisprezece ani. Vino să mă scapi, Jean!" Apoi repeta la nesfîrşit numele lui.

– Ţi-am interzis să-mi rosteşti numele.

Nu-l auzise cînd intrase. Chiar şi cu gura astupată de căluş, Laura scoase un urlet sinistru, care sfîşie parcă liniştea apăsătoare din camera ei de odinioară.

41

Luni dimineaţă, aproape de revărsatul zorilor, Jean reuşi să adoarmă – un somn adînc, dar zbuciumat, în care visă vag şi neclar că i se cerea cu disperare ajutorul, ceea ce o făcu să se trezească de cîteva ori pentru o fracţiune de secundă. Cînd se dezmetici de-a binelea după somn, constată şocată că era ora nouă şi jumătate.

O clipă se gîndi să comande micul dejun în cameră, dar renunţă repede la idee. Detesta această încăpere, înghesuită, ticsită şi deprimantă. Coloritul spălăcit al pereţilor, al cuverturii şi al draperiilor o făcea să tînjească după casa ei confortabilă, din Alexandria. În urmă cu zece ani cumpărase o casă veche de şaptezeci de ani, cu două etaje, care fusese locuită în ultimii patruzeci de ani de o persoană foarte retrasă. Casa era murdară, neîngrijită şi înţesată de lucruri, dar Jean se îndrăgostise de ea. Prietenii încercaseră s-o determine să renunţe la ideea de a o cumpăra, spunîndu-i că va îngroapa aiurea o mulţime de bani în ea, dar acum recunoşteau că se înşelaseră.

Dincolo de excrementele de şoareci, de tapetul cojit, de covoarele jegoase, de chiuvetele cu scurgerea spartă, de aragazul împuţit şi de frigiderul murdar, Jean văzuse tavanele înalte, ferestrele imense şi camerele spaţioase, dar şi

priveliştea superbă a fluviului Potomac, ascunsă în spatele copacilor cu coroane dezvoltate aiurea.

Îşi cheltuise toţi banii pentru a cumpăra casa şi a înlocui acoperişul. Apoi, făcuse singură reparaţiile minore, frecînd, zugrăvind şi punînd tapet. Raşchetase chiar parchetul, pe care avusese surpriza să-l descopere cînd ridicase covoarele jerpelite.

Ce bine mi-a prins munca asta în casă, se gîndi Jean, în timp ce făcea un duş. Apoi se spălă pe cap şi se şterse bine cu prosopul. Cînd eram mică, visam să locuiesc într-o asemenea casă. Maică-sa avusese alergie la flori şi la plante. Zîmbind fără să vrea, Jean se gîndi la sera superbă de lîngă bucătărie, plină de flori parfumate.

Culorile pe care le folosise pentru interiorul casei erau cele care ei îi sugerau veselie şi căldură: nuanţe de galben, albastru, verde şi roşu. Nici un perete de culoarea humei, glumeau prietenii ei. Cu avansul de la ultimul contract, lambrisase biblioteca şi biroul, şi renovase bucătăria şi băile. Casa era refugiul ei, oaza ei de fericire. Fiind situată aproape de Mount Vernon, o poreclise în glumă „Mount Vernon, Jr.".

Prezenţa ei în acel hotel, chiar dacă făcea abstracţie de încercarea de a o găsi pe Lily, îi redeşteptase amintirile triste legate de anii în care locuise în Cornwall. Se simţise iarăşi fetiţa amărîtă de odinioară, de ai cărei părinţi făcea băşcălie tot oraşul.

Îşi amintise şi ce simţise atunci cînd îl iubea la nebunie pe Reed şi cît de greu îi fusese să ascundă cumplita suferinţă pricinuită de moartea lui. În toţi aceşti ani m-am întrebat dacă n-am greşit renunţînd la Lily, îşi zise ea. Întoarcerea mea aici mă face să înţeleg că, fără ajutorul părinţilor mei, pe care oricum nu l-aş fi avut, mi-ar fi fost imposibil să o cresc şi să îi asigur educaţia necesară.

În timp ce îşi usca părul şi se pieptăna, realiză că, de fapt, îi dădea dreptate lui Sam, care presupunea că

ameninţările la adresa lui Lily aveau drept scop un şantaj financiar. „Jean", îi spusese el, „gîndeşte-te bine. Ştii pe cineva care ar avea motive să te facă să suferi? Ai suflat vreodată slujba cuiva? Sau, cum se spune, ai călcat pe coadă pe careva?" „Niciodată", replicase ea, cu toată sinceritatea.

Sam reuşise să o convingă că, în scurt timp, persoana care o tot contactase urma să-i ceară bani. Dacă despre *bani* este vorba, îşi zise Jean, înseamnă că o persoană de pe-aici a aflat atunci că eram însărcinată, şi ulterior a reuşit să descopere identitatea părinţilor adoptivi ai fetiţei mele. Probabil că datorită vîlvei făcute de organizarea reuniunii noastre, şi faptului că eu am figurat printre oaspeţii de onoare, *persoana* s-a gîndit că n-ar strica să ia legătura cu mine.

Privindu-se în oglinda din baie, constată că era extrem de palidă. De obicei, ziua, se farda extrem de puţin, dar de data asta simţi nevoia să îşi dea cu nişte fard de obraz şi să folosească un ruj mai închis la culoare.

Ştiind de la bun început că va sta cel puţin cîteva zile în plus, aici, la Cornwall, Jean îşi adusese mai multe haine. Ea decise ca azi să se îmbrace cu un pulover vişiniu, care îi plăcea foarte mult, şi cu nişte pantaloni gri-închis.

Hotărîrea de a întreprinde ceva pentru a o găsi pe Lily o ajutase să scape de sentimentul de neputinţă şi neajutorare pe care îl avusese. Îşi prinse nişte cercei în urechi şi se mai pieptănă o dată. Cînd puse peria pe comodă, îşi dădu seama că semăna perfect cu cea primită prin poştă, în care erau cîteva fire din părul lui Lily. Brusc, îi veni în minte numele asistentei medicale de la cabinetul doctorului Connors: Peggy Kimball. Trase sertarul de la noptieră şi scoase cartea de telefon. Găsi mai multe persoane cu numele de Kimball, dar alese instinctiv primul număr din listă, „Kimball, Stephan şi Margaret". Era la o oră la care putea să deranjeze. Formă numărul şi după cîteva apeluri o voce feminină înregistrată pe robotul telefonic spuse: „Bună. Steve şi Peggy nu sînt

acasă acum. La semnalul sonor, lăsați, vă rog, un mesaj cu numărul de telefon la care puteți fi sunați."

E posibil să îți amintești vocea cuiva chiar după douăzeci de ani sau mi se pare mie? se întrebă Jean, alegîndu-și cu grijă cuvintele:

– Peggy, sînt Jean Sheridan. Dacă ai fost asistentă medicală la cabinetul doctorului Connors, acum douăzeci de ani, este teribil de important să vorbesc cu tine. Vrei, te rog, să mă suni la acest număr, cît mai repede cu putință?!

Pentru că tot era cu cartea de telefon în față, Jean răsfoi paginile la litera „C". Dacă ar mai fi trăit, doctorul Edward Connors ar fi avut acum cel puțin șaptezeci și cinci de ani. Era de presupus că soția lui avea cam aceeași vîrstă. Sam Deegan urma să-l întrebe pe preotul de la St. Thomas despre ea, dar era posibil să o găsească și ea, în anuarul telefonic. Doctorul locuia pe-atunci pe Winding Way; exista o abonată Dorothy Connors, cu adresa pe Winding Way. Plină de speranță, Jean formă numărul. Îi răspunse o femeie mai în vîrstă, cu voce cristalină. Peste cîteva minute, cînd închise telefonul, Jean avea fixată o întîlnire acasă la doamna Dorothy Connors, la ora unsprezece și treizeci.

42

Luni dimineață, la ora zece și jumătate, Sam Deegan se afla în biroul lui Rich Stevens, procurorul din Orange County, și îl punea la curent cu circumstanțele dispariției Laurei Wilcox, precum și cu amenințările lansate la adresa lui Lily.

– Azi-noapte, la ora unu, am dat curs autorizației de monitorizare a convorbirilor telefonice înregistrate la Glen-Ridge House, spuse el. Atît recepționera, cît și puștiul acela de la Stonecroft sînt siguri că la telefon a fost Laura

Wilcox şi amîndoi susţin că, după voce, li s-a părut disperată. Din investigaţii, s-a constatat că a sunat de la un număr cu „917", ceea ce indică un telefon mobil. Am solicitat numele şi adresa abonatului, dar a trebuit să aştept pînă azi dimineaţă, la ora nouă.

– Şi ce-ai aflat? se interesă Stevens.

– Genul de informaţie care mă convinge încă o dată că Wilcox este în pericol. Telefonul de la care a sunat e un aparat cu cartelă nereîncărcabilă, pe care atunci cînd se descarcă îl arunci la gunoi.

– Cum folosesc traficanţii de droguri şi teroriştii, remarcă tăios Stevens.

– Sau, în cazul acesta, un răpitor. Zona de unde s-a făcut apelul este Beacon, în Dutchess County, or ştii şi tu ce suprafaţă mare înseamnă asta. Am discutat cu tehnicienii noştri, care mi-au spus că mai există două staţii de alimentare în Woodbury şi New Windsor. Dacă mai sună o dată, putem forma un triunghi ipotetic care să ne ajute să localizăm sursa. Am putea face asta şi acum, dacă telefonul ar fi deschis.

– Eu nu-mi închid niciodată mobilul, zise Stevens.

– Nici eu. De fapt, aproape nimeni n-o face. Ăsta este încă un motiv care mă face să cred că Laura Wilcox a fost constrînsă să dea telefonul acela la hotel. De altfel, are şi ea un telefon mobil, înregistrat pe numele ei. De ce să nu fi sunat de pe acel telefon, şi, oricum, de ce telefonul este închis?

Apoi, îi expuse lui Stevens planul lui de acţiune.

– Vreau să obţin fişele complete ale tuturor absolvenţilor care au participat la reuniune. Mulţi dintre ei n-au mai venit pe aici de douăzeci de ani. Poate că vom depista ceva în trecutul vreunuia dintre ei – acte de violenţă, internări în clinici speciale. Vreau să se ia legătura cu rudele celor cinci femei decedate, pentru a afla dacă moartea lor s-a produs

cumva în împrejurări dubioase. Trebuie să îi contactăm şi pe părinţii Laurei, aflaţi într-o croazieră.

– Cinci dintre fetele care şedeau la aceeaşi masă au murit, iar a şasea este dată dispărută, spuse Stevens. Dacă nu s-a constat nimic dubios pînă acum referitor la moartea lor aceasta se datorează faptului că nimeni nu şi-a pus această problemă. În locul tău, eu aş porni de la ultima decedată. Dacă poliţaii din L.A. ar şti despre moartea celorlalte femei, s-ar putea să nu mai pună cu atîta uşurinţă concluzia de „moarte accidentală prin înec". Vom solicita din arhiva poliţiei toate dosarele privind celelalte decese.

– Administraţia de la Stonecroft va trimite o listă cu absolvenţii care au luat parte la reuniune, precum şi o listă cu celelalte persoane care au venit la dineul de gală, spuse Sam. Au la liceu adresele şi numerele de telefon ale tuturor absolvenţilor şi, măcar în parte, pe cele ale localnicilor care au participat la festivitate. Există şi participanţi care au cumpărat bilete la dineu, fără să îşi dea numele, aşa că ne va lua ceva timp pînă vom descoperi identitatea lor.

Rupt de oboseală, Sam nu izbuti să îşi ascundă un căscat. Faptul că Rich Stevens se abţinu să îi sugereze să doarmă cîteva ceasuri înainte de a continua ancheta dovedea că procurorul sesizase perfect gravitatea situaţiei.

– Pune cîţiva băieţi să se ocupe de toate detaliile astea, Sam. Şi acum, unde te duci?

– Am întîlnire cu un preot, zise el, cu un zîmbet amar. Sper ca de data asta el să fie cel care se spovedeşte!

43

Descoperirea cadavrului lui Helen Whelan a devenit un subiect major pentru presă. Dispariţia necunoscutei pro-

fesoare, în urmă cu patruzeci şi opt de ore, fusese amplu tratată în mass-media, iar confirmarea faptului că fusese ucisă constituia o ştire de maxim interes, avînd în vedere că era şi un semnal de alarmă pentru toate orăşelele din Hudson Valley.

Probabilitatea ca un ucigaş în serie să bîntuie prin această zonă liniştită era cu atît mai plauzibilă, după ce se aflase că şi cîinele victimei fusese lovit cu cruzime.

Bufniţa dormise cu intermitenţe în noaptea de duminică. După ce o vizitase prima oară pe Laura, la zece şi jumătate, reuşise să prindă cîteva ceasuri de odihnă. Pe urmă, cu prilejul vizitei făcute în zori avusese satisfacţia de a auzi glasul implorîndu-l să aibă milă, milă pe care ea nu o manifestase niciodată faţă de el în anii de şcoală.

După această a doua vizită, făcuse un duş lung, sperînd că apa fierbinte îi va mai alina cumplita durere din braţ. Rana provocată de muşcătura cîinelui se infecta. Se oprise la vechea farmacie din oraş, unde obişnuia să cumpere medicamente cînd era mic, dar ieşise imediat afară. Fusese cît pe-aci să aleagă din raft nişte apă oxigenată, un unguent cu antibiotic şi nişte bandaje, însă îşi dădu seama la timp că poliţaii nu sînt chiar atît de proşti. Mai mult ca sigur anunţaseră toate farmaciile din zonă să fie atente la persoanele care cumpără astfel de produse. Drept urmare, se duse la unul dintre marile supermarketuri, de unde cumpără articole pentru bărbierit, pastă de dinţi, vitamine, sărăţele, sucuri acidulate, şi într-o strălucire de inspiraţie, diverse cosmeticale, cremă de faţă, loţiune tonică şi deodorant. Abia apoi aruncă în coş, peste tot talmeş-balmeşul acesta de mărfuri, şi produsele de care avea nevoie, de fapt, adică apa oxigenată, bandajele şi unguentul.

Spera să nu facă temperatură. Simţea că îi arde tot corpul şi că e congestionat la faţă. Prea preocupat de acţiunea de „camuflare" de la supermarket, uitase din păcate să ia

niște aspirină. Bine, dar asta putea să cumpere de oriunde. Pe oameni îi doare capul mai tot timpul, se gîndi el, zîmbind în sinea lui de imaginea pe care o vizualizase în momentul cînd făcuse acest raționament

Dădu sonorul mai tare la televizor, privind secvențe din înregistrările de la locul faptei. Se uită atent la terenul noroios, deoarece nu ținea minte ca zona să fi fost chiar așa de mocirloasă. Asta însemna că pneurile de la mașina închiriată cu care circula erau pline de noroi uscat, provenit din acel perimetru. De-acum înainte, va lăsa mașina asta în garajul casei unde, deocamdată, îi permisese Laurei să mai trăiască. Oricum, închiriase încă un automobil – o limuzină neagră și banală ca aspect, mediocră ca preț și mărime. În felul acesta, chiar dacă din cine știe ce motiv cineva se apuca să își bage nasul și să verifice cu ce mașini circulaseră invitații la reuniunea recent încheiată, el nu avea de ce să se teamă că va fi remarcat.

În timp ce Bufnița își alegea un sacou din dulap, pe ecran apăru o știre de ultimă oră: „Un tînăr reporter de la Stonecroft Academy din Cornwall-on-Hudson susține că dispariția actriței Laura Wilcox ar putea avea legătură cu existența unui maniac, pe care el îl numește «Ucigașul fetelor de la masă»".

44

Monseniore, nu știu cum să vă explic ca să vă dați seama cît de urgentă este rugămintea noastră, îi spuse Sam Deegan preotului de la biserica St. Thomas of Canterbury, Monseniorul Robert Dillon.

Se aflau în clădirea administrativă a parohiei. Monseniorul, un bărbat uscățiv, albit prematur, cu ochelari fără

rame, iluminați parcă de inteligența celor doi ochi cenușii din spatele lentilelor, ședea la biroul său. Faxurile primite de Jean erau răsfirate în fața lui. Instalat pe un scaun, de cealaltă parte a biroului, Sam introducea peria de cap a lui Lily într-o pungă de plastic.

– După cum vedeți, ultimul mesaj trimis sugerează că fiica doamnei doctor Jean Sheridan este în mare primejdie. Încercăm să dăm de urma certificatului ei de naștere original, dar nici măcar nu știm dacă a fost înregistrat aici sau la Chicago, unde s-a născut, continuă Sam.

În timp ce vorbea era conștient de zădărnicia acestor tentative, cel puțin pentru moment. Monseniorul Dillon părea să aibă patruzeci și ceva de ani. Era evident faptul că nu avea cum să fie acolo în urmă cu douăzeci de ani, cînd se presupunea că Lily fusese botezată și cînd, firește, părinții ei o înregistraseră cu numele lor de familie și cu noul ei prenume.

– Înțeleg perfect cît de presantă e situația, dar sînt convins că și dumneata înțelegi că trebuie să fiu precaut, rosti rar și apăsat Monseniorul Dillon. Dar, Sam, din păcate oamenii nu își mai botează copiii în primele săptămîni sau luni de la naștere. Înainte, pruncii erau botezați după cel mult trei luni. Acum, se întîmplă să vină uneori pe propriile picioruțe la biserică, pentru a fi botezați. Noi, oamenii Bisericii, dezaprobăm această tendință, dar știm totodată că există și că *a existat* chiar și acum douăzeci de ani. Parohia noastră este destul de mare; aici au fost botezați nu numai enoriașii, ci și nepoții acestora, destul de numeroși.

– Vă înțeleg, dar dacă ați putea căuta în primele trei luni după nașterea lui Lily, am putea încerca măcar să dăm de urma fetițelor botezate atunci. În general, părinții adoptivi nu țin secret faptul că au înfiat un copil, nu-i așa?!

– De regulă sînt chiar mîndri de faptul că au devenit părinți, fie și adoptivi.

– Prin urmare, făcînd abstracție de posibilitatea ca părinții adoptivi să fie autorii acestor faxuri adresate doamnei Sheridan, cred că și ei ar vrea să afle cine și de ce o amenință cu moartea pe fiica lor.

– Da, exact. O să-i cer secretarei să întocmească lista, dar trebuie să înțelegi că, înainte de a ți-o da, este necesar să-i contactez personal pe toți acești oameni și să le explic că o fată, care a fost înfiată în acea perioadă, ar putea fi în pericol.

– Monseniore, ar dura prea mult, or noi sîntem în criză de timp, obiectă Sam.

– Poate lucra și părintele Arella cu mine. O pun pe secretară să formeze numerele, astfel încît în timp ce eu vorbesc cu o persoană, ea îmi face legătura cu următoarea. Nu cred că va dura prea mult.

– Și cum rămîne cu cei pe care nu veți reuși să-i contactați? Monseniore, nu uitați că tînăra aceasta de nouăsprezece ani ar putea fi într-o mare primejdie.

Monseniorul Dillon luă faxul în mînă și, pe măsură ce îl studia, expresia lui exprima tot mai multă îngrijorare.

– Sam, cum spuneai și dumneata, acest ultim mesaj este înspăimîntător. Totuși, trebuie să înțelegi de ce avem obligația de a fi prudenți. Ca să fim acoperiți din punct de vedere legal, nu este necesară o solicitare oficială din partea instanței judecătorești. Astfel, îți vom putea da numele imediat. Ți-aș sugera, însă, să mă lași să stau de vorbă cu cît mai multe familii.

– Vă mulțumesc, domnule. Nu vreau să vă mai răpesc din timp.

Se ridicară amîndoi în picioare.

– Știi, Sam, cred că acest necunoscut e specialist în opera lui Shakespeare. Puțini oameni ar fi ales un citat relativ necunoscut, pentru a-și ilustra ideile.

– M-am gîndit și eu la asta, Monseniore, spuse Sam,

după care făcu o pauză. Trebuia să vă fi întrebat de la început: mai există în dioceză vreunul dintre preoții care slujeau aici, în perioada în care fetița lui Jean putea fi botezată?

– Pe-atunci, preot paroh era părintele Doyle, dar a murit acum cîțiva ani. Monseniorul Sullivan era preotul titular în acea vreme. S-a mutat în Florida, cu sora și cumnatul lui. Pot să-ți dau ultima adresă pe care o avem de la el.

– Ar fi foarte bine.

– O am chiar aici, în sertarul cu dosare. Ți-o dau imediat.

Trase sertarul, scoase dinăuntru un dosar, se uită prin el, după care scrise pe o bucățică de hîrtie un nume, cu adresă și număr de telefon. Îi dădu hîrtia lui Sam, și îi spuse:

– Văduva doctorului Connors este enoriașa noastră. Dacă vrei, pot s-o sun și s-o rog să se întîlnească cu tine. Nu-i exclus să știe și ceva despre această adopție.

– Nu-i nevoie, mulțumesc. Am vorbit cu Jean Sheridan, exact înainte de a veni aici. A găsit adresa doamnei Connors în cartea de telefon și cred că a plecat deja să-i facă o vizită.

În timp ce se îndreptau spre ușă, Monseniorul Dillon spuse:

– Sam, era să uit. Știi, și Alice Sommers este enoriașa noastră. Dumneata ești detectivul care a continuat să lucreze la cazul fiicei ei?

– Da.

– Mi-a povestit de dumneata. Sper că știi ce alinare a fost pentru ea să aibă permanent certitudinea că dumneata nu ai încetat o clipă să încerci să îl găsești pe asasinul lui Karen.

– Mă bucur că lucrul acesta i-a făcut bine. Alice Sommers este o femeie foarte cumsecade.

– Am fost șocat cînd am auzit la radio, azi-dimineață, că a fost descoperit cadavrul femeii ucise în timp ce își plimba cîinele, zise Monseniorul Dillon. Tot serviciul dumitale se ocupă și de acest caz?

– Da, tot noi.

– Înțeleg că, la fel ca și în cazul lui Karen Sommers, este un omor fără vreun mobil anume. De asemenea, femeia a fost ucisă tot prin înjunghiere. Crezi că ar putea exista vreo legătură între aceste două crime?

– Monseniore, Karen Sommers a murit acum douăzeci de ani, zise Sam, prudent.

Nu voia să recunoască, dar și lui îi încolțise în minte aceeași bănuială, cu atît mai mult cu cît loviturile de cuțit fuseseră aplicate exact în aceeași zonă a pieptului.

Monseniorul clătină din cap.

– Cred că e mai bine să te las pe dumneata să-ți faci meseria de detectiv. A fost doar, așa, o idee care mi-a trecut prin minte și, întrucît dumneata ești atît de implicat în cazul Sommers, am considerat că e bine să ți-o spun, zise el, deschizînd ușa și dînd mîna cu Sam. Dumnezeu să te aibă în paza Lui, Sam. Mă voi ruga pentru Lily și îți voi transmite lista cu numele acelea, cît mai curînd cu putință.

– Vă mulțumesc, domnule. Rugați-vă pentru Lily, dar pomeniți-o totodată și pe Laura Wilcox.

– Actrița?

– Da. Din păcate, și ea are probleme. Nimeni nu a mai văzut-o de sîmbătă seara.

Monseniorul Dillon privea fix silueta lui Sam, care se îndepărta. Laura Wilcox a fost la reuniunea de la Stonecroft, își zise el, uluit. A pățit și ea ceva? Dumnezeule, ce se întîmplă aici?

Rugîndu-se în gînd pentru sănătatea lui Lily și a Laurei, se întoarse în birou și o sună pe secretară.

– Janet, te rog, lasă orice altceva și scoate din arhivă registrele de botez, de acum nouăsprezece ani, din martie pînă în iunie. Imediat ce se întoarce părintele Arella, spune-i că am o treabă cu el și că trebuie să își anuleze orice alte eventuale planuri pentru ziua de azi.

– Desigur, Monseniore.

Janet închise telefonul şi privi cu regret spre sandviciul şi cafeaua care tocmai îi fuseseră livrate la comandă. Împingînd scaunul în spate şi ridicîndu-se în picioare, fără nici o tragere de inimă, mormăi în barbă: „Dumnezeule, după tonul vocii lui ai fi zis că e o chestiune de viaţă şi de moarte!"

45

Jean remarcă din prima clipă că Dorothy Connors suferea de artrită reumatoidă. Bătrîna avea mişcări lente, iar încheieturile degetelor de la mînă îi erau foarte umflate şi durerea i se citea pe faţa ridată. Femeia avea părul alb, tuns scurt, poate şi pentru că efortul de a se pieptăna îi pricinuia mari suferinţe fizice.

Casa se număra printre imobilele elegante, cu vedere spre Hudson. Doamna Connors o pofti pe Jean într-o încăpere scăldată de soare, situată imediat lîngă salon, unde, îi explică ea, îşi petrecea cea mai mare parte a timpului, cînd nu dormea.

Ochii ei căprui se umeziră atunci cînd începu să vorbească despre soţul ei.

– N-a existat pe lumea asta bărbat, soţ şi doctor mai bun decît Edward, spuse ea. Incendiul acela cumplit l-a băgat în mormînt pînă la urmă, fiindcă a pierdut cabinetul şi toate fişele, care înglobau munca lui de-o viaţă. Din cauza asta a făcut criza de inimă care i-a provocat moartea.

– Doamnă Connors, v-am explicat la telefon că am primit cîteva ameninţări care o privesc pe fiica mea. Are acum nouăsprezece ani şi jumătate. Îmi doresc cu disperare să îi găsesc pe părinţii adoptivi şi să îi previn în privinţa posibilului

pericol care planează asupra ei. Am crescut în acest oraş, doamnă Connors. Vă rog să mă ajutaţi. Doctorul Connors nu va vorbit niciodată despre mine? Eu cred că da şi bănuiesc în legătură cu ce. Mama şi tata se făceau de rîs în tot oraşul, cu scandalurile lor. Au continuat să rămînă împreună, pînă am intrat eu la facultate. Acesta e motivul pentru care soţul dumneavoastră a înţeles că n-aveam cum să apelez la ajutorul lor. El a pus la cale aranjamentul „de acoperire", şi a găsit motivul necesar pentru a putea pleca la Chicago. A venit acolo, cînd sarcina a ajuns la termen, şi m-a asistat la naştere.

– Da, a făcut lucrul acesta pentru mai multe fete. Jean, acum cincizeci de ani nu era uşor pentru o fată să facă un copil din flori. Ştiai că actriţa Ingrid Bergman a fost înfierată în Congres, cînd a adus pe lume un copil nelegitim? Standardele de comportament se modifică – în bine sau în rău, depinde din ce perspectivă priveşti lucrurile. Astăzi, cei mai mulţi oameni nu mai învinovăţesc femeile nemăritate care aduc pe lume un copil, şi-l cresc singure, însă soţul meu era de modă veche. Acum douăzeci de ani ţinea foarte mult să protejeze intimitatea tinerelor însărcinate care apelau la el şi păstra secretul chiar şi faţă de mine. Pînă nu mi-ai spus dumneata, n-am ştiut că ai fost pacienta lui.

– Dar *ştiaţi* de părinţii mei.

Dorothy Connors se uită lung la Jean.

– Ştiam că au probleme. Îi vedeam, însă, la biserică, unde nu o dată am schimbat cîteva vorbe cu ei. Draga mea, eu cred că tu nu-ţi aminteşte decît aspectele negative. Părinţii tăi erau însă nişte oameni foarte simpatici şi inteligenţi, dar, din nefericire, nu se potriveau.

Jean sesiză reacţia de respingere a interlocutoarei ei şi simţi nevoia să adopte o atitudine defensivă.

– Vă asigur că nu se potriveau deloc unul cu celălalt, spuse ea, enervată, dar sperînd că vocea n-o va trăda. Doamnă

Connors, apreciez în mod deosebit faptul că ați acceptat să mă primiți în vizită, imediat după ce v-am telefonat, dar acum voi fi concisă. E posibil ca fiica mea să fie în mare primejdie. Știu că aparați cu sfințenie memoria răposatului doctor Connors, totuși, dacă știți cumva cui a încredințat-o spre adopție pe fiica mea, vă rog să fiți sinceră cu mine și să îmi spuneți adevărul.

– Jur în fața lui Dumnezeu! Edward n-a discutat niciodată cu mine despre paciente aflate în situația dumitale și nici nu l-am auzit vreodată pomenindu-vă numele!

– Nu cumva păstra acasă dubluri ale fișelor medicale? Dacă nu, înseamnă că toată arhiva lui de la cabinet a dispărut.

– Da, toată arhiva a ars. Clădirea a ars pînă la temelie, ceea ce i-a făcut pe polițiști să ia în calcul și varianta ca incendiul să fi fost provocat intenționat, lucru care nu s-a confirmat niciodată.

În mod cert, Dorothy Connors nu avea cum să o ajute. Jean se ridică, pregătindu-se de plecare.

– Îmi amintesc că asistenta medicală a doctorului Connors era Peggy Kimball. I-am lăsat un mesaj, și sper să mă sune. Poate că știe ea ceva. Vă mulțumesc, doamnă Connors. Vă rog să nu vă ridicați. Mă descurc singură pînă la ieșire.

Dădu mîna cu Dorothy Connors, și constată surprinsă că bătrîna doamnă părea speriată.

46

Mark Fleischman se prezentă la hotelul Glen-Ridge House la ora unu, puse geanta de voiaj jos, îi telefonă lui Jean, dar cum nu-i răspunse nimeni, se duse direct în res-

taurant. Cînd o văzu pe Jean şezînd singură la o masă se îndreptă cu paşi mari spre ea.

– Aştepţi pe cineva sau ţi-era urît singură şi ţi-ai dori o companie? întrebă el, remarcînd cum, în locul expresiei sumbre de pînă atunci, pe faţa ei se aşternu un zîmbet cald.

– Mark, ce plăcere, nu mă aşteptam să te văd! Sigur, ia loc, te rog. Tocmai mă pregăteam să comand. Mă bucur că nu va mai trebui să iau masa singură.

– Perfect, nu vei mai fi singură, zise el, aşezîndu-se pe scaunul din faţa ei. Mi-am lăsat servieta, în care aveam telefonul mobil, în portbagaj, spuse el, aşa că n-am văzut mesajul tău decît aseară, cînd am despachetat. Am sunat la hotel azi-dimineaţă devreme; operatoarea mi-a spus că Laura nu s-a întors şi că poliţia supraveghează deja convorbirile telefonice ale hotelului. În clipa aceea, am decis să-mi schimb programul şi să mă întorc. Am luat avionul, şi apoi am închiriat o maşină.

– Ce drăguţ din partea ta, spuse Jean. Sîntem toţi foarte îngrijoraţi din cauza Laurei.

În cîteva cuvinte, îl puse la curent cu cele întîmplate după plecarea lui, în urmă cu o zi.

– Ziceai că te-ai întors la hotel cu Sam Deegan. E tipul cu care erai la masă, atunci, seara? Cînd ai constatat absenţa ciudată a Laurei, l-ai rugat pe el să demareze o anchetă? se interesă Mark.

– Da, spuse Jean, amintindu-şi că îl făcuse curios pe Mark încă de cînd o văzuse la bar cu Sam Deegan. Sam a venit cu mine la hotel, deoarece trebuia să-i dau ceva care o interesează pe prietena noastră comună, Alice Sommers.

Da, exact, îşi zise ea, pe Alice o interesează faxurile pe care le-am primit, aşa că nu mint. Văzînd îngrijorarea care se citea în ochii lui Mark, se simţi tentată să îi povestească despre Lily, să îl întrebe dacă după părerea lui ameninţările erau autentice sau cineva voia doar s-o şantajeze. În fond era psihiatru.

– Pot să iau comanda? ciripi ospătărița, care apăruse lîngă ei.

– Da, mulțumesc.

Comandară amîndoi un sandvici specialitatea casei și ceai.

– Dimineața se bea cafea, la prînz – ceai, iar seara, înainte de cină, un pahar cu vin, spuse Mark. Am remarcat că așa obișnuiești și tu.

– Ești un bun observator

– Am mai remarcat o mulțime de lucruri la tine în acest weekend, lucruri care mi-au amintit de anii cînd învățam amîndoi la Stonecroft.

– Ca de exemplu?

– Păi, faptul că erai foarte bună la învățătură. Dar și foarte cuminte. Și mai mi-aduc aminte că erai tare dulce – așa cum ești și acum, de altfel. Pe urmă, mi-a mai venit în minte o întîmplare din clasa a IX-a, cînd eu eram tare abătut, iar tu te-ai purtat foarte frumos cu mine.

– Nu-mi mai amintesc.

– Nu vreau să intru în amănunte, dar așa a fost. Te-am mai admirat și pentru felul cum știai să ții fruntea sus, chiar dacă sufereai din cauza părinților tăi.

– Nu-mi reușea întotdeauna. Jean simți un nod în gît, amintindu-și de cîte ori plîngea la ore, din cauza certurilor de acasă.

Parcă mi-ar citi gîndurile, își zise ea, cînd Mark Fleischman continuă:

– Într-o zi, cînd erai foarte supărată, am vrut să-ți dau batista mea, dar m-ai refuzat, scuturînd violent din cap și ștergîndu-te cu furie la ochi cu un Kleenex deja ud. Am vrut să te ajut atunci și vreau să te ajut și acum. Venind încoace de la aeroport am auzit la radio că puștiul-reporter care ne-a hăituit la reuniune a declarat că ar exista un „ucigaș al fetelor de la masă". Chiar dacă pe tine nu te îngrijorează asta,

pe mine mă nelinişteşte. Laura a dispărut, iar tu eşti singura fată din grupul de altădată care a mai rămas.

– Ce bine-ar fi dacă aş putea şi eu să fiu îngrijorată doar pentru soarta mea, spuse Jean.

– Dar ce alt motiv mai ai să fii îngrijorată? Haide, Jean, povesteşte-mi şi mie. Îmi dau seama imediat cînd o persoană este stresată, şi pot afirma cu certitudine că am sesizat stresul pe chipul tău în seara aceea, cînd stăteai de vorbă cu Sam Deegan, despre care aflu acum de la tine că este ofiţer de poliţie.

Un picolo apăru să le toarne apă în pahare. Prezenţa băiatului îi dădu răgaz lui Jean să reflecteze cîteva clipe. Mi-aduc aminte, într-adevăr, că Mark a vrut să-mi dea batista lui, se gîndi ea. Mi-era ciudă că plîngeam şi mă supăra că băgase de seamă. A vrut să mă ajute atunci. Vrea să mă ajute acum. Oare să-i vorbesc despre Lily?

Ştia că o studiază şi că aştepta o reacţie din partea ei. Vrea să vorbesc cu el, dar nu ştiu dacă e bine. Se uită la el. E genul de bărbat căruia îi stă la fel de bine şi cu şi fără ochelari. Are nişte ochi căprui minunaţi. Punctişoarele acelea galbene de pe iris sînt ca nişte scîntei rupte din soare.

Jean ridică din umeri, uşor nedumerită.

– Mi-aduci aminte de un profesor de-al meu din facultate, care, cînd punea o întrebare, se uita fix la tine pînă îi dădeai un răspuns.

– Exact aşa fac şi eu, Jean. Unul dintre pacienţii mei zice că mă uit ca o bufniţă inteligentă.

Chelneriţa aduse sandviciurile la masă.

– Vin imediat şi cu ceaiul, spuse ea, veselă.

Jean aşteptă pînă le turnă ceaiul în căni, după care spuse încetişor:

– Privirea ta de bufniţă m-a convins, Mark. Cred că îţi voi povesti despre Lily.

47

Odată ajuns la birou, primul gînd al lui Sam Deegan fu să sune la procuratura din Los Angeles. După ce formă numărul, ceru să fie pus în legătură cu Carmen Russo, detectivul care condusese ancheta referitoare la moartea lui Alison Kendall.

– Verdictul a fost „deces accidental prin înec", or noi menţinem acest punct de vedere, îi spuse Russo. Prietenele ei confirmă că Alison Kendall obişnuia să înoate în fiecare dimineaţă, la prima oră. Uşa de la casă era deschisă, dar n-a dispărut nimic. Bijuterii de valoare se aflau la vedere pe masa de toaletă. În portofel, avea cinci sute de dolari bani cash şi mai multe cărţi de credit. Era o persoană extrem de ordonată. În casă, prin grădină sau în bungalow-ul de lîngă bazin totul era neatins. Era perfect sănătoasă. Nu suferea de inimă. Nu bea şi nu se droga.

– Vreun semn de violenţă? întrebă Sam.

– O mică vînătaie la umăr, dar atîta tot. O probă insuficientă pentru a sugera o agresiune. Am făcut fotografii, şi apoi am predat cadavrul familiei.

– Da, ştiu. Urna cu cenuşa ei a fost pusă în cavoul familiei, spuse Sam. Mulţam, Carmen. Spune-mi, ce se întîmplă cu casa ei? mai întrebă el, înainte să-şi ia rămas-bun.

– Părinţii ei locuiesc în Palm Springs. Sînt destul de în vîrstă. Din cîte am înţeles, i-au cerut menajerei lor să aibă grijă şi de această casă, pînă cînd se vor hotărî s-o scoată la vînzare. Nu duc lipsă de bani. În zona aceea, o astfel de casă valorează vreo două milioane de parai.

Descurajat, Sam închise telefonul. Instinctul îi spunea că Alison Kendall nu murise de moarte bună. Atrăgînd atenţia asupra faptului că, în realitate, cele cinci femei decedate, colege de clasă la Stonecroft, obişnuiau să ia prînzul la

aceeaşi masă, Jake Perkins pusese punctul pe „i". Sam era sigur de asta. Dar, dacă moartea lui Kendall nu trezise suspiciuni, ce şanse avea el să identifice un şablon al crimei în cazul celorlalte patru femei, care muriseră de-a lungul unei perioade de aproape douăzeci de ani?!

Sună telefonul – era Rich Stevens, procurorul.

– Sam, mulţumită lui Perkins, gură-bogată, a trebuit să organizăm o conferinţă de presă, pentru a face un soi de declaraţie. Hai şi tu încoace, ca să ne gîndim ce să spunem.

Peste cinci minute Sam se afla în biroul lui Stevens, cu care discuta pentru a găsi cea mai bună modalitate de a dezamorsa atacul presei.

– S-ar putea să avem de-a face cu un ucigaş în serie, dar trebuie să îi dăm impresia acestui tip că nu are de ce să se teamă, susţinea Sam. Vom prezenta lucrurile aşa cum sînt. Moartea lui Alison Kendall a fost un accident. Deşi se ştie că patru femei care au fost cîndva bune prietene au murit, poliţia din Los Angeles nu găseşte nimic dubios în moartea celei de-a cincea femei – Alison Kendall. Laura Wilcox a sunat la hotel, comunicînd că nu ştie ce planuri are în continuare. O funcţionară a hotelului a avut *doar* impresia că Laura Wilcox părea speriată. Actriţa este o persoană adultă, care are dreptul la protecţia vieţii ei private. Facem investigaţii privind decesul celorlalte femei care obişnuiau pe vremuri să mănînce la aceeaşi masă, însă este evident că accidentele care au dus la moartea lor – sau în cazul Gloriei Martin, suicidul – nu prezintă indicii care să sugereze existenţa unui ucigaş în serie.

– Cred că o astfel de declaraţie ne-ar face să părem de-a dreptul naivi, remarcă Rich Stevens, pe un ton neutru.

– Dar exact asta vreau – să părem naivi, se răţoi Sam. Vreau ca lumea care vine la conferinţa de presă să spună că sîntem o gaşcă de imbecili. Dacă Laura e încă în viaţă, tipul nu trebuie să intre în panică, înainte ca noi să reuşim să o salvăm.

Se auzi un ciocănit la uşă şi în încăpere apăru unul dintre detectivii mai tineri, vădit surescitat.

– Domnule, am trecut în revistă dosarele personale ale absolvenţilor de la Stonecroft participanţi la reuniune. Ni le-a dat puştiul acela care face pe reporterul. Cred că am găsit ceva într-unul dintre ele – Joel Nieman.

– Ce-i cu el? se interesă Stevens.

– Cînd era în ultima clasă, a fost interogat în legătură cu violarea dulapului lui Alison Kendall. Cineva a scos balamalele, astfel că atunci cînd fata a deschis uşa, aceasta i-a căzut în cap. Fata a leşinat şi s-a lovit.

– Şi el de ce a fost interogat? întrebă Sam.

– Fiindcă pe băiat îl supărase rău ceea ce scrisese ea în revista şcolii. Elevii din ultima clasă au montat în acel an *Romeo şi Julieta.* Nieman juca rolul lui Romeo, iar Kendall l-a ironizat referindu-se la faptul că uitase unele replici. El se fălea cu talentul de a memora pasaje întregi din Shakespeare, şi n-a pregetat să se laude prin şcoală că se va răzbuna pe ea. A avut grijă să le spună tuturor că fusese vorba doar de cîteva clipe de trac, şi nicidecum de faptul că ar fi uitat vreo replică. Imediat după asta, fata s-a ales cu uşa în cap. Şi mai e o chestie. Tipul are o fire arţăgoasă şi a avut probleme cu poliţia de vreo două ori, cînd s-a încăierat cu alţii într-un bar. Anul trecut puţin a lipsit să nu fie condamnat pentru nişte inginerii financiare; în plus, nevastă-sa e mai tot timpul plecată.

Atît Monseniorul Dillon, cît şi eu am sesizat faptul că tipul care îi scrie lui Jean despre Lily i-a trimis un citat dintr-un sonet mai puţin cunoscut de-al lui Shakespeare, îşi zise Sam, ridicîndu-se în picioare.

– Romeo, Romeo, unde eşti tu, Romeo?

Cei doi îl priviră surprinşi:

– Exact asta am de gînd să aflu acum, preciză Sam. Pe urmă, vom vedea ce alte versuri din Shakespeare ne-ar mai putea cita Joel Nieman.

48

La şase şi jumătate, Bufniţa reveni şi se furişă în sus pe scări. De data asta era limpede că Laura îi sesizase prezenţa sau se aşteptase la vizita lui, deoarece atunci cînd intră în cameră şi îndreptă lanterna spre ea, observă că deja tremura.

– Bună, Laura! şopti el. Te bucuri că m-am întors?

Laura încerca parcă să se afunde în saltea, respirînd sacadat.

– Laura, răspunde-mi. Stai să-ţi mai lărgesc banda de pe gură. Nu, mai bine ţi-o scot. Ţi-am adus ceva de mîncare. Măcar te-ai putea bucura că m-am întors.

– Ddd-aaa, mă bucur, se bîlbîi ea.

– Laura, te bîlbîi. Mă surprinde. Tocmai tu, care îi iei în zeflemea pe toţi bîlbîiţii. Ia arată-mi cum îi iei în zeflemea. Nu, lasă, nu contează. Nu pot sta prea mult. Ţi-am adus nişte unt de arahide, un sandvici şi un pahar cu lapte. Asta îţi plăcea să mănînci în şcoala primară, aşa-i?

– Da... da.

– Mă bucur că n-ai uitat. E important să nu ne uităm trecutul. Acum, o să te las să te duci la baie. Pe urmă ai voie să mănînci sandviciul şi să bei laptele.

Cu un gest rapid, o trase în poziţia şezut şi îi tăie sforile de la mîini. Mişcarea fusese atît de rapidă, încît Laura se dezechilibră şi, ca să nu cadă, făcuse imprudenţa de a se agăţa de braţul Bufniţei.

Bărbatului i se tăie respiraţia de durere şi strînse pumnul, gata s-o lovească, dar se opri la timp.

– N-aveai de unde să ştii că mă doare braţul, aşa că n-o să-ţi port ranchiună pentru asta. Dar să nu mă mai atingi niciodată. S-a înţeles?

Laura confirmă, dînd din cap.

– Ridică-te în picioare. După ce te duci la baie, te las să stai acolo, pe scaun, şi să mănînci.

Cu paşi nesiguri, Laura se supuse. Lampa de veghe din baie o ajută să distingă robinetul de la chiuvetă. Cu gesturi grăbite, se spălă cu apă pe faţă şi pe mîini, după care îşi netezi părul spre ceafă. Doamne, ajută-mă să rămîn în viaţă, se rugă ea. Probabil că deja sînt în căutarea mea.

Clanţa de la uşa băii se mişcă:

– Laura, gata, ajunge.

Ajunge! Adică urma s-o omoare? Doamne... te rog.

Uşa se deschise. Bufniţa îi indică scaunul de lîngă comodă. În tăcere, Laura se tîrî pînă acolo şi se aşeză.

– Dă-i drumul, o îndemnă el. Mănîncă.

Luă lanterna şi întreptă fasciculul de lumină spre ceafa ei, astfel încît să-i poată urmări expresia feţei, fără s-o orbească. Îi plăcea s-o vadă plîngînd.

– Laura, eşti teribil de speriată, nu-i aşa? Pariez că te întrebi de unde ştiu că mă luai în zeflemea. Hai să-ţi povestesc. Exact acum douăzeci de ani, mulţi dintre noi revenisem acasă de la facultăţile la care învăţam, aşa că într-o seară am hotărît să facem o petrecere. Ştii şi tu că n-am făcut parte niciodată din grup, adică din cercul vostru restrîns. Nici pomeneală de aşa ceva. Totuşi, dintr-un motiv oarecare, am fost invitat şi eu la ceaiul acela, unde erai şi tu – frumoasa Laura. În seara aceea, te-ai aşezat pe genunchii ultimei tale cuceriri, Dick Gormley, fostul nostru campion la baschet. Mă topeam de dorul tău, Laura. Deşi trecuse ceva timp tot mai eram îndrăgostit de tine. Era şi Alison la petrecere. Beată crită, a venit spre mine. N-am putut s-o sufăr niciodată. Sincer să fiu, mi-era cam frică de limba ei ascuţită. Mi-a amintit că în ultimul an de liceu am avut tupeul să îţi cer o întîlnire. „Tocmai tu..." a zis ea, rînjind batjocoritor. „Bufniţa făcînd curte Laurei." Alison mi-a demonstrat cum mă maimuţăreai tu pe mine, apropo de

rolul din piesa aceea, de la şcoală. „Eu sssîîînt... bbbuffniiţţţaaa... şi locuiiiessc...“ Laura, cred că mă imitai perfect. Alison m-a asigurat că fetele de la masa voastră se prăpădeau de rîs de fiecare dată cînd îşi aduceau aminte. Şi, ca să le faci să rîdă şi mai mult, le spuneai că, de prost ce eram, făcusem pipi pe mine acolo, pe scenă.

Laura, care muşcase de cîteva ori din sandvici îl scăpă din mînă.

– Iartă-mă...

– Laura, tot n-ai priceput că ai trăit în plus douăzeci de ani. Hai să-ţi explic. În seara aceea, la petrecere, m-am îmbătat şi eu. Eram atît de turmentat, încît am uitat că te-ai mutat cu locuinţa. În noaptea aceea, am venit aici, ca să te omor. Ştiam unde ţineau ai tăi cheia de rezervă – sub iepurele ăla fals, de ceramică, din curte. Familia care se mutase în locul vostru nu i-a schimbat ascunzătoarea. Am intrat aici, în casă, şi am urcat în camera aceasta. Am văzut bogăţia aceea de păr revărsat peste pernă şi am crezut că eşti tu. Laura, am înjunghiat-o din greşeală pe Karen Sommers, am crezut că te omor pe tine. A doua zi, cînd m-am trezit, mi-am amintit vag că fusesem aici. Apoi am descoperit ce se întîmplase şi am realizat că devenisem celebru, spuse Bufniţa, cu glasul voalat de emoţie. Nu o cunoşteam pe Karen Sommers. Nimănui nu i-a trecut prin minte să facă o conexiune între mine şi ea, însă exact această omisiune m-a eliberat. În dimineaţa aceea am înţeles că am putere asupra vieţii şi a morţii, iar de atunci mi-am exercitat-o mereu. Mereu, Laura. Asupra multor femei din toată ţara asta.

Se ridică în picioare. Laura îl privea cu ochii măriţi de spaimă; sandviciul rămăsese în poala ei.

Bufniţa se aplecă spre ea.

– Acum, trebuie să plec. Să te gîndeşti la mine, Laura. Gîndeşte-te ce noroc ai avut că te-ai putut bucura de un supliment de douăzeci de ani de viaţă.

Cu mişcări iuți, o legă la mîini, îi lipi o bandă peste gură, o smulse de pe scaun, îi dădu brînci pe pat şi o legă strîns cu funia peste corp.

– Aici a început, în această cameră, şi aici se va sfîrşi, Laura, spuse el. Ultima etapă a planului urmează să fie pusă în practică. Încearcă să ghiceşti despre ce e vorba.

Bufniţa părăsi încăperea. Afară, răsărea luna, iar din pat Laura vedea conturul neclar al telefonului celular de pe comodă.

49

La ora şase şi jumătate, pe cînd se afla în camera ei de la hotel, Jean primi, în sfîrşit, apelul telefonic pe care îl aştepta. Era de la Peggy Kimball, asistenta medicală care lucrase la cabinetul doctorului Connors, pe vremea cînd Jean era pacienta lui.

– Am primit un mesaj imperativ de la dumneavoastră, doamnă Sheridan, spuse Kimball, pe un ton nerăbdător. Care-i problema?

– Peggy, ne-am cunoscut acum douăzeci de ani. Eram pacienta doctorului Connors; el a organizat discret adopţia fetiţei mele. Trebuie neapărat să discut despre acest lucru cu dumneata.

Cîteva clipe, Peggy Kimball nu scoase o vorbă. La celălalt capăt al firului, se auzeau nişte voci de copii.

– Îmi pare rău, doamnă Sheridan, spuse apoi Kimball, pe un ton categoric. Nu vreau să discut despre adopţiile de care s-a ocupat doctorul Connors. Dacă doreşti să demarezi nişte investigaţii menite să te ajute să îţi găseşti copilul, va trebui să procedezi conform legii.

Jean simți că Peggy Kimball se pregătea să îi închidă telefonul.

– Am luat legătura deja cu Sam Deegan, care este ofițer de poliție, se grăbi ea să spună. Am primit trei mesaje care constituie indubitabil amenințări la adresa fiicei mele. Părinții ei adoptivi trebuie preveniți în privința acestui pericol iminent. Te rog, Peggy. Ai fost așa de bună cu mine atunci. Ajută-mă și acum, te implor.

Se întrerupse, cînd o auzi pe Peggy strigînd alarmată: „Tommy, încetează! Nu azvîrli farfuria!"

Jean auzi zgomot de veselă spartă.

– Oh, Dumnezeule, oftă Peggy Kimball. Doamnă Sheridan, nu mai pot să mai vorbesc acum, trebuie să mă ocup de nepoței.

– Peggy, vrei să ne întîlnim mîine? O să-ți arăt faxurile de amenințare la adresa fiicei mele, pe care le-am primit. Poți să mă verifici, dacă vrei – sînt decan și profesor de istorie la Georgetown. O să-ți dau numărul de telefon al rectorului universității și numărul lui Sam Deegan.

– Tommy, Betsy, nu e voie să puneți mîna pe sticla aia! Ia stai un pic... nu cumva ești Jean Sheridan – autoarea cărții despre Abigail Adams?

– Ba da.

– Oh, extraordinar! Mi-a plăcut mult cartea asta! Știu totul despre dumneata. Te-am văzut la televizor, la emisiunea *Today*, cu Katie Couric. Parcă ați fi surori amîndouă. Mîine-dimineață te găsesc tot la Glen-Ridge?

– Da, sigur.

– Lucrez la secția de nou-născuți de la spital. În drum spre serviciu, trec pe lîngă Glen-Ridge. Nu cred că te pot ajuta prea mult, totuși am putea bea împreună o cafea, pe la vreo zece.

– Nemaipomenit! spuse Jean. Îți mulțumesc din suflet, Peggy.

– Te sun din hol, cînd ajung, spuse Peggy Kimball, grăbită, după care strigă speriată: Betsy, nu-i voie! Încetează! Nu-l mai trage pe Tommy de păr! Oh, Doamne! Scuză-mă, Jean, aici e ca la balamuc. Ne vedem mîine.

Cu un gest lent, Jean puse jos receptorul. Ce vacarm, se gîndi ea, dar, deşi pare absurd, o invidiez pe Peggy Kimball. O invidiez fiindcă trăieşte ca un om normal, cu probleme normale, cum au toţi oamenii care se ocupă de nepoţii lor, ceea ce prespune să-i speli cînd se murdăresc, să faci curat cînd împrăştie mîncarea pe jos sau cînd sparg vreo farfurie. Oameni normali, care pot să-şi vadă fiica, s-o mîngîie, s-o sfătuiască să conducă maşina prudent sau să nu întîrzie în oraş peste miezul nopţii.

Cînd o sunase Kimball, Jean şedea la biroul din camera de hotel. În faţa ei erau răsfirate listele pe care încercase să le întocmească. Era vorba în cea mai mare parte despre numele persoanelor cu care se împrietenise la azilul unde lucrase, dar şi despre profesorii de la Universitatea din Chicago, unde îşi petrecuse timpul liber în perioada cît fusese însărcinată asistînd la cursuri facultative.

Acum, îşi masa uşor tîmplele, sperînd să scape de durerea de cap care începea să o agaseze. Peste o oră, la şapte şi jumătate, la rugămintea lui Sam, urmau să ia cina împreună, într-un salon privat, aflat la mezaninul hotelului. La cină, participau şi invitaţii de onoare – Gordon, Carter, Robby, Mark şi eu, se gîndi Jean, plus, firește, Jack, preşedintele nefericitei noastre reuniuni de douăzeci de ani. Oare ce speră Sam să realizeze, adunîndu-ne iarăşi pe toţi?!

Era mulţumită că i se destăinuise lui Mark, deşi avea o oarecare strîngere de inimă.

– Vrei să spui că în ziua cînd am absolvit noi liceul, la vîrsta de optsprezece ani, şi ţi s-a decernat diploma de excelenţă la istorie, împreună cu bursa pentru Bryn Mawr,

tu ştiai că erai însărcinată şi că tipul pe care îl iubeai zăcea între patru scînduri?

– Nu aştept nici laude, nici blamări pentru asta, îi spusese ea.

– Doamne fereşte, Jean! N-am vrut să te laud şi nici să te blamez. Am vrut doar să remarc că pentru tine a fost un adevărat calvar. Mă duceam adesea la West Point, ca să fac jogging, şi de vreo două ori te-am văzut cu Reed Thornton, dar habar n-am avut că era vorba despre ceva serios între voi doi. Ce-ai făcut după serbarea de la liceu?

– Am fost cu mama şi cu tata la restaurant. Un dejun de-a dreptul festiv. Îşi făcuseră datoria de părinţi faţă de mine, şi se puteau despărţi cu conştiinţa împăcată. După ce am plecat de la restaurant, m-am dus cu maşina la West Point. Reed fusese înmormîntat în acea dimineaţă. Am pus pe mormîntul reavăn al lui Reed florile pe care mi le-au dat părinţii mei la serbarea de la liceu.

– Şi, la scurt timp după asta, te-ai dus pentru prima oară la doctorul Connors?

– Da, în săptămîna următoare.

– Jeannie, îi mai spusese Mark, am simţit întotdeauna că eşti o luptătoare, o învingătoare, la fel ca şi mine, dar nu vreau să-mi închipui prin ce-ai trecut, în perioada aceea, şi cît de singură ai fost în acele momente grele.

– Nu, singură nu cred că am fost, din moment ce a existat cineva care a ştiut încă de-atunci tot ce se întîmplă cu mine.

Mark îi dăduse dreptate, dînd aprobator din cap, după care îi spusese:

– Ştiu multe despre activitatea ta profesională, dar aproape nimic despre viaţa ta personală. Ai pe cineva sau ai avut pe cineva apropiat, căruia să i te fi destăinuit?

Jean se gîndea acum la răspunsul pe care i-l dăduse.

– Mark, mai ţii minte versurile lui Robert Frost? „Dar

am multe promisiuni de respectat,/ Şi mari distanţe de străbătut înainte de a închide ochii..." Într-un fel, aşa simt şi eu. Pînă acum, cînd a trebuit să vorbesc despre ea, nu a existat nimeni pe lumea asta căruia să-mi doresc să-i povestesc despre Lily. Viaţa mea e foarte plină. Îmi place meseria pe care o fac şi îmi place să scriu. Am o sumedenie de prieteni, atît bărbaţi cît şi femei, dar am avut întotdeauna sentimentul că există ceva nerezolvat în viaţa mea, ceva ce trebuie pus la punct, ca şi cum într-un fel însăşi existenţa mea ar fi rămas cumva suspendată în aşteptare. Ceva trebuie dus pînă la capăt, înainte de a mă simţi capabilă să merg mai departe. Cred că încep să înţeleg resortul acestui sentiment. Mă întreb şi acum dacă n-ar fi fost mai bine să fi păstrat copilul lîngă mine. Acum, cînd poate că are nevoie de ajutorul meu, mă simt neputincioasă. Aş vrea să dau ceasul înapoi şi să am şansa de a nu mai renunţa la ea.

Lui Jean i se păru că Mark gîndea: *Nu cumva îţi născoceşti singură un scenariu, tocmai fiindcă simţi nevoia să o găseşti?* Da, citise asta în ochii lui, însă, Mark îi spusese:

– Jean, e limpede că trebuie să mergi în continuare pe această cale. În plus, mă bucur că Sam Deegan te ajută, fiindcă nu încape îndoială că ai de-a face cu un individ dezechilibrat psihic. Totuşi, ca psihiatru, te previn că trebuie să fii foarte prudentă. Dacă din cauza acestor ameninţări vei avea acces la nişte date confidenţiale, trebuie să fii conştientă că s-ar putea să te amesteci în viaţa unei tinere care nu este neapărat pregătită sau dispusă să te întîlnească.

– Crezi că mi-am trimis singură faxurile alea, nu-i aşa? tresări ea amintindu-şi cît de rău se înfuria, cînd unii se pripeau să tragă această concluzie.

– Cum să cred aşa ceva?! Dar răspunde-mi la o întrebare: dacă ai primi în clipa asta un telefon, prin care ţi s-ar propune să te întîlneşti cu Lily, te-ai duce?

– Sigur că da.

– Jean, ascultă ce-ți spun. E posibil ca o persoană, care a aflat cine știe cum de existența lui Lily, să urmărească să te determine deliberat să alergi într-un suflet să te întîlnești cu ea. Jean, trebuie să fii foarte precaută. Laura e dată dispărută. Celelalte fete de la masa voastră au murit.

Mark se oprise aici.

Jean se ridică. Peste patruzeci de minute trebuia să coboare la cină. Poate că dacă iau o aspirină scap de durerea asta de cap incipientă, și dacă mai fac și o baie fierbinte reușesc să mă pun complet pe picioare, se gîndi ea.

Telefonul sună la șapte și zece, exact cînd Jean ieșea din cadă. Inițial, se gîndi să nu răspundă, dar pe urmă înhăță în grabă un prosop și se duse fuga în dormitor.

– Alo!

– Bună, Jeannie, se auzi o voce veselă.

Laura! La telefon era Laura.

– Laura, unde ești?

– Undeva unde mă distrez de minune. Jeannie, spune-le polițailor ălora să o lase baltă și să se care la casele lor. Niciodată nu m-am simțit mai bine. Te sun curînd. Pa, dragă.

50

Luni după-amiaza, tîrziu, Sam se duse să discute cu Joel Nieman, la biroul acestuia din Rye, New York. După ce îl lăsă să aștepte în sala de primire, vreo jumătate de oră, Nieman îl pofti în apartamentul său luxos. Întreaga lui atitudine denota o agasare prost disimulată, provocată de acest deranj.

N-are deloc mutră de Romeo, se gîndi Sam, studiind fața buhăită a lui Nieman și părul acestuia vopsit într-o nuanță de arămiu.

Nieman respinse supoziția că ar fi avut o întîlnire amoroasă cu Laura, pe durata reuniunii.

– Am auzit și eu la radio tîmpenia aia cu ucigașul fetelor de la aceeași masă, spuse el, neîntrebat. Totul a pornit de la reporteraşul ăla. Mai bine i-ar închide gura și l-ar muta în altă parte, pînă mai crește și îi vine mintea la cap. Știi, eu am fost coleg de clasă cu fetele alea, așa că le-am cunoscut bine. E o tîmpenie să spui că există o legătură între decesele lor. Uite, să începem bunăoară cu Catherine Kane. Tipa a căzut cu mașina în Potomac, cînd eram în anul întîi de facultate. Cath a avut întotdeauna boala vitezei. Verifică, dacă nu mă crezi, cîte amenzi de circulație a luat pentru depășirea vitezei legale, în Cornwall, în ultima clasă de liceu, și o să te convingi că așa stau lucrurile

– Se prea poate, spuse Sam. Dar nu ți se pare, totuși, o coincidență ciudată că fulgerul a lovit în același loc nu de două ori, ci de *cinci?*

– Ba da, e destul de sinistru cînd te gîndești că dintr-un grup de fete, care obișnuiau să mănînce la aceeași masă, cinci sînt moarte. Dacă ești amator de coincidențe cumplite, pot să-ți fac cunoștință cu tipul care ne întreține nouă computerele. Maică-sa și taică-său au murit de inimă la treizeci de ani distanță unul de celălalt, dar la aceeași dată, respectiv a două zi de Crăciun. Poate că i-a șocat faptul că prăpădiseră atîția bani pe cadouri și au căzut lați. Se poate și asta, nu crezi?

Sam se uita scîrbit la Joel Nieman, dar totodată neliniștit.

– Din cîte am înțeles, soția dumitale nu a putut participa la toate festivitățile prilejuite de reuniunea clasei voastre, fiindcă sîmbătă dimineața a trebuit să plece într-o călătorie de afaceri.

– Exact.

– Erați singur acasă, sîmbătă seara, după dineul de gală, domnule Nieman?

– Da. Dacă vrei să ştii, mă apucă somnul la sindrofii din astea plicticoase.

Nu e genul de bărbat care să se ducă singur acasă, cînd nevasta e plecată în delegaţie, se gîndi Sam şi încercă să forţeze nota, atacînd la întîmplare.

– Domnule Nieman, ai fost văzut cu o femeie în maşină, cînd ai plecat din parcare.

Joe Nieman ridică sprîncenele.

– Mda, poate că am plecat într-adevăr cu o femeie, dar să ştii că putea să-mi fie mamă. Uite ce e, domnule Deegan, dacă te gîndeşti să mă înhaţi pe mine, fiindcă Laura şi-a luat lumea în cap şi a plecat cu unul, uitînd să mai vină „acasă", ţi-aş sugera să iei legătura cu avocatul meu. Şi acum, te rog să mă scuzi. Am de dat nişte telefoane.

Sam se ridică în picioare şi porni spre uşă, fără să se grăbească. În dreptul bibliotecii, se opri ca să se uite la raftul din mijloc.

– Ce colecţie frumoasă a operelor lui Shakespeare ai aici, domnule Nieman.

– Bardul mi-a plăcut întotdeauna.

– Am auzit că l-ai jucat pe Romeo, în ultima clasă de liceu, la Stonecroft.

– Exact.

Sam îşi alese cuvintele cu grijă.

– Nu cumva Alison Kendall te-a criticat la vremea respectivă pentru interpretarea acestui rol?

– A zis că am uitat versurile. Dar n-a fost aşa. Nu am uitat nici un vers, doar că am avut trac, şi cîteva momente n-am fost în stare să scot o vorbă. Atîta tot.

– Dar Alison a avut un accident la şcoală, la cîteva zile după spectacol, nu-i aşa?!

– Da, mi-aduc aminte. I-a căzut în cap uşa de la dulap. Toţi băieţii au fost luaţi la întrebări din cauza asta. După părerea mea ar fi trebuit să chestioneze fetele, nu pe noi.

Foarte multe colege n-o puteau suferi. Oricum, pe pista asta n-ajungi nicăieri. Cum îţi spuneam, aş putea paria pînă la ultimul sfanţ că moartea celorlalte fete de la masa lor a fost pur accidentală. Nu există nici o legătură între cele patru decese. Pe de altă parte, Alison era foarte rea în liceu. Jignea pe toată lumea. Din cîte am mai citit despre ea, nu s-a schimbat nici după aceea. Aşadar, un comentariu de genul „oricum, i-ajunge cît a tot înotat", în ziua în care s-a înecat, nu mi s-ar părea deloc deplasat.

Se duse pînă la uşă şi, cu un gest plin de subînţeles, o deschise larg:

– Să sărim peste ceremonia de rămas-bun, spuse el. Parcă tot Shakespeare spunea asta.

Bizuindu-se pe experienţa profesională, Sam spera să nu i se citească pe faţă ce părere avea despre interlocutorul lui şi despre felul arogant în care expediase problema morţii lui Alison Kendall.

– Mai există şi un proverb danez, care zice că a peşte şi a musafiri mai miroase şi după trei zile, zise el. În special, dacă musafirii sînt morţi.

– Pe aceeaşi temă, mai celebră e parafrazarea făcută de Benjamin Franklin, replică rapid Joel Nieman.

– Cunoşti citatul din Shakespeare apropo de florile moarte? întrebă Sam. Seamănă cumva cu ce spuneam eu.

Rîsul lui Nieman semăna cu un lătrat:

– Da, e vorba despre un vers dintr-un sonet shakesperian. De fapt, mă gîndesc adesea la sensul acelor cuvinte. Soacra mea are nume de floare.

Sam dezaproba în general depăşirea vitezei legale, însă de data asta apăsă şi el pe acceleraţie, pentru a ajunge mai repede de la Rye la Glen-Ridge. Îi invitase la cină, la ora şapte şi jumătate, pe oaspeţii de onoare de la reuniunea clasei, şi pe Jack Emerson. Intuiţia îi spusese pînă acum că

unul dintre cei cinci bărbați – Carter Stewart, Robby Brent, Mark Fleischman, Gordon Amory sau Emerson – deținea cheia cu care s-ar fi putut dezlega enigma dispariției Laurei. Acum, însă, după ce discutase cu Joel Nieman, nu mai era la fel de sigur.

Într-adevăr, Nieman recunoscuse că nu se dusese singur acasă în seara dineului festiv. La Stonecroft, tot el fusese principalul suspect în incidentul legat de ușa dulapului. De asemenea, puțin lipsise să facă pușcărie, fiindcă îl bătuse măr pe un tip, într-o încăierare, la un bar. În plus, nici nu încerca măcar să își ascundă satisfacția că Alison Kendall murise.

Exact la ora șapte și jumătate, Sam intră în hotelul Glen-Ridge House. În drum spre salonul privat, trecu pe lîngă omniprezentul Jake Perkins, care ședea tolănit pe un fotoliu din hol. Perkins țîșni în picioare.

– Au apărut elemente noi, domnule? întrebă el, vesel.

Chiar dacă ar fi apărut, tot ultimul le-ai fi aflat, se gîndi Sam, dar reuși să își ascundă agasarea.

– Nu, nimic important, Jake. Ar fi mai bine să te duci acasă.

– Mă duc imediat. Oh, uite-o pe doamna Sheridan. Aș vrea să schimb o vorbă cu ea, dacă reușesc s-o prind.

Jean ieșea din lift. Chiar și de la distanță, Sam sesiză că era îngrijorată. Starea ei îl făcu pe Sam să grăbească pasul, pentru a o ajunge din urmă și se întîlniră la ușa salonului unde urmau să ia cina.

– Sam, m-a sunat..., începu Jean să spună, după care se opri, zărindu-l pe Jake Perkins.

Perkins auzise însă cuvintele ei:

– Cine v-a sunat, doamnă Sheridan? Cumva Laura Wilcox?

– Pleacă de-aici, zise Sam, pe un ton categoric.

O prinse pe Jean de braț, o trase în salon și închise bine ușa.

Carter Stewart, Gordon Amory, Mark Fleischman, Jack Emerson şi Robby Brent sosiseră deja, şi stăteau în picioare, cu cîte un pahar de băutură în mînă. Auzind zgomotul uşii, se întoarseră cu toţii, dar cînd văzură expresia de pe faţa lui Jean renunţară la formulele de salut tradiţionale.

– M-a sunat Laura, adineauri, le spuse ea. M-a sunat Laura.

Pe parcursul cinei, însă, sentimentul de uşurare, pe care îl avuseseră cu toţii la început, se preschimbă într-o atitudine destul de sceptică.

– Am fost şocată auzind vocea Laurei, dar n-am apucat s-o întreb nimic, fiindcă a închis imediat, spuse Jean.

– Ţi s-a părut speriată sau supărată? întrebă Jack Emerson.

– Nu, dimpotrivă, părea veselă. Dar, cum spuneam, nici n-am apucat să spun ceva, că legătura s-a şi întrerupt.

– Eşti sigură că Laura a fost la telefon? insistă Gordon Amory, dînd glas întrebării care îi frămînta pe ceilalţi.

– Aşa *cred*, dar dacă m-ai pune să jur că *Laura* a fost la telefon, n-aş face-o. Semăna cu vocea ei, dar... Jean ezită. Am nişte prieteni în Virginia, soţ şi soţie, care la telefon au exact aceeaşi voce. Sînt căsătoriţi de cincizeci de ani, aşa că au ajuns să aibă acelaşi timbru. Eu zic: „Bună, Jane", iar David rîde şi spune: „Mai încearcă o dată, ca să vedem dacă ghiceşti". Pe urmă, după ce vorbim un pic, fac diferenţa între nuanţa vocii fiecăruia. Cam la fel a fost şi cu apelul telefonic de la Laura. Vocea era aceeaşi, dar nu *întocmai*. Am vorbit prea puţin ca să pot avea certitudinea că era ea.

– Totuşi, dacă Laura a fost cea care a sunat, şi era conştientă de faptul că e dată dispărută, de ce nu a fost mai explicită referitor la planurile ei în continuare? întrebă Gordon Amory. Un puşti ca Perkins este în stare să facă o asemenea farsă, doar ca să menţină cota de senzaţional a

articolele lui! Laura a jucat în serialul acela TV, care s-a difuzat vreo doi ani de zile. Vocea ei e foarte cunoscută. Dacă Perkins a pus vreo studentă de la actorie s-o imite, ca să-i iasă lui treburile?!

– Tu ce părere ai, Sam? întrebă Mark Fleischman.

– Dacă vrei reacția mea ca polițist, țin să-ți spun că apelul acesta telefonic mă intrigă oricum, indiferent dacă Laura Wilcox a fost sau nu cea care a sunat.

– Exact asta e și părerea mea, zise Fleischman.

Carter Stewart, care își tăia conștiincios friptura, intervenı.

– Mai trebuie să ținem seama de un factor. Laura, ca actriță, e aproape falită. Întîmplarea face să știu că a cam rămas fără casă. Se uită la ceilalți, satisfăcut de mutrele lor uimite. M-a sunat impresarul meu. În numărul de azi al ziarului *L.A. Times* a apărut o scurtă știre potrivit căreia casa Laurei a fost confiscată, pentru a acoperi niște taxe de ipotecă neachitate.

Se opri cu furculița în aer, după care continuă:

– Ceea ce înseamnă că e posibil ca Laura să fie disperată. Să nu uităm că publicitatea este jocul la care se pretează orice actriță. Important este să se vorbească despre tine, nu contează dacă de bine sau de rău, altfel spus trebuie să „faci valuri" ca să rămîi în centrul atenției, și presa să scrie despre tine, cu litere de-o șchioapă. Poate că asta face și ea acum. Dispare în mod misterios. Dă un telefon la fel de misterios și închide aproape imediat. Sincer să fiu, cred că ne pierdem timpul făcîndu-ne griji pentru ea.

– Nici nu mi-a trecut prin minte vreo clipă că *tu* ți-ai face griji pentru ea, Carter, remarcă Robert Brent. Cred că, în afară de Jean, singurul om care ar putea fi cu adevărat îngrijorat este prezidentul nostru, Jack Emerson. Corect, Jack?

– Cum adică? se miră Sam, cu voce tare.

Robby zîmbea cu un aer nevinovat.

– Azi-dimineaţă am avut întîlnire cu Jack, zise Robby. Urma să vedem nişte terenuri în care aş putea investi ceva bani. Cînd am ajuns la el, Jack vorbea la telefon, aşa că, în intervalul în care el a continuat să mai discute şi cu alţi potenţiali cumpărători, eu m-am uitat la colecţia de poze din biroul lui. Pe una dintre fotografii era o dedicaţie destul de sentimentală de la Laura, datată exact acum două săptămîni: „Pupici, iubire şi salutări pentru colegul meu de şcoală preferat". Or, mă întreb, Jack: cîţi pupici ţi-a dat Laura în weekendul trecut şi cîţi îţi mai dă şi acum?!

Pentru o clipă, Jean avu impresia că Jack Emerson va sări să-l pocnească pe Robby Brent. Emerson se zbîrli tot, lovi cu palmele în masă şi se holbă la Robby. Pe urmă, cu un efort vizibil de a se stăpîni, încleştă din dinţi şi se lăsă încet pe speteaza scaunului.

– Avem o doamnă printre noi, spuse el, aparent calm, altminteri te-aş înjura cum meriţi, lepră ce eşti! Ce dacă ai cîştigat bani frumoşi luînd în băşcălie diverşi oameni care au reuşit să realizeze ceva în viaţă?! În ceea ce mă priveşte, ai rămas acelaşi găinaţ, care nu ştia să ajungă nici pînă la baie pe vremea cînd eram la Stonecroft.

Uluită de această demonstraţie de ostilitate, Jean privi în jur, ca să se asigure că nu era nici un ospătar de faţă. Observă, însă, că uşa era întredeschisă. Nu avea nici un dubiu în privinţa *persoanei* care trăgea cu urechea, notînd fiecare cuvînt din conversaţia lor. Ea schimbă o privire cu Sam Deegan. Sam se ridică de la masă:

– Pe mine, vă rog să mă scuzaţi. Mă duc să beau o cafea, zise el. Vreau să mă edific în privinţa unui apel telefonic.

51

Peggy Kimball era o femeie planturoasă, de vreo şaizeci de ani, care emana căldură sufletească şi inteligenţă. Căruntă, cu părul ondulat natural, avea doar cîteva riduri fine în jurul gurii şi al ochilor. Jean îşi dădu imediat seama că Peggy era o persoană dintr-o bucată, care nu-şi pierde cumpătul uşor.

Cele două fete refuzară lista de bucate şi comandară cafea.

– Fiică-mea a venit să-i ia pe ăia mici acum o oră, zise Peggy. Am mîncat nişte fulgi de porumb cu cacao, împreună cu ei, pe la şapte, spuse ea, zîmbind. Aseară, la telefon, ţi s-o fi părut că e război în toată regula, la mine în casă.

– Predau un curs la anul întîi, la facultate, spuse Jean. Uneori, tinerii aceia mi se par mai „copii" decît nişte ţînci de doi ani, mai ales că fac tărăboi tot timpul.

Chelnerul le aduse cafeaua. Peggy Kimball o privi pe Jean şi, lăsînd la o parte tonul de glumă dinainte, spuse:

– Mi-aduc aminte de tine, Jean. Doctorul Connors s-a ocupat de multe adopţii, ajutînd tinere ca dumneata. Mi-era milă de tine, fiindcă te numărai printre puţinele care veneau singure la cabinet. Majoritatea fetelor erau însoţite de cîte cineva – un părinte sau vreun adult, ori chiar tatăl copilaşului – tot un puştan speriat.

– Nu mai contează acum, spuse Jean, încetişor. Ne-am întîlnit acum, fiindcă sînt şi eu un adult care îi poartă de grijă unei fete de nouăsprezece ani. Fata aceasta este chiar fiica mea şi s-ar putea să aibă nevoie de ajutor.

Faxurile originale erau la Sam Deegan, dar ea avea nişte copii, împreună cu rezultatul ADN care confirma că firele de păr de pe perie erau ale lui Lily. Scoase hîrtiile din poşetă şi i le arătă lui Kimball.

– Peggy, ia gîndeşte-te, dacă ar fi vorba despre fiica ta, nu te-ai simți îngrijorată? Nu ai vedea o amenințare în toate aceste mesaje?

– Ba da.

– Peggy, ştii cumva cine a înfiat-o pe Lily?

– Nu, nu ştiu.

– Sînt convinsă că a existat un avocat care s-a ocupat de acte. Ştii numele acestui avocat sau al firmei de avocatură cu care lucra doctorul Connors?

Peggy ezită o clipă înainte de a răspunde:

– Nu cred că în cazul tău a existat vreun avocat.

Se teme să-mi spună, se gîndi Jean.

– Peggy, doctorul Connors a venit cu avionul la Chicago, cu cîteva zile înainte de data la care trebuia să nasc. Mi-a provocat travaliul, iar cîteva ore după naştere mi-a luat-o pe Lily. Ştii cumva unde a înregistrat naşterea: în Chicago sau aici?

Kimball privea gînditoare cana de cafea pe care o ținea în mînă. Pe urmă, uitîndu-se la Jean, spuse:

– Nu ştiu nimic precis în cazul tău, dar ştiu sigur că uneori doctorul Connors înregistra naşterea direct pe numele părinților adoptivi, ca şi cum femeia respectivă ar fi fost mama biologică a pruncului.

– Dar e *ilegal*, obiectă Jean. N-avea dreptul să facă aşa ceva.

– E adevărat, dar avea un prieten influent care ştia că doctorul Connors fusese la rîndul său înfiat şi că încercase toată viața să dea de urmele familiei lui naturale. Chestia asta ajunsese o obsesie pentru el, deşi fusese foarte iubit de părinții lui adoptivi, care se purtaseră cu el ca şi cum ar fi fost propriul lor copil. Doctorul Connors ar fi preferat să nu afle niciodată cu fusese înfiat.

– Din ceea ce spui dumneata, reiese că s-ar putea să nu fi existat niciodată un certificat de naştere inițial, şi că nu

s-a apelat la nici un avocat pentru procedura de adopție. E posibil ca Lily să creadă că e fiica naturală a părinților ei adoptivi!

– Da, e foarte posibil, mai ales dacă ținem seama de faptul că doctorul Connors a venit special la Chicago, ca să te moșească. De-a lungul anilor, a trimis mai multe fete la azilul acela din Chicago. De obicei, făcea asta ca să ocolească înregistrarea nașterii pe numele mamei biologice. Jean, trebuie să mai afli ceva. Nu e obligatoriu ca nașterea lui Lily să fi fost înregistrată aici sau la Chicago. E foarte posibil să se fi considerat că a fost vorba despre o „naștere la domiciliu", undeva în Connecticut sau New Jersey, bunăoară. Doctorul Connors era cunoscut în toată zona pentru felul în care organiza acest gen de adopții „discrete".

Se aplecă în față, peste masă, și o prinse pe Jean de mînă, cu un gest spontant.

– Jean, ai stat de vorbă cu mine, atunci, demult. Mi-ai spus, mi-aduc aminte, că vrei ca pruncul din pîntecul tău să fie fericit și iubit de niște părinți care să se adore unul pe celălalt și să considere copilul o binecuvîntare. Sînt convinsă că același lucru i l-ai spus și doctorului Connors. Poate, într-un fel, el a crezut că, dacă o ferea pe Lily de dorința arzătoare de a te găsi pe tine, îți îndeplinea în fond dorința.

Jean avea senzația că niște uși metalice uriașe se închiseseră ermetic în fața ei.

– Doar că acum nu o am lîngă mine, spuse ea, rar și apăsat, simțind că o înecă plînsul. Trebuie neapărat s-o găsesc. Peggy, am dedus din ceea ce mi-ai spus că doctorul Connors nu proceda cu toate adopțiile așa.

– Da, ai dreptate.

– Asta înseamnă că apela uneori și la un avocat?

– Da, exact. De obicei, la Craig Michaelson. Practică și acum avocatura, dar s-a mutat în Highland Falls, cu cîțiva ani în urmă. Știi unde vine asta, sînt sigură.

Highland Falls era un oraş apropiat de West Point.

– Da, ştiu unde este.

Peggy mai sorbi o dată din cafea, după care zise:

– Am plecat – trebuie să fiu la spital într-o jumătate de oră. Îmi pare rău că nu te-am putut ajuta mai mult.

– Nu se ştie niciodată, mai vedem, zise Jean. Adevărul este că există cineva care a aflat de existenţa lui Lily. E posibil ca acest lucru să se fi întîmplat chiar în perioada cînd eram însărcinată. Mai ştii pe cineva care a lucrat la cabinetul doctorului Connors şi ar fi putut avea acces la toate fişele lui?

– Nu, spuse Peggy. Doctorul Connors ţinea sub cheie toate fişele.

Chelnerul puse pe masă nota de plată. Jean o semnă, după care cele două femei păşiră împreună în holul hotelului. Jack Emerson şedea pe un fotoliu lîngă recepţie, cu un ziar în poală. El dădu din cap spre Jean, care îşi lua la revedere de la Peggy. Cînd Jean trecu prin dreptul lui, în drum spre lift, o strigă:

– Jean, te-a mai sunat Laura?

– Nu.

Oare ce caută Jack Emerson în hotel? se întrebă Jean. Normal ar fi fost ca după schimbul de replici dure de la cina din seara trecută să încerce să-l evite pe Robby Brent. Apoi, cînd Jack începu să vorbească, avu senzaţia că tipul îi citise gîndurile.

– Vreau să-mi cer scuze pentru incidentul de aseară, cu Robby, zise Emerson. Sper că îţi dai seama că a fost o chestie urîtă din partea lui. Nu eu i-am cerut Laurei poza aceea. Îi scrisesem ca să o anunţ că va face parte dintre invitaţii de onoare la reuniunea clasei, iar cînd mi-a confirmat că e de acord, mi-a trimis şi o fotografie. Probabil că a împrăştiat pe la toţi fanii aceeaşi fotografie cu „pupici", pe care mi-a expediat-o şi mie prin poştă.

Ce face Jack Emerson acum – mă studiază ca să vadă dacă „înghit" povestea asta cu poza din birou? se întrebă Jean.

– Probabil că ai dreptate, spuse ea pe un ton neutru. Ei, acum scuză-mă, te rog. Trebuie să fug.

Exact cînd rostea aceste cuvinte, curiozitatea se dovedi mai puternică, aşa că adăugă:

– Am crezut că aştepţi pe cineva.

– Da, pe Gordie. Adică pe *Gordon.* M-a rugat să fac o tură cu el, ca să vadă nişte terenuri. Nu i-a plăcut nimic din ceea ce i-au arătat sclifosiţii ăia de la club. Am exclusivităţi asupra unor loturi, care se pretează foarte bine pentru construcţia unui sediu de firmă.

– Succes, atunci. Oh, a venit liftul. Pa, Jack.

Jean o porni grăbită spre ascensor, dar fu nevoită să aştepte ca lumea să coboare. Gordon Amory ieşi ultimul din cabină.

– Te-a mai sunat Laura? întrebă el, grăbit.

– Nu.

– Bine. Ţine-mă la curent.

Jean intră în lift şi apăsă pe buton. Craig Michaelson, îşi zise ea. Abia aştept să-l sun.

După ce ieşi din hotel, Peggy Kimball se urcă în maşină şi îşi prinse centura de siguranţă. Încruntată, se căznea să îşi amintească unde îl mai văzuse pe tipul care o salutase pe Jean Sheridan, în hol. Aha, sigur, se dumiri ea. Jack Emerson, aşa îl cheamă! E tipul care se ocupă de afaceri imobiliare. Ăla care a cumpărat terenul, acum zece ani, după ce a ars clădirea unde aveam noi cabinetul.

Introduse cheia în contact şi porni motorul. După ce arsese imobilul mulţi crezuseră că Emerson nu era tocmai „străin" de incendiu, îşi aminti Peggy. Pe lîngă faptul că dorea cu ardoare să cumpere terenul, se mai constase şi că

tipul cunoştea perfect imobilul distrus. Pe vremea cînd era în liceu, făcea curăţenie acolo, seara, de vreo două ori pe săptămînă, ca să cîştige şi el un ban. Nu-mi mai amintesc dacă nu cumva făcea curat în clădire şi în perioada cînd Jean venea la cabinet, la doctorul Connors! Nu-i exclus. De obicei, pe fetele în situaţia lui Jean le programa seara la consultaţii, ca să nu dea ochii cu celelalte paciente. E posibil ca Emerson s-o fi văzut şi nu i-a fost greu să-şi dea seama ce probleme are.

Jean s-a interesat de toate persoanele care lucrau în acea perioadă la cabinet, se gîndi ea. Poate n-ar strica să-i spun de Jack Emerson, deşi era sigură că nici el şi nici nimeni altcineva nu ar fi putut avea acces la fişele ţinute sub cheie.

52

Solicitarea lui Sam Deegan de a avea acces la înregistrarea apelurilor telefonice, ca să poată afla zona de unde sunase Laura, se soldă cu aceleaşi rezultate pe care le obţinuse şi la prima intervenţie de acest fel. Al doilea apel telefonic de la Laura fusese efectuat tot de pe un telefon celular – modelul de unică folosinţă, cu o sută de minute de convorbire incluse, pe care îl poţi achiziţiona fără să te identifici.

La ora unsprezece şi un sfert, marţi dimineaţă, Sam se afla în biroul procurorului, pentru a-i prezenta un raport privind ultimele date referitoare la cazul anchetat.

– Nu este acelaşi telefon de pe care Wilcox a sunat duminică seara, îi spuse el lui Rich Stevens, ci unul cumpărat din Orange County. Are indicativul 845. Eddie Zarro verifică pe teren de la ce magazine din Cornwall se pot cumpăra astfel de aparate. Bineînţeles că acum telefonul este închis,

exact cum s-a întîmplat şi cu mobilul de la care Wilcox a sunat la Glen-Ridge, data trecută.

Procurorul răsucea între degete un pix.

– Vasăzică Jean Sheridan nu e sigură sută la sută că a vorbit cu Laura Wilcox.

– Nu, şefu', nu e.

– Şi sora medicală – cum o cheamă, Peggy Kimball? – i-a spus lui Sheridan că e posibil ca doctorul Connors să fi aranjat ilegal înfierea fetiţei?

– Aşa crede doamna Kimball.

– Ai primit vreun semn de viaţă de la preotul de la biserica St. Thomas, apropo de arhiva cu certificate de botez?

– Deocamdată n-au găsit nimic. Au reuşit să ia legătura cu diverse persoane care şi-au botezat fetiţele în intervalul acela de trei luni, însă nimeni nu a recunoscut că ar fi fost vorba despre un copil înfiat. Preotul, Monseniorul Dillon, este un om extrem de inteligent. A apelat o parte dintre clericii care au slujit în parohie în urmă cu douăzeci de ani. Aceştia i-au povestit despre cîteva familii care au înfiat copii, dar în nici unul dintre cazuri nu există o fată care să aibă acum nouăsprezece ani şi jumătate.

– Şi Monseniorul Dillon continuă investigaţiile?

Sam îşi trecu degetele prin păr, amintindu-şi fără să vrea de cuvintele lui Kate, care îi spunea mereu să nu mai facă aşa, fiindcă o să chelească. E semn de mare oboseală, îşi zise el, dacă de la Kate sar cu gîndul la Alice Sommers. Deşi se văzuse cu ea de curînd, cele două zile care trecuseră de la ultima lor întîlnire i se păreau săptămîni. De fapt, din zorii dimineţii de sîmbătă, cînd poliţia fusese anunţată de dispariţia lui Helen Whelan, totul scăpase de sub control.

– Sam, te-am întrebat dacă Monseniorul Dillon continuă investigaţiile, repetă Rich Stevens.

– Scuze, Rich. Visam cu ochii deschişi. Răspunsul e „da"; mai mult chiar, a contactat şi cîteva parohii înveci-

nate, cu rugămintea de a se proceda şi acolo la o verificare discretă a arhivei. Dacă apare ceva interesant, Monseniorul Dillon o să ne anunţe, iar noi vom trebui să emitem cererea de acces la dosarele respective.

– Jean Sheridan încearcă să dea de Craig Michaelson, avocatul care s-a ocupat de cîteva dintre adopţiile aranjate de doctorul Connors?

– Se întîlneşte cu el la ora două.

– Cum vei acţiona în continuare, Sam?

Mobilul lui Sam sună. El îl scoase grăbit din buzunar, se uită pe ecran şi, cînd văzu al cui era numărul, îi dispăru toată oboseala.

– E Eddie Zorro, zise Sam, apăsînd pe buton. Ia zi, Eddie, ce-ai aflat? Glumeşti, zău aşa! exclamă el, uluit. Doamne, cît de prost pot să fiu! Cum de nu mi-a dat prin minte pînă acum? OK. Ne vedem la Glen-Ridge. Să sperăm că nu şi-a luat tălpăşiţa astăzi.

Sam închise telefonul şi se uită la şeful lui.

– Un telefon celular de unică folosinţă, cu o sută de minute incluse, a fost cumpărat de la un drugstore de pe Main Street, în Cornwall, aseară, la cîteva minute după ora şapte. Vînzătorul îşi aminteşte perfect figura bărbatului care a cumpărat telefonul, fiindcă l-a văzut la televizor. E vorba despre Robby Brent.

– Actorul? Crezi că el şi Laura sunt împreună?

– Nu, şefu' , nu cred. Vînzătorul s-a uitat după Brent, cînd a plecat. Brent a rămas pe trotuar şi a dat un telefon. Dacă ar fi să-i dăm crezare, exact atunci Jean Sheridan a fost sunată de Laura Wilcox.

– Vrei să spui că...

Sam îl întrerupse:

– După anumite standarde, Robby Brent este considerat actor, dar talentul lui excelează atunci cînd imită pe cineva. Presupun că tipul a imitat vocea Laurei, cînd a sunat-o pe

Jean Sheridan. Am plecat la Glen-Ridge. Vreau să pun mîna pe nemernicul ăla şi să-l fac să-mi explice ce naiba e în capul lui ăla mare şi prost.

– Bine, grăbeşte-te, îl îndemnă Rich Stevens. Dacă nu e în stare să dea o explicaţie plauzibilă pentru toată porcăria asta, bagă-i sub nas acuzaţia de a fi încercat să zădărnicească o anchetă a poliţiei.

53

Oare cît timp trecuse? Laura avea impresia că acea rupere de realitate, alternată în mod regulat cu stări de veghe, era altceva decît somn. Cît timp trecuse de cînd Bufniţa fusese aici? Nu-şi prea dădea seama. Aseară, cam în jurul orei cînd intuise că urma să se întoarcă, se întîmplase ceva. Auzise nişte zgomote pe scări, pe urmă un glas – un glas pe care îl cunoştea.

– *NU!*

Pe urmă, tipul zbierase numele pe care ea nu avea voie nici măcar să-l murmure.

Cel care zbierase era Robby Brent, şi părea înspăimîntat.

Oare Bufniţa îl rănise pe Robby Brent, aseară? Probabil că da, conchise Laura, făcînd efortul de a se cufunda din nou într-un tărîm unde nu trebuia să-şi aducă aminte că Bufniţa s-ar putea întoarce şi că la un moment dat va lua perna şi i-o va apăsa pe faţă, pînă cînd... Oare ce păţise Robby? La scurt de timp după ce îi auzise glasul, Bufniţa venise la ea şi îi dăduse ceva de mîncare. Era furios, atît de furîos încît îi tremurase vocea cînd îi spusese că Robby Brent imitase vocea ei.

– Pe toată durata cinei, m-am tot întrebat dacă ai reuşit să pui mîna pe telefon, dar pe urmă, judecînd logic, am

realizat că, dacă ai fi izbutit chestia asta, ai fi sunat la poliție, și nu la Jean, îi spuse el. L-am bănuit pe Brent, Laura, dar pe urmă l-am văzut acolo și pe puștiul ăla băgăreț, care face pe reporterul, și m-am gîndit că pune ceva la cale. Robby s-a purtat prosteşte, Laura. M-a urmărit pînă aici. Am lăsat uşa deschisă şi el a intrat. Oh, Laura, ce prost a fost!

Am visat cumva asta? se întreba Laura, cu mintea înceţoşată. Am născocit eu aşa ceva?

Auzi un ţăcănit. Uşa? Închise ochii şi strînse pleoapele tare, cuprinsă de panică.

– Trezeşte-te, Laura. Ridică măcar capul de pe pernă ca să-mi arăți cît te bucuri că m-am întors. Trebuie să vorbesc cu tine, şi vreau să simt că îți pasă de tot ceea ce îți voi spune, zise Bufnița, vorbind repede. Robby avea o bănuială şi a încercat să îmi întindă o cursă. Nu ştiu în ce punct am lăsat garda jos, cum s-ar spune, dar cert este că m-am ocupat de el. Am vrut să ştii asta. Şi ştii care mai e problema? Jean începe să cam miroasă adevărul, însă ştiu ce pot face ca s-o induc în eroare, iar pe urmă s-o prind în laț. Nu-i aşa că vrei să mă ajuți? *NU-I AŞA?, TE-AM ÎNTREBAT!* repetă el, zbierînd.

– Da, da, şopti Laura, încercînd să se facă auzită în ciuda căluşului de la gură.

Bufnița păru să se liniştească.

– Laura, ştiu că ți-e foame. Ți-am adus ceva de mîncare, dar, mai întîi, trebuie să-ți povestesc despre fiica lui Jean, Lily o cheamă, şi să îți explic de ce i-ai trimis lui Jean mesage de amenințare la adresa fetei. Ți-aduci aminte că ai trimis mesajele alea, Laura, nu-i aşa?

Jean? Jean are o fiică? se miră Laura, holbîndu-se la el.

Bufnița aprinsese lanterna şi o pusese pe noptieră, îndreptată spre Laura. Fasciculul de lumină cădea pe gîtul ei, străpungînd perimetrul întunecat din jur. Ridicînd privirea, observă că Bufnița o privea fix. Pe urmă, văzu că ridică brațele.

– Da, mi-aduc aminte, încercă ea să îngaime.

Încet, Bufnița lăsă brațele pe lîngă corp. Laura închise ochii; sentimentul de ușurare o sleia de puteri. Puțin lipsise ca totul să se sfîrșească pentru ea. Nu reacționase suficient de rapid.

– Laura, șopti el. Tot n-ai înțeles. Sînt o pasăre de pradă. Dacă m-a deranjat ceva, nu există decît o singură modalitate de a-mi putea reveni. Nu întinde coarda cu mine, dînd dovadă de încăpățînare. Ia să vedem, acum, spune-mi ce vom face noi.

Laurei i se uscase gîtlejul. Căluşul o apăsa direct pe limbă. Dincolo de amorțeala din mîini și din picioare, mădularele îi pulsau dureros din cauza fricii. Închise ochii, încercînd să se concentreze.

– Jean... fiica ei... i-am trimis mesaje.

Cînd deschise ochii, lanterna era stinsă. Auzi uşa închizîndu-se. Bufnița plecase.

De undeva, de aproape, venea un miros de cafea. Cafeaua pe care Bufnița uitase să i-o mai dea.

54

Biroul avocatului Craig Michaelson se afla pe Old State Road, la numai două străzi distanță de motelul unde Jean și Carroll Reed Thornton își petrecuseră cîteva nopți împreună. Apropiindu-se de motel, Jean încetini și clipi des, fiindcă ochii i se înceţoşaseră de lacrimi.

Imaginea lui Reed era vie în mintea ei, ca și clipele trăite lîngă el atît de intens... Avea senzația că, dacă s-ar strecura pe furiș în camera 108, l-ar găsi acolo, aşteptînd-o. Reed, cel cu ochii albaştri, și brațe puternice, care știau s-o dezmierde și să o facă fericită, cum nu-și imaginase niciodată pînă atunci.

„Am visat-o pe Jeannie..."

Multă timp după moartea lui Reed, Jean se trezea din somn cu acordurile acestei melodii în minte. Ce mult ne iubeam, se gîndi Jean acum. El era Prințul, iar eu Cenușăreasa. El era mărinimos, inteligent și mult mai matur decît te-ai fi așteptat să fie la cei douăzeci și doi de ani ai lui. Îi plăcea viața de militar. Mă încuraja să devin scriitoare. Mă tachina, spunîndu-mi că într-o bună zi va ajunge general, iar eu îi voi scrie biografia. Cînd i-am spus că sînt însărcinată, a fost foarte îngrijorat, pentru că se temea de reacția tatălui lui dacă îi va spune că vrea să se însoare. Pe urmă, mi-a zis:

– Lasă, Jeannie, nu facem în fond decît să aducem mai în față niște planuri pe care oricum le aveam. Au mai existat căsătorii timpurii în familia mea. Bunăoară, bunicul meu s-a însurat exact în ziua în care a absolvit cursurile de la West Point, iar bunică-mea n-avea decît nouăsprezece ani.

– Dar mi-ai spus că bunicii tăi se cunoșteau de cînd erau mici, îi atrăsese ea atenția. La noi, e cu totul altceva. Or să zică despre mine că am vrut să pun mîna pe tine și că am rămas însărcinată intenționat.

Reed îi acoperise gura cu mîna.

– Nici să n-aud de asemenea prostii, spusese el, cu fermitate. Cînd or să te cunoască, părinții mei or să te îndrăgească imediat. Dar, apropo, va trebui să-mi faci și tu cunoștință cu ai tăi, cît mai curînd posibil.

Voiam să studiez la Byrn Mawr, cînd i-am cunoscut pe părinții lui Reed, se gîndi Jean. Mama și tata urmau să se despartă. Dacă părinții lui i-ar fi cunoscut după divorț, sînt convinsă că le-ar fi plăcut luați așa, separat. Nici n-ar fi trebuit, în fond, să afle de problemele dintre ei.

Dacă Reed ar fi trăit sau dacă nenorocirea asta s-ar fi întîmplat după ce ne căsătoream, aș fi putut măcar s-o păstrez pe Lily lîngă mine. Reed era singur la părinți. Chiar dacă

părinții lui s-ar fi înfuriat din cauza căsătoriei noastre, sunt sigură că ar fi fost foarte încîntați de ideea de a avea o nepoțică.

Ce mult am pierdut cu toții, se gîndi Jean, îndurerată, apăsînd pe accelerație și trecînd în viteză pe lîngă motel.

Biroul lui Craig Michaelson ocupa întregul etaj al unei clădiri care, își aminti Jean, nu exista pe vremea cînd ea și Reed se iubeau. Sala de primire era atrăgătoare, cu pereți lambrisați și fotolii confortabile, care dădeau impresia de mobilă veche și elegantă. Jean conchise că, măcar în aparență, firma lui Michaelson părea prosperă.

Nu prea știa la ce să se aștepte odată ajunsă în Highland Falls. Dacă Michaelson ar fi fost implicat în sistemul ilegal de înregistrare a nașterilor, practicat de doctorul Connors, însemna că era un fel de șarlatan și că va adopta o atitudine defensivă față de ea.

După ce așteptă zece minute, Craig Michaelson ieși în sala de primire și o pofti la el în birou. Era un bărbat înalt, în jur de șaizeci de ani, voinic, dar cu umerii un pic aduși în față. Părul cărunt, pieptănat impecabil, arăta de parcă tocmai ieșise de la frizer. Purta un costum gri-închis, cu croială frumoasă, la care asortase o cravată albastră. Judecînd după înfățișarea lui elegantă, dar și după bunul-gust cu care era decorat biroul, îți dădeai seama că aveai de-a face cu un om rezervat și conservator.

Jean își zise că, din păcate, aceste prime impresii nu păreau de bun augur. Dacă Craig Michaelson *nu* fusese implicat în procesul de adopție a lui Lily, însemna că va intra într-un nou impas.

Privindu-l în ochi pe avocat, Jean îi povesti despre Lily și îi arătă copiile faxurilor și rezultatul analizei ADN. Îi spusese cîteva cuvinte despre ea, subliniind fără tragere de inimă cariera ei universitară, premiile care i se decernaseră,

precum şi faptul că, din cauza cărţii care se dovedise un succes de librărie, reuşita ei financiară era cunoscută.

Michaelson nu-şi dezlipi ochii de la faţa ei, decît atunci cînd analiză faxurile. Jean simţea că interlocutorul ei o evalua ca persoană, încercînd să-şi dea seama dacă spunea adevărul.

– De la asistenta medicală a doctorului Connors, Peggy Kimball, ştiu că unele dintre adopţiile aranjate de acest medic au fost ilegale, spuse ea. Vă implor să-mi spuneţi dacă v-aţi ocupat cumva de adopţia fiicei mele sau dacă ştiţi măcar cine a înfiat-o.

– Doamnă Sheridan, permiteţi-mi să încep prin a vă spune că nu am participat niciodată la vreo adopţie care să nu fie realizată în strictă conformitate cu legea. Dacă vreodată doctorul Connors a eludat legislaţia în vigoare, a făcut asta fără ştiinţa sau implicarea mea.

– Dacă v-aţi ocupat cumva de adopţia fiicei mele, înseamnă că naşterea a fost înregistrată cu numele meu ca mamă şi cu numele lui Carroll Reed Thornton ca tată.

– Am afirmat doar că toate adopţiile de care m-am ocupat eu au fost perfect legale.

Anii de profesorat o învăţaseră pe Jean să depisteze cu uşurinţă orice încercare de disimulare a adevărului sau de promovare a unor jumătăţi de adevăr. Aşadar, ştia cu ce se confrunta acum.

– Domnule Michaelson, e posibil ca o tînără de nouăsprezece ani şi jumătate să fie în primejdie. Dacă v-aţi ocupat de adopţie, ştiţi cine a înfiat-o. Aţi putea încerca să o protejaţi acum. De fapt, în opinia mea, aveţi obligaţia morală de a o face.

Greşit. Nu trebuia să fi spus asta. În spatele ochelarilor cu rame argintii, ochii lui Craig Michaelson căpătară o expresie glacială.

– Doamnă Sheridan, mi-aţi solicitat o întrevedere azi. N-am cum să verific dacă povestea cu care aţi venit aici

este sau nu adevărată. Practic, ați sugerat că e posibil ca eu să fi încălcat legea în trecut, iar acum îmi cereți s-o încalc din nou, ca să vă ajut. Există modalități legale prin care se pot obține informații de la biroul de stare civilă, cu privire la înregistrarea nașterilor într-o anumită perioadă. Pentru asta trebuie să vă adresați autorităților competente. Vă asigur că aceasta este singura cale pe care trebuie să mergeți. Cum ați subliniat, e posibil ca la vremea cînd erați însărcinată să vă fi văzut cineva în cabinetul doctorului Connors și să fi reușit cumva să intre în posesia fișei medicale pe care o aveați la el. Ați mai menționat că, în prezent, substratul acestei afaceri poate fi de natură bănească. Sincer să fiu, cred că ați intuit corect. Cineva știe cine este fiica dumneavoastră și bănuiește că sînteți dispusă să plătiți pentru această informație, zise avocatul, ridicîndu-se în picioare.

Cîteva clipe, Jean continuă să rămînă așezată pe scaun.

– Domnule Michaelson, ceva îmi spune că dumneavoastră v-ați ocupat de adopția fiicei mele și că, probabil, a fost făcută în conformitate cu legea. Tot intuiția îmi spune că persoana care mi-a scris – cineva din anturajul lui Lily, din moment ce a avut posibilitatea să îi fure peria de cap – este extrem de periculoasă. Mă voi adresa instanței judecătorești, pentru a obține aprobarea de a avea acces la registrele stării civile. S-ar putea, însă, ca între timp copilul meu să pățească ceva, din cauză că dumneata mă refuzi acum. Dacă s-ar întîmpla, nu știu ce aș fi în stare să fac.

Jean nu-și putea stăpîni lacrimile, care îi șiroiau pe obraji. Se răsuci pe călcîie și ieși valvîrtej din cameră, fără să-i pese de privirile mirate ale persoanelor din sala de așteptare. Cînd ajunse la mașină, trase cu forță de portieră, se așeză pe scaun și își îngropă fața în palme.

După cîteva clipe o cuprinse groaza. Auzea clar vocea Laurei, implorînd-o: „Jean, ajută-mă! Te rog, Jean, ajută-mă!", de parcă prietena ei s-ar fi aflat în mașină.

55

De la fereastra biroului său, Craig Michaelson văzu îngrijorat cum Jean Sheridan se năpusteşte ca o vijelie spre maşina ei. Tipa e sinceră, îşi zise el. Nu e genul de femeie obsedată de ideea de a-şi găsi copilul şi capabilă să născocească tot felul de aiureli pentru asta. Ce să fac, să-i previn pe Charles şi Gano? Dacă Meredith păţeşte ceva, şi ei ar fi complet distruşi.

Nu voia să le dezvăluie adevărata identitate a lui Jean Sheridan, dar putea măcar să-l informeze pe Charles referitor la ameninţările lansate la adresa fiicei lui. El va decide ce şi cît să-i spună eventual lui Meredith sau cum să încerce s-o protejeze. Dacă povestea cu peria de păr este adevărată, e foarte posibil ca Meredith să-şi aducă aminte unde se afla atunci cînd a pierdut-o. Iată o posibilitate de a încerca să identifice expeditorul faxurilor.

Jean Sheridan îi spusese că el ar fi putut preveni o eventuală nenorocire, că ea una nu mai răspundea de faptele ei şi ar fi în stare să-l facă praf. Charles şi Gono ar avea aceeaşi reacţie, se gîndi el.

Odată decizia luată, Craig Michaelson se duse la masa lui de lucru şi ridică receptorul. Ce coincidenţă, se gîndi el, formînd numărul de telefon. Jean Sheridan locuieşte destul de aproape de Charles şi Gono. Ea stă în Alexandria, iar ei în Chevy Chase.

La capătul firului, cineva răspunse imediat după primul sunet al soneriei:

– Biroul generalului Buckley, rosti un glas înţepat.

– Craig Michaelson, la telefon, un prieten bun al generalului Buckley. Trebuie să vorbesc urgent cu el într-o chestiune foarte importantă. E acolo, vă rog?

– Îmi pare rău, domnule. Generalul este plecat în

străinătate, în interes de serviciu. Nu v-ar putea ajuta altcineva?

– Din păcate, nu. Vei lua legătura cu generalul?

– Da, domnule. Suntem permanent în contact cu el.

– Spune-i, atunci, să mă sune de urgență.

Craig își rosti numele, literă cu literă, comunicînd totodată și numerele de telefon unde putea fi găsit. Ezită o clipă, dar pe urmă decise să nu spună că era ceva legat de Meredith. Știa că Charles îl va suna oricum, dacă i se transmitea că era vorba de o urgență.

De altfel, se gîndi Craig Michaelson punînd receptorul în furcă, Meredith e mai în siguranță la West Point, decît oriunde în altă parte. Apoi își aminti brusc că Caroll Reed Thornton, tatăl natural al lui Meredith, murise la West Point.

56

Prima persoană pe care Carter Stewart a zărit-o, cînd a pășit în Glen-Ridge House, la ora trei și treizeci de minute, a fost Jake Perkins, care ședea, ca de obicei, tolănit pe un fotoliu, în hol. Copilul ăsta n-o avea și el casă?! se miră Stewart, îndreptîndu-se spre telefonul aflat pe pupitrul de la recepție, ca să îl sune pe Robby Brent.

În cameră nu răspundea nimeni. „Robby, parcă trebuia să ne vedem la trei treizeci, ai uitat?!" se răsti Stewart în receptor, după ce robotul îl îndemnă să lase un mesaj. „Te mai aștept în hol încă vreun sfert de oră."

În timp ce închidea telefonul, îl observă pe detectivul Sam Deegan, în biroul din spatele recepției. Privirile lor se întîlniră, și Deegan se ridică în picioare, decis să vină spre el. După aerul hotărît al polițistului, Stewart deduse că discuția lor nu va fi doar una de complezență.

Cei doi se aflau față în față, fiecare de cîte o parte a recepției.

– Domnule Stewart, spuse Sam. Mă bucur să te văd. Ți-am lăsat un mesaj la hotelul unde stai și speram să primesc un semn de viață de la dumneata.

– Am lucrat cu regizorul la scenariul pentru noua mea piesă.

– Te-am văzut dînd un telefon pe interior. Trebuie să te vezi cu cineva acum?

Pe Stewart îl scoase din sărite întrebarea lui Sam Deegan. Nu-i treaba ta, îi venea să i-o trîntească, însă ceva din atitudinea lui Deegan îi îngheță replica pe buze.

– Am o întîlnire cu Robby Brent, la trei și jumătate. Ca să nu te mai oboseşti să mă întrebi de ce mă întîlnesc cu el, ceea ce mi-e clar că ai fi făcut în continuare, dă-mi voie să îți satisfac anticipat curiozitatea. Brent a acceptat să joace în noul meu serial. A văzut textele cîtorva episoade și consideră că sînt cam slabe; m-a rugat să arunc o privire peste ele și să-mi dau părerea de profesionist dacă mai pot fi salvate sau nu.

– Domnule Stewart, ai fost comparat cu mari dramaturgi, ca Tennessee Williams și Edward Albee, spuse Sam, tăios. Eu sînt un ins destul de mediocru, însă știu că, în general, comediile de situație sînt pentru proşti. Mă surprinde faptul că te-ar putea interesa să îți spui opinia în legătură cu o asemenea „creație".

– N-a fost alegerea mea, remarcă Stewart, glacial. Aseară, după cină, Robby Brent m-a rugat să mă uit peste scenarii. S-a oferit să mi le aducă la hotelul unde stau; asta ar fi însemnat ca la un moment dat să scap de el, după ce vedeam materialul. Era mult mai simplu să trec eu pe-aici. Și, chiar dacă nu mă ocup de asemenea „creații", pot fi un arbitru extrem de competent. Ai idee, din întîmplare, dacă Robby mai întîrzie mult?

– Habar n-am ce planuri are, spuse Sam. Am venit aici ca să discut cu el. Nu mi-a răspuns, cînd l-am sunat, iar pe urmă mi-am dat seama că, de fapt, nu l-a văzut nimeni toată ziua, aşa că am rugat-o pe cameristă să intre în camera lui. Patul este neatins. Se pare că domnul Brent a dispărut.

Sam nu prea avea chef să-i furnizeze toate aceste informaţii lui Carter Stewart, însă, instinctiv, simţea că nu greşeşte. Reacţia lui Stewart, se dovedi mai puternică decît se aşteptase.

– *A dispărut???* Oh, domnule Deegan, termină cu chestiile astea, zău aşa. Nu crezi că am auzit placa asta de prea multe ori? Lasă-mă să-ţi explic: în serialul acela, există un rol de blondă sexy, care i se potriveşte destul de bine dispărutei Laura Wilcox. Deunăzi la West Point, mai precis la dejun, Brent îi spunea Laurei că ar fi foarte potrivită pentru acest rol. Încep să cred că toată circoteca asta legată de dispariţia ei nu e altceva decît un artificiu publicitar. Şi acum, te rog să mă scuzi, dar n-am de gînd să-mi mai pierd timpul aşteptîndu-l pe Robby.

Nu-mi place tipul, îşi zise Sam, privind în urma lui Carter Stewart. E îmbrăcat cu un fel de trening cenuşiu-închis şi cu nişte pantofi de sport murdari. Exact ca un derbedeu, îşi zise Sam, conştient că ţinuta tipului costase, probabil, o avere.

Lăsînd deoparte antipatia mea pentru el, Carter Stewart a pus oare degetul „pe rană", cum se spune?! se întrebă Sam.

În cele peste trei ceasuri cît stătuse aici, în biroul de la recepţie, Sam reflectase intens, ceea ce îl făcuse să devină din ce în ce mai iritat.

Se ştie că Brent a imitat-o pe Laura la telefon, raţionă el. A cumpărat un mobil, care se pare că e cel folosit pentru a o suna pe Jean. Vînzătorul de la care l-a cumpărat l-a văzut vorbind la telefon, exact la ora la care Jean crede că

a sunat-o Laura. S-ar putea ca Stewart să aibă dreptate, în sensul că totul a fost doar o manevră pentru a-şi face reclamă. În acest caz, mă întreb de ce îmi pierd vremea aici, cînd există un ucigaş în libertate care a tîrît o femeie nevinovată în maşina lui şi a omorît-o cu lovituri de cuţit.

Cînd sosise la Glen-Ridge House, Eddie Zarro îl aştepta, însă Sam îl trimisese înapoi la birou, zicîndu-i că nu era nevoie să rămînă amîndoi la hotel, ca să-l aştepte pe Brent. Sam cumpăni bine situaţia, după care se hotărî să îi predea ştafeta lui Zarro, astfel încît el să se poată duce acasă. Trebuie să dorm şi eu o noapte ca lumea, abia mă mai ţin pe picioare de oboseală, îşi zise el.

Deschise telefonul mobil ca să sune la serviciu, dar în clipa aceea îşi dădu seama că Amy Sachs, recepţionera, apăruse lîngă el.

– Domnule Deegan, începu ea, vorbind în şoaptă. Sînteţi de la amiază aici şi ştiu că n-aţi mîncat absolut nimic. Pot să vă comand o cafea şi un sandvici?

– Eşti foarte amabilă, dar urmează să plec imediat, îi spuse Sam.

În timp ce vorbea, se întrebă dacă nu cumva Amy Sachs se aflase tot la doi paşi şi atunci cînd discutase cu Stewart. Femeia asta se mişcă tiptil ca o pisică. Aş putea paria că are auzul fóarte fin, îşi zise Sam, cînd o văzu uitîndu-se cu subînţeles la Jake Perkins. Sînt sigur că în clipa în care dispar din peisaj, Amy Sachs îl pune la curent pe Jake cu faptul că Brent a dispărut şi că, în opinia lui Stewart, toată tevatura asta e doar un artificiu publicitar.

Sam se întoarse în biroul din spatele recepţiei. De acolo, vedea perfect intrarea în hotel. Peste cîteva minute, îl văzu intrînd pe Gordon Amory, aşa că se grăbi să-l intercepteze, înainte ca acesta să ajungă la lift.

În mod evident, Gordon Amory n-avea nici un chef să discute despre Robby Brent.

– Eu n-am mai vorbit cu el de la demonstrația aceea de vulgaritate de aseară, zise Amory. De fapt, ai fost de față și dumneata, domnule Deegan, și ai auzit cum l-a atacat Robby pe Jack Emerson. Ce nu știi, însă, este că eu am fost plecat din hotel toată dimineața. Am fost, cu Emerson, ca să vedem cîteva proprietăți. Ca agent imobiliar are exclusivitate asupra unor terenuri efectiv superbe. Mi-a arătat, de asemenea, și proprietățile pe care i le-a propus lui Robby. Trebuie să recunosc că au un preț bun și că, în opinia mea, reprezintă niște investiții excelente pe termen lung – ceea ce înseamnă că tot ceea ce Robby Brent insinuează, spune sau face trebuie tratat cu circumspecție. Acum am să te rog să mă scuzi, am de dat niște telefoane.

Înainte ca Amory să apuce să intre în lift, Sam spuse:

– Încă o clipă, te rog, domnule Amory.

Cu un zîmbet resemnat, care aducea mai degrabă a rînjet, Amory se întoarse spre Sam.

– Domnule Amory, Robby Brent nu a dormit la hotel azi-noapte. Noi credem că el este persoana care a imitat vocea Laurei Wilcox, în apelul telefonic primit de Jean Sheridan. Colegul dumitale, domnul Stewart, consiseră că Brent și Wilcox au înscenat toată farsa asta ca să facă publicitate noului serial de televiziune al domnului Brent. Dumneata ce părere ai?

Gordon Amory ridică o sprînceană. Timp de o secundă, păru uluit; pe urmă, își luă un aer amuzat.

– Un artificiu publicitar! Desigur, pare logic. De fapt, dacă te uiți în *New York Post*, la pagina șase, ai să vezi că se sugerează asta, apropo de dispariția Laurei. Acum, s-a evaporat și Robby, iar dumneata îmi comunici că el a fost cel care a sunat-o pe Jea · aseară, dîndu-se drept Laura. Și în timpul ăsta?! Ne dăm de ceasul morții pe degeaba, pentru soarta lor!

– Deci, dumneata crezi că ne pierdem vremea cu toții făcîndu-ne griji pentru Laura?

– *Au contraire*, domnule Deegan, nu a fost nici o pierdere de timp. Pentru mine, personal, dispariția Laurei mi-a demonstrat că încă mă mai înduioșez de nenorocirile semenilor mei. Am fost atît de îngrijorat de soarta ei, încît mă gîndeam să-i ofer un rol în noul meu serial. Dar sînt sigur că dumneata ai dreptate. Drăguța de ea are alte treburi de învîrtit și se descurcă excelent. Ei, și-acum chiar trebuie să plec.

– Presupun că vei părăsi hotelul în scurt timp, spuse Sam.

– Nu, continui să caut un teren pe care să-l achiziționez. Cred însă că n-o să te mai văd pe-aici, ținînd seama că acum te poți ocupa de rezolvarea unor crime adevărate. La revedere.

Sam îl privi pe Amory, care păși în cabina ascensorului. Încă unul care crede că, din punct de vedere intelectual, e superior unui ofițer de poliție, își zise el. Păi, o să vedem noi cum e pînă la urmă.

Sam traversă nervos holul. Indiferent dacă dispariția Laurei este sau nu un artificiu publicitar, cert rămîne faptul că cinci femei, care în liceu mîncau la aceeași masă, sînt moarte. Sperase ca Jean să se întoarcă la hotel înainte ca el să plece, așa că se bucură cînd o văzu lîngă recepție și se grăbi să se apropie de ea, nerăbdător să afle cum decursese întrevederea cu avocatul.

Jean se interesa dacă nu avea niște mesaje. Îi e teamă că ar mai putea primi vreun fax în legătură cu Lily, se gîndi Sam, apucînd-o de braț. Jean se întoarse. Privindu-i atent ochii, Sam își dădu seama că plînsese.

– Bei o cafea? îi propuse el.

– Un ceai ar fi grozav.

– Doamnă Sachs, cînd se întoarce domnul Zarro, roagă-l să vină în cafenea, îi spuse Sam recepționerei.

Sam așteptă pînă li se aduse la masă cafeaua și ceaiul,

lăsîndu-i timp lui Jean să-şi recapete cumpătul. În cele din urmă, spuse:

– Deduc că n-a mers prea grozav cu avocatul Craig Michaelson.

– Şi da, şi nu, spuse Jean, rar. Sam, pot să jur că Michaelson e cel care s-a ocupat de adopţie şi că e posibil să ştie unde este Lily acum. Am fost dură cu el. Practic, l-am ameninţat. După ce am plecat de la el, am tras maşina pe dreapta şi l-am sunat ca să-mi cer scuze. I-am atras atenţia că, dacă ştie cum să dea de Lily, fata şi-ar putea aduce aminte unde şi-a pierdut peria, ceea ce ar putea fi o legătură directă cu persoana care o ameninţă acum.

– Şi ce-a zis Michaelson la chestia asta?

– A avut un răspuns ciudat. A zis că s-a gîndit şi el la acelaşi lucru. Sam, crede-mă, omul ăsta ştie unde e Lily sau cel puţin cum să dea de urma ei. Mai mult, a zis, folosind cuvintele „insist cu toată tăria", să te rog pe dumneata sau, oricum, să obţin aprobarea necesară pentru deschiderea imediată a arhivelor de adopţie, ceea ce ne va permite să-i punem în gardă pe cei care au înfiat-o.

– Asta înseamnă că tipul a luat în serios ceea ce i-ai spus tu.

Jean confirmă, dînd din cap.

– Cît am fost la el în birou, n-am avut senzaţia asta, dar după izbucnirea mea violentă – cred că mai aveam puţin şi îi aruncam cu ceva în cap – s-a convins că am dreptate. Atitudinea lui se schimbase total cînd l-am sunat. Oh, uite-l pe Mark, zise ea, ridicînd privirea.

Mark Fleischman venea spre masa lor.

– I-am povestit lui Mark despre Lily, se grăbi Jean să îl prevină. Aşa că poţi vorbi de faţă cu el.

– Zău, Jean, i-ai spus? De ce? întrebă Sam, uluit.

– E psihiatru. M-am gîndit că m-ar putea lămuri în privinţa autenticităţii ameninţării conţinute de cele trei faxuri.

În timp ce Mark Fleischman se apropia de masă, Sam observă plăcerea pe care o exprima chipul lui Jean. Ai grijă, Jeannie, ar fi vrut el s-o avertizeze. Flerul îmi spune că tipul ăsta ascunde multe. Numai un copoi bătrîn ca mine poate sesiza ce zace în el.

Lui Sam nu-i scăpă nici gestul lui Fleischman, care o mîngîie uşor pe Jean pe mînă, ca răspuns la invitaţia de a veni la masa lor.

– Deranjez cumva? întrebă Mark, privindu-l pe Sam.

– Deloc, de fapt chiar mă bucur că te-am prins, îi spuse Sam. Tocmai voiam s-o întreb şi pe Jean dacă a auzit ceva de Robby Brent azi.

– Nu, eu nu, scutură din cap Jean.

– Nici eu, slavă Domnului, zise Fleischman. Există un motiv pentru care ar fi trebuit ca Robby să ne caute azi?

– Exact asta voiam să-ţi povestesc, Jean. Probabil că Robby Brent a părăsit hotelul aseară, după cină. Pînă acum, nu s-a întors. Am determinat, cu destulă certitudine, că apelul telefonic, despre care tu credeai că a venit de la Laura, a fost făcut de pe un mobil de unică folosinţă, pe care Brent tocmai îl cumpărase. În plus, a lui era vocea care o imita pe Laura la telefon. După cum ştii, ca actor se pricepe de minune la aşa ceva.

Jean se uita la Sam, deopotrivă uimită şi îndurerată.

– Dar *de ce?*

– Cînd aţi fost la dejunul de rămas-bun de la West Point, l-aţi auzit pe Brent vorbind cu Laura despre posibilitatea de a juca şi ea în noul lui serial de televiziune?

– Da, spuse Mark Fleischman, dar n-am ştiut dacă vorbea serios sau glumea.

– Într-adevăr, a pomenit de un eventual rol pentru Laura, confirmă şi Jean.

– Atît Carter Stewart, cît şi Gordon Amory cred că Brent

şi Laura ne joacă o festă. Voi ce părere aveţi? întrebă Sam, privindu-l atent pe Mark Fleischman.

Mark privea parcă prin Sam, undeva în gol. Pe urmă, uitîndu-se drept la el, zise rar şi apăsat:

– Cred că este posibil.

– Eu nu sînt de acord, declară Jean, cu emfază. Nu sînt deloc de acord. Laura are necazuri... simt asta.

Vru să le povestească despre cum i se păruse că o aude pe Laura chemînd-o în ajutor, dar se răzgîndi aproape imediat. N-avea nici un rost să le spună.

– Te rog, Sam, nu gîndi aşa, îl imploră ea. Nu renunţa să o mai cauţi pe Laura. Habar n-am ce pune la cale Robby Brent. Poate că a încercat să ne inducă în eroare, pretinzînd că e Laura, şi că se simte bine. Eu simt că Laura nu e bine. Pe cuvînt, ştiu că nu e bine deloc.

– Nu te ambala, Jeannie, spuse Mark cu blîndeţe.

Sam se ridică în picioare.

– Jean, vorbim mîine-dimineaţă la prima oră. Aş vrea să vii la mine la birou, ca să discutăm despre cealaltă problemă care ne preocupă.

Peste zece minute, lăsîndu-l de gardă la hotel pe Eddie Zarro, pentru eventualitatea în care Robby Brent ar fi revenit, Sam urcă în maşină. Porni motorul, ezită, se gîndi cîteva clipe, după care formă numărul lui Alice Sommers. Cînd o auzi, îl surprinse iarăşi timbrul cristalin al vocii ei.

– Ai cumva un pahar de vin pentru un detectiv obosit? întrebă el.

După o jumătate de oră, Sam şedea pe un fotoliu de piele, cu picioarele proptite pe un taburet moale, privind focul din şemineul aflat în salonul lui Alice Sommers. Sorbi ultima înghiţitură de vin şi puse paharul pe masa de alături. Lui Alice nu-i fusese greu să-l convingă să moţăie un pic pe fotoliu, pînă pregătea ea ceva de mîncare. „Trebuie să te hrăneşti", insistase ea. „Pe urmă, te duci direct acasă şi te culci."

Cu pleoapele grele, Sam se uită spre vitrina cu curiozități de lîngă cămin. Ațipise deja, cînd subconștientul lui înregistră reacția ciudată pe care i-o provocă unul dintre obiectele expuse acolo.

57

Amy Sachs ieşise din tură la ora patru după-amiaza, la scurt timp după ce Sam Deegan plecase de la Glen-Ridge House. Stabilise să se întîlnească cu Jake Perkins la un McDonald's din apropiere. Acum, cu nişte hamburgeri în față, îl punea la curent cu recentele îndeletniciri ale lui Sam Deegan şi cu conversația, la care trăsese cu urechea, dintre el şi „înfumuratul ăla de dramaturg, Carter Stewart".

– Domnul Deegan a venit la hotel ca să-l caute pe domnul Brent, îi explică ea. Eddie Zarro, celălalt polițist, îl aştepta acolo. Parcă înnebuniseră amîndoi. În clipa în care a constatat că cel căutat nu răspunde la telefon, domnul Deegan l-a pus pe Pete, ajutorul de portar, să îi conducă în camera lui Brent. Deducînd că Brent nu e înăuntru, din moment ce n-a venit să deschidă uşa cînd au bătut, domnul Deegan i-a zis lui Pete să descuie. Aşa au descoperit că omul nici măcar nu trecuse pe la hotel în noaptea precedentă.

Între două înghițituri, Jake mai nota cîte o observație în carnețelul lui.

– Credeam că Stewart a predat camera şi a părăsit hotelul după reuniune, spuse el. Ce l-a determinat să vină înapoi în după-amiaza asta? Cu cine avea întîlnire?

– Carter Stewart i-a spus domnului Deegan că acceptase să se uite peste textul scenariilor pentru noul show de televiziune al lui Robby Brent. Pe urmă au discutat ceva despre un telefon celular. N-am putut prinde tot, fiindcă domnul

Deegan vorbeşte destul de încet. Nici domnul Stewart nu vorbeşte prea tare, dar m-a înzestrat natura cu un auz bun. Ştii, Jake, se zice că la vîrsta de nouăzeci de ani bunica mea auzea rîma cînd se tîra prin iarbă!

– Bunică-mea îmi zice tot timpul că bolborosesc cuvintele, rîse Jake.

– Ce-i drept, le cam *bolboroseşti*, şopti Amy Sachs. Oricum, Jake, cînd domnul Deegan l-a întrebat pe domnul Stewart dacă nu crede, totuşi, că întreaga poveste e doar un tertip pus la cale de Laura Wilcox şi Robby Brent, pentru a-şi face publicitate, domnul Stewart n-a zis nu. Nu ştiu, poate mi-a scăpat mie ceva, dar nu-i aşa că doamna Sheridan a primit un telefon de la Laura Wilcox aseară?

Jake saliva la propriu în faţa acelui neaşteptat torent de informaţii. Toată după-amiaza, avusese senzaţia că urmăreşte un film mut. Stătea în holul hotelului observînd tot ce se întîmplă, dar neîndrăznind să dea tîrcoale recepţiei sau să încerce să tragă cu urechea la conversaţii, de teamă să nu atragă atenţia.

– Da, într-adevăr, doamna Sheridan a fost sunată de Laura Wilcox. Întîmplător eram pe lîngă ei cînd au discutat despre asta.

– Jake, nu cred că am înţeles chestia asta prea bine. Ştii cum e – ba surprinzi un crîmpei de ici, ba un crîmpei de colo. Nu te poţi băga în sufletul oamenilor cînd stau de vorbă, fiindcă s-ar prinde imediat că vrei să tragi cu urechea, însă am avut impresia că Robby Brent ar fi sunat aseară la doamna Sheridan, dîndu-se drept Laura Wilcox.

Mîna cu care Jake ducea hamburgerul la gură rămase suspendată în aer. Lent, o lăsă la loc, deasupra farfuriei. În mod clar, Jake prelucra mintal informaţia aflată de la Amy.

– Robby Brent a dat acel telefon, iar acum e de negăsit, şi ei cred că toată chestia asta e doar un artificiu publicitar pentru nu ştiu ce nou serial de televiziune?

Ochelarii uriaşi ai lui Amy săltară de cîteva ori pe nas, cînd aceasta dădu aprobator din cap.

– Parcă ar fi o emisiune de telerealitate, nu crezi? zise ea. Dacă or fi montate prin hotel nişte camere ascunse?

– Bună întrebare, conveni Jake. Eşti foarte perspicace, Amy. Cînd o să-mi fac ziarul meu, o să-ţi dau şi ţie o rubrică. Ai mai remarcat ceva?

Amy ţuguie buzele.

– Mda, încă un lucru. Mark Fleischman – ştii cine e, invitatul ăla de onoare care e chiar drăguţ de tot, psihiatrul...

– Da, sigur, ştiu la cine te referi. Ce-i cu el?

– Pot să *jur* că e topit după doamna Sheridan. A plecat de la hotel azi-dimineaţă, devreme, iar cînd s-a întors, a venit glonţ la recepţie şi i-a dat un telefon doamnei Sheridan. Am tras cu urechea la ce-a zis.

– Bineînţeles, rînji Jake.

– I-am zis că doamna Sheridan era în cafenea. Mi-a mulţumit, dar înainte de a da buzna în cafenea, a întrebat dacă doamna Sheridan a mai primit faxuri azi. S-a cam dezumflat cînd i-am spus că nu; m-a întrebat dacă *sigur* n-a primit nici un mesaj. Chiar dacă ar fi topit după ea, mie tot mi se pare că tipul cam întinde coarda interesîndu-se şi de corespondenţa ei, nu crezi?

– Într-un fel, da.

– Dar e tare drăguţ. L-am întrebat şi eu aşa, de circumstanţă, dacă a avut o zi plăcută. Mi-a zis că da şi că s-a dus la West Point să îşi caute nişte vechi prieteni.

58

După plecarea lui Sam Deegan, Jean Sheridan şi Mark Fleischman mai rămaseră aproximativ o oră la cafenea. El

își puse tandru mîna peste mîna ei, în timp ce ea îi povestea despre întîlnirea cu Craig Michaelson, despre cît de convinsă era că Michaelson fusese cel care se ocupase de adopția lui Lily și despre cum îl atacase verbal pe avocat, cînd simțise că acesta refuza să înțeleagă în ce primejdie se afla Lily.

– Dar l-am sunat pe urmă din nou, ca să-mi cer scuze, îi explică ea. Cu această ocazie, am ținut să-i atrag atenția că era foarte posibil ca Lily să își aducă aminte unde se afla cînd și-a pierdut peria de cap. Elementul acesta ar putea constitui legătura directă cu persoana care i-a sustras peria, asta dacă nu cumva părinții ei adoptvi sînt în spatele acestui scenariu.

– Iată o posibilitate care pare reală, se declară de acord Mark. Și ce vei face – vei urma sfatul lui Michaelson și vei cere prin instanță deschiderea dosarului?

– Categoric. Mă întîlnesc cu Sam Deegan mîine-dimineață, la el la birou.

– Cred că procedezi bine. Jean, dar despre Laura ce părere ai? Nu crezi, nu-i așa, că e doar un artificiu publicitar?

– Nu, nu cred așa, zise Jean după o scurtă ezitare.

Se făcuse aproape patru și jumătate, iar soarele, ajuns la asfințit, își revărsa razele pieziș în cafeneaua aproape pustie. Jean îl privi, peste masă, pe Mark. Era îmbrăcat cu o cămașă sport și un pulover verde-închis. Face parte din categoria bărbaților care își păstrează toată viața aerul adolescentin – cu excepția ochilor, în cazul lui, își zise Jean.

– Care dintre profesorii noștri a spus despre tine că ești „ca un moș"? întrebă ea.

– Domnul Hastings.

– El zicea că ești „sfătos ca un moș".

– Nu știu dacă asta însemna un compliment. Jeannie, unde vrei să ajungi, de fapt?!

– Ai să vezi imediat. După părerea mea, „moşii sfătoşi" sînt foarte perspicace. Cînd m-am urcat în maşină după ce am plecat de la Craig Michaelson, eram foarte necăjită. Ţi-am mai spus asta. În momentul acela, nici dacă Laura ar fi fost prezentă fizic, lîngă mine, cred că nu i-aş fi auzit mai clar vocea, care-mi spunea: „Jean, ajută-mă. Te rog, Jean, ajută-mă". Nu mă crezi, aşa-i? Poate crezi că sînt nebună.

– Nu-i adevărat, Jeannie. Dacă există cineva care să creadă cu adevărat în puterea minţii de a comunica, atunci eu sînt acela. Dar dacă Laura este într-adevăr în pericol, care e locul lui Robby Brent în scenariul ăsta?

– Habar n-am.

Jean ridică mîna, într-un gest de neputinţă, după care privi în jur.

– Hai mai bine să ieşim de-aici. Au început să pregătească deja mesele pentru seară.

Mark făcu semn să i se aducă nota de plată.

– Mi-ar fi plăcut să te invit să iei cina cu mine, însă diseară voi avea privilegiul de a lua masa cu tatăl meu.

Jean îl privea cu atenţie, neştiind cum să reacţioneze. Expresia de pe chipul lui i se părea impenetrabilă. În cele din urmă, spuse:

– Ştiam că nu sînteţi în termeni prea buni. L-ai sunat tu?

– Am trecut astăzi prin dreptul casei. Maşina lui era acolo. Mînat de un impuls, am urcat şi am sunat la uşă. Am stat mult de vorbă cu el, însă nu suficient cît să lămurim ceva, dar m-a rugat să iau masa cu el. Am acceptat, cu condiţia să fie de acord că răspundă la cîteva întrebări pe care intenţionez să i le pun.

– Şi a fost de acord?

– Da. Rămîne de văzut dacă se va ţine de cuvînt.

– Sper ca problemele dintre voi să poată fi rezolvate.

– Şi eu, Jeannie, dar asta nu-i suficient.

Intrară în lift împreună. Mark apăsă butonul pentru etajul patru şi pe cel pentru etajul şase.

– Poate tu ai o privelişte mai frumoasă din camera ta, spuse Jean. La mine, fereastra dă spre parcare.

– Înseamnă că e mai bine la mine, recunoscu el. Camera mea e spre faţadă. Şi, dacă sînt în cameră la momentul potrivit, prind apusul de soare.

– Iar eu, dacă mă trezesc în zori, prind răsăritul! zise Jean, cînd ascensorul opri la patru. Pa, Mark.

Semnalul luminos al robotului telefonic din camera ei pîlnia. O sunase Peggy Kimball, cu cîteva minute mai înainte. „Jean, sînt la spital şi am pauză, aşa că îţi voi spune rapid despre ce este vorba. După ce ne-am despărţit, mi-am adus aminte că Jack Emerson a făcut parte din echipa de curăţenie, care venea la noi, la policlinică, exact în perioada cînd frecventai şi tu cabinetul doctorului Connors. Ţi-am spus că doctorul Connors îşi ţinea întotdeauna legătura de chei în buzunar, dar probabil că avea un rînd de rezervă, ascuns pe undeva; ştiu asta pentru că într-o zi şi-a uitat cheile acasă, dar a deschis totuşi fişetele. E posibil deci ca Emerson sau altcineva să fi văzut fişa ta. În fine, m-am gîndit că e bine să ştii. Mult noroc."

Jack Emerson, se gîndi Jean, aşezîndu-se pe pat. El să fie oare cel care îmi face toate astea? Nu s-a mutat niciodată din oraş. Dacă cei care au înfiat-o pe Lily locuiesc tot aici, e posibil să-i cunoască.

Auzind un zgomot, Jean întoarse capul şi cînd văzu cum un plic era strecurat pe sub uşă se duse valvîrtej şi o deschise.

Pe coridor, un angajat al hotelului se îndrepta de spate, cu un aer vinovat.

– Doamnă Sheridan, a venit un fax pentru dumneavoastră, după un teanc întreg de faxuri pentru altcineva din hotel. Din greşeală, faxul dumneavoastră s-a rătăcit printre celelalte.

Adineauri, clientul care l-a găsit printre hîrtiile lui l-a adus la recepție.

– E-n regulă, spuse Jean încetișor, simțind că i se pune un nod în gît.

Închise ușa și luă plicul. Cu mîna tremurîndă, îl deschise grăbită. Precis, se referă tot la Lily, se gîndi ea.

Și nu greșea. În fax, scria:

„Jean, mi-e groaznic de rușine. Știu demult despre Lily și îi cunosc pe cei care au înfiat-o. E o fată minunată. A intrat la facultate și e foarte fericită. N-am vrut să te fac să crezi că o amenințe. Am nevoie de bani cu disperare și m-am gîndit să-i obțin așa. Nu-ți face griji pentru Lily, te rog. E bine, n-a pățit nimic. O să iau legătura cu tine foarte curînd. Iartă-mă și, te rog, spune-le și celorlalți că sînt bine. Robby Brent a fost cu ideea să ne facem publicitate așa. O să încerce să îndrepte lucrurile. Vrea să discute cu producătorii lui, înainte de a ieși cu o declarație în presă.

Laura"

Jean se lăsă să cadă pe pat. Pe urmă, plîngînd de bucurie, îl sună pe Sam, pe celular.

Auzind soneria telefonului mobil, Sam se trezi din picoteala în care se cufundase în timp ce Alice Sommers pregătea masa la bucătărie.

– Cum, Jean, încă un fax? Stai, ia-o încet. Citește-mi faxul. Dumnezeule! exclamă el, după aceea. Incredibil ce-a putut să-ți facă femeia aia!

– Cu cine vorbești, cu Jean? Ce face, e bine? întrebă Alice, care apăruse în ușa bucătăriei.

– Da. Faxurile despre Lily erau de la Laura Wilcox. Și-a cerut scuze; a zis că n-a avut de gînd niciodată să-i facă vreun rău lui Lily.

Alice luă receptorul din mîna lui Sam.

– Jean, ce-ai zice să te sui la volan şi să vii încoace? Asta dacă nu eşti prea necăjită, evident, adăugă Alice.

Ceva mai tîrziu, cînd o văzu pe Jean, Alice sesiză bucurie de pe chipul ei. Aşa ar fi simţit şi ea, cu mulţi ani în urmă, dacă draga de Karen ar fi scăpat cu viaţă.

– Oh, Jean, m-am rugat neîncetat, spuse ea, îmbrăţişînd-o.

– Da, ştiu. Nu-mi vine să cred că Laura a putut să-mi facă una ca asta. Oricum, Laura nu s-ar fi atins niciodată de Lily. Vezi, Sam, tot *banii* au fost motivul. Dumnezeule, dacă Laura avea atîta nevoie de bani, de ce nu mi-o fi cerut? Acum o jumătate de ceas mă pregăteam să-ţi spun că Jack Emerson e persoana care a ştiut de existenţa lui Lily. Aşa credeam atunci.

– Jean, hai înăuntru. Stai jos şi linişteşte-te. Ia un pahar cu vin şi povesteşte-mi ce-ai vrut să spui adineauri. Ce caută Jack Emerson în toată povestea asta?

– Tocmai am aflat ceva care m-a făcut să cred că el ar fi autorul acestor ameninţări.

Cuminte, Jean îşi scoase mantoul, intră în salon, se aşeză pe fotoliul cel mai apropiat de foc şi, încercînd să vorbească pe un ton calm, le povesti de mesajul telefonic lăsat pe robot de Peggy Kimball.

– Jack făcea curăţenie în policlinica doctorului Connors, în perioada cînd eu mergeam la consultaţii acolo. Tot el e cel care a pus la cale această reuniune a clasei. În biroul lui există o fotografie a Laurei, despre care a pomenit Robby Brent. În fine, iată tot atîtea argumente care se brodeau perfect. Asta pînă am primit faxul. Oh, era să uit. Faxul a fost recepţionat pe la amiază, însă s-a rătăcit printre hîrtiile altcuiva, aşa că mie mi l-au adus mult mai tîrziu.

– Ar fi trebuit să-ţi parvină la *amiază?* întrebă Sam.

– Da, or, dacă s-ar fi întîmplat aşa, nu m-aş mai fi dus la Craig Michaelson. De altfel, imediat ce am intrat în po-

sesia faxului, am încercat să-l sun pe avocat ca să-l anunț să nu ia legătura deocamdată cu părinții adoptivi ai lui Lily. Vreau mai întîi să vorbesc cu Laura. N-are nici un rost să-i sperie degeaba.

– Ai mai spus cuiva de faxul acesta de la Laura? întrebă Sam, încetișor.

– Nu. L-am primit imediat după ce am ajuns în cameră. Am mai stat de vorbă cu Mark, la cafenea, aproximativ o oră după plecarea ta. Oh, să-l sun pe Mark, pînă nu pleacă în oraș. Ce-o să se mai bucure cînd o să afle! La fel ca voi, a înțeles perfect cît de îngrijorată și de disperată eram!

Aș putea să jur că Jean i-a spus lui Fleischman despre posibilitatea ca, pornind de la peria de păr, Lily să își amintească unde și cînd a pierdut-o. Sau cine mai era prin apropiere cînd s-a întîmplat asta, își zise Sam, cu un aer sumbru, uitîndu-se la Jean care se pregătea să sune de pe telefonul ei mobil.

Sam schimbă o privire cu Alice, care era la fel de neliniștită. Oare faxul era într-adevăr de la Laura sau încă un tertip ciudat în același coșmar fără sfîrșit?

Mai există încă un scenariu posibil, se gîndi Sam. Dacă Jean are dreptate, și Craig Michaelson s-a ocupat *efectiv* de adopție, este posibil ca el să-i fi contactat deja pe părinții adoptivi ai lui Lily și să fi discutat cu ei despre peria dispărută.

Dacă acest ultim mesaj nu e de la Laura, Lily reprezintă o primejdie pentru *persoana* care a trimis faxurile. Indiferent cine ar fi fost expeditorul, nu se poate să nu realizeze că, prin Lily, există posibilitatea ca identitatea lui să fie descoperită.

Eu, unul, nu sînt dispus să accept așa de ușor că aceste faxuri au fost trimise de Laura, asta, cel puțin, deocamdată. Jack Emerson a făcut parte din personalul de serviciu al policlinicii doctorului Connors, nu s-a mutat niciodată din

oraş şi ar putea fi bun prieten cu o familie din Cornwall, care e posibil să o fi înfiat pe Lily. I-o fi cîştigat Mark Fleischman încrederea lui Jean, dar pe mine nu m-a convins. Se întîmplă ceva cu individul ăsta care n-are nimic de-a face cu programele de televiziune sau cu sfaturile oferite cuplurilor cu probleme, conchise el.

Jean lăsa un mesaj pentru Fleischman.

– Nu răspunde, zise ea şi, adulmecînd aerul din jur, se întoarse spre Alice: Ce frumos miroase! Delicios! Dacă nu mă inviţi la masă, mă invit singură, să ştii. Oh, Doamne, ce fericită sînt! *Ce fericită sînt!*

59

Noaptea este lumea mea, gîndea Bufniţa, dornic să vină întunericul mai repede. Mare prostie făcuse atunci cînd se întorsese la casă ziua. În orice clipă exista riscul de a-l vedea cineva. Pe urmă, însă, începuse să-şi facă sînge rău la gîndul că s-ar putea ca Robby Brent să nu fi murit, ci să fi simulat starea de inconştienţă. Parcă-l vedea ieşind tîrîş din maşină şi îndreptîndu-se spre stradă... Poate chiar urcase treptele, o găsise pe Laura... şi apoi formase 911.

Imaginea unui Robby viu şi capabil să ceară ajutor devenise atît de obsedantă încît Bufniţa se întoarse ca să se convingă că Robby era mort şi că se afla exact în locul unde îl lăsase el – adică în portbagajul propriei sale maşini. Asta i-a amintit de ceea ce simţise cînd a ucis prima oară, în noaptea aceea, în casa Laurei. Îi reveni în minte cum urcase treptele, păşind în vîrful picioarelor, şi cum intrase în camera unde se aştepta s-o găsească pe Laura. Asta fusese în urmă cu douăzeci de ani.

Aseară, conştient că Robby Brent îl urmărea, nu-i fu-

sese greu să-l atragă într-o cursă. Pe urmă, luase legătura de chei din buzunarul lui Robby şi condusese maşina acestuia pînă în garaj. Prima maşină închiriată de el, cea cu pneurile pline de noroi, ocupa o parte din garaj. Parcase maşina lui Robby Brent alături, în spaţiul rămas liber, după care adusese cadavrul, tîrîndu-l de pe scară, unde îl ucisese.

Nu-şi dădea seama cum, dar Robby Brent îl recunoscuse. Robby se prinsese de maşinaţiile lui de pînă atunci. Dar ceilalţi? Cercul se închidea, şi în curînd nu va mai putea evada în noaptea lui? Nu-i plăcea nesiguranţa. Avea nevoie de certitudini – certitudinile pe care le poate dobîndi doar săvîrşind *fapta*, pentru a-şi reafirma puterea asupra vieţii şi a morţii.

La ora unsprezece se sui la volan şi porni pe străzile din Orange County. Nu trebuia să fie prea aproape de Cornwall, nici de Washingtonville, unde fusese găsit cadavrul lui Helen Whelan. Poate că Highland Falls ar fi o idee bună. Poate că un loc în imediata apropiere a motelului unde Jean Sheridan stătuse pe vremuri cu iubitul ei era locul ideal. Da, poate că pe una dintre străduţele laterale de lîngă motel va găsi şi persoana hărăzită a fi următoarea lui victimă.

La unsprezece şi jumătate, trecînd cu maşina pe o stradă străjuită de copaci, observă două femei stînd în picioare în pragul unei case. Una dintre ele se întoarse, intră înăuntru şi închise uşa. Cealaltă începu să coboare cele cîteva trepte de la intrare. Bufniţa opri lîngă rigolă, stinse farurile şi o aşteptă.

Ca să scurteze drumul pînă la trotuar, femeia o luase prin iarbă. Mergea cu capul în jos, grăbită. Nu l-a auzit cînd s-a dat jos din maşină şi s-a ascuns în umbra unui copac. I-a sărit în faţă, cînd a ajuns în dreptul lui. Bufniţa se dezlănţuise în el. Acoperi cu mîna gura femeii şi, cu un gest rapid, îi petrecu funia în jurul gîtului.

– Îmi pare rău pentru tine, şopti el, dar ai fost aleasă.

60

Cadavrul lui Yvonne Tepper a fost descoperit la ora şase dimineaţa de Bessie Koch, o văduvă de şaptezeci de ani, care îşi rotunjea pensia livrînd ziarul *The New York Times* abonaţilor din Highland Falls, în Orange County.

Femeia se pregătea să intre cu maşina pe aleea din faţa casei familiei Tepper, unul dintre atuurile succesului de care se bucurau serviciile ei fiind principiul „nu în picioarele goale." „Nu vreau ca oamenii să iasă desculţi afară, ca să ia ziarele aduse de mine", explica ea în pliantele ei promoţionale. „Cînd deschideţi uşa, ziarul va fi acolo, în prag." Strategia publicitară reprezenta un omagiu duios adus soţului ei decedat, care toată viaţa fusese nevoit să iasă desculţ din casă, în căutarea ziarului matinal pe care distribuitorul îl azvîrlea mai degrabă pe marginea trotuarului, decît pe treptele de la intrare.

În primul moment, mintea lui Bessie refuză să accepte ceea ce vedeau ochii ei. Fusese ger peste noapte, iar Yvonne Tepper zăcea între două tufişuri, pe iarba care păstra încă mici petice de gheaţă. Avea picioarele îndoite şi mîinile în buzunarele canadienei bleumarin, cu care era îmbrăcată. Bessie crezu iniţial că femeia tocmai se împiedicase şi căzuse. Cînd îşi dădu seama care era de fapt realitatea, Bessie apăsă brusc pe frînă şi opri maşina. Deschizînd portiera cu un gest brutal, alergă spre locul unde zăcea Tepper. Cîteva clipe rămasă încremenită de şoc acolo, holbîndu-se la ochii deschişi ai moartei, la gura căscată şi la funia pe care cineva i-o răsucise în jurul gîtului.

Bessie încercă să strige după ajutor, dar nu izbuti să scoată nici un sunet. Se întoarse împleticindu-se pînă la maşină, se aşeză pe scaunul de la volan şi se propti cu toată greutatea peste claxon. În casele din apropiere se aprinseră

luminile; deranjaţi şi nervoşi, locatarii se înghesuiau la ferestre. Cîţiva bărbaţi ieşiră în fugă, ca să vadă ce era cu vacarmul acela.

Soţul vecinei la care fusese seara Yvonne Tepper, înainte ca Bufniţa să-i taie calea, sări în maşina lui Bessie, pe scaunul din dreapta volanului, şi îi smulse femeii mîinile de pe claxon.

Abia atunci Bessie începu să urle.

61

Sam Deegan fusese atît de obosit, încît dormise neîntors, deşi instinctul graţie căruia era un bun poliţist îi spunea că ultimul fax primit de Jean era un fals.

Ceasul deşteptător îl trezi la ora şase. Mai rămase cîteva momente întins în pat, cu ochii închişi. Faxul fu primul gînd care-i veni în minte. Prea clar şi simplu, ca să fie adevărat, îşi zise el. Rezolvă toate problemele, ceea ce e dubios. În plus, existenţa lui va determina instanţa să nu dea autorizaţia necesară pentru deschiderea urgentă a dosarului referitor la Lily. Se părea că exact asta urmărise acel fax! Poate că *persoana* intrase în panică, la gîndul că tribunalul ar permite deschiderea dosarului, şi că, întrebată despre peria pierdută, Lily ar putea identifica autorul furtului.

Exact acest scenariu îl îngrijora.

Sam deschise ochii, se ridică în capul oaselor şi azvîrli plapuma la o parte. Totuşi, se gîndi Sam, făcînd pe avocatul diavolului cu el însuşi, pare plauzibil ca Laura să fi aflat, cu ani în urmă, că Jean era însărcinată. La cină, Jean le spusese, lui şi lui Alice, că, înainte de a dispărea, Laura făcuse o referire la Reed Thornton. „Nu mai ştiu exact dacă i-a rostit şi numele", spuse Jean. „M-a mirat, însă, faptul că ştiuse că eram prietenă cu un băiat de la West Point."

Faxul ăla nu-mi inspiră nici o încredere. Rămîn la părerea mea, şi anume că decesele celor cinci femei, survenite pe deasupra chiar în ordinea în care, pe timpuri, aveau locurile la masă, nu poate fi o simplă coincidenţă.

Sam îşi tîrşi picioarele la bucătărie, băgă în priză filtrul de cafea, după care se duse la baie, ca să facă un duş.

Cînd reveni la bucătărie, îmbrăcat cu sacou şi pantaloni de stofă, cafeaua era gata. Îşi turnă nişte suc de portocale într-un pahar şi puse o felie de pîine în prăjitor. Pe vremea cînd trăia Kate, Sam mînca întotdeauna lapte cu cereale, la micul dejun. Deşi încercase să-şi demonstreze că nu era deloc complicat să pregătească aşa ceva, niciodată nu-i ieşise bine, aşa că, după o vreme, se dăduse bătut şi renunţase.

Trecuseră aproape trei ani de cînd Kate pierduse lunga ei bătălie cu cancerul. Noroc că nu aveau o casă prea mare, altminteri, după ce băieţii îşi luaseră zborul, ar fi trebuit s-o vîndă. Aşa, însă, reuşise s-o păstreze. Oricum, n-am fi putut întreţine ditamai casa, dintr-un salariu de poliţai, îşi zise Sam. Multe femei ar fi fost nemulţumite şi s-ar fi plîns. Nu şi Kate. Ea a ţinut la casa asta. A ştiut să facă din ea un cămin în adevăratul sens al cuvîntului. Şi, oricît de greu i-ar fi fost la serviciu, abia aştepta să vină seara acasă, unde se simţea bine şi fericit.

Casa în sine e neschimbată, îşi zise Sam, luînd ziarul lăsat de curier afară, în faţa uşii de la bucătărie. Apoi se aşează la masă, ca să îşi ia micul dejun. Da, dar fără Kate, nu mai e acelaşi lucru. Aseară, cînd aţipise în salonul lui Alice, trăise aceeaşi senzaţie pe care o avea înainte aici. Senzaţia de confort. De căldură sufletească. Bucuria de a o auzi pe Alice trebăluind la bucătărie. Aromele apetisante ale fripturii din cuptor.

Pe urmă, îşi aminti că, exact cînd începuse să picotească, ceva îi atrăsese atenţia. Ce anume, oare? Era ceva legat de vitrina cu curiozităţi din salonul lui Alice? Data

viitoare cînd va mai trece pe la ea, va încerca să se dumirească. Să fi fost serviciul de cafea, cu ceşcuţele acelea fine şi delicate? Avea şi el ceva asemănător de la maică-sa, acasă, în vitrina cu porţelanuri.

Să-şi pună unt pe pîine sau s-o mănînce goală? se întrebă el.

Cu părere de rău, Sam renunţă la unt. Şi-aşa am cam sărit calul aseară. Ce minunăţie de prăjitură a făcut Alice! Şi lui Jean i-a plăcut mult. Biata de ea, prin ce-a trecut şi cît s-a frămîntat din cauza lui Lily. Mi-a părut bine s-o văd mai relaxată.

Ei, mda, să sperăm că faxul acela e autentic şi că în curînd vom putea vorbi cu Laura.

Telefonul începu să sune, exact cînd Sam se pregătea să citească ziarul.

– Sam, tocmai ne-a sunat şeful poliţiei din Highland Falls, zise Eddie Zarro. O femeie a fost găsită moartă prin strangulare pe pajiştea din faţa locuinţei. Şefu' ne-a convocat pe toţi la el. *Imediat.*

Sam simţea că Eddie îi ascundea ceva.

– Şi, altceva? insistă Sam.

– Femeia avea în buzunar o bufniţa de-aia mică, în formă de broşă. Sam, avem de-a face cu un dement, pe-onoarea mea. Ţin să te previn, de asemenea, că azi la radio s-a spus că dispariţia Laurei Wilcox este un artificiu publicitar născocit de ea împreună cu actorul ăla, Robby Brent. Rich Stevens turbează de furie că am pierdut atîta vreme cu Wilcox asta, în loc să ne fi ocupat de maniacul ăla care omoară femei în Orange County. Pentru binele tău, te sfătuiesc să nu pomeneşti numele tipei de faţă cu el.

62

Cînd se trezi din somn, Jean constată uimită că era ora nouă. Înfrigurată, se dădu jos din pat. Fereastra era un pic întredeschisă şi în cameră pătrusese aerul rece de-afară. Se duse repede să închidă fereastră, după care ridică jaluzelele. Afară, razele soarelui străpungea plafonul de nori de deasupra. Exact la fel s-a întîmplat şi în sufletul meu, reflectă Jean, într-o stare de euforie. Laura este cea care mi-a scris, se gîndi ea. Acum, cînd ştiu cine e autoarea, sînt sigură că nu ar fi avut niciodată inima să îi facă vreun rău lui Lily. N-a fost vorba decît de bani.

Oricum, sper să mă caute curînd, se gîndi Jean. Ar trebui să-i port ranchiună pentru calvarul prin care m-a făcut să trec, dar îmi dau seama cît de disperată a fost. Comportamentul ei avea ceva febril, sîmbătă seara. Mi-aduc aminte cum a reacţionat, cînd am încercat să vorbesc cu ea înainte de dineul festiv. Am întrebat-o dacă nu observase cînd cineva pusese un trandafir pe mormînt. A tot încercat să evite răspunsul, pentru ca în final practic să mă dea afară din cameră. Să fi fost oare din cauză că remarcase cît eram de necăjită şi se simţea vinovată că îmi provocase atîta rău? Sînt mai mult decît sigură că ea a pus trandafirul pe piatra funerară. Intuia că mă voi duce la mormîntul lui Reed.

Îşi aduse aminte că aseară, înainte să o fure somnul, îşi propusese să îl sune pe Craig Michaelson, ca să-i spună de faxul de la Laura. Dacă cumva, din proprie iniţiativă, avocatul luase deja legătura cu părinţii adoptivi ai lui Lily, era absolut necesar să le comunice că nu mai aveau de ce să-şi facă griji.

Îşi puse halatul de casă, se duse la birou, căută cartea de vizită a lui Michaelson şi îl sună la birou. Avocatul preluă convorbirea imediat, dar Jean simţi un gol în stomac, auzind reacţia lui la spusele ei.

– Doamnă Sheridan, spuse Craig Michaelson. Ai verificat dacă într-adevăr acest ultim mesaj este din partea Laurei Wilcox?

– Nu, şi nici n-am cum. Dar dacă mă întrebaţi ce părere am, vă spun da, categoric mesajul este de la ea. Mărturisesc că am rămas şocată cînd am aflat că Laura ştia de existenţa lui Lily, ceea ce înseamnă că ştia şi de relaţia dintre mine şi Reed. Nu s-a trădat niciodată. Acum se ştie, pornind de la telefonul mobil pe care l-a cumpărat, că e cel care mi-a telefonat, imitînd vocea Laurei. După părerea mea există două probleme: Laura ştie cine este Lily, e falită şi are nevoie de bani cu disperare; Robby a pus la cale dispariţia Laurei, deoarece, intenţionînd să îi dea un rol în noul lui serial, voia pur şi simplu să îşi facă reclamă. Dacă l-aţi cunoaşte pe Robby Brent aţi înţelege că este exact genul de spectacol – de farsă pe care este în stare s-o facă.

Jean spera ca avocatul să aibă o reacţie menită să îi liniştească temerile.

– Doamnă Sheridan, spuse acesta, pot înţelege sentimentul dumitale de uşurare. Aşa cum ai presupus foarte corect, cînd ai venit la mine ieri, nu eram deloc convins că n-ai născocit povestea asta, doar pentru a-ţi găsi fiica. Îţi spun sincer că izbucnirea dumitale verbală m-a edificat în privinţa sincerităţii afirmaţiilor făcute în faţa mea, aşa că voi fi şi eu sincer cu dumneata.

Înseamnă că el s-a ocupat de adopţie, se gîndi Jean. Înseamnă că ştie cine este Lily şi *unde se află.*

– Primejdia potenţială la adresa fiicei dumitale mi s-a părut destul de gravă, ceea ce m-a determinat să îl contactez pe tatăl ei adoptiv. Întîmplarea face să fie plecat din ţară dar sînt sigur că voi primi un semn de la el în foarte scurt timp. Am de gînd să îi relatez tot ceea ce mi-ai spus dumneata, inclusiv cine eşti. După cum ştii, între mine şi dumneata nu funcţionează clauza de confidenţialitate avocat-client, aşa

că mă simt dator față de el și față de soția lui să le atrag atenția că ești o persoană credibilă și responsabilă.

– Din punctul meu de vedere, nu e nici o problemă, zise Jean, dar nu vreau ca oamenii aceia să treacă prin iadul de care am avut eu parte în aceste cîteva zile. Din punctul meu de vedere, Lily nu e în primejdie.

– Sper să ai dreptate, doamnă Sheridan, însă, atîta timp cît doamna Wilcox nu se arată la față, nu e bine să negăm cu atîta patos posibilitatea ca o problemă gravă să existe. I-ai arătat polițistului faxul despre care mi-ai spus?

– Cui, lui Sam Deegan? Da, desigur. De fapt, i l-am dat.

– Îmi dai și mie numărul lui de telefon?

– Desigur.

Jean învățase pe de rost numărul lui Sam, însă acum, îngrijorată de tonul alarmat din vocea lui Craig Michaelson, nu reușea să și-l mai amintească și fu nevoită să-l caute în agendă.

– Domnule Michaelson, spuse ea apoi, am senzația că pozițiile noastre s-au inversat. De ce dumneavoastră sînteți atît de neliniștit, în timp ce eu simt că mi s-a luat parcă o piatră de pe inimă?

– E vorba despre peria aceea, doamnă Sheridan. Dacă Lily își va aminti ceva despre împrejurările în care a pierdut-o – unde era, cu cine era – înseamnă că vom avea o conexiune directă cu persoana care v-a trimis obiectul acesta. Dacă își va aminti că era în compania Laurei Wilcox, atunci putem crede în autenticitatea ultimului mesaj. Cunoscîndu-i însă pe părinții adoptivi și aflînd din presă despre stilul de viață al doamnei Wilcox, mi s-ar părea o exagerare să cred că fiica dumitale s-ar fi putut găsi în același anturaj cu ea.

– Mda, înțeleg, spuse Jean, rostind rar cuvintele.

Jean încheie convorbirea cu Michaelson, convenind să țină legătura. Imediat după aceea îl sună pe Sam, care nu răspunse. Jean îi lăsă un mesaj [illegible].

Biblioteca Metropolitană

– Alice, spuse ea, inspirînd adînc. Te rog să fii sinceră cu mine. Tu crezi că există riscul ca faxul de la Laura să fie o stratagemă menită să ne adoarmă suspiciunile şi să mă împiedice să mai iau legătura cu părinţii adoptivi ai lui Lily, pentru a afla detalii despre felul cum s-a pierdut peria aceea?

Se temuse că răspunsul lui Alice va suna aşa:

– Mie mi s-a părut tare dubios, Jeannie. Să nu mă întrebi de ce, dar am impresia că este o minciună. De altfel, Sam e de aceeaşi părere.

63

Exact cum îl avertizase Eddie Zarro, procurorul Rich Stevens era furios.

– Ce treabă au actoraşii ăştia faliţi să vină la noi în ţinut şi să ne facă să ne pierdem vremea, cînd noi ne confruntăm cu un ucigaş psihopat?! lătră el. Voi face o declaraţie de presă, prin care voi anunţa că Robby Brent şi Laura Wilcox riscă să fie condamnaţi pentru provocarea unei farse de asemenea anvergură. Laura Wilcox a recunoscut că ea a trimis faxurile acelea prin care o ameninţa pe fiica doamnei Sheridan. Puţin îmi pasă dacă doamna Sheridan o va ierta sau nu. Eu, unul, n-o voi face, să fie clar. Trimiterea unor scrisori de ameninţare reprezintă o infracţiune care se pedepseşte conform legii. Lucru valabil şi pentru Laura Wilcox.

Alarmat, Sam se grăbi să-l calmeze pe Stevens.

– Stai un pic, Rich, zise el. Presa nu ştie de existenţa fiicei doamnei Sheridan şi nici de vreo ameninţare la adresa ei. Nu putem divulga toate astea acum.

– Ştiu şi eu asta, Sam, se răsti Rich Stevens. Vom face referire doar la artificiul publicitar la care s-au pretat cei

doi, aşa cum a mărturisit şi Wilcox în ultimul fax, încheie el, dîndu-i lui Sam dosarul de pe birou. Fotografii de la locul crimei, explică el. Uită-te la ele. Dintre ai noştri, Joy a ajuns prima acolo, după ce s-a primit telefonul. Ştiu că voi, ceilalţi, aţi auzit deja chestia asta, dar, Joy, te rog, informează-l şi pe Sam despre victimă şi despre ce ţi-a spus vecina ei.

În afară de Sam şi Eddie, în birou mai erau patru detectivi. Joy Lacko, singura femeie din grup, lucra la investigaţii de mai puţin de un an, însă Sam îi aprecia inteligenţa şi abilitatea de a smulge informaţii de la nişte martori întotdeauna şocaţi şi îndureraţi.

– Victima, Yvonne Tepper, avea şaizeci şi trei de ani, era divorţată. Are doi fii, căsătoriţi amîndoi, stabiliţi în California, începu Joy.

Avea un carneţel în mînă, însă nu simţea nevoia să-l consulte, preferînd să privească ţintă în ochii lui Sam.

– Era proprietara unui salon de coafură, continuă ea, foarte apreciat şi, aparent, nu avea duşmani. Fostul ei soţ s-a recăsătorit şi locuieşte în Illinois. Făcu o pauză după care i se adresă lui Sam: Toate amănuntele astea sînt probabil irelevante, avînd în vedere broşa-bufniţă pe care am găsit-o în buzunarul lui Tepper.

– Nici un fel de amprentă pe obiect, nu-i aşa? se interesă Sam.

– Da, nici o amprentă. Ştim că e vorba despre acelaşi tip care a ucis-o şi pe Helen Whelan, vineri seara.

– Cu ce vecini ai vorbit?

– Aproape cu tot cartierul, însă singura persoană care ştie cît de cît ceva este vecina la care a fost în vizită Tepper, şi de la care tocmai plecase atunci cînd a fost atacată. O cheamă Rita Hall. Era bună prietenă cu Tepper. Aseară, pe la zece, Tepper i-a adus nişte cosmetice de la salonul ei de coafură; a rămas acolo o vreme şi s-au uitat amîndouă la

ştirile de la ora unsprezece. Soţul lui Hall, Matthew, se dusese deja la culcare. Apropo, azi-dimineaţă el a fost prima persoană care a intrat în contact cu Bessie Koch, bătrîna care a găsit cadavrul femeii şi care rămăsese şocată, cu mîinile încleştate pe claxonul maşinii. Tipul a avut prezenţa de spirit de a nu-i lăsa pe ceilalţi vecini să se apropie de victimă şi a sunat imediat la 911.

– Yvonne Tepper a plecat de la doamna Hall imediat după ce s-a terminat jurnalul de ştiri? întrebă Sam.

– Da. Doamna Hall a condus-o pînă la uşă şi a ieşit pe trepte împreună cu ea. Îşi amintise că voia să-i mai spună lui Tepper ceva despre o fostă vecină. Zice că n-au stat acolo mai mult de un minut, că lampa de deasupra intrării era aprinsă, aşa că oricine trecea pe-acolo putea să le vadă. Mai spune că a remarcat o maşină, care a încetinit şi a oprit lîngă bordură, dar că nu i s-a părut nimic ciudat. Se pare că tipii de vizavi au copii măricei, care sînt într-un veşnic du-te-vino acolo.

– Ce îşi mai aminteşte doamna Hall despre maşină? întrebă Sam.

– Doar că era de mărime mijlocie, limuzină, bleumarin sau neagră. Doamna Hall a intrat înapoi în casă şi a închis uşa, iar doamna Tepper a luat-o prin iarbă îndreptîndu-se spre trotuar.

– Intuiesc că, o clipă mai tîrziu, era moartă, spuse Rich Stevens. Motivul nu a fost jaful. S-a găsit poşeta ei pe trotuar. Avea două sute de parai în portofel; în plus, purta inel şi cercei cu diamante. Tipul a vrut s-o ucidă. Atît. A înşfăcat-o, a tras-o pe peluza din faţa casei ei, a sugrumat-o, a lăsat cadavrul în spatele unui tufiş şi a luat-o din loc cu maşina.

– A mai zăbovit doar cît să pună bufniţa în buzunarul femeii, remarcă Sam.

Rich Stevens se uita de la un detectiv la altul.

– Mi-am tot muncit creierii dacă e bine sau nu să lansăm în presă povestea cu bufnița. Cred că n-ar fi rău. E posibil ca lumea să știe ceva despre vreun individ obsedat de bufnițe sau, în fine, despre unul care are pasiunea bufnițelor.

– Îți dai seama ce isterie s-ar crea dacă presa ar afla de broșele-bufniță găsite în buzunarele victimelor?! spuse Sam, agitat. N-am face decît să-i dăm apă la moară smintitului care le-a omorît pe femei; s-ar umfla în pene de cît de important a ajuns. În aceeași măsură e posibil să dăm idei vreunor maniaci să se apuce să omoare după același tipic, din pur mimetism. Orice e posibil.

– Pentru eventualele victime, informația aceasta este nerelevantă, sublinie Joy Lacko. Tipul lasă bufnița în buzunarul victimei, *după* ce a ucis-o, nu înainte.

La sfîrșitul întrunirii s-a stabilit că modalitatea cea mai bună de a acționa consta în a le avertiza pe femei să nu umble noaptea singure pe stradă. Totodată, s-a confirmat existența unor dovezi care arată că Helen Whelan și Yvonne Tepper au fost ucise de același criminal.

În timp ce se pregăteau să părăsească biroul, Joy Lacko spuse pe un ton calm:

– Ceea ce mă sperie pe mine este ideea că exact în momentul acesta, o femeie absolut nevinovată își vede de treburile ei, fără să știe că în următoarele cîteva zile, doar fiindcă din întîmplare se va afla într-un loc nepotrivit și la un moment tot la fel de nepotrivit, își va pierde viața.

– Eu, unul, nu pot accepta această idee, spuse Rich Stevens, pe un ton tăios.

Ba eu, da, își zise Sam.

64

Miercuri dimineață, Jake Perkins a fost la ore, excepție făcînd seminarul de compunere, la care știa că ar fi putut preda noțiunile necesare mult mai bine decît profesorul. Exact înainte de recreația mare, intrînd în pielea reporterului de la *Stonecroft Gazette*, s-a dus la președintele Downes, cu care stabilise să facă un interviu în legătură cu impresiile acestuia despre recenta reuniune a promoției din urmă cu douăzeci de ani.

Alfred Downes, însă, nu era în toane bune.

– Jake, știu că ți-am promis să stăm de vorbă, dar acum mi-e practic imposibil. Nu e momentul potrivit pentru așa ceva.

– Îmi dau seama, domnule, replică Jake, pe un ton împăciuitor. Presupun că ați văzut la știri că procurorul intenționează să solicite ca doi dintre foștii absolvenți de la Stonecroft, oaspeți de onoare la recenta reuniune a clasei, să fie învinuiți pentru acea farsă publicitară.

– Da, sînt la curent cu acest lucru, spuse Downes, pe un ton glacial.

Jake sesiză răceala din vocea președintelui, dar preferă să o ignore.

– Credeți că toată această publicitate ostilă se răsfrînge negativ asupra instituției noastre?

– Absolut, Jake, nici nu încape discuție, se răsti Downes. Decît să mă faci să-mi pierd timpul cu întrebări stupide, mai bine pleacă și lasă-mă în pace.

– N-am vrut să pun întrebări stupide, se grăbi Jake să răspundă. Voiam, de fapt, să mă refer la cecul de zece mii de dolari pe care Robby Brent l-a donat școlii, cu prilejul recentei ceremonii. Ținînd seama de acțiunile lui din ultimele zile, vă gîndiți să îi returnați această donație?

Iată o întrebare numai bună pentru a-l pune pe jăratic pe preşedintele Downes. Ştia foarte bine cît de mult îşi dorea Downes ca pe timpul mandatului său să se construiască un nou corp de clădire pentru liceu. Fusese de-a dreptul încîntat de ideea lui Jack Emerson de a organiza acea reuniune, la care unii dintre foştii elevi ai şcolii aveau să participe în calitate de „invitaţi de onoare". Era o bună ocazie ca liceul să îşi facă publicitate, fălindu-se cu nişte absolvenţi ajunşi celebri – substratul fiind, desigur, că toate cunoştinţele graţie cărora răzbiseră în viaţă le dobîndiseră la faimosul liceu Stonecroft. În plus era un prilej excelent pentru a smulge donaţii de la oaspeţii veniţi la reuniune.

Acum, presa glosa pe tema straniei coincidenţe a morţii celor cinci femei, care în liceu obişnuiseră să mănînce la aceeaşi masă.

Jake ştia că, auzind o asemenea speculaţie, mulţi vor ezita să îşi mai trimită copiii la acest aşezămînt şcolar. Stratagema publicitară născocită de Laura Wilcox şi Robby Brent mai dăduse încă o lovitură prestigiului liceului. Cu o expresie serioasă, cu părul roşcovan mai arici decît de obicei, Jake zise:

– Domnule Downes, după cum ştiţi, se apropie data limită pînă la care trebuie să îmi predau articolul pentru *Gazette*. Am nevoie măcar de cîteva cuvinte de la dumneavoastră privind recenta reuniune.

Alfred Downes îşi privi elevul aproape cu ură.

– Voi pregăti o declaraţie, pe care o vei primi cel tîrziu mîine-dimineaţă.

– Oh, vă mulţumesc, domnule, spuse Jake, aproape cu compasiune faţă de bărbatul din faţa lui.

Se teme să nu-şi piardă slujba, îşi zise el. N-ar fi exclus ca membrii consiliului de administraţie să îl pună pe liber. Ştiu şi ei că acest fiasco numit „reuniune festivă" a pornit de la Jack Emerson, care a vrut să îşi valorifice unul dintre

terenuri, propunîndu-l pentru noul corp de clădire al liceului, lucru pe care Downes l-a ştiut de la bun început şi a închis ochii.

– Domnule, mă gîndeam...

– Ia nu te mai gîndi atîta, Jake. Vezi-ţi mai bine de treburile tale.

– Imediat, domnule, dar vă rog mai întîi să mă ascultaţi un pic. Întîmplarea face să ştiu că doamna Sheridan, domnul Fleischman şi Gordon Amory sînt în continuare la hotelul Glen-Ridge; Carter Stewart este şi el în oraş, dar în Hudson Valley. Poate că, dacă i-aţi invita la masă şi v-aţi fotografia cu ei, Stonecroft Academy ar avea şanse să-şi mai îmbunătăţească imaginea. Nimeni nu ar putea pune la îndoială realizările şi succesele *lor*, or scoaterea în evidenţă a acestor aspecte pozitive ar contracara efectul negativ al comportamentul urît pe care l-au avut ceilalţi doi oaspeţi de onoare.

Alfred Downes se holba la Jake Perkins, gîndindu-se că în cei treizeci şi cinci de ani de profesorat nu mai întîlnise niciodată un elev cu atîta tupeu şi dezinvoltură ca acest puşti. Se rezemă de spătarul scaunului şi tăcu o vreme, după care întrebă:

– Jake, tu cînd termeni liceul?

– Graţie cursurilor suplimentare pe care le-am urmat, aş putea absolvi la sfîrşitul acestui an, domnule. Ai mei zic că nu sînt suficient de copt să merg la facultate de la anul, aşa că voi mai rămîne un an în această şcoală, pe care o voi absolvi odată cu promoţia mea.

După părerea lui Jake, domnul Downes nu se bucura deloc de această perspectivă.

– Mai am o idee pentru un articol, care s-ar putea să vă placă, spuse Jake. M-am documentat mult în privinţa Laurei Wilcox. Am studiat arhiva ziarului şcolii, adică numerele din *Gazette* din perioada cînd doamna Wilcox învăţa aici, precum şi numerele din *Corwall Times,* apărute în perioada

cînd locuia în oraşul nostru, şi vă pot spune că întreaga comunitate locală o considera „frumoasa din poveşti". Părinţii ei aveau bani şi o adorau. Intenţionez să scriu un material mai amplu pentru *Gazette*, în care să arăt cum, în ciuda tuturor avantajelor de care Laura Wilcox s-a bucurat, acum trece prin mari dificultăţi financiare şi nu numai.

Simţind că interlocutorul lui se pregătea să-l întrerupă, Jake se grăbi să îşi încheie demonstraţia.

– Domnule, după părerea mea un astfel de articol ar putea rezolva două probleme. Le va arăta puştilor de la Stonecroft că a avea toate avantajele de pe lume nu constituie o garanţie a succesului; totodată, elevii vor putea trage şi un alt învăţămînt, şi anume că, în realitate, ceilalţi invitaţi de onoare, care au trebuit să depună eforturi pentru a se realiza, o duc acum mult mai bine. Altfel spus, la Stonecroft Academy învaţă deopotrivă elevi înstăriţi, dar şi copii care se văd nevoiţi să muncească după ore, ca să aibă din ce să-şi achite taxele de şcolarizare. Exemplele acestea i-ar putea motiva şi, mai ales, ar da bine în revista noastră. Publicaţiile mari sînt în căutarea unor subiecte ample, cu bătaie lungă, or articolul pe care vi-l propun eu se încadrează perfect în această categorie.

Contemplîndu-şi imaginea în fotografia prinsă pe perete în spatele capului lui Jake, Alfred Downes reflecta la raţionamentul băiatului.

– S-ar putea, admise el, nu tocmai bucuros.

– Voi fotografia casele în care Laura a locuit în Cornwall. Prima dintre ele este goală acum, dar a fost renovată recent şi arată foarte bine. A doua, pe Concord Avenue, este ceea ce eu aş numi „un colos".

– Colos? se miră Downes. Dar de ce?

– „Colos" în sensul că este o construcţie mult prea masivă şi extravagantă pentru cartierul unde a fost ridicată.

Jake se ridică brusc în picioare.

– Oricum, domnule, cu cît mă gîndesc mai mult, cu atît mă atrage mai tare ideea de a scrie un articol despre Laura, care să facă referire la casele în care a locuit, să fie ilustrat cu pozele ei din perioada liceului, dar şi din etapele ulterioare, cînd a devenit celebră. Acum, domnule Downes, vă las, aţi scăpat de mine. Poate n-ar strica să vă mai dau un sfat. Dacă reuşiţi să organizaţi dineul acela, v-aş sugera să nu-l invitaţi pe domnul Emerson. Impresia mea este că nici unul dintre oaspeţi nu îl poate suferi.

65

La ora zece, Craig Michaelson primi telefonul pe care îl aştepta.

– Vă fac legătura cu generalul Buckley, îi comunică secretara.

Craig ridică receptorul.

– Bună, Charles, ce mai faci?

– Splendid, Craig, răspunse o voce destul de îngrijorată. Spune-mi, ce-i cu problema asta extrem de urgentă despre care pomeneai în mesajul pe care mi l-ai lăsat? S-a întîmplat ceva rău?

Craig Michaelson trase adînc aer în piept zicîndu-şi: Pe Charles nu-l pot duce cu vorba, nu degeaba a ajuns la un grad atît de mare în armată.

– S-ar putea să nu fie ceva aşa de grav, cum am crezut eu, însă după părerea mea există multe motive de nelinişte. Cum ai bănuit şi tu, probabil, este vorba despre Meredith. Ieri, doamna Jean Sheridan a venit la mine. Ai auzit de ea?

– Istoricul? Da. Prima ei carte a fost despre West Point.

Mi-a plăcut foarte mult. De altfel i-am citit toate cărțile. Scrie bine.

– Da, dar nu despre asta e vorba. E mama naturală a lui Meredith. Te-am sunat din cauza unor informații pe care ea mi le-a adus la cunoștință.

– Jean Sheridan este mama lui Meredith?!

Generalul Charles Buckley asculta cu atenție relatarea lui Michaelson despre viața lui Sheridan, reuniunea promoției ei și amenințarea la adresa lui Meredith. Îl întrerupse doar de cîteva ori, pentru a mai cere cîte o lămurire. În cele din urmă, spuse:

– Craig, după cum bine știi, Meredith cunoaște faptul că este înfiată. Încă de acum cîțiva ani, și-a exprimat dorința de a o găsi pe mama ei naturală. Atunci cînd tu și doctorul Connors v-ați ocupat de adopție, ne-ați spus că tatăl fetiței murise într-un accident de mașină, înainte de a absolvi facultatea, și că maică-sa era o fată de opstprezece ani, care urma să intre la universitate, cu o bursă de studii. Toate lucrurile astea le știe și Meredith.

– Jean Sheridan e conștientă de faptul că eu vă voi dezvălui idenditatea ei. Ceea ce nu ți-am spus acum douăzeci de ani este că tatăl natural al lui Meredith a fost student la West Point. N-am făcut-o pentru că ți-ar fi fost ușor să afli despre cine era vorba.

– Student la West Point?! Nu, așa ceva nu mi-ai spus.

– Îl chema Carroll Reed Thornton, Jr.

– Îl cunosc pe tatăl băiatului, spuse Charles Buckley încetișor. Caroll a rămas marcat pe viață de moartea fiului său. Mi se pare incredibil, Caroll e bunicul lui Meredith!

– Incredibil, dar adevărat. Jean Sheridan zice că i s-a luat parcă o piatră de pe inimă, de cînd a aflat că Laura Wilcox este persoana care a tot contactat-o în legătură cu

Lily, cum o numeşte ea pe Meredith. Ultimul fax pe care e convinsă că Laura i l-a trimis a liniştit-o. Dar nu şi pe mine.

– Nici nu-mi pot imagina unde să o fi cunoscut Meredith pe Laura Wilcox, spuse Charles Buckley, rostind rar cuvintele.

– La fel m-am gîndit şi eu. Şi mai e ceva. Dacă Laura Wilcox nu minte, afirmînd că de la ea au venit acele ameninţări, înseamnă că riscă o condamnare, întrucît procurorul intenţionează să o aducă în boxa acuzaţilor.

– Jean Sheridan mai e în Cornwall?

– Da. Va rămîne la Glen-Ridge House pînă va primi un nou mesaj de la Laura.

– O s-o sun pe Meredith ca s-o întreb dacă a întîlnit-o vreodată pe Wilcox şi, de asemenea, dacă mai ţine minte unde şi-a uitat peria aceea de cap. Am cîteva şedinţe azi, la Pentagon, de la care nu pot lipsi, însă mîine voi veni cu avionul în Cornwall. Vrei să iei tu legătura cu Jean Sheridan şi să îi spui că părinţii adoptivi ai fiicei ei ar vrea să o poftească mîine-seară la masă?

– Sigur că da.

– Nu vreau s-o alarmez pe Meredith, dar îi voi cere să îmi promită că nu va ieşi din West Point pînă vineri, cînd ne vom întîlni.

– Eşti sigur că se va ţine de cuvînt?

Pentru prima oară de la începutul convorbirii Craig Michaelson sesiză că bunul său prieten, generalul Charles Buckley, avea un ton mai relaxat.

– Bineînţeles! Nu uita că Meredith are, atît din partea tatălui adoptiv, cît şi din partea tatălui natural, respect pentru cuvîntul de onoare.

Să dea Domnul să ai dreptate, se gîndi Craig Michaelson.

– Să-mi spui şi mie ce ţi-a zis fata, Charles, spuse Craig cu voce tare.

– Bineînţeles.

După aproximativ o oră, generalul Charles Buckley sună din nou.

– Craig, zise el tulburat. Din păcate, ai avut dreptate să fii sceptic în privinţa faxului. Meredith este absolut sigură că n-o cunoaşte pe Laura Wilcox; în rest, nu are nici cea mai vagă idee unde şi-a pierdut peria aia de cap. Poate că i-aş mai fi pus şi alte întrebări, însă mîine-dimineaţă are un examen greu şi îi e teribil de frică. N-avea nici un rost să o tulbur. Este încîntată că maică-sa... da, maică-sa şi cu mine vom veni în vizită la ea. În weekend, dacă totul merge bine, îi vom spune de Jean Sheridan şi le vom aranja, eventual, o întîlnire. Am rugat-o pe Meredith să nu plece din campusul universitar pînă nu venim noi, dar mi-a rîs în nas. Mi-a zis că mai dă un examen vineri şi că are atîta de învăţat, încît nu crede că va mai vedea lumina zilei pînă sîmbătă dimineaţă. Oricum, mi-a promis că va sta la West Point.

Pare în regulă, se gîndi Craig Michaelson punînd receptorul la loc, însă din păcate Laura Wilcox *nu* este cea care a expediat faxul, lucru pe care trebuie să-l afle urgent şi Jean Sheridan.

Ca să aibă la îndemînă numărul de telefon al lui Jean Sheridan, avocatul lăsase pe birou cartea ei de vizită. Începu să formeze numărul de telefon, dar se răzgîndi şi închise. Nu pe ea trebuia s-o sune, ci pe poliţistul acela. Unde i-o fi pus numărul de telefon? Şi cum îl cheamă, de fapt?

După ce răvăşi maldărele de hîrtii de pe birou, găsi notiţa cu numele lui Sam Deegan şi numărul de telefon la care putea fi sunat. Da, asta căutam, îşi zise Michaelson, începînd să formeze numărul.

66

Aseară – sau azi-dimineață? se întrebă ea – o acoperise cu o pătură. „Ți-e frig, Laura", i-a zis el. „Nu e bine. Am fost neglijent."

Se poartă frumos, se gîndi Laura, tristă. Mi-a adus niște gem cu pîine și și-a amintit că îmi place să pun lapte degresat în cafea. Era atît de calm, încît aproape că s-a relaxat și ea.

Asta voia Laura să-și amintească, nu ceea ce îi povestise el, în timp ce ea ședea pe scaun, sorbind din cafea, cu picioarele legate, dar cu mîinile libere.

– Laura, mi-aș dori să poți înțelege ce simt cînd șofez singur în mașină, pe străzi liniștite, pîndindu-mi prada. E o întreagă artă asta, Laura. Niciodată nu trebuie să mergi cu viteză prea mică. Riști ca vreun echipaj de la poliția rutieră, care urmărește să-i înhațe pe vitezomani, să-ți bată în parbriz ca să-ți atragă atenția că nu te conformezi traficului și mergi prea încet. Există unii, care, atunci cînd beau un pahar în plus și se suie la volan, fac greșeala de a se tîrî ca melcul pe carosabil, ceea ce demonstrează că nu mai sînt siguri pe reacțiile lor. Lucru știut și de poliție, care îi înhață imediat. Ei, și cum îți spuneam, Laura, aseară căutam o pradă. Ca un omagiu adus lui Jean, m-am decis să mă duc în Highland Falls. Acolo și-a făcut ea de cap cu studentul de la Academia Militară. Știai de asta, Laura?

În loc de răspuns, Laura scutură din cap. Bufnița se înfurie.

– Vorbește, Laura, de ce taci?! Știai că Jean a fost combinată cu studentul ăla de la Academia militară?

– I-am văzut împreună cînd am fost la un concert la West Point, dar n-am dat prea multă atenție acestui fapt, îi spusese ea. Nouă, Jeannie nu ne-a suflat o vorbă despre el.

Ştiam toate că se ducea des la West Point, fiindcă plănuia să scrie o monografie a academiei.

Bufniţa încuviinţase din cap, mulţumit de răspuns.

– Ştiu şi eu că Jean se ducea adesea duminica acolo, cu un carnet de notiţe, şi se aşeza pe una dintre băncile cu vedere spre rîu, remarcase el. M-am ţinut într-o duminică după ea şi am văzut cînd s-a întîlnit cu el. I-am urmărit, cînd au plecat să se plimbe. Crezînd că erau singuri, el a sărutat-o. După faza asta, i-am ţinut sub observaţie, Laura. Oh, făceau mari eforturi ca lumea să nu îşi dea seama că erau împreună. Jean nici măcar nu se ducea la dans cu el. În primăvara aceea am studiat-o cu atenţie pe Jean. Să fi văzut expresia de pe faţa ei cînd era cu el şi credea că nu-i observă nimeni. Era *radioasă!* Jean, fata aceea bună şi cuminte, despre care credeam că suferă ca şi mine, din cauza scandalurilor dintre părinţii ei, Jean, sufletul meu pereche ducea o viaţă din care pe mine mă *exclusese.*

Credeam că e îndrăgostit de mine, îşi zise Laura în sinea ei, şi că mă ura fiindcă îl luam în zeflemea. De fapt, el o iubea pe Jeannie. Laura nu conştientiza încă pe deplin cu cine avea de-a face.

– Moartea lui Reed Thornton nu a fost rezultatul unui accident, Laura, continuase el. Mergeam cu maşina prin campus, în acea ultimă duminică a lunii mai, acum douăzeci de ani, sperînd că o să-i zăresc. Chipeş şi blond, Reed mergea singur pe jos, pe drumul care duce spre terenul pentru picnic. Poate că urma să se întîlnească acolo cu ea. Dacă am vrut înadins să-l omor? Sigur că da. Tipul avea tot ceea ce eu nu aveam – era arătos, provenea dintr-o familie cu renume bun şi îl aştepta un viitor strălucit. În plus, se bucura şi de dragostea lui Jean. Mi se părea nedrept. Zi şi tu, Laura, dacă n-am dreptate! *Mi se părea nedrept!*

Laura bălmăji ceva în loc de răspuns, nevrînd să-l contrazică, fiindcă se temea să nu-l înfurie şi mai rău. Apoi, el

îi povestise amănunțit despre femeia pe care o omorîse în noaptea precedentă. A zis că şi-a cerut scuze față de victimă, dar că atunci cînd va veni rîndul Laurei şi rîndul lui Jean să moară, nu vor mai exista nici un fel de scuze.

I-a mai spus că Meredith va fi ultima lui pradă. Intuia, spera, că Meredith îi va astîmpăra nevoia de a ucide.

Oare cine-o fi Meredith, se întrebă Laura, aproape moțăind. Pe urmă, căzu într-un somn plin de vise cu bufnițe care zburau spre ea de pe crengi, făceau „buhuhu" şi băteau din aripi, în timp ce ea încerca să fugă din calea lor, dar picioarele nu o ascultau.

67

Jean, ajută-mă! Te rog, Jean, ajută-mă! Glasul disperat al Laurei, care i se păruse lui Jean atît de real atunci cînd avusese impresia că-l aude în maşină, după ce plecase de la Craig Michaelson, începu să-i răsune din nou în minte, ca un ecou insistent al îndoielilor formulate de Alice la adresa autenticității faxului.

După ce îşi luase la revedere de la Alice, Jean rămase cîteva minute aşezată în fața biroului din camera ei de hotel. O obseda şi acum vocea Laurei, deşi încerca să fie rațională şi să anlizeze cu luciditate argumentele pline de scepticism invocate de Sam şi Alice. Poate că se pripise, într-adevăr, acceptînd prea uşor ideea că faxul acela era autentic. Avea nevoie să creadă că Lily se află în siguranță!

În cele din urmă se ridică şi se duse la baie. Făcu un duş lung, lăsînd apa să-i curgă pe față şi pe păr, de parcă în felul acesta ar fi putut scăpa de confuzia care îi încețoşa mintea.

O plimbare bună pe jos mi-ar prinde bine, îşi zise ea,

înfăşurîndu-se în halat şi pregătindu-se să-şi usuce părul cu foenul. Poate că aşa o să reuşesc să mă limpezesc la cap.

Cînd îşi făcuse bagajele, înainte de a pleca în weekend, pusese în valiză şi treningul ei preferat, deşi ştia că nu va avea nevoie de el. Acum, însă, se felicita pentru ideea pe care o avusese. Amintindu-şi că afară era foarte frig, îşi puse un tricou gros pe sub bluza de trening.

În timp ce-şi punea ceasul la mînă, observă că se făcuse deja zece şi un sfert, iar ea nu băuse încă nici o cafea. Ce să mă mai mir că nu-mi merge mintea, se gîndi ea, abătută. O să-mi cumpăr nişte cafea şi o s-o beau afară, în timp ce mă plimb. Foame nu-mi este şi, oricum, abia aştept să scap dintre pereţii ăştia, între care am senzaţia că mă sufoc.

În timp ce îşi trăgea fermoarul la jachetă, îi veni o idee ciudată: dacă plec din cameră, o să sune Laura şi n-o să mă găsească. Dar nu pot sta închisă aici, zi şi noapte. Ah, ştiu ce-o să fac! Îi las eu un mesaj pe robotul telefonic!

Citi instrucţiunile de pe telefon, ridică receptorul şi apăsă pe butonul de înregistrare a mesajelor vocale. Căznindu-se să articuleze clar fiecare cuvînt şi ridicînd un pic vocea, rosti în microfon: „Sînt Jean Sheridan. Dacă este ceva urgent, vă rog să mă sunaţi pe celular la 202-555-5314. Repet, 202-555-5314". După o scurtă ezitare, adăugă pe nerăsuflate: „Laura, vreau să te ajut. Sună-mă, te rog!"

Jean puse receptorul la loc, şi îşi şterse ochii. Lacrimile o podidiseră. Dispăruse complet euforia provocată de gîndul că Lily era în siguranţă. Şi, totuşi, undeva, în adîncul sufletului, se încăpăţîna să creadă că faxul era într-adevăr de la Laura. Recepţionera care vorbise cu Laura la telefon, cînd aceasta sunase prima oară, spusese că interlocutoarea i se păruse cam agitată, recapitulă Jean în gînd. De asemenea, ştiu de la Sam că şi Jake Perkins, care a tras cu urechea la acea convorbire telefonică, a fost de aceeaşi părere. Pe urmă, m-a sunat Robby Brent, imitînd-o perfect pe Laura, ca să mă inducă în eroare.

Dar n-a fost decît o şmecherie de-a lui, la fel ca toată această înscenare, cu scopul de a-şi face reclamă amîndoi. Ea s-a speriat apoi de posibilele consecinţe ale acestor manevre. Sînt convinsă că, dacă nu de la ea au pornit ameninţările la adresa lui Lily, ştie *cine* le-a lansat. Ăsta e motivul pentru care trebuie s-o fac să înţeleagă că vreau s-o ajut.

Jean se ridică, se duse să-şi ia poşeta, dar pe urmă se răzgîndi; de ce să mai aibă şi grija genţii?! Puse în buzunar o batistă, telefonul mobil şi cheia de la cameră. Apoi, scoase grăbită şi o bancnotă de douăzeci de dolari din portofel. Asta pentru eventualitatea în care aş vrea să mă opresc undeva ca să-mi iau ceva de mîncare, se gîndi ea.

Se pregătea să iasă din cameră, cînd îşi aminti că îi lipsea ceva. Sigur că da, ochelarii de soare. Enervată de incapacitatea de a se concentra, se duse înapoi la comodă, scoase ochelarii din geantă, porni grăbită spre uşă şi o deschise cu un gest hotărît.

Casa liftului era goală – nu cum se întîmplase în weekend, se gîndi ea, cînd, de fiecare dată la urcare sau la coborîre, mă ciocneam de cîte o persoană pe care n-o mai văzusem de douăzeci de ani.

Jos, în hol, deasupra recepţiei şi a uşilor de la restaurant, nişte angajaţi prindeau bannere cu „Bine aţi venit", destinate celor mai buni o sută de agenţi de vînzări de la Starbright Electrical Fixture Company. Bravo, de la Stonecroft la Starbright, remarcă Jean în gînd. Oare la ăştia cîţi oaspeţi de onoare or fi? Sau toţi o sută sînt consideraţi „oaspeţi de onoare"?!

La recepţie, citind o carte, se afla funcţionara aceea cu ochelari mari şi voce murmurată. Precis ea e cea care a răspuns la telefon cînd a sunat Laura, prima oară, îşi zise Jean. O să vorbesc şi eu cu ea. Se duse spre recepţie şi privi ecusonul de pe uniforma recepţionerei: „Amy Sachs", aşa o chema.

– Amy, începu Jean, zîmbitoare. Sînt o bună prietenă de-a Laurei Wilcox şi, la fel ca toată lumea, mi-am făcut multe griji din cauza ei. Din cîte am înţeles, dumneata şi Jake Perkins aţi fost cei care au vorbit cu ea la telefon, duminică seara.

– Jake mi-a smuls receptorul din mînă cînd m-a auzit rostind numele doamnei Wilcox, se disculpă Amy, ridicînd tonul pînă la o intensitatea aproape normală a vocii.

– Sigur, înţeleg, încercă să o liniştească Jean. Îl cunosc şi eu pe Jake, aşa că ştiu de ce e în stare. De fapt mă bucur că a putut auzi glasul Laurei la telefon. E un băiat isteţ şi contez pe opinia lui. Ştiu că dumneata nu ai avut ocazia să o cunoşti prea bine pe doamna Wilcox, aşa că aş vrea să te întreb: eşti absolut convinsă că *ea* a fost la telefon?

– Oh, sigur că da, doamnă Sheridan, spusese Amy Sachs, pe un ton solemn. De altfel, am văzut-o pe Laura Wilcox de nenumărate ori la televizor, în *Henderson County*, aşa că îi recunosc vocea dintr-o mie. N-am scăpat nici un episod. În fiecare seară de marţi la ora opt, mă postam împreună cu maică-mea în faţa micului ecran, ca s-o vedem. Desigur, s-a mai întîmplat să fiu de serviciu, deşi am încercat să fiu liberă marţi seară, însă uneori mă mai rugau să ţin locul cuiva care era bolnav. Nu conta, însă, fiindcă mama înregistra atunci episodul respectiv, aşa că tot îl vedeam.

– Aha, păi atunci sigur că poţi recunoaşte vocea Laurei. Amy, spune-mi şi mie cum ţi s-a părut Laura la telefon?

– Doamnă Sheridan, trebuie să vă mărturisesc că mi s-a părut cam *ciudată*. Adică, *altfel*, *schimbată*. Între noi fie vorba, iniţial am crezut că e mahmură, asta fiindcă ştiu că a fost la dezalcoolizare în urmă cu vreo doi ani. Am citit asta în *People*. Cred, însă, că Jake a avut dreptate. După voce, nu s-ar fi zis că doamna Wilcox băuse prea mult, ci doar că era neliniştită, agitată – da, foarte, foarte agitată.

Amy coborîse vocea, şi *şoptea* ca de obicei:

– De fapt, duminică seara, cînd m-am dus acasă, i-am povestit maică-mii. După părerea mea, vocea doamnei Wilcox la telefon semăna cu vocea mea, cînd profesoara de dicție de la liceu mă forța să vorbesc mai tare. Mi-era atît de frică de ea, încît vocea începea să-mi tremure, şi mă căzneam să nu plîng. Cred că e cea mai bună comparație pentru a descrie cum suna vocea Laurei Wilcox la telefon.

– Mda, înțeleg.

Jean, ajută-mă! Te rog, Jean, ajută-mă! Am avut dreptate, îşi zise Jean. Nu e nici un tertip publicitar la mijloc.

Zîmbetul triumfător al lui Amy, care era fericită de spiritul ei de observație, dispăru aproape imediat:

– Ah, doamnă Sheridan, trebuie să vă rog să mă scuzați pentru întîrzierea cu care v-a parvenit, ieri, faxul acela. Eu l-am amestecat din greşeală în corespondența primită de domnul Cullen. Este o datorie de onoare pentru noi să asigurăm servicii prompte şi corecte. Va trebui să-i explic şi doctorului Fleischman toate astea, cînd îl voi vedea.

– Doctorului Fleischman? se miră Jean, curioasă. Dar de ce? Există vreun motiv pentru care ar trebui să-i dai aceste explicații?

– Păi, da, există. Ieri după-amiază, cînd a venit de la plimbare, s-a oprit aici, la recepție, şi v-a sunat în cameră. Ştiam că sînteți la cafenea, şi i-am spus unde vă poate găsi. Pe urmă m-a întrebat dacă n-ați mai primit vreun fax şi a părut surprins cînd a auzit că nu. Mi-am dat seama că era la curent cu faptul că urma să primiți un fax.

– Da, înțeleg. Mulțumesc, Amy.

Jean încercă să nu arate cît era de şocată de cele aflate de la recepționeră. Ce l-o fi apucat pe Mark să întrebe aşa ceva? Uitînd că îşi propusese să îşi ia o cafea la pachet, traversă holul ca o somnambulă şi ieşi în stradă.

Afară era chiar mai rece decît se aşteptase, însă era senin şi nu bătea vîntul, aşa că n-avea să-i fie prea frig. Îşi

puse ochelarii de soare şi porni pe jos, îndepărtîndu-se de hotel, fără să aibă o ţintă precisă. În mintea ei prindea contur posibilitatea pe care nu voia să o accepte: Mark să fie cel care îi trimisese faxurile despre Lily? Oare el îi trimisese şi peria de păr a fetei? Tocmai Mark, care se arătase atît de înţelegător şi de compătimitor cînd îi mărturisise frămîntările ei? Mark, care îşi pusese mîna peste mîna ei, cu un gest ocrotitor, lăsîndu-i impresia că voia să îi împărtăşească durerea?

Mark ştia de relaţia dintre mine şi Reed, se gîndi Jean. Mi-a spus chiar el că ne-a văzut împreună, cînd se ducea să facă jogging la West Point. Să fi aflat cumva şi de Lily? Faptul că s-a interesat ieri după-amiază dacă am mai primit un fax conduce, logic, la presupunerea că el este cel care le-a trimis pe celelalte?! Oare el e autorul acestor ameninţări şi, dacă da, ar fi capabil să îi facă rău copilului meu?!

Nu vreau să cred aşa ceva, se gîndi ea, îngrozită de această perspectivă. Nu *pot* crede aşa ceva. Şi, totuşi, ce motiv ar fi avut s-o întrebe pe recepţioneră dacă n-am mai primit încă un fax? De ce nu m-a întrebat pe mine?

Fără să aibă o ţintă precisă, Jean mergea pe nişte străzi pe care le cunoştea bine, din copilărie. Trecu prin dreptul Primăriei, fără să îşi dea seama, ajunse tocmai pe Angola Road şi continuă să meargă pînă la autostradă, după care reveni pe acelaşi drum, pentru ca, după un ceas, să intre într-un bar de zi, pe Mountain Road. Se aşeză pe un taburet înalt, de la bar, şi comandă o cafea. Abătută şi extrem de îngrijorată, constată că aerul rece de-afară şi lunga plimbare pe jos nu o ajutaseră să-şi mai limpezească gîndurile. Mă simt mai derutată decît la plecare, îşi zise ea. Nu mai ştiu pe cine să mă mai bizui şi nici ce să cred.

După literele brodate cu roşu pe sacou, Duke Mackenzie era numele barmanului – un tip cărunt şi deşirat, care încercă să intre în vorbă cu ea:

– Nu sînteți de pe-aici, domniță, așa-i? întrebă el, turnîndu-i cafea în ceașcă.

– Nu. Dar am copilărit aici.

– Nu cumva ați fost printre participanții la reuniunea de douăzeci de ani a absolvenților de la Stonecroft?

– Ba da, recunoscu Jean, fiindcă n-avea cum să ocolească răspunsul.

– Unde locuiați pe vremuri?

Jean arătă cu mîna spre partea din spate a localului.

– Exact acolo, pe Mountain Road.

– Pe bune?! În locul barului, aici era o curățătorie chimică.

– Da, mi-aduc aminte, spuse Jean, încercînd să soarbă din cafea, deși i se părea mult prea fierbinte.

– Mie și nevesti-mii ne-a plăcut orașul, așa că am cumpărat localul ăsta, în urmă cu vreo zece ani. A trebuit să-l renovăm complet. Sue și cum mine am tras din greu, dar a meritat. Dechidem la șase dimineața și nu închidem decît la nouă seara. Sue se ocupă de bucătărie. Nu pregătim decît „minuturi", dar n-o să vă vină să credeți cîtă lume se oprește aici să bea o cafea sau să mănînce un sandvici.

Jean îl auzea pe barman, dar se gîndea la problemele ei.

– În weekendul acesta, cîțiva dintre absolvenții de la Stonecroft au trecut pe-aici, în timpul plimbărilor lor prin oraș, continuă Duke. Nu le venea să creadă cît de mult a crescut valoarea proprietăților imobiliare. La ce număr ziceați că ați locuit pe Mountain Road?

Fără nici un chef, Jean îi spuse adresa exactă. Dornică să scape cît mai repede de-acolo, dădu pe gît restul de cafea, deși era încă fierbinte. Apoi se ridică, puse pe tejghea o bancnotă de douăzeci de dolari și ceru o chitanță.

– A doua cană e gratis, o îmbie Duke, care avea chef de vorbă.

– Nu, mersi. Sînt în întîrziere.

În timp ce Duke era la casă şi se pregătea să-i dea restul, sună mobilul. Era Craig Michaelson.

– Bine că ai lăsat un număr unde să poţi fi găsită, doamnă Sheridan, spuse el. Poţi vorbi, fără să te audă cineva?

– Da, spuse Jean, îndepărtîndu-se de tejgheaua barului.

– Tocmai am discutat cu tatăl adoptiv al fiicei dumitale. Trece mîine, cu soţia, prin zonă şi ar vrea să ia cina cu dumneata. Lily, cum o numeşti dumneata pe fată, ştie că a fost înfiată şi şi-a exprimat dintotdeauna dorinţa de a-şi cunoaşte mama naturală. Părinţii ei doresc ca acest lucru să se întîmple. N-are rost să intru în prea multe detalii la telefon, însă ţin să precizez următorul lucru: este practic imposibil ca fiica dumitale să se fi întîlnit vreodată cu Laura Wilcox, aşa că, în opinia mea, ultimul fax trebuie considerat fals. Dar, avînd în vedere locul unde fata se află în prezent, poţi fi sigură că este în siguranţă.

Stupefiată, Jean nu izbuti să zică nimic.

– Doamnă Sheridan?

– Da, domnule Michaelson, şopti ea.

– Eşti liberă mîine-seară?

– Sigur că da.

– Trec să te iau la ora şapte. Propun să veniţi toţi trei la mine acasă, unde nu vă va deranja nimeni. Apoi, probabil chiar în acest weekend, te vei întîlni cu Meredith.

– Meredith? Aşa o cheamă? Ăsta e numele fiicei mele? întrebă Jean, nereuşind să-şi controleze vocea.

O s-o văd în scurt timp, se gîndea ea. Voi putea să o privesc în ochi. Voi putea să o îmbrăţişez. Nu-i păsa că lacrimile îi şiroiau pe obraji şi nici că Duke se holba la ea şi asculta ce vorbea.

– Da, aşa o cheamă. N-am avut de gînd să-ţi spun chestia asta acum, dar ce mai contează, zise Craig Michaelson, pe un ton blînd. Înţeleg ce e în sufletul dumitale. Vin mîine-seară la şapte să te iau de la hotel.

– Mîine-seară la şapte, repetă Jean, apăsînd pe butonul telefonului mobil, încheind convorbirea. Cîteva clipe rămase nemişcată. Pe urmă îşi şterse lacrimile de pe obraji, cu dosul palmei. *Meredith, Meredith, Meredith*, repetă în gînd.

– S-ar părea că aţi primit o veste bună, se băgă în vorbă Duke.

– Da, aşa e. Oh, Doamne, da.

Jean lăsă un dolar bacşiş şi, păşind de parcă era în transă, ieşi din bar.

Duke Mackenzie o urmări cu privirea pe Jean, care se pregătea să iasă din local. Cînd a venit aici, părea că i se înecaseră toate corăbiile, se gîndi el, dar după telefonul ăla ai fi zis că tocmai a cîştigat la loto. Ce naiba o fi apucat-o să întrebe cum o cheamă pe fie-sa? Privi pe fereastră. Jean mergea pe Mountain Road. Dacă tipa n-ar fi şters-o aşa de repede, ar fi întrebat-o despre insul acela cu ochelari fumurii şi şapcă pe cap, care venise acolo, în ultimele două zile, imediat după ce se deschidea barul. De fiecare dată, comanda acelaşi lucru: suc de fructe, o chiflă cu unt şi o cafea, totul la pachet. Pe urmă, tipul se suia în maşină şi pornea în sus, pe Mountain Road. Aseară, venise din nou, exact înainte de ora de închidere; şi comandase un sandvici şi o cafea.

Mare ţăcănit şi tipul ăsta, îşi zise Duke, ştergînd tejgheaua, care oricum era perfect curată. L-am întrebat dacă s-a numărat printre participanţii la reuniunea absolvenţilor de la Stonecroft, şi a făcut pe nebunul cu mine, zicînd: „*Eu* sînt reuniunea".

Duke ţinu buretele sub jetul de apă caldă şi îl stoarse. Mîine, dacă mai vine, o să-i zic lui Sue să-l servească ea, iar eu o să stau în maşină şi o să-l urmăresc cînd pleacă de-aici, ca să văd la cine se duce pe Mountain Road. Poate că la Margaret Mills. E divorţată de doi ani, or toată lumea

ştie că umblă să-şi găsească alt bărbat. În fond, nu încerc decît să mă lămuresc.

Duke îşi turnă nişte cafea. Cîte nu s-au întîmplat pe-aici, de cînd cu reuniunea aia de săptămîna trecută, se gîndi el. Dacă tipul ăla care face pe mutul mai trece diseară pe-aici, ca să ia un sandvici şi o cafea, o să-l întreb de puicuţa care a plecat adineauri. Tipa e de la reuniunea lor şi, pe deasupra, arată mişto, aşa că precis o cunoaşte. Ce ţăcăneală, pe-onoarea mea, să nu ştie cum o cheamă pe fie-sa! Poate o şti ăsta ce-i de capul femeii.

Duke se hlizea în barbă, sorbind din cafea. Sue îi spunea mereu că e mult prea curios din fire, dar nu era adevărat: eu nu sînt curios, ci îmi place să ştiu ce se întîmplă.

68

La ora douăsprezece, Sam Deegan bătu la uşa procurorului şi intră fără să mai aştepte un răspuns.

Rich Stevens, care citea concentrat nişte hîrtii de pe birou, ridică privirea, vizibil enervat de faptul că era deranjat.

– Rich, scuze că dau buzna aşa, dar e ceva important, îi spuse Sam. Facem o mare greşeală dacă nu luăm în serios ameninţarea la adresa fiicei lui Jean Sheridan. L-am sunat pe Craig Michaelson, avocatul care s-a ocupat de adopţie. Mă căutase şi îmi lăsase un mesaj să-l contactez. Tocmai am vorbit cu el adineauri. Michaelson a păstrat legătura cu părinţii adoptivi. Tatăl este general şi lucrează la Pentagon. Fata e studentă la Academia Militară de la West Point, în anul doi. Generalul a sunat-o şi a întrebat-o dacă a întîlnit-o vreodată pe Laura Wilcox. Răspunsul a fost un nu categoric. În plus, fata nu ţine minte unde a pierdut peria.

Expresia de agasare dispăruse complet de pe chipul lui Rich Stevens, care se rezemase de speteaza scaunului, cu degetele împreunate – semn de profundă îngrijorare.

– Asta ne mai lipsea acum, spuse el. Grozav! Fata unui general de la Pentagon e amenințată de un nebun! Ce fac ăia de la Point, i-au angajat fetei vreun bodyguard?!

– Din cîte mi-a zis Michaelson, fata are două examene grele, unul mîine și altul vineri. A rîs cînd taică-său i-a spus să nu iasă din campus. Generalul n-a vrut s-o sperie, așa că nu i-a pomenit nimic de amenințări. Omul vine mîine cu soția, adică mama adoptivă, și urmează să se vadă cu Jean Sheridan. Generalul vrea să vină aici și să discute cu tine, vineri dimineață.

– Cum îl cheamă?

– Michaelson n-a vrut să-mi spună numele la telefon. Fata știe că a fost înfiată, însă pînă azi-dimineață generalul și nevastă-sa habar n-au avut de identitatea părinților naturali. Jean Sheridan jură că nu a povestit nimănui de copil, pînă n-a început să primească faxurile. După părerea mea, persoana care știe de existența fetei și cunoaște numele celor care au înfiat-o a aflat toate acestea la nașterea pruncului. Michaelson e absolut sigur că nimeni nu a avut acces la dosarele lui. Jean Sheridan bănuiește că informația provine de la cabinetul doctorului, de pe vremea cînd ea era însărcinată și se ducea la consultații acolo. Asta înseamnă că avem măcar un punct de pornire ipotetic de la care putem face supoziții privind persoanele care, teoretic, ar fi avut acces la dosare.

– Păi, dacă Laura Wilcox nu are nimic de-a face cu toate amenințările și nici n-a trimis, logic, ultimul fax prin care, chipurile, își cerea scuze, înseamnă că am scrîntit-o rău cînd m-am apucat să declar că dispariția ei face parte dintr-un scenariu menit să îi facă publicitate, zise Rich Stevens, amărît.

– Chestia asta nu se ştie deocamdată, Rich, în schimb ştim precis că nu ea e autoarea ameninţărilor la adresa fetei. Şi atunci se pune întrebarea: dacă nu Laura a trimis faxul acela, nu cumva cel care a făcut-o încearcă să ne determine să renunţăm la investigaţii?

– Adică exact ceea ce ţi-am spus eu să faci. Perfect, Sam. Te scot de la Omucideri. Păcat că nu ştim numele studentei. Te mai întreb o dată: generalul e absolut convins că fata se află în siguranţă?

– După spusele lui Michaelson, da. Şi asta din cauza examenelor. Avocatul zice că fata n-are unde să umble în aceste două zile. Dacă nu e la şcoală, atunci e în camera ei şi învaţă. Fata i-a promis lui taică-său că n-o să iasă din campusul de la West Point.

– În cazul acesta, dacă ţinem cont de sistemul de pază de la West Point, înseamnă că într-adevăr nu sînt probleme.

– Eu n-aş băga mîna în foc, totuşi. Tatăl adevărat al fetei a murit în incinta Academiei West Point, spuse Sam, sumbru. Era student acolo. Cu două zile înainte de absolvire a fost accidentat mortal de un şofer care a fugit de la locul faptei. Nu se ştie nici acum cine l-a omorît.

– Există vreun dubiu că nu ar fi fost un accident? întrebă Stevens, pe un ton tăios.

– Din cîte mi-a spus Jean Sheridan, nimănui nu i-a trecut vreodată prin minte că Reed Thornton – aşa îl chema – ar fi fost accidentat mortal dinadins. Se crede că şoferul s-a speriat şi i-a fost frică să oprească şi să-şi recunoască fapta. Însă, din perspectiva ultimelor evenimente, n-ar fi o idee rea să abordăm cazul şi prin prisma ipotezei că ar fi putut să fie vorba despre un „accident provocat" intenţionat.

– Mergi pe pista asta, Sam. Îţi dai seama ce-ar face presa dacă ar pune mîna pe un asemenea subiect? Fiica unui general de la Pentagon, studentă la West Point, este ameninţată cu moartea. Tatăl ei natural, pe-atunci student la

aceeaşi Academie Militară, a murit într-un accident misterios la Point. Mama ei naturală este o celebritate – istoric şi scriitoare de mare succes.

– Şi asta nu e tot, spuse Sam. Tatăl lui Reed Thornton este şi el general, acum la pensie. Tipul nu ştie că are o nepoată.

– Sam, te mai întreb încă o dată: eşti absolut sigur că fata se află în perfectă siguranţă?

– Mă văd nevoit să accept faptul că tatăl ei adoptiv consideră că nu este în pericol.

Ridicîndu-se în picioare, Sam observă un teanc de hîrtii pe biroul lui Rich Stevens:

– Ce-s astea? Informări primite despre omucideri?

– Sam, în cele două ceasuri cît ai lipsit, a plouat cu telefoane despre tot felul de bărbaţi dubioşi. Într-unul dintre cazuri, o femeie se jură că a fost urmărită cînd a plecat de la supermarket. Şi-a notat numărul de înmatriculare al maşinii tipului. Suspectul s-a dovedit a fi un agent FBI, venit în vizită la maică-sa. Două apeluri telefonice s-au referit la nişte maşini necunoscute din curtea unor şcoli. În ambele cazuri, s-a dovedit că era vorba despre nişte taţi care îşi aşteptau copiii. Avem şi un ţăcănit care susţine că el e autorul omorurilor, numai că tipul se află la pîrnaie de o lună.

– N-a sunat nici un medium?

– Ba da, trei inşi cu aptitudini paranormale.

Telefonul de pe biroul lui Stevens începu să zbîrnîie. Procurorul ridică receptorul, ascultă cîteva clipe, după care, punînd mîna peste microfon, zise:

– Îmi face legătura cu guvernatorul.

În timp ce ieşea din birou, Sam îl auzi pe procuror spunînd:

– Bună dimineaţa, domnule guvernator. Da, e o problemă gravă, dar ne ocupăm nonstop...

Da, muncim nonstop ca să punem mîna pe făptaş şi să-l

aducem în fața justiției, completă Sam fraza în gînd. Să sperăm că ne și reușește, înainte de a mai găsi o bufniță-broșă în buzunarul unei femei ucise.

Ceea ce ar putea însemna și o *studentă de nouăsprezece ani, de la West Point* – se înfioră Sam, vizualizînd sinistra eventualitate.

69

„Lily... Meredith. Lily... Meredith", murmura Jean, în timp ce mergea pe Mountain Road, cu mîinile în buzunare. Ochelarii de soare îi ascundeau lacrimile de fericire, pe care nu și le putea stăpîni.

Habar n-avea de ce o luase tocmai pe acea stradă și în acea direcție. Știa doar că deocamdată nu se simțea în stare să se întoarcă la hotel. Trecea prin dreptul unor case pe care le știa din copilărie, în care locuiseră vecinii ei. Oare cîți dintre ei mai stau și acum în aceste case? se întrebă ea. N-am chef să mă întîlnesc acum cu vreo cunoștință de pe vremuri.

Încetini pașii, cînd se apropie de casa unde locuise cînd era mică. Cînd trecuse pe-aici cu mașina, duminică dimineața, nu reușise să-și dea seama ce modificări aduseseră clădirii actualii proprietari. Aruncă o privire grăbită în jur; pe stradă nu era nici țipenie de om așa că se opri lîngă gardul metalic care înconjura acum terenul și casa.

Cred că au adăugat pe puțin două dormitoare, conchise ea în gînd, studiind exteriorul construcției. Pe vremea cînd locuiam noi aici, existau doar trei dormitoare – cîte unul pentru fiecare dintre noi – mama, tati și eu. Laura mă tot întreba: „Dar mama și tatăl tău nu dorm împreună? De ce? Nu se *plac*?"

Citisem într-o revistă pentru femei, la o rubrică de „Sfaturi", că soția nu ar trebui să doarmă în aceeași cameră cu soțul, dacă acesta sforăie. I-am spus Laurei că taică-meu sforăie rău. Ea mi-a zis: „Și al meu la fel, dar părinții mei dorm totuși împreună".

Eu am replicat: „Păi, și ai mei mai dorm cîteodată împreună". Dar nu era adevărat.

Jean privi spre etajul doi, la cele două ferestre din mijloc. Alea sunt ferestrele de la camera mea, se gîndi Jean. Dumnezeule, nu puteam suferi tapetul ăla înflorat. Mi se părea așa de încărcat. Cînd aveam cincisprezece ani, m-am rugat de tata să pună rafturi pentru cărți pe toți pereții, ca să astupe tapetul. Era foarte priceput la chestii din astea. Mama s-a opus, dar el tot a dat curs rugăminții mele. După aceea, ziceam că dormitorul meu e „biblioteca".

Îmi amintesc ce-am simțit atunci cînd am avut certitudinea că mi-a întîrziat ciclul; țin minte cum a fost și în zilele următoare, cînd mă rugam fierbinte să îmi vină. I-am promis Domnului că voi fi cuminte, dacă mă va ajuta să scap. Ei bine, acum mă bucur că n-a fost să fie așa. Lily... Meredith. Poate am norocul s-o văd chiar în acest weekend. N-ar fi exclus să o strig la un moment dat „Lily", însă dacă va fi așa, îi voi explica de ce, iar ea va înțelege. Oare o fi înaltă?! Reed avea peste un metru nouăzeci și zicea că taică-său și bunicu-său erau mai înalți decît el.

Lily este în siguranță – ăsta-i lucrul cel mai important. Dacă Craig Michaelson are certitudinea că Lily nu o cunoaște pe Laura, atunci de unde știe Laura de faxurile pe care le-am primit?

Jean hotărîse să se întoarcă la Glen-Ridge, dar, aproape fără să-și dea seama, continuă să meargă în aceeași direcție îndreptîndu-se spre casa unde locuise Laura, cînd era mică. Cînd ajunse în dreptul ei, se opri.

Așa cum remarcase deja duminică, din mașină, casa și

terenul din jur păreau bine îngrijite. Clădirea fusese tencuită recent, aleea din dale de piatră era mărginită de o parte şi de cealaltă cu flori de toamnă, iar pe peluză nu se vedea nici o frunză uscată. Cu toate acestea, din cauza obloanelor care acopereau complet ferestrele, casa avea un aspect mohorît şi neprimitor. Ce rost are să cumperi o casă, s-o renovezi, s-o întreţii în bună **stare, dacă n-ai de gînd s-o** locuieşti şi să te bucuri de ea?! se miră Jean. Auzise că proprietatea îi aparţinea acum lui Emerson. Lumea **zice că** e foarte afemeiat. **Poate** că îşi aduce aici iubitele. Mda, **acum,** că nevastă-sa s-a mutat în Connecticut, ar fi interesant de ştiut dacă **tipul** continuă să folosească această casă pe post de „cuibuşor de nebunii".

Dar, de fapt, ce-mi pasă mie?! se gîndi Jean, făcînd cale întoarsă spre hotel, impunîndu-şi să se concentreze asupra Laurei şi a noului scenariu care îi încolţise în minte şi să nu se mai gîndească la întîlnirea cu Lily.

Robby Brent! Oare Robby Brent era autorul faxurilor despre Lily? se întrebă ea. S-ar putea să fi aflat atunci, demult, că eram însărcinată. Şi poate că acum, dîndu-şi seama că ar putea fi condamnat pentru formularea acelor ameninţări, dă vina pe Laura, intuind că faţă de ea aş fi mult mai indulgentă.

Nu-i exclus, conchise Jean în gînd, în timp ce trecea prin dreptul cafenelei. Ea îl salută într-o doară pe Duke, care îi făcea semne prin geam, şi-şi continuă raţionamentul. Robby Brent e suficient de răutăcios, încît să se fi pretat la asemenea ameninţări, profitînd de cele aflate, cine ştie cum, despre Lily. Faxurile alea le-a trimis poate doar ca să facă o glumă proastă. Din cîte am înţeles, participă de cîteva ori pe an la mari opere filantropice. E posibil ca aşa să fi ajuns să-i cunoască şi pe părinţii adoptivi ai lui Lily. Cînd mă gîndesc cît de spurcat la gură a ajuns şi cum şi-a bătut joc de doctorul Downes şi de domnişoara Bender, la cina aceea

festivă, nu m-ar surprinde să aflu că el este autorul amenințărilor. Pînă şi felul în care a înmînat donația aceea sub formă de cec pentru liceul Stonecroft a părut o insultă.

Scenariul acesta i se părea lui Jean perfect logic. Dacă Robby e cel care a trimis faxurile şi peria aceea, precis că se teme să nu fie condamnat, raționă ea. Presupunînd că el a pus la cale artificiul acela publicitar cu Laura ca protagonistă, consecințele negative ale acestei stratageme tot asupra lui s-ar răsfrînge. În acest caz probabil că va lua legătura cu producătorii programului ca să născocească o poveste salvatoare. Deoarece presa se va năpusti pe ei ca să obțină o explicație plauzibilă.

Pe de altă parte, aflase că, în perioada cînd era gravidă, Jack Emerson făcea curățenie, seara, în policlinica doctorului Connors, deci ar fi putut avea acces la fişele pacienților. În afară de asta, trebuie neapărat să aflu de ce a întrebat-o Mark pe recepționeră dacă n-am mai primit vreun fax, şi a părut dezamăgit cînd a primit un răspuns negativ. În fine, măcar în privința asta mă pot lămuri foarte rapid, gîndea Jean, îndreptîndu-se spre intrarea în hotelul Glen-Ridge.

Abia cînd căldura din hol o învălui îşi dădu seama că dîrdîia de frig. Ar trebui să mă duc sus şi să fac o baie fierbinte, îşi zise ea. În loc de asta, se duse direct spre recepție, unde Amy Sachs nu-şi mai vedea capul de treabă, căci începuseră deja să sosească participanții la reuniunea organizată de Starbright Electrical Fixtures Company. Jean ridică receptorul telefonului interior, dar cînd clientul de care se ocupa Amy începu să-şi caute portofelul în servietă, izbuti să prindă privirea funcționarei şi să o întrebe:

– Ceva corespondență pentru mine?

– Nimic, şopti Amy. Puteți conta pe mine, doamnă Sheridan. Nu mai încurc faxurile, ca atunci.

Jean dădu din cap, în semn că a înțeles, şi ceru operatoarei să-i facă legătura cu Mark. Acesta răspunse aproape imediat.

– Jean, eram îngrijorat din cauza ta, spuse el.

– Şi eu mi-am făcut griji din cauza ta, spuse ea, pe un ton neutru. S-a făcut aproape unu şi n-am mîncat nimic. Mă duc la braserie. Mi-ar face plăcere să vii şi tu. Şi, apropo, nu te mai obosi să treci pe la recepţie ca să vezi dacă n-am mai primit vreun fax, fiindcă îţi spun eu dinainte: răspunsul e nu.

70

Respectîndu-şi promisiunea, după ce ieşi din biroul preşedintelui Downes, Jake Perkins se duse direct în sala de clasă, transformată în redacţie pentru ziar, şi începu să scormonească în dosarele cu fotografii publicate în *Gazette,* în cei patru ani cît Laura Wilcox învăţase la Stonecroft. Înainte de reuniune, pentru a se documenta, Jake frunzărise anuarele liceului şi găsise nişte poze de-ale ei. Voia însă şi altele mai naturale, nu-l mulţumeau cele „studiate".

În următoarea oră, reuşi să găsească nişte fotografii care corespundeau scopului său. Laura jucase în cîteva piese montate la şcoală. Una dintre ele fusese un musical şi Jake descoperi o fotografie senzaţională a Laurei, din acel spectacol. Arăta extraordinar de bine, se gîndi Jake. Păi, dacă am avea acum o colegă atît de frumoasă, cred că n-ar exista băiat în tot liceul care să nu încerce să-i intre în graţii.

Ricana în sinea lui, imaginîndu-şi cum făceau curte băieţii fetelor pe vremea aceea – o metodă, era, probabil, propunerea de a-i căra fetei ghiozdanul pînă acasă. În ziua de azi, dacă n-o duci acasă cu un Corvette decapotabil, adio, n-ai nici o şansă!

Cînd dădu de fotografia de la absolvirea clasei Laurei, Jake căscă ochii mari. Cu ajutorul unei lupe, se apucă să

studieze chipul fiecărui absolvent. Laura era superbă, cu părul lung revărsat pe umeri. Reușise să fie atrăgătoare, chiar și în uniforma aceea anostă. Îl șocă în schimb imaginea lui Jean Sheridan, care-și ținea mîinile încleștate și avea ochii plini de lacrimi. Ce tristă e aici, se gîndi Jake. Da, îngrozitor de tristă, de parcă n-ar fi luat o diplomă de merit la istorie și o bursă completă la Bryn Mawr. Judecînd după expresia ei, ai fi putut jura că tocmai i se spusese că nu mai are de trăit decît vreo două zile.

Deplasă lupa de la un absolvent la altul, căutîndu-i pe cei care erau acum oaspeți de onoare. Rînd pe rînd, îi identifică. Ce mult s-au schimbat toți, se gîndi el. Ce mutre de perdanți aveau ăștia doi! Gordon Amory, bunăoară, era aproape de nerecunoscut. Aoleu, ce nasol era, se gîndi el. Jack Emerson era „Grasu'" de pe-atunci. Carter Stewart era netuns; acum e total schimbat. Robby Brent fără-de-gît chelise deja. Mark Fleischman arăta ca un vrej de fasole cu un cap în vîrf. Joel Nieman stătea în picioare, lîngă Fleischman. Halal Romeo, se gîndi Jake. Dacă aș fi fost Julieta, m-aș fi sinucis numai la gîndul că ar trebui să-mi petrec restul vieții cu el.

Apoi mai observă ceva. Majoritatea absolvenților aveau niște zîmbete tîmpe pe față, cum vezi la personajele din toate fotografiile de grup. Cel mai lătăreț rînjet, totuși, era pe moaca unui tip care nu se uita direct spre obiectiv, ci se holba la Jean Sheridan. Ce contrast între ăștia doi! Ea arată de parcă i-ar fi murit toți prietenii, iar el se hlizește cu gura pînă la urechi.

Jake scutură din cap, privind spre teancul de fotografii de pe masă. Gata, destul, m-am săturat, se gîndi el. Mai bine o caut pe Jill Ferris, profesoara care răspundea de *Gazette*. E o femeie de treabă. O conving eu să mă lase să pun pe prima pagină fotografia cu Laura dansînd, iar pe ultima, poza lor de la absolvire. În interiorul revistei, va fi

miezul poveştii – fata care-le-a-avut-pe-toate, a ajuns acum la sapă de lemn, iar nătărăii de atunci sînt acum mari mahări.

Jake se duse la studio, adică la încăperea în care era păstrat echipamentul foto. O găsi înăuntru pe doamna Ferris, căreia îi ceru permisiunea să împrumute aparatul de fotografiat clasic, pe care îi plăcea să-l folosească atunci cînd voia să facă poze clare şi frumoase. În opinia lui, fotografiile erau mult mai bune decît cele făcute cu aparate foto digitale.

Trebuia, însă, să recunoască faptul că acum, de cînd îşi luase carnetul de conducere şi părinţii îi făcuseră cadou un Subaru fabricat cu zece ani în urmă, îi era mult mai uşor să se trambaleze cu ditamai aparatura foto, decît înainte, cînd bătea tot oraşul cu bicicleta.

Cu aparatul de fotografiat atîrnat pe umăr, cu carneţelul şi pixul într-un buzunar şi cu reportofonul în celălalt, Jake porni la drum. Abia aştept să fotografiez casa în care a copilărit Laura Wilcox. O s-o fotografiez din toate unghiurile. La urma urmei, asta e casa în care a fost ucisă şi studenta aceea la Medicină, Karen Sommers. Se pare că ucigaşul a intrat atunci pe uşa din spate. Iată încă un element „uman", care va personaliza întregul material pentru ziar, îşi mai zise el.

71

Carter Stewart îşi petrecu aproape toată dimineaţa de miercuri în apartamentul său de la Hudson Valley Hotel. Stabilise să se întîlnească în acea după-amiază cu Pierce Ellison, regizorul care punea în scenă noua sa piesă. Urma să se ducă la el acasă. Îşi propuseseră să discute despre detaliile de regie şi scenografie pe care le cerea regizorul,

dar înainte de asta voia să facă nişte modificări la textul scenariului.

Mulţumesc, Laura, îşi zise el, zîmbind maliţios, în timp ce opera nişte schimbări subtile privind blonda zăpăcită, adică personajul ucis în actul al doilea. În aparenţă, eroina este sclipitoare, însă spectatorul trebuie să intuiască cît de înnebunită şi speriată e femeia. Ar fi în stare de orice, pentru a-şi salva pielea.

Carter detesta să fie deranjat cînd scria, lucru pe care impresarul său, Tim Davis, îl ştia. Totuşi la ora unsprezece, ţîrîitul enervant al telefonului îl smulse pe Crater din concentrarea lui creatoare. Era Tim, care începu prin a se scuza:

– Carter, ştiu că lucrai şi că ţi-am promis să nu te deranjez, decît atunci cînd este absolut necesar...

– Păi, spre binele tău, ai grijă să fie *absolut necesar*, se răţoi Carter.

– Uite care e problema: tocmai m-a sunat Angus Schell, e impresarul lui Brent. Tipul mai are un pic şi îşi pierde minţile. Robby trebuia să-i trimită textul scenariului cu intervenţiile lui pentru noul show TV. Nu le-a primit nici pînă acum. Angus i-a lăsat pe puţin zece mesaje lui Robby, dar n-a primit nici un semn de viaţă de la el. Sponsorul turbează deja din cauza scandalului pe care presa zice că Robby l-a regizat cu Laura Wilcox. Se spune că le va fi retrasă toată sponsorizarea pentru acest show.

– Ceea ce pe mine mă lasă rece, spuse Carter Stewart, pe un ton înţepat.

– Carter, mi-ai spus deunăzi că Robby urma să îţi arate textul scenariului cu modificările făcute de el. Ţi l-a arătat?

– Nu. De fapt, dacă vrei să ştii, după ce că m-am deranjat pînă la el, la hotel, pentru a trece împreună în revistă modificările de care aminteai, tipul nici n-a catadicsit să se arate la faţă. Aşa că, te rog, scuteşte-mă acum de prostiile astea şi lasă-mă să-mi văd de treabă în continuare.

– Carter, te rog frumos. Fă-mă să înțeleg. Tu crezi că Robby *a făcut* modificările acelea în textul scenariului, așa cum le-a promis sponsorilor?

– Tim, încearcă să înțelegi. Da, presupun că Robby a făcut acele modificări. Mie așa mi-a zis. M-a rugat să mă uit și eu peste ele. I-am promis că mă voi uita, dar cînd m-am dus special pentru asta acolo, la hotel, el nu era. Cu alte cuvinte, ca să-ți fie perfect limpede, el a făcut modificările, dar eu mi-am pierdut timpul degeaba.

– Carter, scuză-mă. Îmi pare sincer rău, spuse Tim Davis, vrînd să-și calmeze clientul. Joe Dean și Barbara Monroe au fost deja distribuiți în niște roluri, or pentru ei este extrem de important ca programul acesta să se difuzeze pe post. Din cîte am citit prin ziare, deși Wilcox și Robby sînt în continuare dați dispăruți, amîndoi și-au lăsat toate lucrurile în camerele lor de hotel. Te rog, te implor, n-ai vrea tu să vezi dacă nu cumva Robby a lăsat textul scenariului în camera lui? Ultima oară cînd am vorbit cu el, s-a lăudat că a făcut niște modificări senzaționale și că scenariul e acum de-a dreptul comic, exact cum se dorește pe-aici. Dacă reușim să facem rost de text pînă mîine-dimineață, s-ar putea să fim salvați. Sponsorii vor să vadă o comedie spumoasă, or se știe că Robby are talentul necesar pentru a realiza așa ceva.

Cum nu primi nici un răspuns, Davis continuă:

– Carter, nu vreau să-ți forțez mîna, dar țin să-ți amintesc că acum doisprezece ani, cînd încă mai băteai pe la uși închise, eu am crezut în tine și ți-am pus în scenă prima ta piesă. Nu mă înțelege greșit. Mi-a mers excelent de atunci încoace, însă acum a venit timpul să îți cer și eu o favoare, nu pentru mine, ci pentru Joe și Barbara. Te-am ajutat să te lansezi. Azi e rîndul tău să le oferi o șansă de a se realiza în viață.

– Tim, vorbești așa de frumos, încît aproape că mi-au dat lacrimile de emoție, spuse Carter Stewart, pe un ton

ceva mai vesel. Pe lîngă prietenia pentru amicul tău Angus şi grija paternă pentru tinerele talente, nu se poate să nu ai şi tu ceva de cîştigat din toată afacerea asta. Să nu uiţi să-mi spui şi mie cîndva despre ce e vorba. Oricum, dacă tot mi-ai stricat bunătate de concentrare creatoare, o să mă duc la hotelul unde a tras Robby, să încerc să mă fofilez în camera lui. N-ar strica să pregăteşti terenul, între timp, dînd un telefon acolo ca să le spui că, în calitate de impresar al lui Robby, m-ai rugat pe mine să trec pe la hotel şi să iau textul scenariului, din camera lui.

– Carter, nici nu ştiu cum...

– Cum să-mi mulţumeşti? Precis n-ai cum, stai liniştit. La revedere, Tim.

Carter Stewart era îmbrăcat cu jeans şi un sveter. Scurta şi şapca se aflau pe scaun, unde le azvîrlise ceva mai devreme. Oftînd iritat, se ridică, îşi puse scurta şi îşi luă şapca. Cînd să iasă din cameră, începu să sune telefonul. Era preşedintele Downes, care voia să-l invite la un cocktail, urmat de un dineu, la reşedinţa lui de la Stonecroft.

Asta mai lipsea, îşi zise Carter.

– Oh, îmi pare rău, se scuză el, dar am deja alt program pentru diseară.

Program cu mine însumi, adăugă el, în gînd.

– Bine, dar poate reuşeşti să vii măcar la cocktail, sugeră agitat preşedintele Downes. Mi-ai face o mare favoare, Carter. Ştii, am chemat şi un fotograf care să vă facă nişte poze, ţie şi celorlaţi oaspeţi de onoare care mai sînt încă în oraş.

„Ceilalţi oaspeţi de onoare care mai sînt încă în oraş" – bine zis, se gîndi Carter, sarcastic.

– Din păcate... încercă el să spună.

– Carter, te rog. Nu va dura mult. Ţinînd seama de evenimentele din ultimele zile, e foarte important să am nişte fotografii cu cei patru distinşi invitaţi de onoare care

au fost omagiați la recenta festivitate. Vreau să folosesc aceste imagini în locul pozelor de grup făcute la dineu. Fotografiile vor avea un rol esențial cu prilejul lansării campaniei de strîngere de fonduri pentru construirea noului corp de clădiri al liceului.

Rîsul hămăit al lui Carter Stewart nu avea nici o urmă de veselie.

– Se pare că azi sînt sortit să-mi ispășesc nenumăratele mele păcate, spuse el. La ce oră vreți să vin?

– La șapte ar fi perfect, jubilă președintele Downes.

– Prea bine, s-a făcut.

După o oră, Carter Stewart se afla în camera lui Robby Brent de la Glen-Ridge House. Atît Justin Lewis, directorul, cît și Jerome Warren, directorul adjunct, îl însoțeau, ambii vizibil marcați de răspunderea pe care și-o asumau lăsîndu-l pe Stewart să umble printre lucrurile unui client al hotelului.

Stewart se duse direct la birou, unde se afla teancul de hîrtii conținînd textul scenariului și frunzări rapid cîteva pagini.

– Gata, am găsit, zise el. Așa cum v-am explicat deja și după cum puteți vedea și dumneavoastră, acesta este textul scenariului editat de domnul Brent de care compania de producție are nevoie urgentă. Nu mă voi atinge de aceste pagini, spuse el, adresîndu-i-se lui Justin Lewis. Luați-le dumneavoastră. Aveți plicul în care să le puneți. Decideți amîndoi cine îl va expedia. E totul în ordine?

– Desigur, domnule, zise Lewis, nervos. Sper că înțelegeți motivele atitudinii noastre circumspecte.

Carter Stewart nu răspunse. Se holba la bucata de hîrtie pe care Robby Brent o lăsase proptită de telefon: „Întîlnire cu Howie, marți, la trei după-amiaza, ca să-i arăt scenariul".

Directorul observase și el biletul.

– Domnule Stewart, spuse el, înțeleg că dumneavoastră sînteți persoana cu care urma să se întîlnească domnul Brent, pentru a discuta textul scenariului.

– Exact.

– Îmi permiteți, atunci, să vă întreb cine este „Howie"?

– Eu, așa îmi spune mie domnul Brent, „Howie". E o glumă de-a noastră.

– Oh, am înțeles.

– Sînt convins că ați înțeles. Domnule Lewis, bănuiesc că vă este cunoscut proverbul: „Cine rîde la urmă rîde mai bine", nu-i așa?!

– Da, spuse Justin Lewis, dînd aprobator din cap.

– Bun, chicoti Carter Stewart. Se aplică în situația de față. Așa, și acum să vă dau adresa destinatarului.

72

După ce ieși de la Rich Stevens, Sam coborî la bufetul din incinta tribunalului, unde își comandă niște cafea și un sandvici cu pîine de secară, șuncă și șvaițer. Cînd ajunse la el în birou, scoase proviziile din servietă și porni computerul. Preț de o oră, mîncase sandviciul, băuse aproape toată cafeaua și încercase să pună cap la cap toate informațiile culese despre Laura Wilcox.

Trebuie să recunosc că poți afla o mulțime de lucruri de pe Internet, își zise Sam, dar pierzi o grămadă de timp pentru asta. Căuta să-și facă o părere de ansamblu despre Laura, accesînd și alte date decît cele cuprinse în biografia ei oficială, însă deocamdată nu găsise nimic.

Întrucît lista paginilor de web referitoare la Laura Wilcox era deprimant de lungă, Sam se apucă să le deschidă pe cele care i se păreau lui mai edificatoare. Prima căsătorie a

Laurei, la vîrsta de douăzeci şi patru de ani, fusese cu Dominic Rubirosa, un specialist în chirurgie plastică de la Hollywood. „Laura este atît de frumoasă, încît cunoştinţele mele profesionale sînt de prisos", declarase Rubirosa după ceremonie.

Sam se strîmbă. Ia te uită ce înduioşător, mai ales că mariajul ăsta n-a durat decît unsprezece luni! Oare ce s-o fi întîmplat cu Rubirosa? Ţine legătura în continuare cu Laura? Se decise să caute informaţii despre el pe Internet; găsi un articol, care conţinea o fotografie de-a tipului împreună cu cea de-a doua soţie. „Monica este atît de frumoasă, încît nu va avea nevoie de mine ca medic specialist în chirurgie plastică", declarase Rubirosa cu ocazia oficierii căsătoriei. Hm, variaţiuni pe-aceeaşi temă. Ce nemernic, bombăni Sam, şi reveni la prima căsătorie a Laurei. El descoperi o fotografie a părinţilor ei – William şi Evelyn Wilcox din Palm Beach. Luni, văzînd că Laura nu dăduse nici un semn de viaţă, Eddie Zarro lăsase un mesaj pe robotul telefonic al părinţilor ei, rugîndu-i să îl contacteze pe Sam. Neprimind nici un semn din partea lor, trimisese un poliţist din Palm Beach pînă la domiciliul acestora. Omul aflase de la o vecină clevetitoare că soţii Wilcox erau plecaţi într-o croazieră, dar n-avea habar pe unde. Din proprie iniţiativă, femeia îi spusese că erau nişte persoane foarte retrase, „nişte babalîci ţicniţi" şi că, după părerea ei, cei doi erau foarte furioşi din cauza mizeriilor ieşite la iveală cu prilejul celui de-al doilea divorţ al Laurei.

Oriunde ai fi cu vasul în croazieră, ştirile tot te prind din urmă, gîndi Sam. Avînd în vedere tot ceea ce scrisese presa în ultimele zile despre Laura, greu de presupus că ziariştii nu au încercat să dea şi de urma părinţilor acesteia. Ciudat că n-au dat nici un semn de viaţă! O să văd dacă poliţia din Palm Beach poate face nişte săpături mai adînci, ca să afle pe unde se plimbă acum soţii Wilcox. Fireşte, s-ar

putea şi ca Laura să le fi băgat în cap că nu trebuie să-şi facă griji din cauza ei, orice s-ar întîmpla.

Cînd Joy Lacko intră pe uşă, Sam ridică privirea spre ea.

– Şefu' m-a scos de la Omucideri, zise ea. Vrea să lucrez cu tine şi zise că o să-mi explici tu cum stau lucrurile pe-aici.

Privind-o, Sam îşi dădu seama că lui Joy nu-i convenea deloc această mutare.

Supărarea ei dispăru încetul cu încetul, pe măsură ce Sam o puse la curent cu ceea ce ştia el despre Jean Sheridan şi fiica acesteia. Joy deveni şi mai interesată cînd află că tatăl adoptiv al lui Lily era un general de la Pentagon; şi că era imposibil ca Laura Wilcox să fie cea care a trimis ultimul fax primit de Jean Sheridan, cel în care pretindea că ea lansase toate ameninţările de pînă atunci.

– Totuşi nu pot să înţeleg cum cinci femei care pe vremuri au învăţat la Stonecroft Academy au murit exact în ordinea în care obişnuiau să stea la masă, zise Sam. Excluzînd faptul că am avea de-a face cu nişte neverosimile lovituri ale sorţii, cea care ar urma să moară acum este Laura.

– Vasăzică, avem două vedete care sînt date dispărute, fără să ştim dacă e vorba sau nu despre un artificiu de publicitate; mai avem o studentă la West Point – fiica înfiată a unui general de armată, care este ameninţată cu moartea, plus cinci femei care au decedat în ordinea în care şedeau la masă, la şcoală. Nu mă mai mir că Rich crede că ai nevoie de ajutor, spuse Joy, pe un ton egal.

– Chiar *am* nevoie de ajutor, recunoscu Sam. Prioritatea absolută este să o găsim pe Laura Wilcox. Trebuie să o găsim. Dacă fostele ei colege au fost asasinate, înseamnă că este şi ea în pericol. În plus, dacă Laura Wilcox a ştiut de existenţa lui Lily, s-ar putea să fi povestit şi altcuiva despre asta.

– Dar cum rămîne cu familia Laurei? Cum rămîne cu prietenii ei apropiaţi? Ai vorbit cu impresarul ei? întrebă Lacko, pregătită să noteze răspunsurile lui Sam.

– Bune întrebări, spuse Sam. Luni am sunat la agenţia ei de impresariat, de unde am aflat că Alison Kendall era cea care se ocupa de Laura. Kendall a murit acum o lună, dar pînă acum agenţia nu a desemnat alt impresar care să se ocupe de ea.

– Ciudat, se miră Joy. M-aş fi aşteptat ca o asemenea măsură să fi fost luată imediat.

– Laura are nişte datorii neonorate; se pare că agenţia i-a procurat nişte avansuri băneşti. Alison se oferise să se ocupe de Laura, însă noul şef al agenţiei nu mai e dispus să continue aceeaşi politică. Ne-au promis că vor lua legătura cu noi, dacă vor primi vreun semn de viaţă de la ea. Dar, uşurel, nu te ambala. Impresia mea este că agenţia nu pune mare preţ pe această Laura Wilcox.

– După *Henderson County*, care s-a difuzat acum vreo doi ani, n-a mai jucat în nimic important. Avînd în vedere cîte prospături au invadat lumea filmului, cred că ea e considerată o băbătie, conform standardelor la Hollywood.

– Probabil că ai dreptate, admise Sam. Încercăm, de asemenea, să dăm de părinţii Laurei, ca să ne lămurim dacă a vorbit cumva cu ei. Am discutat deja cu tipul din California care a investigat împrejurările morţii lui Alison Kendall; omul mi-a zis că nu s-a descoperit nimic dubios. Eu însă nu sînt mulţumit. Cînd i-am povestit lui Rich Stevens despre cazul fetelor care au stat la aceeaşi masă, a dat imediat ordin să fie scoase de la secţiile de poliţie respective toate dosarele referitoare la decesele acestora. Prima a murit în urmă cu douăzeci de ani, aşa că s-ar putea să fie nevoie să aşteptăm pînă la sfîrşitul săptămînii pentru a obţine nişte date. Apoi, o să luăm la puricat toate informaţiile, ca să vedem dacă nu ne sare ceva în ochi.

Făcu o pauză, lăsîndu-i lui Joy răgazul de a-şi face nişte însemnări.

– Vreau să intru pe site-ul ziarelor locale din zona unde s-au produs cele trei aşa-zise accidente, ca să văd dacă, la vremea respectivă, au existat cumva nişte semne de întrebare referitoare la aceste decese. Prima femeie a murit după ce maşina a ieşit de pe şosea şi a căzut în fluviul Potomac; a doua a dispărut într-o avalanşă, la Snowbird; a treia a murit cînd avionul pe care îl pilota s-a prăbuşit. Alison a fost a patra. În fine, mai vreau să văd ce s-a scris despre aşa-zisa sinucidere a celeilalte fete de la masă.

Anticipînd următoarea întrebare a lui Joy, Sam spuse:

– Da, am numele lor, toate datele necesare şi locul unde au murit. Uite, aici, zise el, indicîndu-i foaia dactilografiată de pe birou. Poţi să-ţi copiezi tot ce crezi că e necesar. Mai vreau să văd ce ne poate furniza Internetul despre Robby Brent. S-ar putea să descoperim chestii interesante. În orice caz, chiar dacă vom da în brînci muncind, tot ne va lua o mulţime de timp.

Sam se ridică în picioare şi îşi întinse mădularele.

– Şi, după ce terminăm cu toate astea, o s-o sun pe văduva unui medic pe nume Connors, ca să-i explic de ce vreau să-i fac o vizită. Doctorul Connors este cel care a asistat-o la naştere pe Jean Sheridan. Aceasta s-a întîlnit deunăzi cu doamna Connors, şi a rămas cu impresia că aceasta se fereşte să-i spună adevărul. Bătrîna părea destul de neliniştită. Poate reuşesc eu să scot ceva de la ea.

– Sam, uite ce e, eu mă pricep destul de bine să scot informaţii de pe Internet, probabil mult mai rapid decît tine. Lasă-mă pe mine să mă ocup de chestia asta şi du-te tu la nevasta doctorului.

– *Văduva* doctorului, o corectă Sam, întrebîndu-se ce-l apucase să facă precizarea.

Poate pentru că toată ziua se gîndise la Kate?! Eu nu

sînt soțul lui Kate, constată el, sînt văduvul ei. E o diferență ca de la cer la pămînt!

Chiar dacă pe Joy o deranjase precizarea lui Sam, nu se trădă.

– O să văd ce pot găsi, spuse ea, luînd lista de pe masă. Vorbim mai tîrziu.

Dorothy Connors nu avusese nici un chef să o primească pe Jean. Cînd o sună Sam, ea susținu sus și tare că nu-i poate furniza nici un fel de informație utilă. Realizînd că trebuia s-o ia tare, Sam spuse:

– Doamnă Connors, lăsați-mă pe mine să apreciez dacă ați putea fi sau nu de folos investigației noastre. N-am să vă răpesc decît un sfert de oră, atît.

Resemnată, femeia acceptă să-l primească în vizită la ora trei după-amiaza.

Sam își făcea ordine pe birou, cînd sună telefonul. Era Tony Gomez, șeful poliției din Cornwall.

– Sam, tu îl cunoști pe puștiul ăsta, Jake Perkins? întrebă Gomez.

I-auzi întrebare! se gîndi Sam, agasat.

– Ba bine că nu, Tony. Ce-i cu el?

– S-a tot fîțîit prin oraș fotografiind diverse case. Am primit o plîngere de la cîțiva oameni, care cred că băiatul vrea să dea o spargere.

– Las-o baltă, Tony, zise Sam. Puștiul e inofensiv. I-a intrat în cap că e mare reporter de investigații.

– Asta n-ar fi nimic, însă susține că se ocupă de cazul dispariției Laurei Wilcox și că lucrează cu tine. Poți verifica asta?

– Lucrează cu mine?! Ha-ha-ha, bună treabă! rîse Sam. Bagă-l la pîrnaie și aruncă naibii cheia de la celulă. Hai, Tony, bine, mai vorbim. Salutare!

73

Jean, am avut un motiv foarte întemeiat de a mă interesa la recepție dacă n-ai mai primit cumva vreun fax, declară Mark, pe un ton calm în timp ce se așeza la masa ei.

– Bine, atunci, lămurește-mă și pe mine, spuse ea, fără să ridice vocea.

Chelnerul o instalase la aceeași masă la care stătuseră în ziua precedentă. Azi, însă, senzația de intimitate care o trăiseră la întîlnirea lor anterioară se risipise complet. Mark părea tulburat, iar Jean știa că, involuntar, îl făcea să simtă suspiciunea și neîncrederea care îi încolțiseră în inimă.

Lily... Meredith... este în siguranță; urmează să mă întîlnesc cu ea foarte curînd, își zise Jean. În final, asta era tot ceea ce conta acum pentru ea. Trăise clipe cumplite cînd primise prin poștă peria de cap, faxurile de amenințare, și cînd găsise trandafirul acela pe mormîntul lui Reed.

Ar fi trebuit ca ultimul fax să-mi parvină ieri după-amiază, își aminti Jean, privindu-l pe Mark, așezat în fața ei, de cealaltă parte a mesei. Avea senzația că se studiau reciproc, că se vedeau unul pe celălalt dintr-o perspectivă diferită. Am crezut că pot avea încredere în tine, Mark, se gîndi ea. Ieri ai fost atît de compătimitor, atît de înțelegător, cînd ți-am povestit despre Lily. Ți-ai bătut joc de mine?

Ca și ea, Mark se îmbrăcase în trening. Al lui era de culoare verde, accentuînd și mai mult nuanța căpruie a ochilor lui. Părea îngrijorat.

– Jean, sînt psihiatru, spuse el. Meseria mea este să descifrez mecanismele minții omenești. Știu prin ce calvar ai trecut în ultima vreme. Departe de mine gîndul de a te face să suferi și mai mult. Îți spun sincer că speram să mai primești un semn de la persoana care ți-a trimis acele mesaje.

– Dar de ce?

– Fiindcă ar fi însemnat că persoana aceasta – un el sau o ea, habar n-am – vrea să țină legătura cu tine. Uite, ai primit mesajul acesta de la Laura și te-ai liniștit; pentru că știai că ea n-ar fi capabilă să îi facă nici un rău lui Lily. Însă important pentru tine a fost faptul că ți-a dat un semn, că a comunicat cu tine. Asta speram și eu ieri, cînd am întrebat la recepție dacă n-a mai sosit vreun fax pe numele tău. Cînd recepționera mi-a zis că n-ai primit nici un fel de corespondență am devenit neliniștit și îngrijorat pentru soarta lui Lily.

O privi, și pe fața lui apăru o expresie de uimire:

– Jean, doar n-ai crezut că eu ți-am trimis toate faxurile alea?! Și că *de aceea* știam că ultimul, cel de ieri, ar fi trebuit să sosească mai devreme?! *Chiar* te-ai putut gîndi la o asemenea eventualitate, spune-mi, chiar ai putut gîndi așa ceva?!

Tăcerea ei era un răspuns.

Să-l cred? se întreba Jean. Nu știu.

Ospătarul apăru lîngă masa lor.

– Doar niște cafea, spuse Jean.

– Mi-ai spus la telefon că n-ai mîncat nimic azi, interveni Mark. Pe vremuri, la Stonecroft, îți plăceau roșiile cu brînză. Îți mai plac și acum?

Jean încuviință, dînd din cap.

– Două sandviciuri cu brînză și roșii, și două cafele, comandă Mark. Nu mi-ai răspuns, continuă el, după ce ospătarul se retrăsese. Nu știu cum să interpretez tăcerea ta. Crezi ceea ce ți-am explicat sau nu? Nu-mi dau seama. Recunosc, însă, că deși mă deranjează, te înțeleg. Răspunde-mi măcar la asta: crezi în continuare că Laura e cea care a trimis aceste faxuri și că, prin urmare, Lily e în siguranță?

Nu vreau să-i povestesc ce mi-a zis Craig Michaelson la

telefon. Nu-mi permit să am încredere în nimeni, gîndea Jean.

– Da, cred că Lily e în siguranță, spuse ea, cu voce tare.

Mark își dădu imediat seama că răspunsul era evaziv.

– Săraca de tine, spuse el. Nici nu mai știi în cine să ai încredere, așa-i? E de înțeles. Ce-ai să faci totuși? Aștepți aici pînă cînd Laura va catadicsi să iasă la iveală?

– Cel puțin cîteva zile, da, spuse Jean, încercînd să dea un răspuns cît mai vag cu putință. Dar tu, tu ce ai de gînd să faci?

– Mai rămîn și eu pînă vineri dimineața, după care o să mă duc acasă. Mă așteaptă o serie de pacienți la cabinet. Noroc că am avut cîteva emisiuni TV înregistrate, însă va trebui să mă ocup de următoarele. Oricum, camera mea e rezervată de altcineva începînd de vineri – una dintre persoanele care vor participa la congresul de iluminat cu becuri, sau cum s-o chema chestia aia.

– O sută de agenți de vînzări din branșa lor vor fi premiați, îi precizează Jean.

– Da, alți premianți, remarcă Mark. Sper să ajungă cu bine acasă toți o sută. Apropo, presupun că vei da curs invitației făcute de președintele Downes la reședința lui, pentru un cocktail și o ședință foto, în seara asta.

– Habar n-am nimic despre așa ceva.

– Ți-a lăsat probabil un mesaj pe telefon. Nu cred că o să dureze prea mult. Downes mi-a zis că voia să ne cheme pe toți la un dineu, însă Carter și Gordon aveau deja alt program pentru diseară. Ca și mine, de altfel. Taică-meu vrea să cinăm iarăși împreună.

– Să deduc, deci, că tatăl tău ți-a răspuns la întrebările pe care voiai să i le pui?

– Da, Jeannie, așa e, dar tu nu știi decît o parte din toată povestea noastră. Se cuvine să afli și restul. Fratele meu, Dennis, a murit la o lună după ce a absolvit liceul Stonecroft. Urma să intre la facultate, la Yale, în toamnă.

– Ştiu de accident, zise Jean.

– Ştii *ceva* despre accident, o corectă Mark. Eu tocmai terminasem clasa a opta la St. Thomas şi urma să încep liceul la Stonecroft, în septembrie. Părinţii mei i-au făcut cadou lui Dennis o maşină decapotabilă, cînd a absolvit liceul. Probabil că nu l-ai cunoscut, dar, oricum, trebuie să ştii că tipul excela în toate. A fost primul din clasă, căpitan al echipei de baseball, preşedinte al consiliului elevilor, frumos de pica, nostim, într-un cuvînt un tip şarmant. După patru avorturi spontane, mama reuşise să producă „pruncul de aur".

– Iar ţie ţi-era greu să te ridici la înălţimea performanţelor lui, cel puţin aşa presupun.

– Ştiu că asta era impresia tuturor, însă Dennis se purta excelent cu mine. Ca un frate mai mare. El era pentru mine *eroul* pe care îl adoram.

Jean avea impresia că Mark vorbea mai mult pentru sine, ca şi cînd ea n-ar fi fost de faţă.

– Juca tenis cu mine. M-a învăţat să joc golf. Mă ducea la plimbare cu maşina lui decapotabilă, şi, fiindcă nu mai scăpa de pisălogeala mea, m-a învăţat să şofez.

– Deja?! Dar presupun că n-aveai mai mult de treisprezece – paisprezece ani pe-atunci! se miră Jean.

– Aveam treisprezece ani. Bineînţeles că nu conduceam niciodată pe stradă. Şi, oricum, Dennis era întotdeauna cu mine, cînd mă suiam la volan. Casa noastră era înconjurată de un teren destul de mare. În după-amiaza cînd s-a produs accidentul, îl pisasem toată ziua pe Dennis să mă lase să conduc maşina. Pînă la urmă, pe la vreo patru, mi-a azvîrlit cheile şi a zis: „Bine, bine, hai, suie-te în maşină. Vin şi eu imediat". M-am aşezat la volan, şi am aşteptat, numărînd minutele, ca să apară şi el şi să demarez imediat ce se suia în maşină. Au venit însă doi amici de-ai lui şi Dennis mi-a zis că o să joace baschet. „Îţi promit că ne plimbăm cu

maşina peste o oră", mi-a mai zis el, după care a mai strigat: „Opreşte motorul şi nu uita să tragi frîna de mînă". M-am supărat rău de tot. Turbam de furie. Am intrat în casă, trîntind uşa. Mama era la bucătărie. I-am zis că mi-ar părea foarte bine dacă maşina lui Dennis ar lua-o la vale, pe pantă, şi s-ar face zob de gard. Peste patruzeci de minute, maşina a luat-o la vale. Coşul de baschet era jos, la baza aleii. Amicii lui Dennis s-au tras repede la o parte. Dennis, însă, nu.

– Mark, eşti psihiatru. Raţionează un pic şi înţelege că n-a fost vina ta.

Apăruse iarăşi ospătarul, cu sandviciurile şi cafeaua pe care le comandaseră. Mark muşcă din sandvici şi sorbi din cafea. Eforturile de a-şi stăpîni emoţia erau vizibile.

– Da, raţional vorbind, ştiu şi eu asta, însă părinţii mei, după accident, nu s-au mai purtat niciodată la fel cu mine. Mama l-a iubit pe Dennis ca pe ochii din cap. Am înţeles şi asta. Dennis era plin de calităţi. Am auzit-o cînd i-a spus tatei că eu n-am tras frîna intenţionat, nu neapărat ca Dennis să păţească vreo nenorocire, ci fiindcă voiam să-l învăţ minte ca să nu se mai poarte aşa cu mine.

– Şi tatăl tău ce-a zis?

– Mai important este *ce* n-a zis. Mă aşteptam să-mi ia apărarea, dar n-a făcut-o. Pe urmă, un băiat mi-a spus că mama ar fi preferat să mor eu, în locul lui Dennis.

– Da, am auzit şi eu zvonul ăsta, recunoscu Jean.

– Jean, toată copilăria ta ai aşteptat să te faci mare mai repede ca să scapi de părinţii tăi. Acest lucru l-am aşteptat eu. Întotdeauna am avut senzaţia că noi doi ne asemănăm foarte mult. Amîndoi am căutat uitarea în studiile universitare şi am învăţat să tăcem. Te mai vezi cu părinţii tăi, Jean?

– Tata locuieşte în Hawaii. Am fost pe la el anul trecut. Are o prietenă, drăguţă, însă cînd vine vorba de însurătoare, taică-meu declară în gura mare că un mariaj i-a fost suficient. În preajma Crăciunului am stat cîteva zile cu mama,

care pare fericită acum. A venit cu soțul ei de vreo cîteva ori pe la mine. Recunosc că mi se pune un nod în gît cînd îi văd cum se țin de mîini și se giugiulesc, fiindcă mi-aduc aminte fără să vreau cum se purta maică-mea cu tata. Nu mai am nici un resentiment față de ei acum, cel puțin așa îmi place să cred, dar rămîne faptul că la vîrsta de optsprezece ani, cînd aș fi avut nevoie de ajutorul lor, am preferat să nu apelez la ei.

– Mama a murit cînd eram student la Medicină. Nu mi s-a spus că avusese un atac de cord și că era pe moarte. M-aș fi urcat în primul avion și aș fi venit să o văd pentru ultima oară. Ea nu și-a exprimat dorința să mă vadă. Ba mai mult, a zis că nu dorește lucrul ăsta. A fost pentru mine un fel de respingere finală, definitivă. Nici nu m-am dus la înmormîntare. După aceea, n-am mai trecut niciodată pe acasă, iar de paisprezece ani aproape că n-am mai vorbit cu tata. Poate de-asta am și ales să mă fac psihiatru. Ca să mă vindec singur.

– Ce întrebări i-ai pus tatălui tău? Parcă ziceai că ți-a răspuns la toate.

– Prima întrebare a fost de ce nu m-a chemat și pe mine cînd mama era pe moarte.

– Și care a fost răspunsul lui?

– Mi-a zis că mama începuse să o cam ia razna. Cu puțin timp înainte de a avea acel atac de cord, se dusese la un medium, care i-a spus că fiul ei mai mic nu trăsese intenționat frîna de mînă, fiindcă voia cu tot dinadinsul ca fratele lui mai mare să pățească o nenorocire. Și asta pentru că îl invidia, i-ar fi zis același medium mamei. Or, mama, care știa că-mi dorisem ca mașina lui Dennis să se lovească de gard și să se strice, a simțit că înnebunește cînd a auzit toate astea. Poate de-aici i s-a tras și criza de inimă. Vrei să-ți spun ce l-am mai întrebat pe tata?

Jean confirmă dînd din cap.

– Mama nu putea suferi nici un fel de băutură alcoolică, dar lui taică-meu i-a plăcut întotdeauna să tragă cîte un şnaps, după-amiaza tîrziu. Se fofila în garaj, unde avea ascunsă cîte o sticlă de băutură în spatele cutiilor cu vopsea, şi, prefăcîndu-se că mai făcea curat prin maşină, dădea şi el pe gît o duşcă-două. Cîteodată, se aşeza în maşina lui Dennis şi trăgea la măsea acolo. Eu sînt sigur că am tras frîna de mînă. Mai ştiu că Dennis nici nu s-a apropiat de ea atunci. Juca baschet cu amicii lui. Şi în nici un caz mama nu s-a suit în automobilul lui decapotabil. Ei bine, l-am întrebat pe tata dacă a stat în maşina lui Dennis în după-amiaza aceea, ca să bea nişte tărie, iar dacă da, nu cumva, din greşeală, a lăsat jos frîna de mînă?

– Şi ce ţi-a zis?

– A recunoscut că a stat în maşină, şi că s-a dat jos cu un minut înainte ca aceasta să o ia la vale. N-a avut însă niciodată curajul să-i spună mamei chestia asta, nici măcar cînd individul acela s-a apucat să-i împuie capul cu tîmpenii despre mine.

– Dar de ce crezi că a recunoscut acum?

– Mă plimbam prin oraş, acum vreo două seri, şi mă gîndeam că adesea oamenii trăiesc o viaţă întreagă purtînd în suflet nişte conflicte nestinse, nerezolvate. Cînd i-am văzut maşina pe alee – întîmplător, aceeaşi alee –, m-am decis să intru şi, după paisprezece ani de tăcere, să lămuresc lucrurile.

– Te-ai văzut cu el aseară şi te mai vezi şi în seara asta. Înseamnă că v-aţi împăcat?

– Jean, omul ăsta împlineşte curînd optzeci de ani şi e şi destul de bolnav. De douăzeci şi cinci de ani a trăit cu această minciună. A devenit aproape patetic, pe cuvînt! Dacă l-ai vedea spunîndu-mi, aproape plîngînd, că vrea să-şi răscumpere greşeala faţă de mine, l-ai ierta. Bineînţeles că aşa n-o pot face, dar întîlnindu-mă cu el şi ascultîndu-l, sper să mai uit din tot ce-a fost rău între noi. Are dreptate cînd spune că, dacă maică-mea ar fi ştiut că el băuse în maşină,

şi provocase fără să vrea accidentul, probabil i-ar fi dat un şut în fund imediat.

– În schimb, mama ta s-a îndepărtat sufleteşte de *tine*.

– Da, ceea ce, în consecinţă, a dus la impresia că sînt un inadaptat şi complet ratat, care m-a urmărit tot timpul liceului. Am încercat să fiu ca Dennis, dar n-aveam cum: frumos ca el nu eram, ba dimpotrivă; conformaţie atletică şi talent de mare sportiv n-aveam; spirit de lider, nici atît. Singurele dăţi cînd aveam impresia că nu sînt singur, că există un spirit de camaraderie, au fost serile în care mă duceam împreună cu colegii la muncă. Pe urmă, cînd terminam treaba, mergeam toţi la o pizza. Poate că, situaţia asta a avut şi o parte bună: am învăţat că există şi alţi copii care suferă în sinea lor, iar mai tîrziu, ca adult, am încercat să alin suferinţelor celor tineri. Asta e meseria mea acum.

– Din cîte am auzit, eşti un nume în psihiatrie.

– Sper să fie aşa. Apropo de asta, producătorii emisiunii de televiziune vor să mute spectacolul la New York, aşa că mi s-a făcut propunerea să lucrez la spitalul de-acolo. Cred că voi face şi acest pas.

– Adică un nou început? întrebă Jean.

– Exact – un nou început, în care ceea ce nu poate fi iertat sau uitat va putea măcar să rămînă de domeniul trecutului, spuse el, ducînd cana la gură. Merită să ciocnim pentru asta, nu crezi, Jeannie?

– Da, firește.

Da, Mark, îşi spuse Jean. Am suferit mult, dar parcă nu aşa rău ca tine. Părinţii mei erau prea preocupaţi de ura care le încingea spiritele, şi nu mai aveau timp să se sinchisească de mine. Părinţii tăi ţi-au arătat limpede că îl iubeau mai mult pe fratele tău, iar taică-tău, cu bună ştiinţă, a lăsat-o pe maică-ta să creadă că eşti vinovat, ceea ce a împiedicat-o să te mai ierte vreodată. Cît de mare o fi fost durerea din sufletul tău?!

Jean ar fi vrut să-l mîngîie pe mînă, aşa cum o alinase şi el nu demult, la aceeaşi masă, dar ceva o reţinea. Pur şi simplu nu putea avea încredere în el. Pe urmă, îşi aminti că voia să-l întrebe şi ea ceva:

– Mark, în ce consta slujba pe care o aveai seara, în ultimul an de liceu?

– Lucram în echipa care făcea curăţenie în clădirea aceea, care a ars într-un incendiu. Tatăl lui Jack Emerson ne-a făcut rost de serviciu, acolo, mai multora dintre noi. Parcă nu erai de faţă cînd ne-am apucat să glumim pe tema asta, acum vreo două seri, nu-i aşa?! Toţi băieţii care au fost acum „oaspeţi de onoare" au dat cu mătura prin clădirea aia şi au golit coşurile de gunoi.

– *Toţi?* întrebă Jean. Adică voi toţi – Carter, Gordon, Robby şi tu?

– Exact. Ba chiar şi Joel Nieman, alis Romeo. Toţi am lucrat la Jack. Apropo, să nu uităm că toţi eram „oropsiţi" pe-atunci – nu jucam în nici o echipă, nu plecam în turnee, nimic. Eram băieţii ideali pentru o asemenea muncă. Dar, ia stai aşa, adăugă el, după o scurtă pauză. Ştii şi tu clădirea despre care îţi spun, doar erai pacienta doctorului Conners!

Jean simţi că înlemneşte.

– Eu nu ţi-am spus niciodată asta, Mark

– Ba da, precis mi-ai spus. Altfel, de unde să fi ştiut?!

Într-adevăr, altfel de unde să fi ştiut? repetă Jean în gînd, împingînd scaunul în spate, ca să se ridice.

– Mark, am de dat nişte telefoane. Te superi dacă te las pè tine să plăteşti? Eu mă duc direct sus.

74

Doamna Ferris era în studio, cînd Jake ajunse înapoi la şcoală.

– Cum a mers treaba, Jake? îl întrebă ea, privindu-l cum se căznea să închidă uşa fără să lovească masivul aparat de fotografiat cu care fusese pe teren.

– O adevărată aventură, Jill, recunoscu Jake. Adică, „doamnă Ferris", se corectă el rapid. M-am decis să fac o relatare cronologică a vieţii Laurei Wilcox. Am prins un cadru excelent cu biserica St. Thomas of Canterbury şi, culmea norocului, în faţa ei era un cărucior de copil. Vreau să zic un cărucior *de-adevăratelea*, cum erau pe timpuri, nu prostii din astea cu rotile sau mai ştiu eu ce minuni, în care îşi bagă părinţii copiii în ziua de azi.

Jake îşi scoase reportofonul din buzunar.

– Ce ger e-afară, se văită el. Bine măcar că la secţia de poliţie era cald.

– Secţia de poliţie, Jake?! repetă Jill Ferris, mirată.

– Îhî. Dar hai mai bine să-ţi explic totul. După ce am prins biserica, am luat nişte cadre generale, ca lumea care va citi articolul să-şi poată face o idee despre comunitatea de-aici. Sigur, sînt conştient că materialul meu va fi publicat în *Gazette*, dar am speranţa că-l vor prelua şi alte ziare, aşa că se va bucura de o audienţă mult mai largă.

– Da, Jake, înţeleg. Dar, ştii, tocmai voiam să plec, aşa că...

– Nu durează decît un minut. Pe urmă, ziceam, am pozat cea de-a doua casă a Laurei, „colosul". E impresionantă, dacă îţi plac chestiile astea grandioase – cu o curte mare în faţă, în care actualii locatari, habar n-am cine sînt, au înfipt pe peluză cîteva statui greceşti. În opinia mea, totul pare pompos, însă cititorii vor putea înţelege că Laura n-a avut o copilărie cu „dejun-surpriză".

– Copilărie cu „dejun-surpriză"? se miră Jill Ferris.

– Da, dă-mi voie să-ţi explic. Bunicul-meu mi-a povestit despre un actor pe nume Sam Levenson, care zicea că ai lui erau atît de săraci, încît maică-sa cumpăra aproape pe

nimic conserve cărora le căzuseră etichetele şi care se vindeau dintr-un cărucior la colţul străzii. Conservele astea se dădeau aproape pe degeaba fiindcă, nemaiavînd nici o etichetă pe ele, habar n-aveai ce conţineau. Femeia le spunea copiilor că vor avea un „dejun surpriză": nu se ştia niciodată ce urmau să mănînce. În fine, din fotografiile acestei case unde a stat Laura te convingi că familia ei o ducea extrem de bine. După ce am prins cîteva cadre ample cu clădirile din jurul casei Laurei, m-am suit în maşină şi m-am dus în cealaltă parte a oraşului, pe Mountain Road, unde eroina noastră a locuit pînă la vîrsta de şaisprezece ani. E o stradă foarte agreabilă şi, sincer să fiu, cea de a doua casă îmi place mult mai mult, decît cea cu statuile greceşti. Ei bine, nici n-am apucat să trag vreun cadru, că am şi văzut un echipaj de poliţie oprind. Un poliţai extrem de agresiv s-a repezit la mine, întrebîndu-mă ce fac acolo. Cînd i-am explicat că îmi exercitam dreptul cetăţenesc de a face fotografii pe stradă, m-a poftit în maşina lui şi m-a dus la secţia de poliţie.

– Adică te-a *arestat*, Jake? exclamă Jill Ferris.

– Nu, doamnă, nu tocmai. Căpitanul mi-a luat un interogatoriu şi, întrucît ştiam ce mare serviciu îi făcusem detectivului Deegan, avertizîndu-l că Laura Wilcox mi se păruse extrem de agitată cînd sunase la hotel ca să le ceară să-i rezerve camera în continuare, am considerat că aveam tot dreptul să îi explic căpitanului că lucrez ca asistent special al domnului Deegan, în ancheta privind dispariţia Laurei.

Ce-o să-mi mai lipsească puştiul ăsta, cînd va termina liceul, se gîndi Jill Ferris. Aproape că nici nu mai conta dacă întîrzia cîteva minute la dentist.

– Şi căpitanul te-a crezut, Jake? întrebă ea.

– L-a sunat pe domnul Deegan care, în loc să confirme spusele mele, dimpotrivă, i-a zis căpitanului să mă bage la

pîrnaie şi să azvîrle cheia de la celulă, spuse Jake. Nu-i deloc de rîs, doamnă Ferris. E ca şi cum domnul Deegan ar fi încălcat un pact tacit. Pînă la urmă, tot căpitanul a fost mai înţelegător. Ba a avut chiar bunătatea de a-mi zice că am voie să mă duc mîine pe Mountain Road, ca să fac şi restul de fotografii. Dar, ce-i drept, mi-a atras atenţia să nu intru ilegal pe proprietatea cuiva. O să developez acum filmul pe care l-am tras azi şi, cu permisiunea dumitale, o să mai iau şi mîine aparatul ăsta de fotografiat, ca să mai fac cîteva poze.

– Da, perfect, Jake, numai ai grijă, te rog, fiindcă aparate de genul acesta nu se mai fabrică azi, iar dacă se întîmplă ceva cu el, eu dau de bucluc, nu tu. Gata, acum trebuie să plec.

– O să-l păzesc ca pe ochii din cap, strigă Jake în urma ei.

Şi chiar că nu glumesc, se gîndi el, scoţînd filmul din aparat. Deşi căpitanul m-a pus în gardă în privinţa consecinţelor unei eventuale încălcări a proprietăţii cuiva, ca să îmi ilustrez cît mai bine articolul, voi face o „măgărie". O să mă duc pe Mountain Road şi o să pozez din spate casa Laurei, chiar dacă nu e voie. Din moment ce nu locuieşte nimeni acolo, prezenţa mea va trece neobservată.

Jake intră în camera obscură şi începu să developeze fotografiile, activitate care îi făcea mare plăcere. Ce palpitant şi creator, totodată, să vezi cum din negative se conturează oameni şi obiecte. Puse pozele la uscat, prinzîndu-le pe o sfoară, după care îşi scoase lupa şi le studie cu atenţie. Toate erau foarte bune însă unicul cadru pe care reuşise să-l prindă cu casa Laurei de pe Mountain Road, pînă ca poliţaiul să-şi facă apariţia, era cel mai interesant.

E ceva cu casa asta, se gîndi Jake. Cînd mă uit la ea, îmi vine să mă ascund sub plapumă. *De ce*, oare? Totul este pus la punct, într-o stare perfectă. Poate tocmai de-asta. E prea frumos. Pe urmă, se uită mai de-aproape. Aha, e de la

obloane, se gîndi el, triumfător. Cele de la dormitorul din capătul casei sînt altfel decît celelalte. În fotografie apar mult mai închise la culoare. N-am băgat de seamă chestia asta cînd am făcut poza. Ohoho, exclamă el. Ia stai un pic! Cînd am făcut investigații pe Internet despre Karen Sommers, am citit undeva că a fost ucisă în dormitorul din colț, în capătul laturii din dreapta a casei. Mi-amintesc de o fotografie cu locul crimei, în care geamurile astea erau încercuite. Ce-ar fi să bag în ziar o poză separată cu această fereastră? În felul ăsta, aș puncta faptul că încăperea fatală unde tînăra aceea a fost omorîtă și unde Laura a dormit pînă la vîrsta de șaisprezece ani are un aer sumbru. Mda, articolul meu ar căpăta astfel o tentă un pic stranie, dar binevenită.

Spre dezamăgirea lui, cînd mări fotografia costată că diferența aceea de nuanță se datora, probabil, unor transperante interioare închise la culoare, care, fiind trase, modificau aspectul obloanelor decorative exterioare.

Oare *chiar* am motive de dezamăgire? se întrebă Jake. Dacă locuiește acolo cineva, care nu vrea să se vadă de-afară că înăuntru e lumina aprinsă? Mda, locul e o ascunzătoare perfectă. Casa a fost renovată. Pe verandă, există mobilier, ceea ce înseamnă că și interiorul a fost decorat și mobilat. Nu locuiește nimeni acolo. Dar cine-o fi cumpărat-o? N-ar fi într-adevăr o bombă, dacă s-ar descoperi că Laura Wilcox este proprietara fostei ei case și că s-a ferecat acolo împreună cu Robby Brent?! Intuiția mea mi se pare genială, conchise el. Ce-ar fi să i-o pasez și domnului Deegan?! Ba pe naiba, de ce-aș face-o?! Probabil că-i doar o țăcăneală de-a mea. Și, totuși, dacă există un sîmbure de adevărul, articolul meu va avea de cîștigat, nu-i așa?! În fond, Deegan i-a zis căpitanului să mă bage la răcoare, așa că s-a șters pe bot de ajutorul meu! Să fie clar!

75

Vizita lui Sam acasă la Dorothy Connors a durat exact cincisprezece minute, aşa cum îi promisese. Văzînd cît era de neputincioasă, s-a purtat frumos cu ea, ajungînd repede la concluzia că atitudinea ei circumspectă denota o mare grijă faţă de reputaţia soţului ei. Conştient de acest lucru, lui Sam i-a fost mult mai uşor să treacă imediat la subiect.

– Doamnă Connors, ţin să vă spun că Jean Sheridan a stat de vorbă cu Peggy Kimball, care într-o perioadă a lucrat cu soţul dumneavoastră. Pentru a o ajuta pe doamna Sheridan să-şi găsească fiica, doamna Kimball a mărturisit că, uneori, doctorul Connors a mai eludat legile referitoare la adopţii. În cazul în care acesta este aspectul de care v-aţi temut, vă spun că, în momentul de faţă, fiica doamnei Sheridan a fost localizată şi că înfierea ei s-a produs în împrejurări absolut legale. De fapt, doamna Sheridan urmează să cineze diseară cu părinţii adoptivi ai fetei şi, în scurt timp, se va întîlni şi cu fiica ei. Această parte a investigaţiei este practic încheiată.

Expresia de uşurare care se citea acum în ochii bătrînei confirma încă o dată că temerile ei fuseseră înlăturate.

– Soţul meu a fost un om minunat, spuse ea. Nu puteam accepta ca, la zece ani de la moartea lui, lumea să înceapă să creadă despre el că a făcut ceva greşit sau ilegal.

Dar chiar a făcut, se gîndi Sam, dar nu de-asta am venit eu aici.

– Doamnă Connors, vă promit că nimic din ceea ce îmi veţi spune nu va fi folosit în scopul de a întina cumva bunul renume al soţului dumneavoastră. Vă rog, însă, să îmi răspundeţi la următoarea întrebare: aveţi cumva idee cum s-ar fi putut, totuşi, ca vreo persoană să aibă acces la fişa medicală a lui Jean Sheridan, păstrată în cabinetul soţului dumneavoastră?

Glasul lui Dorothy Connors nu tremură cînd ea rosti clar şi răspicat, privindu-l în ochi:

– Îţi dau cuvîntul de onoare că nu cunosc o astfel de persoană şi că, dacă aş bănui pe cineva, ţi-aş spune imediat, fără nici un fel de reţinere.

Discuţia se purtase în camera însorită în care doamna Connors îşi petrecea probabil cea mai mare parte a timpului. Bătrîna insistă să-l conducă pînă la uşă. Înainte de a o deschide spuse:

– În cei patruzeci de ani cît a practicat medicina, soţul meu s-a ocupe de zeci de adopţii, spuse ea. Întotdeauna fotografia copilul cînd venea pe lume. Pe spatele fiecărei fotografii punea data naşterii, iar dacă mama dăduse deja un nume pruncului înainte de a-l încredinţa oficial spre adopţie, soţul meu îl consemna şi pe acela.

Doamna Connors făcu o pauză, după care i se adresă lui Sam:

– Hai cu mine în bibliotecă, spuse ea.

Sam o urmă prin salonaş, apoi, prin arcada cu uşi mari de sticlă, spre o nişă plină cu rafturi cu cărţi.

– Albumele cu fotografii sînt acolo, înăuntru. După ce doamna Sheridan a plecat de la mine, am găsit poza fetiţei ei, marcată pe verso cu numele Lily. Recunosc, mi-a fost teribil de teamă ca fiica ei să nu fie exact unul dintre cazurile de adopţii fără acte. Acum, însă, cînd doamna Sheridan şi-a localizat fiica şi urmează să o întîlnească, sînt sigură că i-ar plăcea să aibă o poză cu Lily, cînd avea doar trei ceasuri.

Teancuri de albume foto ocupau rafturi întregi. Sectorul acesta din bibliotecă purta etichete cu date diferite, unele din urmă cu patruzeci de ani. Albumul pe care doamna Connors îl trase afară avea pus un semn, în interior. Bătrîna îl deschise exact la pagina pe care o marcase, scoase o fotografie de sub folia de plastic şi i-o dădu lui Sam.

– Spune-i, te rog, doamnei Sheridan că mă bucur nespus pentru ea, zise bătrîna.

După ce se urcă în maşină, Sam puse cu grijă în buzunarul interior al hainei fotografia fetiţei nou-născute, care avea nişte ochi mari, cu gene lungi şi negre. Ce drăgălaşă era, îşi spuse el. Doamne, ce greu i-o fi fost lui Jean să renunţe la ea. N-ar fi prea mult de mers cu maşina pînă la Glen-Ridge. O să trec pe la hotel, ca să-i las fotografia. Michaelson urma s-o sune pe Jean, după ce a vorbit cu mine, aşa că biata de ea cred că aşteaptă cu mari emoţii întîlnirea cu părinţii adoptivi ai fetei.

Cînd Sam o sună din hol, Jean era sus, în cameră; acceptă imediat să se vadă cu el la recepţie.

– Vin în zece minute, spuse ea. Tocmai am ieşit din cadă. Sper că nu s-a întîmplat nimic rău?!

– Absolut nimic rău, Jean.

Cel puţin, nu deocamdată, adăugă el în gînd, fiindcă tot nu reuşea să scape de senzaţia că ceva nu era chiar în regulă.

Se aşteptase ca Jean să radieze de fericire la gîndul că urma să o vadă pe Lily, însă constată că ceva o tulbura încă.

– N-ai vrea să mergem acolo? propuse el, arătînd din cap spre un colţ al holului, unde erau o canapea şi un fotoliu libere.

Jean îi mărturisi aproape imediat cauza neliniştii ei.

– Sam, încep să cred că Mark e cel care a trimis faxurile, spuse ea.

– Ce te face să crezi asta?

– I-a scăpat, fără să vrea, că ştia că am fost pacienta doctorului Connors. *Eu*, una, nu i-am spus niciodată. Şi asta nu e tot. Ieri, s-a interesat la recepţie dacă am mai primit vreun fax, iar cînd i s-a răspuns că nu a părut destul de contrariat. Era vorba despre faxul acela care s-a amestecat din greşeală printre scrisorile altcuiva. Mi-a spus că lucra

serile la policlinica doctorului Connors, în perioada cînd eu mergeam la consultaţii acolo. Pînă la urmă, a recunoscut şi că m-a văzut la West Point, cu Reed. Îi ştia numele.

– Jean, îţi promit că îl vom cerceta cu atenţie pe Mark Fleischman. Voi fi sincer cu tine. Nu mi-a convenit deloc că i te-ai destăinuit. Sper că nu i-ai divulgat nimic din ceea ce ţi-a spus Michaelson azi-dimineaţă.

– Nu, nimic.

– Nu vreau să te alarmez, dar cred că trebuie să fii prudentă. Pun pariu că persoana care a trimis faxurile este cineva din clasa voastră. Indiferent cine ar fi – Mark sau altcineva dintre participanţii la reuniunea absolvenţilor – nu mai cred că mobilul sînt banii. Cred, dimpotrivă, că avem de-a face cu un psihopat sau, oricum, cu un om extrem de periculos.

O studie cîteva momente, după care spuse:

– Începuse să îţi placă de Fleischman, nu-i aşa?

– Ai dreptate, recunoscu Jean. De-asta îmi vine aşa de greu să accept ideea că omul acesta ar putea fi cu totul altfel decît pare.

– N-ai de unde să ştii dacă este aşa. Dar hai să încerc să te mai înveselesc un pic.

Sam scoase din buzunar fotografia lui Lily, explicîndu-i ce reprezenta, înainte de a i-o da. Pe urmă, cu coada ochiului, îi zări pe Gordon Amory şi Jack Emerson, care tocmai intrau în hotel.

– Ar fi mai bine te uiţi la ea sus, în cameră, Jean, îi sugeră el. Amory şi Emerson şi-au făcut apariţia în hol, şi, dacă dau cu ochii de tine, nu mai scapi de ei.

Jean murmură repede „Mulţumesc", luă poza şi porni grăbită spre lift.

Sam observă că Gordon Amory o zărise şi încerca să o prindă din urmă, aşa că nu pregetă să-l intercepteze:

– Domnule Amory, spuse el. Te-ai decis cît timp vei mai rămîne pe-aici?

– Plec cel tîrziu la sfîrşitul săptămînii. Dar de ce mă întrebi?

– Pentru că, în lipsa unei veşti de la doamna Wilcox, o vom considera drept persoană dispărută. În acest caz, va trebui să stăm de vorbă pe îndelete cu cei care au fost în preajma ei înainte de a dispărea.

Gordon Amory ridică din umeri.

– O să vă dea ea un semn de viaţă, sînt sigur. Oricum, ca să simplificăm lucrurile, dacă vreţi să mă contactaţi vă comunic că pot fi găsit la domiciliul meu, după ce voi pleca de-aici. Prin intermediul lui Jack Emerson, agentul nostru, vom lansa oferta de cumpărare a unei mari suprafeţe de teren, pe care intenţionez să construiesc sediul central al firmei mele. Prin urmare, de la hotel mă duc direct la apartamentul meu din Manhattan, unde voi rămîne cîteva săptămîni.

Jack Emerson care vorbise cu cineva lîngă recepţie se apropie de ei.

– Ceva noutăţi de la broscoi? îl întrebă el pe Sam.

– Broscoi?! întrebă Sam.

Ştia perfect că Emerson se referise la Robby Brent, dar nu voia să se dea de gol.

– Da, actorul nostru, Robby Brent. Păi, trebuie să ştie că toţi musafirii, daţi dispăruţi sau mai ştiu eu cum, ca şi peştii, încep să miroasă după trei zile. Mai ales dacă îi bagi în campanie publicitară!

Emerson a luat la bord nişte whisky, asta e clar, se gîndi Sam, remarcînd cît de congestionat la faţă era tipul.

Ignorînd referirea la Brent, Sam spuse:

– Întrucît locuieşti în Cornwall, sper să te pot găsi uşor, dacă voi avea nevoie să discut cu dumneata despre Laura Wilcox. Aşa cum i-am explicat şi domnului Amory, o vom considera „persoană dispărută", dacă nu primim cît de curînd un semn de viaţă de la ea.

– Ia-o mai uşor, domnule Deegan, spuse Emerson. În clipa în care Gordie – Gordon, adică – bate palma cu mine pentru afacerea asta, am şters-o de-aici. Am o casă la St. Bart's, unde n-am mai fost cam de multişor. M-am spetit muncind ca să organizez reuniunea asta. În seara asta, mai facem nişte poze la reşedinţa preşedintelui Downes, bem un pahar cu el, după care s-a isprăvit, să nu mai aud de reuniunea asta. Cui îi mai pasă, mă rog, dacă Laura Wilcox şi Robby Brent se mai arată vreodată la faţă?! Comitetul pentru dezvoltarea liceului Stonecroft nu are nevoie de acest gen de publicitate!

Gordon Amory, care ascultase discuţia zîmbitor, i se adresă lui Sam:

– Ţin să-ţi spun, domnule Deegan, că Jack a pus foarte bine problema. Am încercat s-o ajung din urmă pe Jean? dar n-am mai prins-o. Urcase deja în lift. Ştii ce program are?

– Nu, spuse el. Acum, vă răg să mă scuzaţi, trebuie să mă întorc la birou.

Cum să le spun eu ăstora ce program are Jean? se gîndi el, traversînd holul hotelului. Sper ca ea să ţină seama de avertizarea mea.

Celularul lui Sam începu să sune exact cînd acesta se urca în maşină. Îl căuta Joy Lacko.

– Sam, am o bombă, îi spuse ea. Intuiţia m-a împins să verific raportul despre Gloria Martin, tipa care s-a sinucis. Am făcut asta înainte de a mă ocupa de decesele survenite în urma unor accidente. Cînd a murit Martin, ziarul local a publicat un articol mare despre ea, în Bethlehem.

Sam aştepta.

– Gloria Martin s-a sinucis trăgîndu-şi o pungă de plastic peste cap. Îţi vine să crezi? Ca să nu mai vorbim că atunci cînd a fost găsită, avea în palmă o bufniţă mică, metalică.

76

Spre încîntarea lui Duke Mackenzie, la ora nouă fără cinci, taciturnul, participant la reuniunea absolvenţilor de la Stonecroft trecu din nou pe-acolo. Comandă un sandvici la cuptor cu brînză şi bacon, plus nişte cafea cu lapte smîntînit. Duke nu rată prilejul de a intra în vorbă el:

– A fost aici o doamnă de la reuniunea voastră. Azi-dimineaţă, spuse el. Zicea că a locuit înainte pe Mountain Road.

Nu-i putea vedea ochii, din cauza ochelarilor fumurii, însă avu senzaţia că tipul se crispează, ceea ce îl făcu să creadă că reuşise să-i atragă atenţia.

– Nu ştii cum o cheamă? întrebă tipul, aparent cu indiferenţă.

– Nu, domnule. Nu ştiu. Dar ţi-o pot descrie. Frumuşică, şatenă cu ochi albaştri. Pe fie-sa o cheamă Meredith.

– Ţi-a spus ea asta!?

– Nu, domnule. Nu mă întreba cum s-a întîmplat, însă, persoana cu care vorbea ea la telefon i-a spus asta. Să fi văzut ce „zdruncinată" a fost după aceea. Mi s-a părut ciudat că nu ştia numele propriei fiice, nu crezi?!

– Nu cumva a vorbit cu vreun alt invitat de la reuniunea noastră? A pomenit numele interlocutorului?

– Nu. A zis că se va vedea cu ei – mai bine zis cu el sau cu ea, habar n-am – mîine-seară la şapte.

Duke se întoarse cu spatele la tejghea, ca să scoată sandviciul din cuptor şi nu văzu zîmbetul rece de pe faţa clientului şi nici nu auzi cînd acesta mormăi în barbă, ca pentru sine: „Ba nu, Duke, n-o să se mai vadă cu nimeni".

– Poftiţi, domnule, spuse Duke vesel. Văd că vă place cafeaua cu laptele degresat. Se zice că e mai sănătos aşa, însă mie îmi place să beau cafeaua cu multă frişcă, cum se

bea pe timpuri. N-am de ce să-mi fac griji că m-aş îngrăşa. Taică-meu era încă verde la optzeci şi şapte de ani!

Bufniţa azvîrli nişte bani pe tejghea şi ieşi mormăind un fel de „bună seara". Simţi în spate privirea lui Duke, pînă ajunse la maşină. Băgăreţ cum e, nu m-ar mira dacă s-ar lua după mine, se gîndi el. Nu-i scapă nimic. E clar, aici nu mai trebuie să intru. De fapt, nici nu contează. Mîine pe vremea asta, totul va fi terminat.

Urcă încet cu maşina pe Mountain Road, şi decise să nu intre pe aleea din faţa casei Laurei. Ce ciudat, „casa Laurei"! De ce i-oi spune în continuare aşa? Depăşi aleea şi privi în oglinda retrovizoare, ca să se convingă că nu-l urmărea nimeni. Pe urmă, făcu o întoarcere completă în stradă şi o luă înapoi, pe unde venise, atent mereu la farurile celorlalte maşini. Ajuns la destinaţie stinse farurile, viră brusc pe alee şi se duse să lase maşina în curtea din spate, unde era cît de cît ferită de eventualele priviri indiscrete.

Abia apoi îşi permise să se concentreze asupra a ceea ce tocmai aflase. *Jean ştia numele lui Meredith!* Precis e vorba despre familia Buckley, cu care Jean urmează să se vadă mîine-seară. Meredith nu avea cum să-şi amintească unde pierduse peria de păr. Dacă ar fi fost altfel, copoiul ăla, Sam Deegan, s-ar fi aflat deja la uşa lui. Oricum, era cazul să se mişte mai rapid decît plănuise. Va trebui să intre şi să iasă din casa asta de cîteva ori mîine, la lumina zilei, însă nu putea lăsa maşina parcată afară. Aşa ceva era exclus. Chiar dacă exista un gard la curtea din spate, era foarte posibil ca vreun vecin de la etaj să vadă automobilul şi să sune la poliţie. Toţi ştiau că fosta casă a Laurei nu era locuită.

Maşina lui Robby, cu cadavrul acestuia în portbagaj, ocupa jumătate din garaj. Prima maşină închiriată de el, care lăsase poate urme de pneuri mult prea uşor de identificat acolo unde dusese el cadavrul lui Helen Whelan, se afla în cealaltă parte a garajului. Trebuia să se descotoro-

sească de una dintre maşini, pentru a putea folosi garajul. Maşina închiriată pe numele lui i-ar fi condus pe copoi drept la el, raţionă el. Pe-asta va trebui s-o ţin aici, pînă nu va mai exista nici un pericol, dacă o voi înapoia.

Am ajuns deja atît de departe, se gîndea Bufniţa. Am bătut un drum atît de lung. Nu mă pot opri acum. Trebuie dus totul pînă la capăt. Se uită la sandviciul şi la cafeaua pe care le cumpărase pentru Laura. N-am mîncat nici eu nimic, se gîndi el. Ce mai contează dacă Laura mănîncă sau nu ceva în seara asta? Oricum nu mai are mult de trăit, aşa că nu există pericolul să-i fie foame mîine.

Desfăcu punga şi mîncă, tacticos, şandviciul. Sorbi din cafea, zicîndu-şi că lui îi plăcea cafeaua neagră. După ce termină, coborî din maşină, descuie uşa de la bucătărie şi intră în casă. În loc să urce treptele pînă la dormitorul Laurei, deschise uşa de la bucătărie care dădea spre garaj şi, intenţionat, o trînti la loc, în timp ce îşi punea nişte mănuşi de plastic, pe care le avea întotdeauna în buzunarul scurtei cu care era îmbrăcat.

Laura va auzi zgomotul, îşi făcu el socoteala, şi va începe să tremure de frică la gîndul că, poate, venise s-o ucidă. Probabil că i se făcuse şi foame, ceea ce însemna că aştepta cu nerăbdare ca el să-i aducă ceva de mîncare. Pe urmă, văzînd că el nu apare, frica se va combina cu nerăbdarea, căpătînd proporţii îngrijorătoare, pînă cînd va ajunge cu nervii la pămînt, gata să facă tot ce voia el, gata să i se supună.

Într-un fel, ar fi vrut să o poată asigura că în curînd se va isprăvi totul, fiindcă aşa s-ar fi liniştit şi pe sine. Durerea de la braţ îi distrăgea atenţia. Muşcăturile de cîine se mai vindecaseră, însă cea mai adîncă dintre ele, rana cea mai urîtă, se infectase din nou.

Lăsase cheile lui Robby în contact, în maşina acestuia.

Gîndindu-se cu scîrbă la trupul neînsufleţit, care zăcea în portbagaj acoperit cu nişte pături, deschise uşa garajului, se urcă în maşina lui Robby şi ieşi în marşarier. În cîteva minute, care i se părură o veşnicie, ascunsese deja în garaj a doua maşină pe care o închiriase.

Bufniţa conduse maşina lui Robby, cu farurile stinse, pînă ajunse la următoarea intersecţie, după care le aprinse şi parcurse distanţa de cîţiva kilometri pînă la ultima ei destinaţie – fluviul Hudson.

După patruzeci de minute, se afla în camera lui; drumul de întoarcere de la locul unde aruncase maşina în apă îl făcuse pe jos. Misiunea lui de a doua zi era riscantă, reflectă el, dar se va strădui din răsputeri să reducă la minimum pericolul. Înainte de revărsatul zorilor, se va întoarce, pe jos, la casa Laurei. Poate că o va pune pe aceasta să o sune pe Meredith şi să îi spună că ea era mama ei naturală. Laura îi va cere fetei să iasă cîteva minute din West Point, imediat după micul dejun. Meredith ştie că a fost înfiată, se gîndea Bufniţa. A discutat pe tema asta cu mine. De altfel orice fetişcană de nouăsprezece ani ar veni cu sufletul la gură la întîlnirea cu mama care o adusese pe lume.

După ce o va înhăţa pe Meredith, o va pune pe Laura să o sune pe Jean, din partea lui.

Sam Deegan nu e prost. Poate chiar acum scormoneşte prin dosarele deceselor celorlalte fete, investigînd accidentele „neaccidentale". Abia de la Gloria am început să-mi las „semnătura", reflecta Bufniţa. Culmea e că prima oară am folosit o tinichea pe care chiar proasta aia şi-o cumpărase.

„Ai ajuns cineva, eşti mare! Şi cînd te gîndeşti că te poreclisem «Bufniţa»", îi spusese ea rîzînd, un pic pilită, dar tot rea şi nesimţită. Pe urmă, îi arătase broşa-bufniţă, învelită încă în punguliţa aceea de plastic. „Am văzut chestia asta, din întîmplare, la o prăvălioară care vinde tot felul de zorzoane", îi explicase ea. „Cînd m-ai sunat ca să-mi

spui că eşti în oraş, m-am dus repede şi am cumpărat tinicheaua asta. M-am gîndit că o să ne amuzăm pe cinste!"

Avea toate motivele să-i fie recunoscător Gloriei. După moartea ei, s-a dus şi a cumpărat vreo zece bufniţe de tablă, de cinci dolari bucata. Îi mai rămăseseră trei. Putea să mai facă rost de altele, desigur, însă, după socotelile lui, de altele n-ar mai trebui să aibă nevoie. Laura, Jean şi Maredith. Cîte o bufniţă pentru fiecare.

Bufniţa potrivi ceasul deşteptător să sune la ora cinci şi se culcă.

77

Ah, dacă aş putea să dorm, poate chiar să visez, îşi zise Jean, zvîrcolindu-se în pat, de pe-o parte pe cealaltă. În cele din urmă, aprinse lumina şi se ridică. I se părea că în cameră era prea cald. Se duse spre fereastră şi o deschise larg în speranţa că va reuşi să adoarmă, după ce încăperea se va răcori.

Fotografia lui Lily, făcută imediat după ce fetiţa venise pe lume, era pe noptieră. Jean se aşeză pe marginea patului şi o privi îndelung. Cum de am putut să renunţ la ea? se întrebă ea, cu o durere sfîşietoare. *De ce* am renunţat la ea? Avea senzaţia că inima i se sfărîmase în mii de cioburi. Diseară, mă voi întîlni cu cei care au luat-o pe Lily după ce s-a născut. Ce-o să le spun? Că le sînt recunoscătoare? Da, le sînt recunoscătoare, dar mi-e ruşine să recunosc că sînt geloasă pe ei. Dacă se răzgîndesc şi decid că e preferabil să n-o întîlnesc deocamdată?!

Trebuie să o văd, şi pe urmă să mă duc acasă. Nu vreau să mai am de-a face cu cei de la Stonecroft. Vreau să scap de toţi. Aseară, la cocktailul de la preşedintele Downes,

atmosfera a fost îngrozitoare. Jean stinse lumina şi se culcă. Toţi păreau aşa de încordaţi, dar fiecare în alt fel, îşi continuă ea gîndurile. Mark – oare ce se petrece în sufletul lui? A fost foarte tăcut şi a făcut eforturi vizibile pentru a mă evita. Carter Stewart era morocănos; bombănea că îşi pierduse vremea toată ziua umblînd după scenariile lui Robby, în loc să-şi fi văzut de treburile lui, mai ales că avea mult de lucru. Jack Emerson era ţîfnos şi bea whisky cu găleata. Gordon părea în regulă, asta pînă cînd preşedintele Downes a insistat să-i vîre sub nas planurile pentru noua clădire. În momentul acela, a explodat. A răcnit că la dineul festiv a oferit un cec de o sută de mii de dolari pentru finanţarea construcţiei. N-am crezut că e capabil să urle aşa! Zbiera furios că, întotdeauna, cu cît dai mai mult, cu atît lumea încearcă să stoarcă şi mai mult de la tine.

Carter a fost şi el la fel de bădăran. A zis că n-are probleme de genul ăsta, din simplul motiv că el nu obişnuieşte să facă donaţii. Pe urmă, a venit rîndul lui Jack Emerson, care, călcînd pe urmele celor doi, a început să se laude că el donează jumătate de milion de dolari liceului Stonecroft, pentru noul centru de comunicaţii.

Numai Mark şi cu mine n-am spus nimic, se gîndi Jean. Voi face şi eu o donaţie, dar a mea va fi pentru burse, nu pentru clădiri.

Încercă să nu se mai gîndească acum la Mark şi se uită la ceas. Era cinci fără un sfert. Cu ce să mă îmbrac oare diseară? Nu mi-am adus prea multe haine, aşa că n-am de unde alege. Nici nu ştiu ce fel de oameni sunt părinţii adoptivi ai Laurei. Cum se îmbracă – mai neconvenţional sau protocolar?! Cred că jacheta de tweed şi pantalonii clasici, cu care m-am îmbrăcat duminică dimineaţa, ar merge cel mai bine. E o ţinută potrivită pentru orice ocazie.

Jean îşi aminti apoi de pozele făcute de fotograf acasă la preşedintele Downes. Vor fi groaznice, îşi zise ea. Dintre

bărbaţi, nici unul n-a încercat să schiţeze vreun zîmbet măcar, iar eu am rînjit de-a dreptul prosteşte. Pe urmă, cînd a apărut puştiul acela îndrăzneţ, Jake Parker, şi ne-a propus să ne facă o poză de grup pentru *Gazette*, am crezut că preşedintele Downes o să facă un atac de cord. Mi-a fost milă de băiat, cînd l-a dat afară. Sper ca Jake să nu studieze în continuare la Georgetown. Oricum, e genul de om lîngă care viaţa pare mult mai interesantă.

Gîndindu-se la Jake, Jean începu să zîmbească, ceea ce însemna că abia acum reuşise să se destindă un pic din încordarea provocată de vestea că urma să îi cunoască pe părinţii adoptivi ai lui Lily.

Apoi, zîmbetul îi pieri la fel de repede cum apăruse. Oare unde era Laura? se întrebă ea. Azi se împlinesc cinci zile de cînd a dispărut. Totuşi, nu pot rămîne aici la nesfîrşit. Am cursuri săptămîna viitoare. Nu ştiu de ce cred că pînă la urmă mă va suna iar.

Clar, n-am nici o şansă să adorm. E mult prea devreme să mă scol, dar aş putea citi. Nici n-am deschis ziarul de ieri şi habar n-am ce se mai întîmplă în lume.

Jean traversă încăperea, pînă la birou, luă ziarul şi se întoarse în pat. Îşi potrivi perna ceva mai sus şi se apucă să citească. La un moment dat simţi că i se închid ochii de oboseală; scăpă ziarul din mînă şi se cufundă într-un somn adînc.

La şapte fără un sfert, sună telefonul. Cînd văzu cît era ceasul, lui Jean i se puse o gheară în gît. Veşti proaste, se gîndi ea. S-a întîmplat ceva cu Laura – sau cu Lily!

– Alo! rosti ea, speriată.

– Jeannie... eu sînt.

– Laura! strigă Jean. Unde eşti? Cum te simţi?

Laura plîngea în hohote şi abia se înţelegea ce spune.

– Jean... ajută-mă. Mi-e aşa de frică. Am făcut... o mare... tîmpenie... Iartă-mă... Faxurile... despre... despre Lily.

Jean se crispă.

– Dar tu nu o cunoşti pe Lily. Asta ştiu precis.

– Robby,... el... el... a luat peria... ei. A... fost... ideea lui.

– Unde e Robby?

– În... drum... California. Şi dă... dă vina... pe mine. Jeannie, să ne întîlnim... te rog. Cu tine singură, doar cu tine... singură.

– Laura, unde eşti?

– La... motel... Cineva... m-a recunoscut. Trebuie să... să închid.

– Laura, unde vrei să ne întîlnim?

– Jeannie... la Lookout.

– Adică la Storm King Lookout?

– Da... da.

Hohotele Laurei se înteţiră.

– Mă... omor...

– Laura, ascultă-mă, spuse Jean cu disperare. Vin acolo în douăzeci de minute. O să fie bine, crede-mă, o să fie bine.

La celălalt capăt al firului, Bufniţa se grăbi să închidă telefonul.

– Bravo, Laura, o lăudă el. Eşti, totuşi, o mare actriţă. A fost o interpretare demnă de un Academy Award, pe cuvînt.

Laura se prăbuşise pe pat; hohotele de plîns se domoleau încetul cu încetul, devenind nişte suspine sacadate.

– Am făcut asta, doar pentru că mi-ai promis că fiica lui Jean nu va păţi nimic.

– Da, ţi-am promis, spuse Bufniţa. Laura, ţi-o fi foame. N-ai mai mîncat nimic de ieri-dimineaţă. Nu ştiu cum o fi cafeaua asta. Barmanul de la localul din vale a început să se cam bage în sufletul meu, aşa că a trebuit să mă duc în alt loc. Ia uite ce-am adus!

Laura nu avu nici o reacție.

– *Întoarce capul, Laura! Uită-te la mine!*

Istovită, Laura se supuse. Pe sub pleoapele umflate, văzu în mîna lui trei pungi de plastic.

Bufnița începu să rîdă.

– Niște cadouri, explică el. Unul pentru tine, unul pentru Jean și unul pentru Meredith. Laura, ghici ce o să fac cu ele. *Răspunde-mi, Laura! Poți să ghicești ce o să fac cu ele?*

78

Scuze, Rich, dar să nu-mi spună nimeni că a fost doar o coincidență bizară faptul că Gloria Martin, una dintre fetele care la Stonecroft mîncau la aceeași masă, avea în mînă o broșă de tinichea în formă de bufniță, cînd a fost găsită moartă! zise Sam, pe un ton sec.

Făcuse încă o noapte albă. După ce îl sunase Joy Lacko, se întorsese imediat la serviciu. Dosarul despre sinuciderea Gloriei Martin, trimis de Poliția din Bethlehem, sosise așa că se apucară împreună să îl purice; procedară la fel și cu relatările din ziar referitoare la moartea ei.

Cînd Rich Stevens sosise la birou, la opt dimineața, îi convocase la o ședință. După ce ascultase ce avusese de spus Sam, se întoarsese spre Joy:

– Tu ce părere ai?

– Inițial, am crezut că e clar ca bună ziua – psihopatul „Bufnița" a ucis o serie de fete de la Stonecroft, în ultimii douăzeci de ani, iar acum revine în zonă, spuse Joy. Acum, nu mai sînt, însă, atît de sigură. Am discutat cu Rudy Haverman, polițistul care s-a ocupat de cazul sinuciderii Gloriei Martin, în urmă cu opt ani. Tipul a făcut o investigație

incredibilă. Mi-a povestit că Martin avea pasiunea zorzoanelor ieftine. Bunăoară, tinicheaua cu care a murit în mînă era încă în ambalajul original de plastic. Haverman a identificat-o pe comercianta de la care tipa cumpărase broşa; femeia ţine minte perfect că Martin i-a spus atunci că ia bufniţa ca să facă o glumă cuiva.

– E adevărat că nivelul alcoolemiei arată că era pilită rău cînd a murit? întrebă Stevens.

– Exact. Avea o alcoolemiei de 0.20. După spusele lui Haverman, tipa s-a apucat de băutură după ce a divorţat. Ajunsese într-un asemenea hal, încît le spunea prietenilor că nici nu mai are pentru ce trăi.

– Joy, ai dibuit cumva vreo menţiune în dosarele celorlalte femei – fetele care mîncau pe vremuri la aceeaşi masă –, din care să reiasă că aveau asupra lor o bufniţă din asta, atunci cînd cadavrele lor au fost găsite?

– Nu, pînă acum, nu, recunoscu Joy.

– Puţin îmi pasă dacă Gloria Martin a cumpărat sau nu personal bufniţa aia, spuse Sam cu îndîrjire. Faptul că o avea în mînă îmi demonstrează că a fost ucisă. Şi, pe urmă, ce dacă li se văita prietenilor că e deprimată? Mai toţi oamenii se simt deprimaţi după un divorţ, chiar dacă decizia le-a aparţinut. Martin, însă, era foarte legată de familia ei şi ştia cîtă durere le-ar provoca, dacă s-ar omorî. Nu a lăsat nici un bilet de adio, în care să spună că îşi pune capăt zilelor. În plus, ţinînd seama de cantitatea de alcool pe care o ingurgitase, mă mir ca a mai reuşit să-şi tragă punga aia peste cap, fără să scape bufniţa din mînă.

– Eşti de acord cu acest punct de vedere, Joy? întrebă tăios Rich Stevens.

– Da, domnule. Rudy Haverman e convins că femeia s-a sinucis, însă el n-a avut de-a face cu alte două cadavre, care aveau în buzunar o broşă de tinichea în formă de bufniţă.

Rich Stevens se rezemă de spătar şi îşi încrucişă braţele la piept.

– Teoretic, persoana care le-a omorît pe Helen Whelan şi Yvonne Tepper *ar putea* – repet, *ar putea* – să aibă de-a face cu decesul a cel puţin uneia dintre fetele de la Stonecroft.

– A şasea dintre ele, Laura Wilcox, e dată dispărută, preciză Sam. Ceea ce înseamnă că mai rămîne doar Jean Sheridan. Am avertizat-o ieri să nu aibă încredere în nimeni, însă nu sînt sigur că va ţine seama de sfatul meu. S-ar putea să aibă nevoie de protecţie.

– Unde e ea acum? întrebă Stevens.

– La hotel. M-a sunat aseară pe la nouă, din camera de hotel, ca să-mi mulţumească pentru ceea ce i-am adus ieri. Fusese la un cocktail, la preşedintele de la Stonecroft Academy, iar cînd vorbea cu mine i se adusese cina în cameră. Urmează să se întîlnească, diseară, cu părinţii adoptivi ai fiicei ei. Mi-a zis că spera să se poată linişti, ca să doarmă bine şi să fie odihnită a doua zi.

Sam făcu o pauză, după care continuă.

– Rich, uneori e bine să te bizui şi pe instincte. Joy se pricepe de minune să scormonească prin dosarele deceselor celor de la Stonecroft. Jean Sheridan m-ar refuza categoric dacă i-aş sugera să-şi angajeze un bodyguard şi ar reacţiona exact la fel, dacă i-am propune noi pe cineva, care să o păzească. De mine, însă, îi place, or, dacă am să-i spun că aş vrea să fiu prin preajmă, ori de cîte ori pleacă de la hotel, cred că va accepta.

– Bună idee, Sam, zise Stevens. Atîta ne-ar mai lipsi – ca doamna Sheridan să păţească, Doamne fereşte, ceva!

– Şi încă un lucru, adăugă Sam. Aş vrea să pun sub supraveghere pe unul dintre tipii prezenţi la reuniunea absolvenţilor şi care este încă în oraş. Îl cheamă Mark Fleischman, *doctorul* Mark Fleischman. E psihiatru.

Joy îl privi mirată pe Sam.

– Doctorul Fleischman! Sam, dar tipul e extraordinar; să vezi ce sfaturi bune le dă telespectatorilor, în emisiunea lui la TV. Acum vreo două săptămîni a discutat despre situaţia copiilor care se simt respinşi la şcoală şi acasă. A avut o mulţime de recomandări pentru părinţii care se confruntă cu asemenea situaţii, şi le-a atras atenţia asupra riscului ca odraslele lor să rămînă mutilate sufleteşte pe viaţă. Întîlnim adesea cazuri din astea, nu-i aşa?

– Da, sigur. Din cîte am înţeles eu, Mark Fleischman a avut şi el mult de suferit în adolescenţă, atît la şcoală, cît şi acasă, spuse Sam, pe un ton sumbru. S-ar putea să vorbească din propria-i experienţă.

– Verifică tu cine e liber ca să preia filarea tipului, spuse Rich Stevens. Şi, apropo, e cazul să o trecem pe Laura Wilcox pe lista persoanelor dispărute. Au trecut deja cinci zile de cînd s-a evaporat.

– Ca să nu ne mintim, cred că ar trebui să o trecem şi pe lista posibilelor decese, spuse Sam, pe un ton sec.

79

Cînd termină de vorbit cu Laura, Jean se spălă pe faţă, se pieptănă în fugă, îşi puse treningul, îşi vîrî celularul în buzunar, apucă în grabă portofelul şi ieşi valvîrtej din hotel, îndreptîndu-se spre maşină. Pînă la Storm King Lookout, pe Route 218, făcea cincisprezece minute. Fiind devreme, traficul nu putea fi aglomerat. Deşi era prudentă la volan, de data asta apăsă puternic pe acceleraţie, ajungînd repede la 110 km pe oră. Ceasul arăta şapte şi două minute.

Laura e disperată, se gîndea ea. De ce mi-o fi dat întîlnire acolo? Vrea oare să se sinucidă? O obseda gîndul că Laura ar putea ajunge acolo înaintea ei. Şi-o imagina încălecînd

balustrada şi aruncîndu-se de sus... Lookout se înălţa la peste o sută de metri deasupra fluviului Hudson.

Maşina derapă uşor la ultimul viraj, şi pentru o fracţiune de secundă Jean crezu că nu o va mai putea redresa. În clipa următoare, văzu maşina parcată lîngă telescop, în punctul de observaţie. Dă, Doamne, să fie Laura, se rugă ea. Dă, Doamne, să fie acolo. Dă, Doamne, să nu fi păţit nimic!

Scîrţîind din pneuri, opri în parcare, ieşi din maşină şi se repezi spre portiera din dreapta faţă a celuilalt automobil aflat acolo.

– Laura..., strigă ea, însă restul cuvintelor îi îngheţară pe buze. Bărbatul de la volan purta o mască – o mască de plastic reprezentînd o bufniţă. Ochii bufniţei, cu pupile negre în mijlocul unui iris galben imens, erau înconjuraţi de smocuri de puf alb care, treptat-treptat, se închideau la culoare, devenind maro pe lîngă cioc.

Tipul ţinea în mînă un revolver.

Îngrozită, Jean vru s-o ia la fugă, însă o voce cunoscută îi porunci:

– Urcă-te în maşină, Jean, dacă nu vrei să mori aici. Şi să nu-mi rosteşti numele. E interzis.

Maşina ei se afla doar la cîţiva metri distanţă. Să se încumete să alerge pînă acolo? Oare ar împuşca-o? Bărbatul ridică arma.

Paralizată de frică, Jean nu ştia ce să facă; pe urmă, încercînd să tragă de timp, ridică încet piciorul, ca şi cum ar fi intenţionat să urce în maşină. O să sar înapoi, se gîndi ea. Şi o să mă bag dedesubt. Ca să mă împuşte, va trebui să se dea jos şi el. Poate reuşesc să ajung, totuşi, pînă la maşina mea. Cu un gest rapid, bărbatul o înşfăcă de braţ şi o trase în maşină. Apoi se aplecă peste ea, şi trînti portiera.

După o clipă, ieşea deja în marşarier pe Route 218, îndreptîndu-se spre Cornwall. Smulgîndu-şi masca de pe faţă, bărbatul rînji la Jean.

– Eu sînt Bufniţa, zise el. Eu sînt Bufniţa. Niciodată să nu mă strigi altfel. Ai înţeles?

E nebun, se gîndi Jean, încuviinţînd din cap. În trafic, nu mai erau alte maşini. Dacă ar apărea vreuna, ar putea încerca să apese pe claxon. Mai bine să rişte aici, pe şosea, decît să îl lase s-o ducă în vreo fundătură, unde n-ar mai putea-o ajuta nimeni.

– „Eu sînt... buffniţţa.... Şi... şi trăiesc... într-un...", recită el. Mai ţii minte, Jeannie? Mai ţii minte?

– Da, ţin minte, spuse ea, gata să-i rostească numele, dar se abţinu la timp.

O să mă omoare, se gîndi ea. Mai bine trag de volan şi provoc un accident.

Bufniţa se întoarse spre ea, rînjind cu toată gura. Ce negre erau pupilele lui!

Telefonul celular, se gîndi ea. E în buzunar. Se lipi cu spatele de scaun şi bîjbîi cu mîna după telefon. Izbuti să-l tragă afară şi să-l proptească într-o parte, unde el nu putea să-l vadă, dar pînă să apuce să deschidă clapeta şi să formeze 911, Bufniţa îşi zvîrli mîna dreaptă spre ea.

– Intrăm în trafic, zise şi degetele lui puternice, încovoiate ca nişte gheare, i se înfipseră în ceafă.

Jean se smulse de lîngă el şi, înainte de a-şi pierde cunoştinţa, mai apucă să vîre telefonul celular între spătarul şi şezutul scaunului.

Cînd se trezi, era legată de un scaun; şi avea un căluş în gură. În cameră era întuneric, însă deslușea totuşi trupul unei femei întinse pe patul din cealaltă parte a încăperii, o femeie într-o rochie lucioasă, care sclipea în contact cu firavele raze de lumină ce se strecurau printre obloanele groase de la fereastră.

Ce s-a întîmplat? se întrebă Jean. Mă doare capul. Oare de ce nu mă pot mişca? Visez cumva? Nu, urma să mă întîlnesc cu Laura. M-am suit în maşină şi...

– Te-ai trezit, Jeannie, nu-i aşa?!

Întoarse cu greu capul. El era în cadrul uşii.

– Te-am surprins, nu-i aşa, Jean? Mai ţii minte piesa de teatru din clasa a zecea? Toată lumea a rîs de mine. Şi tu ai rîs de mine. Ţii minte?

Ba nu, eu n-am rîs, se gîndi Jean. Mie mi-a fost milă de tine.

– Răspunde, Jean.

Căluşul era legat atît de strîns, încît Jean nu ştia dacă răspunsul ei va putea fi auzit:

– Mi-aduc aminte.

Şi, ca să fie mai convingătoare, dădu energic din cap.

– Eşti mai deşteaptă decît Laura, spuse el. Acum, am să plec. Rămîneţi aici, amîndouă. Împreună. O să vin repede înapoi şi o să aduc pe cineva cu mine, o persoană pe care *mori* de nerăbdare s-o vezi. Ia ghici cine e!

După ce Bufniţa plecă, Jean auzi un scîncet, care venea dinspre pat. Apoi, cu glasul înăbuşit din cauza căluşului, dar totuşi perceptibil, Laura începu să vorbească:

– Jeannie... mi-a promis că... n-o să-i facă rău lui Lily... dar a mințit... o s-o omoare... şi pe ea.

80

La nouă fără un sfert, aflat în drum spre Glen-Ridge House, Sam se gîndi că nu era, totuşi, prea devreme pentru a o suna pe Jean. Îi păru rău, dar nu se îngrijoră cînd constată că în camera ei de hotel nu răspundea nimeni. Luase cina în cameră, în seara precedentă, şi era de presupus că dimineaţa se dusese la restaurant, pentru micul dejun. S-o sune oare pe celular? Nu, mai bine nu, conchise el. Oricum,

ajung la hotel imediat, aşa că n-are nici un rost să mă mai încurc cu telefoanele.

Prima senzaţie că se întîmplase ceva rău cu ea o avu cînd constată că Jean nu era în restaurant şi că nici nu răspundea la telefon în cameră. Recepţionerul nu ştia dacă doamna Sheridan ieşise cumva la o plimbare. „Asta nu înseamnă că doamna *nu a ieşit* din hotel", îi explică el. „Doar că nu pot fi sigur, întrucît dimineaţa nu ne vedem capul de treabă la recepţie, deoarece majoritatea clienţilor vin să predea camera."

Sam îl văzu pe Gordon Amory, care ieşea din lift. Era îmbrăcat extrem de elegant, cu un costum cenuşiu-închis, cămaşă şi cravată asortată. Cînd îl observă pe Sam, Gordon veni spre el.

– Ai vorbit cumva în dimineaţa asta cu Jean? se interesă el. Trebuia să luăm micul dejun împreună, dar n-a apărut la masă. M-am gîndit că a dormit poate mai mult, dar nu răspunde nimeni în camera ei.

– Nu ştiu nici eu unde poate fi, spuse Sam, încercînd să-şi ascundă neliniştea.

– Mda, era obosită aseară, cînd ne-am întors cu toţii aici. S-ar putea să fi uitat că avea întîlnire cu mine. Dau eu de ea mai tîrziu. Mi-a zis că mai stă aici pînă mîine.

Acestea fiind zise, Gordon Amory zîmbi scurt şi porni spre ieşirea din hotel.

Sam îşi căută portofelul în care avea numărul de celular al lui Jean, dar nu-l găsi. Enervat deja, presupuse că îl uitase în buzunarul sacoului cu care fusese îmbrăcat în ziua precedentă. *Cineva* trebuia să ştie numărul. Alice Sommers, îşi aminti el.

Formînd numărul lui Alice, constată din nou cît se bucura la gîndul că putea să-i audă vocea. Am cinat cu ea acum două seri, se gîndi el. Mi-ar plăcea să iau masa cu ea şi diseară.

Alice avea numărul lui Jean, şi i-l dădu.

– Jean m-a sunat ieri ca să-mi spună cît de emoţionată este fiindcă urmează să îi cunoască pe părinţii adoptivi ai lui Lily. Mi-a mai zis, de asemenea, că e foarte probabil ca în weekend să o vadă şi pe Lily. Minunat, nu-i aşa?!

Da, e minunat să te întîlneşti cu fiica ta, pe care n-ai mai văzut-o de aproape douăzeci de ani. Alice se bucură nespus pentru Jean, însă în sinea ei lucrul acesta îi aminteşte de Karen care s-a prăpădit tot în urmă cu douăzeci de ani, se gîndi Sam. Agasat, remarcă din nou că, ori de cîte ori se simţea înduioşat de ceva, tonul vocii lui devenea parcă mai dur.

– Da, e fantastic pentru ea, Alice. Gata, te las acum. Dacă vorbeşti cumva cu ea şi afli că n-a luat încă legătura cu mine, roag-o să-mi dea un bip, OK? E ceva important.

– Sam, simt că îţi faci griji pentru ea. De ce?

– Da, îmi fac griji un pic. Nu ştiu, lucrurile se precipită. Totuşi, s-ar putea să fi ieşit la o plimbare

– Anunţă-mă şi pe mine, în clipa în care dai de ea.

– Bine, Alice.

Sam închise telefonul şi se duse la recepţie.

– Aş vrea să ştiu dacă doamna Sheridan a comandat cumva micul dejun în cameră în această dimineaţă.

– Nu, sună răspunsul.

Mark Fleischman tocmai intra în hotel. Îl zări pe Sam la recepţie şi se îndreptă spre el.

– Domnule Deegan, vreau să stau de vorbă cu dumneata. Sînt neliniştit din cauza lui Jean Sheridan.

Sam îl privea cu răceală.

– Ce te face să spui asta, domnule Fleischman?

– Faptul că persoana care a tot contactat-o în legătură cu fiica ei este periculoasă. Laura fiind dată dispărută, Jean a rămas singura teafără, dintre fetele de la Stonecroft, care obişnuiau să mănînce la aceeaşi masă.

– M-am gîndit şi eu la asta, domnule Fleischman.

– Jean e supărată pe mine, nu mai are încredere. A înţeles greşit motivul pentru care am discutat cu recepţionera despre fax. Acum, orice i-aş spune, nu mă mai ascultă.

– De unde ştiai că a fost pacienta doctorului Connors? îl întrebă Sam, brusc.

– M-a întrebat şi Jean acelaşi lucru. Iniţial, i-am spus că am auzit lucrul ăsta chiar de la ea. M-am mai gîndit, însă, iar acum ştiu de unde am aflat. Cînd invitaţii de onoare – mă refer la Carter, Gordon, Robby şi la mine – glumeam pe seama lui Jack Emerson, pentru faptul că făcea curăţenie la policlinică, în echipa plătită de taică-său, cineva a pomenit şi chestia asta. Nu-mi mai amintesc, însă, *cine*.

Oare Fleischman spune adevărul? se întrebă Sam. În cazul acesta, înseamnă că am muşcat pe cine nu trebuia.

– Încearcă să-ţi aminteşti, totuşi, această conversaţie, domnule Fleischman, îl îndemnă el. Este extrem de important.

– Voi încerca. Ieri, Jeannie a plecat să se plimbe pe jos. Poate că a hotărît să facă la fel şi în dimineaţa asta. Am verificat şi în camera ei – nu e acolo. N-o văd nici în restaurant. O să dau o tură cu maşina prin oraş, poate că o zăresc pe undeva.

Sam ştia că era prea devreme ca detectivul care urma să-l fileze pe Fleischman să fi sosit deja la post.

– Mai bine aşteaptă un pic, poate totuşi o să apară, sugeră el. Există riscul ca, deplasîndu-te cu maşina, la un moment dat să n-o observi.

– N-am de gînd să stau cu mîinile în sîn, cînd sînt atît de neliniştit pentru soarta ei, spuse Fleischman, cu brutalitate, înmînîndu-i lui Sam o carte de vizită. Fii bun, te rog, şi anunţă-mă dacă primeşti vreun semn de la ea.

Fleischman o porni grăbit spre ieşirea din hotel. Sam privi în urma lui. Nu ştia ce să mai creadă. O avea talente

de actor? se gîndi el. Dacă nu, înseamnă că e de-a dreptul sincer, fiindcă aparent pare la fel de îngrijorat ca şi mine din cauza lui Jean.

Sam mîji ochii, cînd Fleischman păşi în stradă. O să mai aştept, totuşi, un pic. Poate că a ieşit să se plimbe.

81

Scaunul de care o legase era lîngă perete, aproape de fereastră, în faţa patului. Camera i se părea cunoscută. Tot mai îngrozită, avînd senzaţia că trăieşte un coşmar, Jean îşi încordă auzul, încercînd să desluşească cuvintele înăbuşite ale Laurei. Aceasta bolborosea aproape neîntrerupt, pierzînd uneori şirul logic, impresie accentuată şi mai mult de căluşul din gură, din cauza căruia glasul ei părea un mîrîit sinistru.

Cînd se referea la el, Laura nu-i rostea numele; spunea doar „Bufniţa". Cîteodată repeta replica lui din piesa de la şcoală: „Sînt o bufniţă şi trăiesc într-un copac". După care, amuţea subit. Urma o tăcere alarmantă, punctată de cîte un oftat sacadat, care îi spunea lui Jean că Laura încă mai respira.

Lily. Laura spusese că el o va omorî pe Lily. Dar Lily era în siguranţă. Categoric. Craig Michaelson îi promisese că Lily nu va păţi nimic. Oare Laura delira? Probabil că e aici cel puţin de sîmbătă seara. Repetă mereu că e lihnită de foame. Nu i-o fi dat de mîncare? Nu se poate să nu fi mîncat nimic de atîta vreme!

Oh, Dumnezeule, se gîndi Jean, amintindu-şi de Duke, barmanul din localul de la poalele dealului. Îi povestise despre un tip, de la reuniunea clasei lor, care se oprea cu regularitate acolo ca să ia mîncare la pachet – Duke se referea la *el!*

Încercă să-şi răsucească mîinile, în speranţa că va reuşi să mai slăbească strînsoarea sforilor cu care era legată, dar nu avu succes. Era posibil oare ca el s-o fi ucis pe Karen Sommers exact în această cameră? Era posibil, de asemenea, ca el să-l fi lovit intenţionat cu maşina pe Reed, la West Point? Şi tot el să fie cel care le omorîse pe Catherine, Cindy, Debra, Gloria şi Alison, ca şi pe cele două femei din această zonă, ucise săptămîna asta? L-am văzut intrînd cu maşina în parcarea hotelului, sîmbătă dimineaţă, devreme, se gîndi Jean. Avea farurile stinse. Poate dacă i-aş fi povestit lui Sam despre asta, ar fi făcut nişte investigaţii, şi l-ar fi *oprit.*

Telefonul meu celular este la el în maşină. Dacă îl găseşte, o să-l arunce. Dacă *nu,* şi Sam încearcă să îl localizeze, la fel cum a procedat şi în cazul telefonului de la care m-a sunat Laura, poate că mai avem o şansă. Doamne, fă ceva, să nu o omoare pe Lily! Şi Sam să localizeze cît mai repede telefonul meu.

Laura gîfîia din ce în ce mai rău, ca şi cum nu i-ar mai fi ajuns aerul. Apoi, izbuti să îngaime nişte cuvinte ceva mai inteligibile:

– Pungile de plastic... pungile de plastic... nu... nu... nu...

Deşi ferestrele erau acoperite de obloane închise la culoare, în cameră tot se strecura un pic de lumină. Jean văzu conturul unor pungi de plastic prinse cu nişte cîrlige de braţul lămpii de lîngă pat. Pe cea care era în dreptul ei, era scris ceva. Un nume? Nu cumva era...? Nu putea distinge exact ce anume.

Cu umărul atingea muchia unui transperant greu. Se azvîrli cu toată greutatea într-o parte, pe urmă în cealaltă, pînă ce urni din loc scaunul cu cîţiva centimetri, astfel încît transperantul se agăţă de umărul ei, mişcîndu-se din poziţia pe care o avea, lipit de rama geamului. Avînd acum mai

mult lumină, scrisul cu marker negru, de pe punga de plastic, se vedea suficient de clar şi Jean putu citi: LILY/ MEREDITH.

82

Jake nu avu cum să chiulească de la prima oră, la opt dimineaţa, dar în pauză o şterse la laboratorul foto. După părerea lui, fotografiile făcute în ziua precedentă arătau mult mai bine acum, la lumina zilei, decît seara, sub becul din tavan. Le studie satisfăcut, felicitîndu-se pentru isprava lui.

Da, „colosul" de pe Concord Avenue chiar degajă prosperitate. Ce contrast între această construcţie şi casa de pe Mountain Road, care pare patriarhală şi confortabilă, dar are un aer misterios în ultima vreme. În seara precedentă, cînd ajunsese acasă, verificase pe Internet şi se convinsese că, într-adevăr, Karen Sommers fusese ucisă în dormitorul de la etajul doi, aflat pe latura dreaptă, în colţ. Şi Doamna Sheridan a locuit alături, cînd era mică, îşi aminti Jake. O să trec pe la hotel ca s-o întreb şi pe ea dacă aceasta a fost camera Laurei. Probabil că îmi va confirma presupunerea. Conform planului locuinţei, inclus pe Internet în articolul despre asasinarea fetei soţilor Sommers, nu există acolo decît două dormitoare mari, unul dintre ele fiind acesta. Pare logic ca „odorul", adică Laura, să fi fost instalată acolo. Dar o să-mi spună doamna Sheridan cum era de fapt. Ea e o drăguţă, nu ca răutatea aia de Deegan-„bagă-l la pîrnaie"!

Jake puse fotografiile făcute ieri în geantă, alături de filmul de rezervă. Voia să le aibă la îndemînă în ziua aceea, pentru eventuale comparaţii cu cele pe care le va face.

La ora nouă, era în drum spre Mountain Road. Gîndindu-se mai bine, ajunse la concluzia că nu era recomandabil

să se ducă pînă acolo cu maşina. Mai bine o lăsa parcată undeva, pe stradă. În cartierele liniştite, ca acesta, localnicii sesizează orice „noutate", mai ales o maşină străină, pictată ca o sorcovă, cum era a lui. Mai bine nu-i făcea dungile alea de zebră!

O să iau o apă minerală şi un sandvici, las maşina la bar şi mă duc pe jos pînă la casa Laurei, decise el. Luase de la maică-sa o sacoşă imensă de cumpărături, de la Bloomingdale's. În felul ăsta, nimeni nu va vedea aparatul foto. O să mă furişez pe alee, pînă în spatele casei Laurei, ca să fac poze şi din partea aceea. Sper să existe nişte geamuri la garaj, pentru a vedea dacă există vreo maşină parcată înăuntru.

La nouă şi zece minute, şedea la tejgheaua barului aflat mai jos, pe Mountain Road, sporovăind cu Duke, care îi explicase deja că el şi Sue, nevastă-sa, erau proprietarii acestui local de zece ani, că acolo fusese înainte o curăţătorie chimică, că ei ţineau deschis de la şase dimineaţa pînă la nouă seara şi că amîndurora le plăcea mult ce făceau. „Cornwall este un oraş liniştit", spuse Duke măturînd cu mîna o firimitură imaginară de pe tejghea. „Ziceai că înveţi la Stonecroft Academy? Fain de tot, pe-acolo. Clasă, nu glumă. Cîteva dintre persoanele care au participat la reuniunea absolvenţilor au trecut pe-aici. Oh, uite-l iarăşi!"

Duke privea prin fereastra care dădea spre Mountain Road.

– Uite-l, adică pe *cine?* întrebă Jake.

– Tipul care a trecut pe-aici, pe la bar, de cîteva ori dimineaţa devreme şi de alte cîteva ori seara tîrziu, ca să ia la pachet cafea şi sandviciuri.

– Ştii cine e? întrebă Jake, fără să-i pese, de fapt.

– Nooo, decît că e şi el unul dintre participanţii la serbarea absolvenţilor. Toată dimineaţa, s-a foit încolo şi-ncoace pe stradă. L-am văzut întîi coborînd, pe urmă s-a întors şi acum a luat-o iarăşi din loc.

– Îhî, mormăi Jake ridicîndu-se şi scoţînd din buzunar nişte bancnote mototolite. Simt nevoia să îmi mai dezmorţesc picioarele. Dacă nu e nici o problemă, aş lăsa şi eu maşina aici vreun sfert de oră.

– Sigur, dar nu mai mult de atît. Ştii, nu prea avem suficiente locuri de parcare.

– Nu-ţi face griji. Oricum, şi eu mă grăbesc.

De cîteva minute, Jake se afla în curtea din spatele casei în care locuise în adolescenţă Laura. Se apucă să fotografieze. Prinse partea din spate a clădirii, ba chiar şi cîteva cadre cu bucătăria. Deşi în dreptul geamului de la uşă erau montate nişte gratii, apropiindu-se mai mult, Jake reuşi să vadă destul de bine înăuntru. Parcă era o bucătărie de reclamă, dintr-o revistă de decoraţiuni interioare. Pe bufete, atîta cît reuşea el să întrezărească printre gratii, nu exista nimic; lipseau toate ustensilele uzuale – prăjitor de pîine, filtru de cafea, platouri, tăvi, ceas sau radio. Nimic. Nici un indiciu că acolo ar fi locuit cineva. E prima oară în viaţă cînd m-am înşelat în privinţa unui lucru, conchise el, mîhnit, şi începu să studieze urmele de pneuri de pe alee. Pe-aici au trecut pe puţin două maşini, reflectă el. S-ar putea ca urmele să le fi lăsat maşina tipului care strînge frunzele moarte.

Uşile garajului erau închise. Neexistînd nici o fereastră, n-avu cum să se dumirească dacă înăuntru se afla sau nu vreo maşină.

Jake o porni înapoi, pe alee, traversă strada şi mai făcu nişte poze cu faţada casei. Cred că ajunge, îşi zise. Mă duc să le developez imediat. După aceea, o s-o sun pe doamna Sheridan, ca s-o întreb dacă mai ţine minte care era pe vremuri camera Laurei.

Păcat că nu mi-a fost dat să-i găsesc sechestraţi aici pe Laura Wilcox şi pe Robby Brent, gîndea el, în timp ce băga aparatul de fotografiat înapoi în pungă. Dar, ce să-i faci,

asta e! Meseria de ziarist presupune să relatezi evenimentul, nu să-l născoceşti.

83

După primul curs, Meredith Buckley, studentă în anul doi la West Point, se duse grăbită în camera ei, ca să se mai uite o dată peste notiţele pentru examenul la algebră. Era cea mai grea materie din acel an de studiu.

Timp de douăzeci de minute, recapitulă rapid toate noţiunile. Tocmai cînd se pregătea să pună înapoi în mapă notiţele după care învăţase, telefonul începu să sune. Prima intenţie fu să nu răspundă, dar pe urmă, gîndindu-se că poate o suna tatăl ei ca să-i ureze baftă la examen, ridică receptorul şi începu imediat să surîdă: la capătul firului, un glas vesel spunea:

– Îmi revine plăcerea de a o invita pe studenta Buckley, fiică a distinsului general Charles Buckley, să petreacă încă un weekend cu părinţii ei şi cu mine la reşedinţa mea din Palm Beach!

– Ce minunat sună! spuse Meredith, cu înflăcărare, amintindu-şi de zilele plăcute pe care le trăise alături de prietenul părinţilor ei. Sînt gata oricînd să vin, cu excepţia situaţiilor în care West Point nu are alte planuri pentru mine, ceea ce se întîmplă cam tot timpul. Regret că trebuie să fiu prost-crescută, dar mă grăbesc acum, fiindcă trebuie să intru la examen.

– Meredith, n-am nevoie decît de cinci, hai, trei minute din timpul tău. Am fost la o reuniune a absolvenţilor de la Stonecroft Academy, în Cornwall. Parcă ţi-am spus că urma să mă duc.

– Da, mi-ai spus. Îmi pare rău, dar în clipa asta chiar trebuie să plec.

– Bine, o să fiu scurt. Meredith, o colegă de-a mea de clasă, care a participat la reuniune, este bună prietenă cu Jean, mama ta naturală, şi ţi-a scris ceva despre ea. I-am promis că îţi voi înmîna personal acest mesaj. Spune-mi la ce oră să fiu în parcarea de la muzeu, cu scrisoarea în mînă.

– Mama mea *care m-a născut?* Cineva care a fost la reuniunea clasei voastre o *cunoaşte?* exclamă Meredith, strîngînd mai tare receptorul şi simţind că inima îi bate mai repede.

Se uită la ceas. Trebuia *neapărat* să ajungă la examen.

– Termin pe la unsprezece şi patruzeci de minute, spuse ea grăbită. Aş putea fi în parcare pe la douăsprezece fără zece.

– Perfect. Fă-i praf la examen, generale!

Apelînd la voinţă şi punînd în aplicare regulile de disciplină militară deprinse la Academia West Point, tînăra studentă Meredith Buckly reuşi să nu se mai lase distrasă de gîndul că peste nici un ceas urma să afle ceva tangibil despre fetişcana care la vîrsta de optsprezece ani o adusese pe lume. Singurele informaţii pe care le avea erau că mama ei, în ultimul an de liceu, aflase că era însărcinată şi că tatăl ei, student în ultimul an, murise într-un accident de maşină, înainte ca ea să se nască.

Părinţii îi vorbiseră despre mama ei naturală şi îi promiseseră că, după ce va absolvi Academia West Point, vor încerca să afle identitatea ei şi le vor aranja o întîlnire. „Nu avem idee cine e această persoană, Meri", îi spusese tatăl ei. „Ştim însă de la medicul care te-a moşit şi a aranjat ca să te putem înfia, că mama ta naturală te-a iubit şi că, renunţînd atunci la tine, a luat cea mai altruistă şi dificilă decizie din viaţa ei."

Toate aceste gînduri îi treceau prin minte lui Meredith, care încerca să se concentreze asupra lucrării de algebră. Degeaba, undeva în subconştient ştia că fiecare ticăit al

ceasului aducea şi mai aproape clipa în care avea să afle mai multe despre Jean – mama ei.

După ce predă lucrarea, şi se grăbi spre Thayer Gate şi Muzeul Academiei Militare, îşi dădu seama că referirea la Palm Beach adusese cu sine răspunsul la întrebarea pe care i-o pusese tatăl ei, ieri, la telefon. *Acolo* mi-am pierdut peria de cap, îşi aminti ea brusc.

84

Cu o figură împietrită, Carter Stewart intră în hotel. Era ora zece. Sam, care şezuse pînă atunci în hol, îl ajunse din urmă la recepţie.

– Domnule Stewart, aş vrea să schimb o vorbă cu dumneata, dacă se poate.

– O clipă, domnule Deegan.

La recepţie era funcţionarul cu părul de culoarea mobilierului din jur.

– Vreau să vorbesc cu directorul, îi spuse Carter Stewart recepţionerului. Trebuie să intru din nou în camera domnului Brent. Compania de producţie a primit pachetul trimis ieri, dar se pare că mai există un scenariu, de care este urgent nevoie, aşa că am fost rugat să mai fac o dată proverbiala faptă bună. Întrucît foile respective nu erau pe birou, înseamnă că va fi necesar să căutăm acum *în* birou.

– Îl chem numaidecît pe domnul Lewis, spuse recepţionerul, cam agitat.

Stewart se întoarse spre Sam.

– Puţin îmi pasă mie dacă refuză să mă lase să scotocesc printre lucrurile lui Robby! Mi-am luat revanşa faţă de agentul meu, care susţinea că i-am rămas dator pentru un serviciu pe care mi l-a făcut la un moment dat. E de-acord

şi el că acum sîntem chit. Nu ştie, însă, că treaba asta mi-a dat dreptul moral de a-l concedia, ceea ce am de gînd să fac chiar în după-amiaza aceasta.

Stewart se întoarse iarăşi spre recepţioner.

– Vine odată directorul ăsta, ori a plecat pe cîmp să culeagă floricele?!

Tare rău e omul ăsta! se gîndi Sam.

– Domnule Stewart, spuse el pe un ton glacial. Am o întrebare şi vreau un răspuns la ea. Înţeleg că acum cîteva seri dumneata, domnul Amory, domnul Brent, domnul Emerson, domnul Fleischman şi domnul Nieman v-aţi amuzat amintindu-vă cum aţi lucrat împreună la curăţenie într-o clădire de birouri administrată de tatăl domnului Emerson.

– Da, da, a venit vorba de chestia asta. Eram în ultima clasă de liceu. Încă o amintire duioasă din vremurile mele de glorie la Stonecroft.

– Domnule Stewart, este ceva foarte important. Aţi auzit dacă a pomenit cineva, cu această ocazie, că doamna Sheridan a fost pe-atunci pacienta unui doctor pe nume Connors, care avea un cabinet în acea clădire?

– Nu, n-am auzit aşa ceva. Şi, de fapt, de ce să fi fost Jean pacienta doctorului Connors, care era obstetrician, se miră Stewart. Ohoho! Sîntem cumva pe punctul de a descoperi un mic secret, domnule Deegan? Chiar a fost Jeannie pacienta doctorului Connors?

Sam îl privea pe Carter cu ură. Îi venea să-şi tragă singur una peste bot, pentru felul cum formulase întrebarea, dar mai ales simţea nevoia să-l pocnească pe Stewart, care luase totul în zeflemea.

– Te-am întrebat dacă a afirmat careva dintre voi acest lucru, zise el. N-am insinuat nici o clipă că ar fi adevărat.

Justin Lewis, directorul, apăruse în spatele lor.

– Domnule Stewart, înţeleg că doreşti să intri din nou în camera domnului Brent şi să te uiţi prin biroul lui. Din pă-

cate, nu îți pot îngădui așa ceva. Am discutat cu firma noastră de avocatură, după ce ți-am permis să iei acele scenarii. Juriștii noștri au fost foarte nemulțumiți de acest lucru.

– Gata, ne-am lămurit, e clar, spuse Stewart, întorcîndu-se cu spatele la director. Eu mi-am cam terminat treburile pe-aici, domnule Deegan. Am analizat împreună cu regizorul meu toate modificările pe care mi le-a propus pentru montarea piesei; în plus, m-am săturat de viața de hotel. Plec acasă, în Manhattan, în după-amiaza aceasta. Îți doresc succes și răbdare pînă Laura și Robby catadicsesc să iasă la suprafață!

Sam și directorul hotelului îl urmăriră cu privirea pe Carter Stewart care se îndrepta spre ieșire.

– Ce om rău, îi spuse Justin Lewis lui Sam. E evident că îl urăște pe domnule Brent.

– Ce te face să spui asta? veni instantaneu întrebarea lui Sam.

– Faptul că un bilet lăsat de domnul Brent pe birou, pe care notase ceva în legătură cu „Howie", l-a scos din pepeni pe domnule Carter. Comentariul acestuia a fost că domnul Brent a făcut o glumă proastă. Pe urmă m-a întrebat dacă am auzit de proverbul „Cine rîde la urmă rîde mai bine!"

Înainte ca Sam să apuce să spună ceva, sună celularul; era Rich Stevens.

– Sam, am primit un telefon de la polițaii din Cornwall. A fost găsită o mașină în fluviul Hudson. Nu era scufundată complet, fiindcă s-a proptit în niște bolovani. În portbagaj s-a găsit un cadavru. Este vorba despre Robby Brent, mort de două zile, se pare. Mai bine dă o fugă pînă acolo.

– Imediat, Rich, spuse Sam, închizînd telefonul.

„Cine rîde la urmă rîde mai bine." Cînd *Laura și Robby catadicsesc „să iasă la suprafață"*. La suprafața apei, adică? se întrebă el. Era cumva Carter Stewart, cunoscut cîndva sub porecla de Howie, nu numai un dramaturg celebru, ci și un ucigaș psihopat?

85

La ora zece, Jake se afla deja în camera obscură de la şcoală şi developa ultimul set de fotografii făcute cu puţin timp în urmă. Cadrele care prezentau casa de pe Mountain Road văzută din spate nu prea aveau relevanţă pentru articolul lui. În ciuda grilajului decorativ de la geam, uşa părea perfect banală. Poza cu interiorul bucătăriei nu era rea, dar pe cine interesa să vadă nişte bufete goale?

N-am făcut mare scofală dimineaţa asta, îşi zise Jake. Mai bine nu lipseam de la a doua oră de curs. Pe măsură ce se contura imaginea instantaneului luat cu faţada casei, Jake observă că fotografia era un pic mişcată, deci n-o va putea reproduce în ziar. Se auzi strigat pe nume, de undeva de pe coridor. Era Jill Ferris, care părea supărată. N-are de ce să fie furioasă pe mine, se gîndi el – nu de la ora ei am chiulit, în fond.

– Vin imediat, doamnă Ferris, strigă el.

Cînd deschise uşa şi văzu expresia de pe faţa profesoarei, îşi dădu seama că era foarte tulburată. Fără să-l mai salute, Jill îi spuse grăbită:

– Jake, mi-am închipuit că aici te găsesc. I-ai luat un interviu lui Robby Brent, nu-i aşa?

– Da. Un interviu reuşit, zic eu.

Sper că n-are de gînd să-l scoată din sumarul ziarului, se gîndi Jake, speriat. Probabil că bătrînul Downes nu vrea să-şi mai amintească faptul că Brent şi Laura Wilcox au călcat vreodată pe la Stonecroft.

– Jake, tocmai s-a dat la ştiri. Cadavrul lui Robby Brent a fost găsit în portbagajul unei maşini, scufundată în apă lîngă Cornwall Landing.

A murit Robby Brent! Jake înşfăcă aparatul de fotografiat. Mi-a mai rămas un pic de film, se gîndi el.

– Mulţam, Jill, zbieră el, repezindu-se spre uşă.

86

Maşina cu cadavrul lui Robby Brent se scufundase în fluviul Hudson, la Cornwall Landing. Parcul îndeobşte liniştit, cu bănci retrase şi sălcii plîngătoare, roia acum de poliţişti. Zona fusese izolată şi împrejmuită la repezeală cu panglică, pentru a-i ţine la distanţă pe trecătorii curioşi, dar şi pe ziariştii care se adunau în număr tot mai mare.

Sam sosi acolo la zece şi jumătate. Cadavrul lui Robby Brent fusese deja introdus într-o husă specială şi băgat în furgoneta de la morgă. Cal Grey, medicul legist, îl puse la curent pe Sam cu situaţia:

– E mort de cel puţin două zile. Înjunghiat în piept. Lama i-a intrat drept în inimă. Trebuie să fac nişte măsurători, dar, pot, totuşi, să-ţi spun că avem de-a face cu acelaşi tip de cuţit zimţat cu care a fost ucisă şi Helen Whelan. Din cîte îmi pot da seama, persoana care l-a omorît pe Brent era ori mult mai înaltă decît el, ori stătea pe ceva, o scară, poate, deasupra victimei

Mark Fleischman este înalt, îi veni în minte lui Sam. Tipul are o explicaţie plauzibilă pentru interesul manifestat faţă de faxul acela, precum şi pentru faptul că ştia că Jean fusese pacienta doctorului Connors. Era sincer, sau un pic cam prefăcut? Sam nu reuşea să-şi dea seama.

Înainte de a veni la locul crimei, Sam o sunase pe Jean pe mobil, dar aceasta nu răspunsese. Îi lăsase un mesaj, rugînd-o să-l sune de urgenţă. Pe urmă, îi telefonase iarăşi lui Alice Sommers.

Alice îl mai liniştise.

– Sam, cînd Jean mi-a vorbit de întîlnirea cu părinţii adoptivi ai lui Lily, a zis şi că nu prea ştie cu ce să se îmbrace, fiindcă nu şi-a adus prea multe haine. Woodbury

Mall e la nici o jumătate de oră distanță. Nu m-ar mira să se fi dus pînă acolo ca să facă niște cumpărături.

Cum supoziția i se păru logică, Sam nu se mai simți așa de îngrijorat de soarta lui Jean. Acum, însă, neliniștea îl cuprinsese iarăși, și creștea în intensitate. Instinctul îl îmboldea să nu mai pregete și să înceapă imediat să o caute.

– Motivul nu a fost tîlhăria, spuse Cal Grey. Brent avea la mînă un ceas scump, șase sute de parai în portofel, plus vreo șase cărți de credit. De cît timp a dispărut?

– Nu a mai fost văzut de luni seara, după cină, preciză Sam.

– Pun pariu că nici n-a mai trăit mult după aceea, comentă Grey. Bineînțeles, la autopsie vom putea determina mai precis ora decesului.

– Am fost la cina aceea, spuse Sam. Cu ce era îmbrăcat cînd l-ați scos din portbagaj?

– Sacou bej, pantaloni de stofă maro și un tricou pe gît, de aceeași culoare.

– Dacă n-a dormit îmbrăcat, e de presupus că a murit luni seara.

Blițurile aparatelor de fotografiat scînteiau aproape continuu; reporterii din spatele benzii care delimita locul crimei fotografiau mașina care îi servise lui Brent drept coșciug. Un camion de la serviciul de intervenții scosese automobilul din rîu.

Un polițist din zonă îi dădu lui Sam toate detaliile.

– Noi credem că mașina a fost împinsă aseară pe la zece. Un cuplu, din New Windsor, care făcea jogging, a trecut pe-aici pe la zece fără un sfert. Cei doi spun că au văzut o mașină parcată lîngă șina de cale ferată și că înăuntru era cineva. Cînd s-au întors, un pic mai tîrziu, mașina dispăruse, dar au văzut un bărbat care mergea grăbit pe Shore Road.

– Au reușit să vadă cum arăta?

– Nu.

– Ţi-au zis dacă era înalt? *Înalt*, efectiv, înţelegi? întrebă Sam.

– N-au putut să se pună de acord. Soţul zicea că tipul era de talie mijlocie; soţia spunea că tipul era destul de înalt. Amîndoi poartă însă ochelari de distanţă şi recunosc că n-au putut să-şi dea seama prea bine cum arăta tipul; în schimb, sînt siguri că o maşină era parcată aici, iar peste zece minute dispăruse deja, şi că un om părăsea locul în mare grabă.

Fereşte-mă, Doamne, de martorii oculari, îşi zise Sam. Cînd se întoarse în loc, îl zări pe Jake Perkins care îşi croia drum în faţă, spre banda care delimita zona. Tînărul avea un aparat de fotografiat, care îi aminti lui Sam de celebrul fotograf din al Doilea Război Mondial, Robert Capa.

Băiatul ăsta este omniprezent, se gîndi Sam. Nu e doar o impresie, ci chiar se află în acelaşi timp în locuri diferite. Prinse privirea lui Jake, dar acesta întoarse capul imediat. E supărat pe mine, fiindcă i-am zis lui Tony să-l bage la răcoare, în vreme ce el susţinea sus şi tare că e asistentul meu special în ancheta cu privire la dispariţia Laurei, îşi zise Sam. Puteam să fiu mai drăguţ cu el, în fond chiar m-a ajutat. La urma urmei, el a fost cel care mi-a dat informaţia că Laura părea agitată la telefon.

În timp ce stătea pe gînduri dacă să se ducă sau nu la Jake şi să schimbe o vorbă cu el, sună celularul. Îl smulse grăbit din buzunar, cu speranţa că îl suna Jean. La telefon era însă Joy Lacko.

– Sam, acum cîteva minute s-a primit un apel la 911. Un BMW decapotabil, înregistrat pe numele doamnei Sheridan, este parcat de vreo două ceasuri la Storm King Lookout. Informaţia ne-a fost dată de un agent de vînzări, care a trecut pe-acolo cu maşina, pe la vreo opt fără un sfert, iar apoi din nou, acum douăzeci de minute. I s-a părut ciudat

că mașina staționa acolo de atîta timp, așa că s-a gîndit să ne anunțe, ca să facem niște verificări. Cheile sînt în contact, iar portofelul doamnei pe scaunul din dreapta. Nu pare prea vesel, nu?

– De-asta nu răspunde la telefon, spuse Sam, necăjit. Doamne Dumnezeule, Joy. De ce n-oi fi insistat să i se dea un bodyguard? Mașina e tot la Lookout?

– Da. Rich știa că vei dori să verifici personal zona, înainte de a o lua de-acolo, spuse Joy, cu compasiune. Ținem legătura, Sam.

Vehiculul cu cadavrul lui Robby Brent ieșea în marșarier din zona împrejmuită. Trei oameni morți în nici o săptămînă. Dă, Doamne, ca următoarea victimă să nu fie Jean Sheridan, se rugă Sam.

87

Jake Perkins regretase imediat că nu îl salutase pe Sam Deegan, cînd privirile lor se întîlniseră adineauri. Una era să-i dea detectivului informații descoperite de el, și alta să rupă orice legătură. Nici un reporter adevărat, oricît de jignit s-ar simți, nu ar proceda așa.

I-ar fi plăcut să-i ceară o declarație lui Deegan despre asasinarea lui Robby Brent, însă știa că n-ar fi procedat bine. Nu-i era greu să-și imagineze ce va conține comunicatul oficial despre acest deces – Brent a fost victima unui omor săvîrșit de un agresor necunoscut. Nu se spusese încă nimic referitor la cauza morții, dar era la mintea cocoșului că nu putea fi vorba despre o sinucidere. Cine s-ar băga în portbagajul unei mașini care se rostogolește singură în rîu?

Poate că știe Deegan pe unde o fi doamna Sheridan, se gîndi Jake. Încercase să o sune pe Jean, dar în camera ei nu

răspundea nimeni. Voia în continuare ca ea să-i confirme că Laura Wilcox avusese pe timpuri camera în care se petrecuse crima.

Mişcîndu-se greoi din cauza aparatului de fotografiat, Jake îşi croi drum prin mulţimea de reporteri şi reuşi să-l ajungă din urmă pe Sam, tocmai cînd acesta se urca în maşină.

– Domnule Deegan, am tot încercat să iau legătura cu doamna Sheridan. Ştiţi cumva unde aş putea s-o găsesc? Nu răspunde la telefon.

– Cînd ai încercat s-o suni?

– Cam pe la nouă şi jumătate,

Exact atunci am sunat şi eu, se gîndi Sam.

– Habar n-am unde e, se răsti el, urcîndu-se în maşină. Trînti portiera şi porni sirena.

S-a întîmplat ceva, îşi zise Jake. E îngrijorat din cauza doamnei Sheridan, dar uite, nu o ia spre hotel. Merge cu viteză prea mare ca să mă pot ţine după el. Mai bine mă duc înapoi la şcoală şi fac curat în camera obscură. Pe urmă, dau o fugă la Glen-Ridge, ca să văd ce se mai întîmplă pe-acolo.

88

În drum spre punctul de observaţie, Sam telefonă la hotelul Glen-Ridge House şi ceru să i se facă legătura imediat cu directorul. Cînd Justin Lewis preluă legătura, Sam zise:

– Uite ce e, aş putea obţine un ordin judecătoresc pentru monitorizarea tuturor convorbirilor telefonice ale hotelului dumitale, însă n-am timp de pierdut. Tocmai a fost găsită maşina doamnei Sheridan. Ştii că Jean Sheridan e dată dis-

părută. Vreau să-mi comunci pe loc lista cu numerele de telefon de la care a fost sunată doamna Sheridan între ora zece, ieri-seară şi ora nouă azi-dimineaţa.

Se aşteptase la proteste şi obiecţii, dar se înşelase.

– Dă-mi numărul dumitale de telefon. Te sun imediat, spuse directorul, pe un ton ce denota îngrijorare.

Sam puse mobilul pe scaunul din dreapta şi continuă să gonească spre Storm King Lookout. Cînd luă virajul văzu maşina decapotabilă albastră a lui Jean, păzită de un poliţist. Opri în spatele automobilului, iar în clipa în care Lewis îl sună, avea deja în mînă un carneţel şi un pix. Era limpede că tipul înţelesese gravitatea situaţiei.

– Doamna Sheridan a primit şapte telefoane în această dimineaţă, spuse el. Primul a fost la şapte fără un sfert!

– La şapte fără un sfert? îl întrerupse Sam.

– Da, domnule. Apelul a venit de pe un telefon celular din această zonă. Nu apare numele abonatului. Numărul este...

Uluit, Sam notă numărul. Era acelaşi număr de la care sunase Robby Brent luni seara, cînd imitase la telefon vocea Laurei.

– Celelalte apeluri au fost identificate ca provenind de la o doamnă Alice Sommers şi un domn Jake Perkins. Ambii au încercat să ia legătura cu doamna Sheridan de cîteva ori. Două apeluri sînt de la numărul dumitale.

– Mulţumesc. Mi-ai fost de mare ajutor, spuse Sam şi închise telefonul.

Robby Brent e mort de două zile, se gîndi el, dar cineva s-a folosit de telefonul cumpărat de acesta la drugstore, ca s-o ademenească pe Jean Sheridan să părăsească hotelul. Probabil că a plecat valvîrtej, imediat după această convorbire. Maşina ei a fost văzută aici, azi-dimineaţă, la opt fără un sfert. Cu cine urma să se întîlnească în acest loc? Jean îi promisese că va fi prudentă, or numai două persoane ar fi

putut-o determina să nu-şi respecte cuvîntul. Două persoane pentru care ar fi alergat într-un suflet să le vadă. Sam era conştient că poliţaiul care stătea în picioare lîngă maşina lui Jean se holba ciudat la el, dar nu-l băgă în seamă. Jean venise aici să se întîlnească ori cu fiica ei, Lily, ori cu Laura.

Oare fusese silită să se dea jos din maşină, sub ameninţarea unei arme, ori se dusese de bunăvoie spre un alt vehicul oprit aici?

Psihopatul ăsta, indiferent cine-o fi, a sechestrat-o acum pe Jean. Oare fiica ei *este* în siguranţă? se întrebă Sam. Deschise portofelul, frunzări grăbit cărţile de vizită dinăuntru, o găsi pe cea de care avea nevoie, le azvîrli pe celelalte pe scaunul din dreapta volanului şi formă numărul de telefon al lui Craig Michaelson. După cinci apeluri sonore, un robot îi recomandă să lase un mesaj. Înjurînd în barbă, sună la Michaelson la serviciu.

– Îmi pare nespus de rău, se scuză secretara lui. Domnul Michaelson este într-o consfătuire, în biroul altui avocat, şi nu poate fi deranjat,

– Ba trebuie să fie deranjat, se răţoi Sam. Este o chestiune legată de poliţie – o problemă de viaţă şi de moarte.

– Oh, domnule, se maimuţări o voce de midinetă. Îmi pare rău, dar...

– Ia ascultă, domnişoară! Şi bagă bine la cap. Îl cauţi imediat pe domnul Michaelson şi îi spui că a sunat Sam Deegan. Zi-i şefului tău că Jean Sheridan a dispărut şi că este *imperios necesar* să ia legătura imediat cu Academia West Point, şi să le ceară celor de acolo să delege o gardă de corp pe lîngă fiica doamnei doctor. Ai priceput?

– Sigur că am priceput. Voi încerca să iau legătura cu el, numai că...

– Fără nici un „numai că"?! *Iei legătura* cu el, s-a înţeles? zbieră Sam, după care închise imediat telefonul

Apoi coborî din maşină. Trebuie să pun sub urmărire

telefonul lui Robby Brent, îşi zise el trecînd grăbit pe lîngă poliţist. Acesta încercă să-i explice că îl cunoaşte pe agentul de vînzări care l-a anunţat că maşina se află acolo şi că omul e o persoană de încredere. Geanta lui Jean era pe scaunul din dreapta volanului.

– Lipseşte ceva din ea? se răsti Sam.

– Bineînţeles că nu, domnule, replică tînărul poliţai, vizibil ofensat de aluzia lui Sam, care nu se mai obosi să îi explice că nu-l suspecta de ceva. Răsturnă conţinutul genţii lui Jean pe scaun, după care scotoci în torpedou şi în toate posibilele spaţii de depozitare din maşină.

– Cred că de data asta avem un pic de baftă, dacă n-o fi deja prea tîrziu. Probabil că avea la ea telefonul celular pentru că nu-l găsesc nicăieri.

Era ora unsprezece şi jumătate.

89

La douăsprezece fără un sfert Craig Michaelson îl sună pe Sam, care ajunsese deja înapoi la Glen-Ridge House.

– Secretara a încercat să dea de mine, însă plecasem deja de la şedinţă. Din păcate, am uitat să pornesc celularul. Tocmai am ajuns la birou. Ce se întîmplă?

– Se întîmplă că Jean Sheridan a fost răpită, spuse Sam nervos. Vreau să iei măsuri ca tînăra să fie păzită de cineva. Avem de-a face cu un psihopat în libertate. Cadavrul unui alt invitat de onoare de la Stonecroft a fost scos din fluviul Hudson acum două ore. Omul a fost înjunghiat.

– A dispărut Jean Sheridan?! Generalul şi soţia au plecat deja cu avionul de la Washington, ca să ajungă diseară aici la întîlnirea cu ea. Nu pot lua legătura cu ei în timpul zborului.

Toată neliniștea și supărarea care se acumulaseră în sufletul lui Sam explodară:

– Ba poți! Poți să transmiți un mesaj pilotului, prin intermediul companiei aeriene. Dar, oricum, e prea tîrziu. Dă-mi numele fiicei lui Jean Sheridan, și o să sun personal la West Point.

– O cheamă Meredith Buckley. E studentă în anul doi. Generalul m-a asigurat, să știi, că Meredith nu va părăsi campusul de la West Point, nici joi și nici vineri, întrucît are o serie de examene.

– Să dea Domnul ca generalul să fi avut dreptate, bombăni Sam, nervos. Domnule Michaelson, în eventualitatea, puțin probabilă de altfel, în care aș întîmpina vreo opoziție din partea rectorului Academiei, te rog să fii pregătit să suni și dumneata.

– Voi fi în birou.

– Dacă, totuși, pleci, fă bine și ține deschis celularul ăla!

Sam se afla în biroul din spatele recepției hotelului – locul în care demarase investigațiile referitoare la dispariția Laurei Wilcox. Eddie Zarro era și el acolo.

– Vrei să lași liber numărul tău de pe celular, nu-i așa? întrebă Eddie.

Sam încuviință dînd din cap, urmărindu-l pe Eddie care forma deja numărul de la West Point. Așteptînd să se facă legătura, își muncea creierii încercînd să-și amintească un detaliu de la care să pornească, pe o altă pistă. Tipii de la tehnic încercau să localizeze telefonul lui Jean, și sperau să reușească în cîteva minute. Apoi puteau afla exact unde se afla telefonul. Sper ca informația să ne fie de folos – doar dacă nu constatăm că mobilul e într-un maldăr de gunoaie, cine știe pe unde, își zise Sam.

– Sam, o să ne dea acum legătura cu biroul rectorului, spuse Eddie.

Cînd luă telefonul, Sam nu făcu nici un efort să-și în-

dulcească tonul, ci vorbi la fel de autoritar şi de categoric cum vorbise şi cu Craig Michaelson.

– Sînt detectivul Deegan, de la Procuratura din Orange. E posibil ca studenta Meredith Buckley să fie în mare primejdie, din cauza unui criminal maniac. Trebuie să discut imediat cu rectorul, îi spuse el secretarei.

După cîteva secunde, rectorul răspunse la telefon. El ascultă explicaţia concisă a lui Sam, după care zise:

– Probabil că acum e într-un examen. O să trimit pe cineva s-o aducă imediat la mine în birou.

– Aştept la telefon, ca să-mi confirmaţi că aţi găsit-o, spuse Sam.

Trecură cinci minute, după care auzi din nou în receptor vocea rectorului care părea foarte agitat:

– Acum nici cinci minute, studenta Buckley a fost văzută ieşind pe Thayer Gate şi îndreptîndu-se spre parcarea de la Muzeul Academiei Militare. Nu s-a întors încă, dar nu e nici în parcare, nici în muzeu.

Lui Sam nu-i venea să creadă. Nu se poate să i se fi întîmplat şi ei ceva, se gîndea el. Nu se poate ca o fată de nouăsprezece ani să păţească vreo nenorocire!

– Înţelesesem că fata îi promisese tatălui ei că nu va pleca de la West Point, spuse el. Sunteţi *sigur* că a ieşit din Academie?

– Studenta noastră nu şi-a încălcat promisiunea, spuse rectorul. Deşi este deschis publicului larg, muzeul face parte din campusul universitar de la West Point.

90

Jill Ferris era în laboratorul foto, cînd Jake se întoarse la Stonecroft.

– Cînd am ajuns eu acolo, îi povesti Jake, cadavrul lui Robby Brent era deja în furgoneta de la morgă. Scoseseră mașina din apă și-l găsiseră în portbagaj. Președintele Downes o să facă atac de cord sau ulcer perforat. Îți dai seama ce publicitate ne-am făcut acum?!

– Președintele este foarte supărat, admise Jill Ferris. Jake, ai terminat cu aparatul ăla de fotografiat?

– Așa cred. Știi, Jill – voiam să zic „doamnă Ferris" –, nu m-ar fi mirat dacă o găseau în portbagaj și pe Laura Wilcox. Sînt sigur că e moartă și ea. Or, dacă e așa, înseamnă că singura dintre fetele de la masă care a mai rămas în viață e doamna Sheridan. În locul ei mi-aș lua un bodyguard, pe bune! O mulțime de vedete nu fac un pas, dacă n-au alături vreo doi zdrahoni care să le apere la nevoie! Doamna Sheridan *chiar* este în pericol, și ar trebui să se păzească mai bine.

Jake nu așteptă răspunsul și intră imediat în camera obscură. Nu prea știa ce avea să facă, pînă la urmă, cu fotografiile de la locul crimei. Era puțin probabil ca aceste instantanee să vadă lumina tiparului în *Stonecroft Academy Gazette*. Spera însă să le publice undeva pînă la urmă, chiar dacă deocamdată nu primise nici o ofertă de a fi corespondent local pentru vreun ziar mare, bunăoară pentru *New York Post*.

Odată developate fotografiile, Jake le contemplă cu mare satisfacție. Prinsese din diferite unghiuri automobilul scos din apă; se vedeau clar, pe caroseria laterală, urmele impactului cu bolovanii din fluviu; una și cu portbagajul deschis, șiroind de apă. O alta, foarte clară, înfățișa furgoneta de la morgă, în timp ce se deplasa în marșarier.

Fotografiile pe care le făcuse dimineața devreme, la casa de pe Mountain Road, erau prinse și acum cu cîrlige, pe sfoară. Privirea i se opri pe ultima, care era un pic mișcată. Fațada casei. Uitîndu-se mai bine, Jake căscă ochii de uimire

şi, luînd lupa, studie atent poza. Apoi o desprinse dc pe sfoară şi se năpusti afară. Jill Ferris era tot acolo, corectînd nişte teze. El îi puse fotografia în faţă şi îi vîrî în mînă lupa.

– Jake, protestă ea.

– E important, efectiv important. Uită-te la fotografia asta şi spune-mi dacă ţi se pare ceva ciudat în ea. Te rog, doamnă Ferris, uită-te, te rog.

– Jake, scoţi omul din sărite, pe cuvînt! oftă ea, luînd lupa şi studiind poza. Presupun că te referi la faptul că oblonul de la fereastra aia, la etajul doi, în colţ, e un pic dat într-o parte. Aşa-i?

– *Exact!* jubilă Jake. Ieri nu era. Ce dacă bucătăria pare părăsită?! Mi-e limpede acum: cineva locuieşte în casa asta!

91

Sam preferase să se întoarcă la Glen-Ridge House, în loc să se ducă înapoi la birou, în Goshen, deoarece începea să creadă că unul dintre invitaţii de onoare, sau Jack Emerson, sau Joel Nieman, era autorul ameninţărilor la adresa lui Lily. Toţi lucraseră în clădirea unde se afla cabinetul doctorului Connors. La un moment dat, în timpul weekendului, unul dintre ei pomenise faptul că Jean fusese pacienta acestui medic, însă Sam nu reuşise să afle care dintre ei.

Fleischman insistase asupra faptului că auzise pe unul dintre ceilalţi bărbaţi prezenţi atunci la festivitate spunînd că Jean a fost pacienta lui Connors. Desigur, s-ar putea să mintă, se gîndi Sam. Stewart a negat că ar fi auzit o asemenea remarcă, dar s-ar putea să mintă şi el. Venise la Glen-Ridge şi pentru că putea să-i ţină sub observaţie pe Fleischman şi pe Gordon Amory, care locuiau în continuare acolo. Presa avea să afle în scurt timp de dispariţia lui Jean,

iar ştirea va fi preluată de televiziune. Sam putea paria că la hotel va da buzna curînd şi Jack Emerson. De altfel, îi ceruse deja lui Rich Stevens să îi pună sub urmărire pe toţi. Ceva va ieşi la iveală cît de curînd, era sigur.

La douăsprezece şi zece, îl sunară în fine băieţii de la tehnic.

– Sam, am localizat telefonul lui Jean Sheridan.

– Unde e?

– Într-o maşină aflată în mişcare.

– Poţi aprecia pe unde este acum maşina?

– Lîngă Storm King, în drum spre Cornwall.

– Tipul vine de la West Point, zise Sam. A pus mîna pe fată. Nu-l pierde! Nu-l pierde!

– Nici gînd.

92

– Întoarce, te rog, spuse Meredith. Nu am voie să ies din incinta Academiei. Cînd m-ai rugat să intru un pic în maşină, am crezut că vrei doar să stăm de vorbă un minut. Îmi pare rău că ai uitat scrisoarea despre mama mea în altă haină, o să mi-o aduci altă dată. Te rog, trebuie să mă duc înapoi, domnule...

– Să nu-mi rosteşti numele, Meredith. Nu e voie. Spune-mi „Bufniţa".

Fata îl privi, cuprinsă brusc de spaimă.

– Nu înţeleg. Te rog, du-mă înapoi.

Meredith îşi încleştă degetele pe mînerul portierei. Dacă se opreşte la vreun semafor, sar jos, se gîndi ea. Ce schimbat e! Arată cu totul altfel! Nu, nu altfel – ci ca un nebun! Îndoieli, întrebări la care era imposibil să-şi răspundă, îi treceau prin minte. De ce m-a pus tati să-i promit că n-o să

ies din Academie? De ce m-a întrebat de peria pe care am pierdut-o? Ce legătură are chestia asta cu mama mea naturală?

Maşina gonea spre nord, pe Route 218. A depăşit viteza legală, se gîndi Meredith. Doamne, fă să trecem pe lîngă un poliţist. Fă, Doamne, să ne vadă un poliţai! Se gîndi să apuce volanul, însă renunţă la idee: veneau maşini din cealaltă direcţie, şi nu voia să provoace un accident mortal.

– Unde mă duci? întrebă ea.

O presa ceva la spate. Se trase mai în faţă pe scaun; degeaba, obiectul era tot acolo. Ce-o fi oare?

– Meredith, am minţit cînd ţi-am spus că m-am întîlnit cu prietena mamei tale la reuniunea absolvenţilor. De fapt, m-am întîlnit chiar cu mama ta. Te duc s-o vezi.

– Te-ai întîlnit cu mama mea?! Cu Jean?! Mă duci acum la ea?

– Da. Şi pe urmă amîndouă o să plecaţi în ceruri, la tatăl tău natural. Ce frumoasă va fi revederea voastră! Semeni mult cu el, să ştii. Oricum, arăţi cam ca el atunci cînd l-am călcat cu maşina, pe drum. Ştii unde s-a întîmplat asta, Meredith? Pe drum, lîngă terenul de picnic de la West Point. Acolo a murit tăticul tău adevărat. Păcat că n-ai apucat să te duci la mormîntul lui. Are numele scris pe piatra funerară: Carroll Reed Thornton, Jr. Urma să termine facultatea peste o săptămînă, dacă nu murea. Oare o să vă îngroape şi pe voi două lîngă el. Ar fi drăguţ, nu?

– Tata a urmat cursurile Academiei Militare de la West Point?! Şi *tu* eşti cel care l-a omorît?

– Exact. Crezi că era drept ca el şi Jean să fie fericiţi împreună, iar eu să rămîn mofluz, pe dinafară?! *Crezi că era drept, Meredith?*

Întoarse capul, şi o privi furios. Buzele i se subţiaseră şi părea că nici nu mai are gură, sub nările dilatate de nebunie.

E dement, îşi zise Meredith.

– Nu, domnule. Nu mi se pare corect, replică ea, străduindu-se să nu-i tremure vocea.

Nu trebuie să-şi dea seama cît sînt de speriată.

– Nu mai vorbi ca la cazarmă, cum te-au educat acolo, la West Point. Ţi-am zis să-mi spui „Bufniţa", nu „domnule".

Trecuseră de intersecţia cu drumul ce ducea la Storm King Mountain şi se îndreptau spre Cornwall. Oare unde mergem? se întrebă Meredith. Chiar mă duce la mama? Într-adevăr l-a ucis pe tata, iar acum are de gînd să ne omoare şi pe noi? Cum să-l opresc? Nu intra în panică, îşi zise ea. Priveşte în jur. Vezi dacă nu găseşti vreun obiect cu care să te aperi. Poate există vreo sticlă de apă pe undeva. I-aş putea trage una peste faţă cu ea. În felul acesta, aş apuca poate să ajung la cheia de contact şi să opresc motorul. Ne intersectăm cu multe maşini acum, aşa că cineva ar putea observa că ne luptăm. Se uită în jur, însă nu găsi nici un obiect pe care să-l poată folosi.

– Meredith, îţi citesc gîndurile. Să nu încerci care cumva să atragi atenţia cuiva din trafic, fiindcă dacă faci aşa ceva, nu mai scapi vie din maşina asta! Am un revolver şi sînt hotărît să mă folosec de el. Îţi ofer măcar şansa de a-ţi cunoaşte mama. Ai fi proastă să ratezi aşa o ocazie!

Meredith îşi ţinea mîinile încleştate în poală. Oare ce o apăsă la spate? Dacă era un obiect care ar putea-o ajuta să se salveze? Cu infinită prudenţă, duse mîna dreaptă lateral, spre portieră. Se îndreptă în scaun, în timp ce îşi strecura mîna la spate. Atinse cu degetele marginea unui obiect îngust... Un telefon celular! Trase un pic de el, ca să-l scoată. Se părea că Bufniţa nu remarcase manevra. Treceau acum prin Cornwall, iar el privea cînd într-o parte, cînd în cealaltă, ca şi cum s-ar fi temut să nu fie oprit de cineva.

Meredith prinse telefonul în palmă, deschise capacul, aruncă o privire în jos şi apăsă cu degetul 9-1-

Nici nu văzu cînd mîna lui se ridică rapid, însă simţi cînd o înşfăcă brutal de ceafă. Se prăbuşi ca o cîrpă, în faţă, pierzîndu-şi cunoştinţa. Bufniţa apucă telefonul, coborî geamul şi azvîrli mobilul afară. După nici zece secunde, un camion poştal trecu hurducăindu-se peste el, sfărîmîndu-l în bucăţele.

– Sam, l-am pierdut, spuse Eddie Zarro. E undeva în Cornwall, dar nu mai primim semnale.

– Cum aţi putut să-l pierdeţi? zbieră Sam.

Ce întrebare prostească, absolut inutilă. Ştia foarte bine răspunsul – telefonul fusese descoperit şi distrus.

– Ce facem acum? întrebă Zarro.

– Ne rugăm, spuse Sam. Ne rugăm!

93

Jake ceru din nou voie să-şi lase maşina în faţa barului. Duke acceptă, însă curiozitatea lui atinse acum cote maxime.

– Pe cine vrei să tragi în poză, băiete? întrebă el.

– Ah, pe nimeni anume. Pozez cartierul. Cum ţi-am spus deja, scriu un articol pentru *Stonecroft Academy Gazette*. Îţi dau şi ţie o copie cînd termin. Ba, mai mult chiar, o să te pomenesc în material, zise Jake, căruia îi venise ideea genială de a-l îmbuna în felul acesta pe barman.

– Ce frumos! Duke şi Sue Mackenzie. Fără K mare în Mackenzie,

– S-a făcut.

Telefonul celular al lui Jake începu să sune, în clipa în care se pregătea să iasă pe uşă. Era Amy Sachs, recepţionera de la hotel.

– Jake, şopti ea, mai bine ai veni imediat aici. E mare

balamuc. Doamna Sheridan a dispărut. I-au găsit maşina abandonată la Storm King Lookout. Domnul Deegan e aici. Adineuri zbiera supărat că au pierdut ceva.

– Mulţam, Amy. Vin acum, zise Jake, după care se întoarse spre Duke: Nu cred că mai am nevoie de locul ăla de parcare, dar mersi oricum.

– Uite-l pe tipul de la reuniunea absolvenţilor, despre care ţi-am povestit. Trece acum prin faţă, făcu Duke, arătînd cu degetul spre stradă. Ce viteză are! O să se aleagă cu vreo amendă, dacă n-are grijă.

Jake îl recunoscu pe şofer.

– De el ziceai că lua de mîncare de-aici? întrebă el.

– Îhî. Dar în dimineaţa *asta* n-a venit. De cele mai multe ori a luat cafea şi pîine prăjită, iar cîteodată, seara, cafea şi sandvici.

Oare le lua pentru Laura? se întrebă Jake. Acum e dată dispărută şi doamna Sheridan. Trebuie să-l sun pe Sam Deegan. Precis va dori să facă o percheziţie la fosta locuinţă a Laurei. Pe urmă, mă duc acolo şi îl aştept, decise el.

Formă numărul de la hotel.

– Amy, dă-mi-l la telefon pe domnul Deegan. E ceva important.

Amy se întoarse repede şi spuse:

– Domnul Deegan a zis să-l mai laşi dracului în pace.

– Amy, spune-i domnului Deegan că s-ar putea să ştiu unde o poate găsi pe Laura Wilcox.

94

Jean ridică privirea cînd se deschise uşa de la dormitor. În prag apăruse Bufniţa. Ţinea în braţe un trup firav,

îmbrăcat în uniforma studenților de la West Point. Cu un zîmbet satisfăcut, traversă încăperea și o așeză pe Meredith la picioarele lui Jean.

– Poftim, ea e fiica ta! zise el, triumfător. Uită-te la fața ei. Cred că trăsăturile ți se par foarte cunoscute. Nu-i așa că e frumoasă? Nu ești mîndră?

Reed, se gîndi Jean, e leită Reed! Seamănă perfect cu el! Nasul ușor acvilin, ochii mari, pomeții înalți, părul auriu-deschis. Oh, Dumnezeule, oare a omorît-o? Nu, nu – uite, respiră!

– Să n-o lovești! Să nu care cumva să îndrăznești s-o lovești! strigă ea.

Dar, în ciuda eforturilor de a se face auzită, vocea ei era înfundată din cauza căluşului. Laura gemea înspăimîntată pe pat.

– N-am s-o lovesc, Jeannie, dar am s-o *ucid,* chiar aici, sub ochii tăi. Pe urmă, va veni rîndul Laurei și apoi, rîndul tău. În momentul acela, îți voi face, de fapt, o favoare, deoarece nu cred că vei mai dori să trăiești, după ce ai văzut-o pe fiica ta murind în chinuri.

Mișcîndu-se cu o lentoare deliberată, Bufnița se duse în cealaltă parte a camerei, luă punga de plastic pe care scria „Lily/Meredith", reveni de unde plecase și îngenunche lîngă Meredith.

– Vrei să te rogi, Jean? întrebă el. Cred că ar fi potrivit acum Psalmul 33...

Îngrozită, Jean privea cum Bufnița încerca să-i pună lui Lily pe cap punga aceea de plastic.

– Nu, nu, nu...

Înainte ca plasticul să atingă nările lui Lily, Jean răsturnă scaunul, și căzu în față, protejîndu-și copilul cu propriul corp.

Scaunul îl lovi în mînă, imobilizîndu-i-o, și Bufnița urlă de durere. În timp ce încerca să-și degajeze brațul, Bufnița auzi cum ușa de la intrare era spartă.

95

Cînd acceptă, totuşi, să vorbească la telefon cu Jake, după ce Amy Sachs îi spuse că Jake ştia unde e ţinută prizonieră Laura, Sam Deegan nu-i dădu ocazie puştiului să îşi recite discursul pregătit în pripă.

Jake intenţionase să-i spună: „Domnule Deegan, în ciuda faptului că aţi tăgăduit public că v-aş fi fost de folos, şi aţi preferat să mă ridiculizaţi, eu am mărinimia de a vă ajuta în investigaţie, cu atît mai mult cu cît sînt deosebit de îngrijorat din cauza doamnei Sheridan".

După primele trei vorbe Sam îl întrerupse:

– Ascultă aici, Jake. Jean Sheridan şi Laura au încăput pe mîinile unui psihopat ucigaş. Aşa că n-am timp de pierdut. Ştii sau nu unde este Laura?!

Lui Jake i se împletici limba în gură cînd se repezi să debiteze ceea ce ştia.

– Locuieşte cineva în fosta casă a Laurei, de pe Mountain Road, domnule Deegan, deşi se ştie că imobilul este gol. Unul dintre oaspeţii de onoare de la reuniunea absolvenţilor a tot cumpărat mîncare de la barul amplasat în josul străzii. Şi asta aproape în fiecare zi. Tipul tocmai a trecut pe-aici. Cred că e în drum spre casa de pe Mountain Road

Jake de-abia apucă să rostească numele bărbatului, şi în receptor auzi declicul care indica întreruperea legăturii.

Cu asta, precis i-am captat atenţia lui Deegan, se gîndi Jake postîndu-se în aşteptare pe stradă, lîngă fosta locuinţă a Laurei. În mai puţin de şase minute Deegan, însoţit de Zarro, şi încă două echipaje îşi făcură apariţia. Nu folosiseră sirenele ca să-şi anunţe sosirea, ceea ce îl dezamăgi pe Jake, care înţelese totuşi că poliţiştii preferaseră discreţia, tocmai pentru a-l lua prin suprindere pe tip.

Jake îi spuse lui Sam că, în mod cert, cei din casă se aflau în dormitorul din colţ, cu geamurile spre faţadă. Imediat după aceasta, poliţaii sparseră uşa de la intrare şi dădură buzna înăuntru. Sam zbierase la el spunîndu-i să rămînă afară.

Asta s-o creadă el! bombăni Jake. El le lăsă răgazul de a ajunge la dormitorul indicat, după care intră şi el în casă, cu aparatul de fotografiat atîrnat de umăr. Cînd ajunsese sus, în capul scărilor, auzi trîntindu-se o uşă. E uşa de la celălalt dormitor de la faţadă, îşi zise el. Precis e cineva acolo, înăuntru.

Sam ieşi din dormitorul din spate, cu pistolul în mînă.

– Du-te jos, Jake! ordonă el. Ucigaşul se ascunde aici, sus.

Jake arătă în lungul coridorului.

– E-acolo, înăuntru.

Sam, Zarro şi încă doi poliţişti trecură în goană pe lîngă el. Jake se repezi la uşa celuilalt dormitor de la faţadă, aruncă o privire înăuntru şi, cîteva clipe, rămase şocat în faţa spectacolului din cameră. Apoi se apucă să facă poză după poză.

O fotografie pe Laura Wilcox. Femeia zăcea pe pat, cu rochia de bal mototolită, cu părul încîlcit. Un poliţist îi ţinea capul ridicat, ajutînd-o să soarbă dintr-un pahar cu apă.

Jean Sheridan şedea pe podea, ţinînd în braţe o tînără îmbrăcată în uniforma cadeţilor Academiei Militare de la West Point. Jean plîngea şi murmura fără oprire: „Lily, Lily, Lily". Iniţial, Jake crezu că fata murise, dar pe urmă observă că trupul, pînă atunci inert, începea acum să se mişte.

Jake focaliză obiectivul şi avu şansa de a înregistra pentru posteritate momentul cînd Lily ridică pleoapele şi, pentru prima oară, în afară de ziua aceea îndepărtată cînd venise pe lume, avu posibilitatea să se uite în ochii mamei ei.

96

E doar o chestiune de secunde pînă vor forța și ușa asta, se gîndi Bufnița. Și mai aveam așa de puțin pînă să-mi îndeplinesc misiunea. Se uită la bufnițele din tablă pe care le ținea strîns în mînă, și pe care intenționase să le lase asupra celor trei cadavre: Laura, Jean, Meredith.

Nu va mai avea niciodată șansa asta.

– Predă-te, strigă Sam Deegan. S-a terminat. Știi că nu mai ai scăpare.

„Ohoho, ba da, mai am scăpare", își spuse Bufnița. Oftînd, scoase masca din buzunar. Și-o puse pe cap și se uită în oglinda de deasupra biroului, ca să fie sigur că și-o aranjase bine. Apoi, puse bufnițele metalice pe comodă.

„Sînt o bufniță, și trăiesc într-un copac", rosti el, cu voce tare.

Scoase pistolul și îl lipi cu țeava de tîmplă. „Noaptea este lumea mea", murmură el înainte de a apăsa.

Cînd auzi detunătura, Sam lovi ușa cu piciorul, smulgînd-o din balamale. Urmat de Eddie Zarro și ceilalți polițiști, se năpusti în încăpere.

Cadavrul era întins pe jos, cu revolverul alături; prin masca de pe față se prelingea sînge.

Sam se aplecă, trase masca de pe capul mortului și văzu chipul bărbatului care omorîse atîtea ființe nevinovate. Cicatricele operațiilor estetice deveniseră foarte vizibile, iar trăsăturile pe care chirurgia plastică reușise să le facă atît de atrăgătoare păreau acum contorsionate.

– Ciudat, spuse Sam. Nu m-am așteptat ca Bufnița să fie tocmai Gordon Amory.

97

În aceeaşi seară, Jean cina cu Charles şi Gano Buckley, acasă la Craig Michaelson. Meredith plecase deja la West Point.

– După ce doctorul a consultat-o, Meredith a insistat să se ducă înapoi chiar de azi, spuse generalul Buckley. Are emoţii pentru examenul la fizică, de mîine-dimineaţă. E un copil extrem de cuminte şi disciplinat. Va fi un ostaş destoinic.

Generalul Buckley încerca să ascundă cît de disperat fusese cînd aflase că unicul lui copil era în pericol.

– Aidoma zeiţei Minerva, Meredith a ieşit gata înarmată din fruntea tatălui ei, remarcă Jean. Exact aşa ar fi procedat şi Reed.

Pe urmă, Jean se cufundă în tăcere. Retrăia sentimentul acela de infinită bucurie din clipa în care poliţistul o dezlegase şi îi dăduse posibilitatea să-şi strîngă la piept copilul. „Jean" murmurase Lily – „Mama".

Fuseseră transportate la spital, pentru un examen amănunţit al stării de sănătate. Acolo, stătuse lîngă Lily, încercînd să recupereze amîndouă cei aproape douăzeci de ani de despărţire.

– Întotdeauna am încercat să-mi imaginez chipul tău, spusese Lily. Cred că te-am zugrăvit în gînd exact aşa cum arăţi în realitate.

– Şi eu am încercat să-mi închipui cum eşti. Va trebui să mă obişnuiesc să-ţi spun „Meredith". E un nume foarte frumos.

Cînd doctorul declarase că puteau părăsi spitalul, el mai adăugase: „După un asemenea calvar, ca acela prin care aţi trecut voi, majoritatea femeilor ar fi avut nevoie de tranchilizante. Nu şi voi. Voi sînteţi nişte luptătoare".

Înainte de a pleca de la spital, trecuseră şi pe la Laura. Din cauza dezhidratării, Laura era sub perfuzii şi, fiind sedată, se cufundase într-un somn recuperator.

Sam se întorsese la spital ca să le ducă înapoi cu maşina la hotel. Cînd ajunseră în hol, apărură şi soţii Buckley. „Mami, tati", strigase Meredith. Tristă, dar înţelegînd perfect situaţia, Jean urmărise cum fata se aruncase în braţele lor.

– Jean, tu i-ai dat viaţă şi tot tu ai salvat-o acum de la moarte, rosti încetişor Gano Buckley. De acum înainte, vei fi mereu prezentă în existenţa ei.

Stînd la masă, în faţa soţilor Buckley, Jean îi privea cu admiraţie. Amîndoi păreau să aibă în jur de şaizeci de ani. Charles Buckley avea păr argintiu, ochi pătrunzători, trăsături aspre şi un aer autoritar, atenuat de farmecul pe care îl degaja şi de căldura zîmbetului. Gano Buckley era o doamnă minionă şi delicată. În tinereţe avusese o scurtă carieră de pianistă, la care renunţase cînd îşi asumase rolul soţiei unui militar profesionist. „Să vezi ce frumos cîntă la pian Meredith", îi spuse ea lui Jean. „Abia aştept să o asculţi."

Sîmbătă după-amiaza urmau să o viziteze împreună pe Meredith, la Academia Militară. Ei sînt părinţii lui Meredith, se gîndea Jean. Ei sînt cei care au crescut-o, cei care au avut grijă de ea, au iubit-o şi au ajutat-o să devină tînăra minunată de astăzi. Bine măcar că voi avea şi eu un loc în viaţa ei. Sîmbătă, voi merge cu ea la mormîntul lui Reed şi îi voi povesti despre el. Trebuie să ştie şi ea ce om deosebit a fost tatăl ei.

Seara fusese plăcută, dar cu un pic de gust amar. Ştia că soţii Buckley nu se vor supăra, dacă, invocînd epuizarea, se va retrage la hotel după cafea.

Coborî din maşina lui Craig Michaelson, în faţa intrării, la ora zece seara, şi intră în hol, unde îi găsi pe Sam Deegan şi Alice Sommers, care o aşteptau.

– Ne-am gîndit că ţi-ar plăcea să bei un pahar cu noi, înainte de culcare, spuse Sam. Deşi restaurantul e plin de participanţii la conferinţa electricienilor, am reuşit să rezerv o masă în bar.

Cu lacrimi de recunoştinţă în ochi, Jean se uita de la unul la celălalt. Au înţeles şi ei cît de greu a fost pentru mine în seara asta, se gîndi ea. Pe urmă, îl zări pe Jake Perkins, în picioare, lîngă recepţie. Îi făcu semn cu mîna să vină, şi băiatul se apropie grăbit.

– Jake, eram aşa de zăpăcită azi după-amiază, încît nici nu mai ţin minte dacă ţi-am mulţumit. Fără tine, eu, Meredith şi Laura n-am mai fi în viaţă, spuse ea, îmbrăţişîndu-l şi sărutîndu-l pe obraz.

Jake era vizibil înduioşat.

– Doamnă Sheridan, îmi pare rău că n-am fost un pic mai isteţ. Cînd am văzut pe comodă bufniţele alea de tinichea i-am povestit domnului Deegan că găsisem una la fel pe mormîntul lui Alison Kendall. Dacă l-aş fi informat, poliţia ar fi decis să vă dea un bodyguard imediat.

– Lasă, Jake, nu te mai necăji acum, spuse Sam. N-aveai de unde să ştii atunci că broşa aceea în formă de bufniţă avea o semnificaţie. Doamna Sheridan are dreptate. Dacă nu-ţi trecea prin cap că s-ar putea ca Laura să se afle în casa aceea, ar fi murit toate trei. Şi acum să mergem, ca să nu rămînem şi fără masa aia. Vino şi tu, Jake, adăugă el, după o scurtă ezitare.

Alice era în picioare, lîngă el. Sam observă că spusele lui Jake o şocaseră.

– Sam, săptămîna trecută, la comemorarea morţii lui Karen, am găsit pe mormîntul ei o broşă metalică în formă de bufniţă. O am acasă, în vitrina cu curiozităţi, din salonaş.

– Asta era, deci! exclamă Sam. M-am tot căznit să-mi amintesc ce m-a intrigat în vitrina aia a ata. Acum ştiu.

– Gordon Amory a fost cel care a pus-o pe mormînt, spuse Alice, cu tristeţe.

Sam o cuprinse cu brațul pe după umeri, în timp ce se îndreptau amîndoi spre bar. Ce zi groaznică a avut și ea, reflectă el. Îi povestise lui Alice că Bufnița recunoscuse în fața Laurei că o omorîse pe Karen din greșeală. Alice fusese distrusă, cînd aflase că fetița ei, Karen, fusese ucisă doar pentru că întîmplarea făcuse ca în seara aceea să fie acasă. Bine că se risipise, în fine, suspiciunea care planase atîta vreme asupra iubitului lui Karen, Cyrus Lindstrom.

– O să scot bufnița aia din vitrină, cînd te conduc diseară acasă, spuse Sam. Nu vreau să o mai vezi în fața ochilor.

Se așezară la masă.

– Poți considera cazul închis, Sam, nu-i așa? întrebă Alice. Timp de douăzeci de ani, n-ai renunțat niciodată la speranța de a putea elucida la un moment dat misterul morții lui Karen.

– Da, într-adevăr, din această perspectivă cazul poate fi considerat închis, însă cred că n-o să te deranjeze dacă voi continua să mai trec pe la tine, din cînd în cînd.

– Nu, Sam, crede-mă. M-am atașat mult de tine în acești douăzeci de ani. Nu se cade să mă lași baltă acum.

Tocmai cînd se pregătea să se așeze la masă lîngă Jean, Jake simți că-l bate ușor pe umăr cineva.

– Te superi?

Mark Fleischman se instală pe scaun lîngă Jean, luîndu-i locul.

– Am trecut pe la spital, ca s-o văd pe Laura, îi spuse el lui Jean. Se simte mai bine, deși e zdruncinată sufletește. Mi-a zis că i-ar plăcea să devină pacienta mea.

Jake se așează pe celălalt scaun de lîngă Jean.

– Poate părea ciudat, însă e posibil ca această experiență cumplită să devină un fel de placă turnantă în cariera ei. Avînd în vedere publicitatea care s-a făcut în jurul ei, precis va primi o mulțime de oferte. Așa e în lumea spectacolului, spuse el.

Sam îl privi. Doamne, dar băiatul ăsta chiar arc dreptate, îşi zise el. Şi, ajungînd la această concluzie, se decise să comande un wiskey dublu, în loc de vin.

Jean aflase de la Sam că Mark cutreierase tot oraşul cu maşina, în căutarea ei, şi că atunci cînd aflase că a fost găsită, se năpustise ca o vijelie la spital. Cînd se lămurise că urma să i se dea drumul foarte repede, plecase fără să mai treacă s-o vadă. Jean nu vorbise încă cu el. Acum, sesizînd privirea lui tandră, i se făcu ruşine că pusese la îndoială onestitatea lui.

– Îmi pare rău, Mark, spuse ea. Îmi pare teribil de rău.

El îi acoperi mîna cu palma, exact cum făcuse cu cîteva zile în urmă, alinînd-o şi mîngîind-o. Gestul lui o făcea să-şi dea seama cît de mult îi lipsise acea dovadă de duioşie şi afecţiune.

– Jeannie, zise Mark, surîzînd. Nu trebuie să-ţi pară rău. Îţi voi oferi nenumărate prilejuri de a-ţi lua revanşa. Îţi promit, Jeannie.

– L-ai bănuit vreo clipă pe Gordon? întrebă ea.

– Jean, adevărul e că, sub aparenţe, existau tot felul de ciudăţenii la ceilalţi invitaţi de onoare, colegii noştri, ca să nu mai pomenesc de preşedintele reuniunii. O fi Jack Emerson un afacerist versat, însă eu unul n-am pic de încredere în el. Tata mi-a povestit că Jack are renume de mare afemeiat şi beţivan, dar nu s-a dedat niciodată la agresiuni fizice. Toţi de aici sînt convinşi că el a dat foc acelei clădiri, în urmă cu zece ani. Unul dintre argumente este acela că, în noaptea incendiului, un paznic, mituit pesemne de el, a făcut rondul prin toată clădirea, pentru a se convinge că înăuntru nu era nimeni. Comportamentul acesta a fost dubios, desigur, dar a demonstrat în acelaşi timp că Emerson nu are porniri criminale. O vreme, chiar am crezut că era posibil ca Robby Brent să fi fost asasinul fetelor. Mai ţii minte ce urîcios era în liceu? Pe deasupra, a dat dovadă de multă

răutate la cina noastră festivă, ceea ce m-a făcut să-l cred capabil de orice. Am căutat informații despre el pe Internet. Spunea într-un interviu că îi e frică de sărăcie și susținea că avea bani băgați în terenuri, în toată țara, dar că le înregistrase sub niște nume fictive. Tot el afirma adesea că fusese prostul familiei și că la școală toți îl considerau un nătărău. Mai spunea că deprinsese arta zeflemelei, fiindcă veșnic era ținta tuturor glumelor. Și așa a ajuns Robby Brent să urască pe toată lumea din oraș. Pe urmă, exact cînd credeam că el e Bufnița, Robby a dispărut.

– Părerea noastră este că Robby Brent îl bănuia pe Gordon și că l-a urmărit pînă la casa aceea, spuse Sam. S-au găsit pete de sînge pe scări.

– În Carter mocnește atîta furie, încît chiar l-am crezut capabil de a ucide, spuse Jean.

Mark scutură din cap.

– Nu, nu știu de ce, dar eu n-am avut aceeași impresie. Carter își defulează continuu furia prin atitudinea lui malițioasă, și prin piesele de teatru pe care le scrie. Le-am citit pe toate. Ai putea face și tu asta, la un moment dat. Vei recunoaște în personajele lui o mulțime de oameni cunoscuți. Acesta este felul lui de a se răzbuna pe cei care îl chinuiesc, cum zice el. Nu e în stare de ceva mai rău. De altfel, nici nu simte nevoia să depășească această limită.

Jean constată că Sam, Alice și Jake îl ascultau cu atenție pe Mark.

– Și așa, rămîneați doar Gordon Amory și tu, spuse ea.

Mark zîmbea.

– În ciuda suspiciunilor tale, Jeannie. Oricum știam că *eu* nu sînt vinovat. Cu cît îl studiam mai mult pe Gordon, cu atît mi se părea mai dubios. Una e să-ți faci operație estetică la nas, ca să-l mai îndrepți, sau să vrei să scapi de pungile de sub ochi, și alta să îți modifici complet înfățișarea exterioară. Asta mi s-a părut întotdeauna ciudat la el. Nu

l-am crezut cînd a zis că voia să îi dea Laurei un rol în noul lui serial TV. Mi s-a părut evident faptul că lui Gordon i-au displăcut fandoselile Laurei la reuniunea absolvenților şi că a înțeles, ca noi toți de altfel, că voia doar să se folosească de el. Apoi, azi-dimineață, cînd Gordon a fost la hotel după dispariția ta, am avut senzația că am fost nedrept cu el. Cînd umblam cu maşina prin oraş ca să te caut, eram disperat. Simțeam că ți se întîmplase ceva îngrozitor.

– Ştiu că ai vorbit cu Laura la spital, îi spuse Jean lui Sam. Ți-a povestit cumva dacă Gordon i-a dezvăluit cum a reuşit să lase impresia că, în cazul celorlalte crime, a fost vorba de nişte accidente? Sau cum a înscenat aşa-zisa sinucidere a Gloriei?

– Da, Gordon s-a lăudat cu chestiile astea în față Laurei. I-a povestit că, înainte de a le omorî pe fete, le-a ținut sub observație o bucată de vreme. Maşina lui Catherine Kane a derapat şi a căzut în fluviul Potomac, după ce el i-a „aranjat" frînele. Cindy Lang nu a fost surprinsă de avalanşă; a acostat-o pe pîrtia aceea şi, după ce a omorît-o, i-a aruncat cadavrul într-o prăpastie. A fost o avalanşă în acea după-amiază, aşa că toată lumea a presupus că Cindy Lang a murit înghițită de zăpadă. Trupul ei nu a mai fost găsit niciodată.

Sam sorbi din băutură, după care continuă:

– Gordon a sunat-o pe Gloria Martin şi a întrebat-o dacă putea să treacă pe la ea, ca să bea un pahar împreună. Gloria, care aflase de succesul lui Gordon şi cît de chipeş devenise, a acceptat. Cu toate acestea, n-a rezistat tentației de a mai face un pic haz pe socoteala lui, aşa că a dat fuga să cumpere broşa aceea în formă de bufniță. Gordon a îmbătat-o criță, iar cînd Gloria a adormit, a sufocat-o cu o pungă de plastic şi i-a vîrît bufnița în mînă.

– Dumnezeule, ce brută de om! exclamă Alice, cu respirația întretăiată.

– Ai dreptate, zise Sam. Debra Parker lua lecţii de pilotaj pe un mic aerodrom, unde măsurile de siguranţă lăsau de dorit. Gordon avea deja licenţă de pilot, aşa că a ştiut exact cum să „saboteze" avionul cu care Debra zbura pentru prima oară singură. În ce-o priveşte pe Alison a fost simplu – a ţinut-o cu capul în apă, în piscină, pînă s-a înecat.

Sam o privea pe Jean, cu compasiune.

– Jean, ştiu că v-a spus chiar el, ţie şi lui Meredith, că l-a călcat cu maşina pe Reed Thornton.

Mark nu-şi luase ochii de la Jean.

– Cînd m-am văzut cu Laura, adineauri, la spital, mi-a povestit că Gordon avea trei pungi de plastic, cîte una pentru fiecare dintre voi; Laura, Meredith, Jean, scria pe ele. Doamne, Jeannie, cînd mă gîndesc la asta, simt că înnebunesc. N-aş fi suportat să ţi se întîmple aşa ceva.

Cu blîndeţe, dar foarte hotărît, îi cuprinse faţa între mîini şi o sărută – un sărut lung, tandru, mai grăitor decît orice declaraţie de dragoste.

Brusc, blitul se declanşă; ridicară privirea, surprinşi. Jake era în picioare, cu aparatul foto îndreptat spre ei.

– E o cameră digitală, explică el, zîmbind radios. „Poza" era prea bună ca să-mi permit s-o ratez!

EPILOG

West Point, serbarea absolvenților

Nici nu-mi vine să cred că au trecut mai bine de doi ani și jumătate de cînd Meredith a reintrat în viața mea, îi spuse Jean lui Mark.

Cu ochii strălucind de mîndrie, Jean privea parada absolvenților. Ce frumoși erau toți în uniformele lor sobre: tunică gri mulată pe talie, cu nasturi aurii, pantaloni albi și mănuși albe și chipiuri.

– Da, și cîte nu s-au întîmplat de atunci, zise Mark.

Era o superbă dimineață de iunie. Stadionul Academiei Militare se umpluse cu rudele cadeților. Charles și Gano Buckley erau așezați exact în fața lor. Lîngă Jean, generalul pensionar Carroll Reed Thornton și soția își sorbeau din ochi nepoata, pe care ajunseseră s-o adore.

Cîtă fericire, după atîta durere, își zise Jean. Ea și Mark tocmai sărbătoriseră doi ani de căsnicie și un an de cînd li se născuse un băiețel, Mark Dennis. Posibilitatea de a-și revărsa asupra lui dragostea maternă atenua cumva durerea de a nu fi putut să-i ofere lui Meredith afecțiunea timp de atîția ani. Meredith își iubea la nebunie frățiorul, deși, cum sublinia ea rîzînd, nu va putea sta prea mult cu el. Odată festivitățile încheiate, Meredith devenea sublocotenent în Armata Statelor Unite.

Ea și Jake erau nașii micuțului Mark. Satisfacția lui Jake de a fi avut această onoare se exprima, printre altele, prin șirul de articole despre creșterea copiilor, pe care le tot trimitea de la Columbia University, unde era acum student.

Sam și Alice ședeau cu un rînd mai sus.

Ce mult mă bucur că au rămas împreună, își zise Jean. E minunat pentru amîndoi.

Uneori Jean avea coşmaruri legate de săptămîna aceea groaznică, de la reuniunea absolvenţilor clasei lor. Asta n-o împiedica să recunoască şi partea bună a lucrurilor: atunci ea şi Mark se îndrăgostiseră unul de celălalt. În plus, dacă n-ar fi primit faxurile acelea, poate n-ar fi ajuns niciodată să o cunoască pe Meredith.

Totul a început aici, la West Point, se gîndi ea, cînd se auziră primele acorduri ale marşului cîntat de fanfară.

Pe parcursul ceremoniei, gîndul îi zbură mereu la după-amiaza aceea de primăvară, cînd Reed venise să se aşeze lîngă ea, pe bancă. El a fost prima mea dragoste, îşi zise Jean, cu duioşie. Va rămîne mereu în inima mea. Cînd auzi numele lui Meredith Buckley, care era chemată pentru a i se înmîna diploma Academiei Militare de la West Point, o distincţie de care moartea îl privase pe Reed, Jean îşi zise că, într-un fel, era şi el prezent acolo.

CARTEA PRIN POŞTĂ

Puteţi primi cartea dorită chiar în momentul apariţiei ei, cu o reducere substanţială de preţ, prin comandă, la adresa:

B-dul Libertăţii nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4,
cod 040128, Bucureşti
Tel: 317.76.77; 0744.530.970; 0723.335.197;
fax: 317.76.78;
e-mail: lider@e-xtreme.ro

Cititorii care solicită carte prin poştă devin automat membri ai **CLUBULUI CĂRŢII LIDER**, beneficiind de următoarele facilităţi:

1. Editura suportă cheltuielile de expediţie prin poştă a cărţilor comandate. În termen de o săptămînă de la data comenzii, solicitantul va primi prin poştă, la domiciliul său, cărţile dorite (comandă de minim trei exemplare) cu plata ramburs.
2. Reducerea preţului de vînzare cu: 10% pentru fiecare comandă de minim trei cărţi, 12% pentru comenzile ce depăşesc cinci cărţi, 15% la comenzile de cel puţin zece cărţi.
3. Livrarea cărţilor cu prioritate.
4. Comanda anticipată pentru cărţile în curs de apariţie.
5. Asigurarea materialelor informative: cataloage şi liste de apariţii.
6. Posibilitatea de a comanda cărţi on-line la adresa:

www.trustul-lider.ro

Editura îşi rezervă dreptul de a actualiza preţurile.

OFERTA DE CARTE A TRUSTULUI EDITORIAL LIDER
Editurile: ORIZONTURI, LIDER, JURIDICĂ, ŞTIINŢELOR MEDICALE, ŞTIINŢELOR AGRICOLE, ŞTIINŢELOR SOCIALE ŞI POLITICE, SIRIUS, STAR, LUCEAFĂRUL, CARTEA PENTRU TOŢI

I. SERIA CULTURĂ GENERALĂ

J. F. Pépin,	**GHID DE CULTURĂ GENERALĂ** (368 pag. / 249000 lei / 24,9 lei noi)
F. Braunstein	**RĂDĂCINILE CULTURII OCCIDENTALE** (288 pag. / 189000 lei / 18,9 lei noi)
Michael H.Hart	**100 DE PERSONALITĂŢI DIN TOATE TIMPURILE CARE AU INFLUENŢAT EVOLUŢIA OMENIRII** (384 pag. / 249000 lei)
Anca Balaci	**DICŢIONAR MITOLOGIC GRECO-ROMAN** (368 pag. / 249000 lei / 24,9 lei noi)
Larousse	**CRONOLOGIA UNIVERSALĂ** (608 pag. / 240000 lei / 24 lei noi)
Marcel Bardet	**ISTORIA ROMEI ANTICE** (400 pag. / 245000 lei / 24,5 lei noi)
R. Spangenburg, D.K. Moser	**ISTORIA ŞTIINŢEI** vol. 1 (256 pag. / 160000 lei / 16 lei noi)
	ISTORIA ŞTIINŢEI vol. 2 (256 pag. / 160000 lei / 16 lei noi)
	ISTORIA ŞTIINŢEI vol. 3 (224 pag. / 160000 lei / 16 lei noi)
R. Spangenburg, D.K. Moser	**ISTORIA ŞTIINŢEI** vol. 4 (256 pag. / 180000 lei / 18 lei noi)
	ISTORIA ŞTIINŢEI vol. 5 (304 pag. / 180000 lei / 18 lei noi)
F. Braunstein	**ISTORIA CIVILIZAŢIILOR** (304 pag / 199000 lei / 19,9 lei noi)
Richard Tames	**JAPONIA** (384 pag. / 220000 lei / 22 lei noi)
John Simmons	**100 CEI MAI MARI SAVANŢI AI LUMII** (384 pag. / 230000 lei / 23 lei noi)
H.C. Schonberg	**VIEŢILE MARILOR COMPOZITORI** (608 pag. / 350000 lei / 35 lei noi)
V. Zartarian	**MARILE CIVILIZAŢII** (304 pag. / 199000 lei / 19,9 lei noi)
Pierre Miquel	**16 EVENIMENTE CRUCIALE ALE ISTORIEI** (192 pag. / 160000 lei / 16 lei noi)
Jean Prieur	**MISTERELE REÎNCARNĂRII** (288 pag. / 210000 lei / 21 lei noi)
Carol Groneman	**NIMFOMANIA** (336 pag. / 210000 lei / 21 lei noi)
Charles Panati	**CARTEA ÎNCEPUTURILOR** (520 pag. / 280000 lei / 28 lei noi)
D. Eliot Brody A.R. Brody	**ŞAPTE DESCOPERIRI EPOCALE ALE ŞTIINŢEI ŞI AUTORII LOR** (400 pag. / 209000 lei / 20,9 lei noi)

colecția
THRILLER
9

Revederea după 20 de ani de la terminarea facultății ar trebui să fie un prilej de bucurie şi de etalare a realizărilor fiecăruia.

Numai că reuniunea foştilor studenţi ai Academiei Stonecroft tinde să se transforme într-un coşmar atunci cînd frumoasa Alison Kendall este găsită înecată în piscină, fiind cea de-a cincea absolventă care sfîrşeşte brusc şi în mod misterios.

Frustrări, complexe vechi şi resentimente se pare că reprezintă substratul acestor crime.

Nimeni nu bănuieşte cine ar putea fi autorul.

Printre figurile strălucitoare ale succesului, celebrității şi respectabilității se ascunde un individ bolnav, dornic să se răzbune pentru umilințe îndurate în studenție de la fostele sale colege. A ținut deja cea de-a şasea victimă, pe Jean Sheridan, care se simte amenințată, dar nu ştie de cine să se ferească...

Un roman de suspans psihologic, ce îl introduce pe cititor într-o lume strălucitoare şi elegantă dar, tributară unor instincte criminale.

EDITURA LIDER
EDITURA LUCEAFĂRUL

Lei 349000 (313906 + 28816 TVA + 6278 T.L.)
Lei noi 34,9 (31,4 + 2,88 TVA + 0,62 T.L.)

5 948390 003681